

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

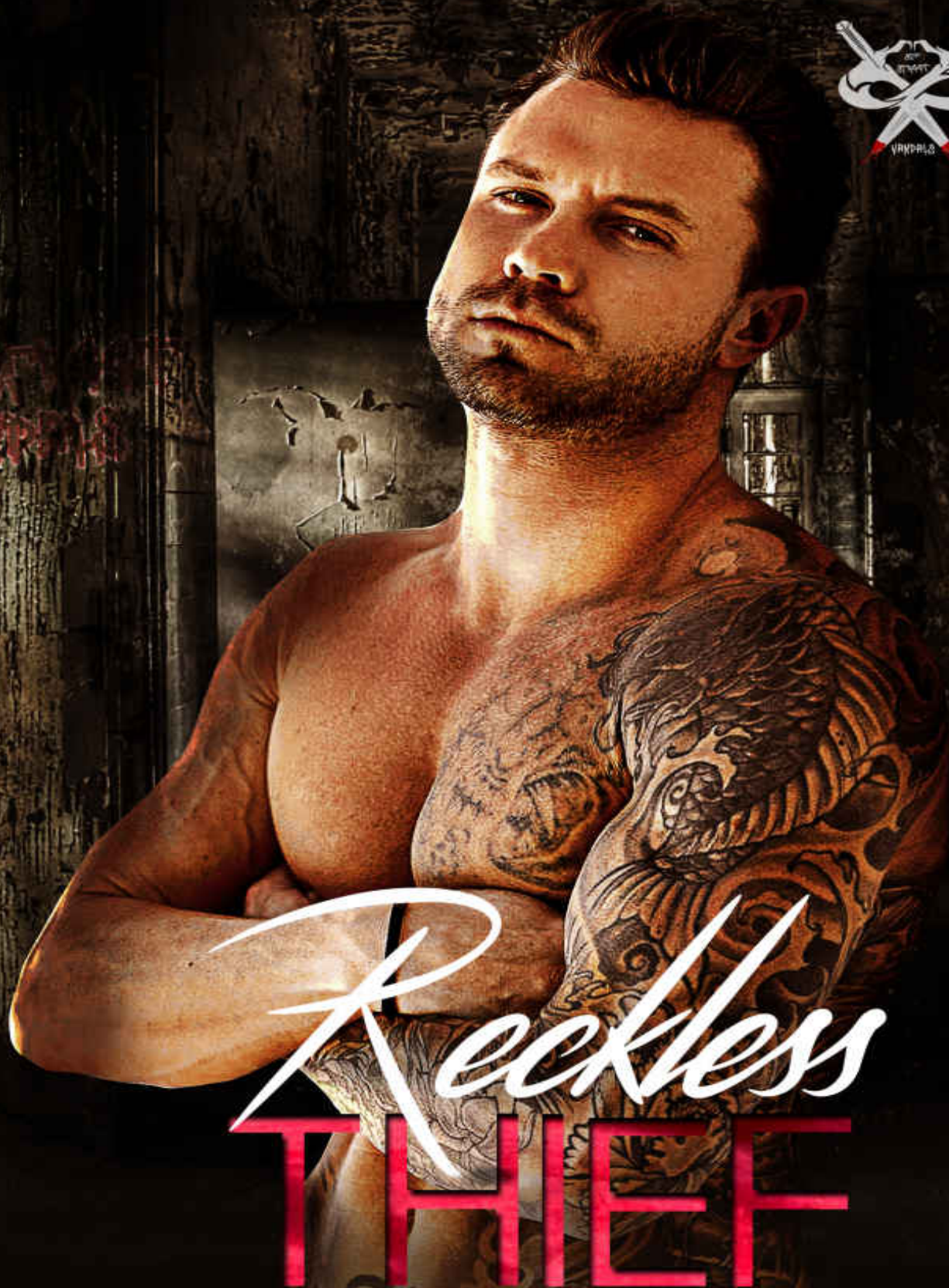
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEATHER LONG

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAYITSIZ HIRSIZ

82. CADDE VANDALLARI

SEKİZİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

HEATHER LONG

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Heather Long

Fotoğrafçı: Wander Aguiar Model:

Zac Alphen

Kapak Tasarımı: Crimson Phoenix Designs

Düzenleme: Leavens Editing

Lunar Rose Editing'den Satır ve Düzeltme

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. izinsiz kullanılamaz. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Pervasız Hırsız/Heather Long - 1. baskı.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Pervasız Hırsız
Serisi Şimdiye
Kadar Önsöz
Vandallar

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Vahşi Dansçı](#)

[Sonsöz](#)

[Heather Long Hakkında](#)

[Ayrıca Heather Long](#)
tarafından

OceanofPDF.com

KAYITSIZ HIRSIZ

Akıl hocası.

Doktor.

Vandal.

Ablamın burnumu temiz tutmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen sokaklarda büyüdüm. Daha iyisini bildiğimi sanıyordum. Çok çalıştım ve para kazandım. Yaptığım şeyin biraz yasadışı olması kimin umurundaydı?

Sonra küçük bir çocuk dikkatsizliğimin bedelini ödedi. Küçük bir çocuk ve onun küçük kız kardeşi. Bedeli çok ağır olsa da bu ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı.

Zor seçimler zor sonuçlar doğurur ve ben de orduya katılma ya da hapse girip düze çıkma şansım varken orduya gittim.

Düşüncesiz davranışlarımın bedelini bilinçli davranarak ödedim. Açgözlülüğümün bedelini hizmet sunarak ödedim.

Daha iyi bir yaşam şansımın bedelini kan, ter ve ateşle ödedim.

Bu hizmet beni yaralı ama kararlı bıraktı. Tıp fakültesi ve eğitim bana hizmet etmeye devam edebileceğimi öğretti.

Sokaklardan, kandan, şiddetten ve iş yapmanın maliyetlerinden uzaklaştım. Bir değil, iki kez çaldığım bir hayatı yaşayarak yardım etmeye, korumaya ve iyileştirmeye odaklandım.

Ta ki o hayatıma geri dönene kadar.

Bu savaşı ben başlatmadım, ama ben bitireceğim.

Benim adım Mickey James. Little Bit her şeyim. Uzak kalmak için savaştım, onu elimde tutmak için de savaşıcağım. Düşmanlarımız, kırık bedenleri iyileştirmedeki yeteneğimin onlara zarar vermede de beni çok yetenekli yaptığını öğrenecekler. Onlar kan döktü, biz de onları gömeceğiz.

OceanofPDF.com

*Almak istediğin her risk için.
İşe yaramayanlar bile.
Sen buna
değersin.*

OceanofPDF.com

ŞİMDİYE KADARKİ SERİLER

82ND STREET
VANDALS

Vahşi Vandal
Gaddar Asi
Acımasız Hain
Kirli Şeytan
Acımasız
Savaşçı
Tehlikeli Hain Acımasız
Casus
Pervasız Hırsız
Vahşi Dansçı

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

Sevgili okuyucu,

82'nci Sokak Vandalları serisinin sekizinci kitabına hoş geldiniz. Eğer ilk yedisini okumadıysanız, durun. Sakın geçmeyin. Birinci kitabı alın: Vahşi Vandal, ve oradan başlayın.

Ciddiyim.

Bu gerçekten sırayla okunması gereken bir seri.

Sırayla okumaktan bahsetmişken, 82. Sokak Vandalları'nda biraz öncesine gidelim. Merhametsiz Casus, Tehlikeli Hain'in sonunda Bodhi'nin annesinin Pinetree'ye çok benzeyen bir tesiste olduğunu açıklamasının ardından açıldı.

Farklı taraflardan gelen tehditlerin farkında olan Vandallar, Em'i hareketli bir hedef olarak tutmak için Jasper'la birlikte yola çıkarırken, bir yandan da evdeki güvenliği sağlamaya çalışıyorlardı. Ayrıca fareleri de araştırıyorlardı çünkü bir yerlerde bir casusları olduğunu *biliyorlardı*. Bodhi takılıyordu ama adamlar Em'i de özlüyordu.

Bu arada Emersyn, Jasper ve Liam'a (ayrı ayrı) Fuckbucket ile olan ilişkisinin karanlık geçmişini okumak için zaman ayırır. Em için onlara anlatmak hem katartık hem de dehşet vericidir, ancak Liam ve Jasper onu teselli etmek ve korumak için farklı şekillerde bir araya gelirler.

Freddie ve Emersyn, özellikle Freddie Em'den kendisini itmesini istediğinden beri, ilişkilerini derinleştirmenin kıyısına kadar flört ederler. Kendi geçmişinin TSSB'sinin onu çuvallamak için geri gelmesiyle kaçmasına neden olan bir an yaşar. Bodhi de Jasper gibi onu takip eder. Ayaklarının yere basmasına yardımcı olurlar.

Kendini toparlamak için zamana ihtiyacı olan Freddie, Doktor'un yanında kalmaya ve klinikte çalışmaya gider. Bu bir meydan okumadır, çünkü korktuğu için biraz utanmaktadır ama Boo-Boo'sunun ihtiyacı olan şey olmak istemektedir. Doktor belki de zaten öyle olduğunu ve ona güvenmesi gerektiğini belirtir. Em onu özlüyor olsa bile ona zaman tanır.

Bayan Stephanie'nin doğum gününü Emersyn'in annesi Moira Sharpe'i tesisten alarak kutlarlar. Onu geri getirdiklerinde her şey yolunda değildir. Aldığı ilaçların seviyesi berraklaşmasına yardımcı olmaz. Doc doğum günü sırasında çok ateşli bir öpücük çalar ve Em'e bunun için onu çalıştırmasını söyler, o tamamen içindedir. Freddie daha sonra onunla dalga geçer ama araları iyidir.

Em ve Liam da kralla ilk kez tanışmak için çağrılırlar ve bu onun kimliği ve Em ya da Liam'ın tanıdığı biri olmadığı gerçeğini ortaya çıkarır. Bu da kafa karışıklığını artırıyor, özellikle de Emersyn'i artık Bay Ridge Royals'tan biri olarak gördüğünü açıkça belirttiğinde. Ezra oyunlarını destekliyor ama bu sadece gerilimi artırıyor

Sonunda, Ruthless Traitor'daki pusudan sonra hasar gördüğü için kapatılan Liam'ın kulübünün açılış gecesine geliyoruz. Em açılış için kendine olan güveninin yanı sıra kırılganlığını da ortaya koyan şeffaf siyah bir kıyafet giyer. Çete açılışta harika vakit geçirir, Em onlara olan güvenini gösterir ve birlikte kutlama yaparlar.

Ancak gecenin sonunda geri dönerlerken her şey tersine döner. Kellan'ın araba dükkanında bir patlama, Vaughn'un dövme salonunda bir yangın ve Jasper'ın arabasının patlaması, bir cesedin depoya atılmasıyla kaosun sadece başlangıcıdır...

Savaş daha yeni başlıyor. Lütfen bu kitabın karanlık temalar ve sadece yetişkin izleyicilere yönelik yoğun durumlar içerdiğini unutmayın, bunlarla sınırlı olmamak üzere: cinsel saldırı, tımarın geri dönüşleri, reşit olmayan / çocukluk cinsel saldırısı, fiziksel şiddet, duygusal ve zihinsel istismarın yanı sıra kaçırma, takip, manipülasyon, bağımlılık ve diğer potansiyel tetikleyici konular.

Ve şimdi, her zaman olduğu gibi, temizlik notları:

Daha önce hiç neden seçim ya da ters harem okumamış olanlarınız için, öncelikle bunu alıp bir şans verdiğiniz için teşekkür etmeme izin verin. İkincisi, kadın kahraman bu kitapta ya da başka bir kitapta hayatındaki erkekler arasında bir seçim yapmayacak. Bu sonuca ulaşması biraz zaman alabilir, ancak bu yolculuk onu yönlendirir. Bu tür bir ilişkiyi çerçevelemenin birçok yolu var, şu anda neden seçim yapmak buna çok iyi uyuyor.

Ayrıca, bu bir serinin sekizinci kitabı. Bu kitapların her birinin sonunda belirli bir mutlu son olmasa da, tüm seride bir mutlu son olacak, size söz veriyorum. Bu kitaplardan bazıları, büyük ölçüde hikayenin büyüklüğü nedeniyle uçurumlara sahip olacak, ancak mutlu sonun kazanılması gerekiyor.

Son olarak, son bir not eklemek istiyorum. Kitaplar boşlukta yazılmaz. Dünyalar sessizlik içinde yaratılmaz. Bu kitap üzerinde çalışırken son derece zorlu anlar yaşadım ve harika bir şekilde destek olan bazı insanlar ve gelmiş geçmiş en iyi kız çetesi sayesinde başardım. Başardık.

İyi okumalar. xoxo

Heather

OceanofPDF.com

VANDALLAR

82. Sokak Çocukları

Jasper "Hawk" Horan

Kellan "Kestrel" Traschel

Rome "Hummingbird" Cleary

Vaughn "Falcon" Westbrook

Liam "Mockingbird" O'Connell

Freddie "Unknown" Cleary Milo

"Raptor" Hardigan

Mickey "Doc" James, nam-ı diğer Vandal

Emersyn "Dove, Serçe, Starling, Swan, Küçük Bit, Boo-Boo, Hellspawn, Ivy" Sharpe

Diğer Karakterler

Elaine "Lainey" Benedict

Adam Reed

Ezra Graham

Bayan

Stephanie

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

D onaylama Kellan'a yapıştı, onaylamama ve belki de hayal kırıklığı. Ama Mayhem'i serbest bırakmakta haklıydım. Burada olmam gerekiyordu. O da orada olması gerekiyordu.

Kellan arabayı kaportacının hemen önündeki otoparka çekti. Arabayı çalışır halde bırakarak dışarı çıktı. "Bir dakikaya geliyorum."

"Desteğe ihtiyacınız var mı?" Alarmın çalması olağandışı değildi. Muhtemelen kısa devre yapmıştır. Kemik yapmak için içeri giren çocuklar da olabilirdi - bunun iyi bir fikir olmadığını çok çabuk öğrenirlerdi.

"Muhtemelen hayır," dedi başını sallarken. "Sadece buradan izlemeye devam et."

Gülümsemedim, ama çocukların arkadan çıkıp "kaçmaya" çalışması ve beni otoparkta bulmaları fikri? Evet, bu görüntü beni eğlendirdi. Dükkânı inceledim; önündeki çatlak kaldırıma ve bölgedeki hasarlı kaldırımlara rağmen dükkânın kendisi gayet iyi durumdaydı.

Bir noktada yeniden boyanmışlardı ve binanın üzerindeki sanat eserlerinde Roma'nın izleri vardı. Hepimiz zor bir hayat yaşamıştık, ama çocuklar bunun onları daha fazlasını istemekten, daha fazlasını inşa etmekten alıkoymasına izin vermiyorlardı ve bunu yapmak için kim olduklarını değiştirmiyorlardı.

Ivy'nin buraya uyum sağladığını gerçekten gördüm. Hepsine çok iyi uyuyordu. Kapıyı iterek açtım ve dışarı kaydım. "Hey, Kel."

Benimle yüzleşmek için döndü, ben de ellerimi açtım. Silah yok. Ne fiziksel ne de sözlerimde saklı.

"Onu gitmek istemediği bir yere göndermekten bahsederken bir pislik gibi konuştuğumun farkındayım. Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye sırtarak karşılık verdi. "Pisliğin teki olman benim için yeni bir şey değil."

Ukala cevabına gülerek onu tersleyecektim ama arkasından gelen bir kıvılcım dikkatimi çekti. Ne-

Düşüncelerim, bir alevin sıcak havayla birlikte dışarıya doğru balon gibi yükselmesiyle son bulmadı. Bunun gücü Kellan'ı öne doğru itti, onu yüzüstü yere düşürdü ve beni arabaya geri çarptı.

Lanet olsun. Ses, ardında sessizlikten başka bir şey bırakmayan patlamayla birlikte gelmişti. Metalin etkisiyle göğsüm acıdı ama sıcaklık geri gelirken arabadan ittim. Kel'e çarptım ve onu yuvarlayarak ceketinin arkasında çatırdayan alevleri söndürdüm.

Bir yerde camlar patladı, ardından tiz bir ısıklık sesi duyuldu. Kel'in üzerini örterek, ikinci bir patlamanın karanlığı ve sessizliği yırtıp geçmesine hazırlandım. Kükreme sessizliği delip geçerek kulaklarımı tıkadı. Isı havayı kavurarak neredeyse nefes alınamayacak kadar sıcak hale getirdi.

Bir ejderha size nefes verdiğinde böyle bir şey olmalıydı. Bir şey patladı ve cızırdadı. Sırtıma vuran acı beni yuvarladı. Üzerimdeki alevleri söndürdüm ve Kel'in alevlerinin hâlâ sönmediğinden emin olduktan sonra onu ters çevirip geriye doğru sürükledim.

Bir patlama daha oldu ve arkada bir yerden ateş fişkırdı. Kel'in nefes alışını kontrol ettim. Ağzını kan kaplamıştı, bu yüzden kanın akmasını önlemek ve solunum yolunun açık kaldığından emin olmak için başını çevirdim.

Çok fena moraracaktı. Alnından kan damlıyordu. Telefonumu almaya gittim. Umarım Doktor hâlâ kulüp binasındaydı.

İki devriye arabası köşeyi dönerken mavi ve kırmızı ışıklar yanıp söndü ve siren sesleri duyabildiğim tüm sesleri bastırdı. Biri bize en yakın kaldırımın üzerinden atladı ve aniden durdu.

Dışarı çıkan devriyelerin ikisi de silahlarını çekmişti. Adamın dudakları kıpırdarken elimde sadece telefon vardı ama kulaklarımdaki çınlamadan başka bir şey duyamıyordum.

Yüzüm onlara dönük, avuçlarım ileride, elimdeki telefonu göstererek durdum. Adam bana doğru ilerlerken, söylediği hiçbir şeyi gerçekten duyamasam da konuşmaya devam etti.

Bir hücre kapısının çarpma sesi kafamın içinde yankılandı. Gardiyanlar kalabalığın arasından geçerek bize sıralarımıza dönmemizi emretti. Kavgaya tutuşan mahkûmları ayırmak için avluya koştuklarında korna çaldılar.

Ne yapacağımı biliyordum.

Kellan hâlâ kendinde değildi. Ancak hâlâ nefes alıyordu, ben de dikkatlice dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi başımın arkasında kenetleyebilmek için telefonu bıraktım.

Soğuk çelik sol bileğimin etrafına kilitlendi, sonra kolum aşağı doğru büküldü, ardından sağ kolum sol koluma sabitlendi.

Üst araması nazik değildi. İtfaiye araçları ve yanıp sönen ışıklarla birlikte bir ambulans gelirken beni Kel'den uzaklaştırdılar. Neyse ki üzerimde silah yoktu.

Kel'in vardı ama onun da taşıma ruhsatı vardı. Ben kaldırımdan kelepçeli ve sağır bir şekilde izlerken polisler silahını ve cüzdanını emniyete aldılar.

Bu arada dükkan yanmaya devam ediyordu.

OceanofPDF.com

ROMA

Vaughn kapıdan çıkmadan önce arabayı park ederken, "911'i ara," dedi. Dövme dükkânını saran yangın, tüm binayı yutmaya niyetli şeytani bir iblis gibi çatıdan dışarı taşıyordu.

İnsanlar iki taraftaki binalardan kaçıyordu. Caddenin karşısında, içeriden çığlıklar yükselirken insanların ellerinde telefonlar vardı. Acil durum hattını aradım.

"9-1-1, acil durumunuzun niteliği nedir?"

"Yangın, köydeki dövme dükkânı. İnsanların yardıma ihtiyacı var. Aramanın izini sürün." Yardıma giderken telefonu bağlı bıraktım. Vaughn kapıyı kaldırmaya çalışırken gömleğini çıkarmıştı. Yukarıda bir pencere açıldı, sanki tüm bina derin bir nefes almıştı.

Sonra ejderhanın nefes vermesi gibi ateş püskürdü. Sıcak, hâlâ yanmakta olan enkaz yağdı. Vaughn başını örttü ama bu onu parçaların kafasına isabet etmesinden kurtaramadı. Sendeledi ve ben araya girip onu sürükleyerek uzaklaştırdım.

"Kal," dedim, caddenin karşısına geçip hâlâ açık olan kulüplerden birine girmeden önce. Kulaklarım patlamadan ve dışarıdaki bağırışlardan dolayı zaten çınılıyordu. İçerideki müzik çok yüksekti ve bu çınlamayı daha da arttırıyordu. Fedai beni durdurmaya çalıştı ama başparmağını yakalayıp büküm. Adam yere düştü ve ben de onu hızla ittim.

Dirseğimle kırdığım bir yangın camı vardı. Bir elimde yangın söndürücü, diğer elimde baltayla dışarı çıkmak için döndüm. Bu sefer fedai sadece ellerini kaldırdı ve geri çekildi. Önümü kesmek için gelen ikinci adamı da durdurdu.

Dışarı çıktığımda çığlıklar daha da yüksekti ve sirenler geceyi uzaktan yarıyordu. Vaughn çoktan sendeleyerek kapıya geri dönmüş ve onu yukarı çekmişti.

"Yakala," dedim ve yangın söndürücüyü ona fırlatmadan önce benimle yüzleşmesini bekledim. "Çekil."

Baltayı tutuşumu ayarladıktan sonra savurdum. Kapının kilidini kırmak için üç vuruş gerekti. Dışarı itildi ama tekrar sıkıştı. Baltayı küçük açıklığa sokarak daha da açtım. Alevler bize ulaşmak için yaladı ve Vaughn onlara yangın söndürücüyle püskürttü.

"Fıskiyeler açılmıyor," dedi Vaughn kapıyı araladığımızda. Dışarı dumanlar fişkırıyordu. Hava sıcak, yanmış et ve kimyasal madde tadındaydı. Koku kusuyordu. İçeride yerde bir ceset yatıyordu. "Onu dışarı çıkarın," diye emretti baltayı alarak.

Onu yukarı çekip dışarı çıkardım. Onu betona yatırdığımda hâlâ nefes alıyor olmasına rağmen nabzını hissetmiyordum. Devriye arabaları, itfaiye araçları ve daha fazlası geldi. Vaughn için geri dönerken onlara bakmadım.

İçeride daha uzaktaydı. Alevler tezgâhların ve mobilyaların üzerine sıçramış, sıvı gibi akıyordu. Duvarlar kararmış, alevlerden kavrulmuştu. Sıcaklık dayanılmazdı. Başka birine rastladığımda, onu çekip dışarı taşıdım.

İtfaiyeciler içeri giriyordu. Polisler ve diğer itfaiyeciler karşı çıkmaya çalışsa da ben de onları takip ettim. Yukarıdan gelen bir tıslama ve nefes alma sesi, fıskiyelerden gelen ilk su fişkırmasından önce geldi. Ardından daha fazlası geldi. Damlalar yere düşerken cızırdadı. Su da hava gibi sıcaktı.

Önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Hayır, Vaughn o binada olduğu sürece ben de orada olacaktım.

FREDDIE

"BU GECE SENİN İÇİN TUHAF MIYDI?" BU BENİM İLK SORUM OLMUŞTU.

Jasper ve ben arabadayken sordu.

"Hayır," dedi arabayı çalıştırdıktan sonra bir sigara yakarak. "Emniyet kemerini tak."

"Öyle değil miydi?" Emniyet kemerini sürükledim ve yerine oturttum.

"Hayır," dedi Jasper, pencereyi indirerek serin havanın içeri girmesini sağlarken bir yandan da dumanını üfledi. Soğuk havaya rağmen burası çok daha güzeldi. "Eğleniyor gibi görünüyordun."

"Eğleniyordum, yani eğleniyordum. Hâlâ içiyorum. Sadece-"

"Garip miydi?" Jasper özel otoparktan çıkıp Liam ve Boo-Boo'yu beklemek üzere kenara çekilirken kontrol etti.

"Evet," dedim. "Ve hayır. Boo-Boo çok iyi görünüyordu. Ve mutluydu. Sana mutlu görünüyordu, değil mi?"

Dizim zıplıyordu ama Jasper bu konuda yorum yapmadı. "Mutluydu Freddie." Omzuma vurdu. "Bir nefes al. Durumu iyi."

Mutluluk onu sarmış, gülümsemesini sihirle, gözlerini güvenle doldurmuştu. Dönüşüm... Güldüm. "O gerçekten de bir kuğu gibi, kendine geliyor."

Jasper eğlenen bir gülümsemeyle, "Çirkin bir ördek yavrusu olduğundan değil," diye karşılık verdi.

"Hayır, asla." Bacaklarım zıplarken Liam'ın farlarının yandığını görmek için arkama döndüm. Muhtemelen Boo-Boo ile öpüşüyordur. Şanslı piç. Boo-Boo'yu mutlu etti. Hepimiz onu mutlu edecektik... "Jas?"

"Evet mi?" Onlar yanımdan geçerken bana bir bakış attı, sonra da takip etmek için hızlandı. Liam ve Boo-Boo'yu eskort olarak kullanacaktık.

"Sana söyledi." Bu bir soru değildi. Bu konu hakkında doğrudan konuşmamıştık. Hiçbiriyle konuşmamıştım, doğrudan değil. Bu konu hakkında konuşmuştum ama bana söylediği şey hakkında hiçbir şey söylememiştim.

Günah çıkarma bizim içindi ve bunu onun için mezara bile götürebilirdim. Ama...

"Amcasının ne yaptığını sana anlattı." Lafı dolandırmak, ikinci bir tahminde bulunmak ya da darbeyi yumuşatmak için güzel sözler söylemek yoktu. "O şerefsizin ona ne yaptığını."

Jas gürültülü bir nefes aldığı anda araçtaki hava volkanik bir hal aldı. Nefes vermesi için ona bir dakika verdim. "Evet," dedi. "Bana söyledi."

"Onu öldüreceğiz, değil mi?"

"Eninde sonunda," dedi Jas, yüz ifadesi karararak. "Cehenneme tek yönlü bir yolculuk onun için fazla iyi olabilir. Önce canının yanmasını istiyorum."

Boo-Boo'ya yaptığı her şey için acı çekiyordu. "Yardım edeceğim."

Jas'ın ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bundan şüphem yok. Sadece unutma, onu hemen öldürme."

Bunu hatırlamakta hiç sorun yaşamadım... hem de *hiç*. Aslında, ellerimi büktüm ve dizimin zıplamasını durdurmaya zorladım. "Sanırım-"

Sonraki kelimeler araba sarsılırken söylenemedi kayboldu. Sarsılarak baktım. Biri çarpmış mıydı-

"Siktir," diye küfretti Jasper. "Sıkı dur."

Kelimeler ağzından daha yeni çıkmıştı ki, bir ateş bulutu fırladı ve araba tekrar savruldu. Bu sefer kesinlikle *bir şey* bize çarpmış gibi hissettik. Dört teker üzerindeydik ve sonra havalandık ya da en azından takla attık.

Araba tavanı üzerine düştü, savruldu ve kıvılcımlar saçtı. Bütün kan başıma hücum etti. Dışarıdaki ışıklar bulanıklaştı ve daha fazla metalin çığlığı duyuldu, ardından frenler gıcırdadı. Sonunda aniden durduk.

Asılı kalarak nefes almaya çalıştım ama göğsümdeki kuvvet dev bir yumruğun beni ezmesi gibiydi. Dışarıdan daha fazla lastik sesi ve metal çarpması geliyordu.

Liam direksiyonu kırıp geri geri giderek trafikte ters yönde ilerlerken kocaman bir kamyon Liam'ın arabasına doğru geliyordu. Kamyon takibini yavaşlatmadı, diğer araçları kornalarına basmaya ve yoldan çekilmeye zorladı.

Bir dizi çarpma sesi geceyi dalgalandırdı.

"Arabadan çık Freddie," diye emretti Jasper, sözlü olarak beni harekete geçirerek. Emniyet kemerinin kilidine basmaya çalıştım ama sıkışmıştı.

Lanet şey. Bıçağımı çıkardım ve onu kestim, kafamın üstüne düşmekten kendimi zor kurtardım. Bir silah sesi geceyi yırttı. Sonra bir tane daha.

Jasper ve Liam'ın enkazın içinden geçip ateş ettiklerini görmek için tam zamanında arabadan çıktım.

Boo-Boo hangi cehennemdeydi?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Arabayı dolduran çok parlak farlar beni kör etti. Liam direksiyonu kırdı, sonra da arabayı geri vitese taktı. Dünya yavaşladı. O anda arkamızdaki ateş bulutunu gördüm ve bunun Jasper'ın arabası olduğunu fark ettim.

Freddie ve Jasper takla attığında ikisi de arabadaydı. Bir korna sesi içeriyi doldururken ve yoğun ışıklar gözlerimi yaşartırken zar zor geri döndüm.

Lastikler çığlık atarken, Liam karşıdan gelen trafiğe doğru geri çekildi. Kamyon, bir korku filmindeki canavar gibi bizi takip ederken üç arabaya çarparak onları kenara savurdu.

Liam, "Dayan, Hellspawn," diye emretti ve tüm araba dönerken bile elimi oh- bok tutamağına koydum. Kamyon bize çarpacaktı, sonra -O kadar yakından geçti ki araçların birbirine sürtündüğü taraftan kıvılcımlar çıktı.

Jasper'ın arabasını artık görebiliyordum, ses kakofonisi aniden kesilse bile. İleri doğru savrulduk ve tekrar döndük, lastiklerden çıkan duman kaldırıma çarparak gıcırdadı. Bu kez aniden durduğumuzda Liam arabayı park etti.

"Silah." Liam bana bir silah uzattı. "Arabadan çık. Hareketli hedef. Freddie'yi al ve git."

Elimi bana uzattığı silahın üzerine kapattığımda bile, ağzı şiddetli, sıcak ve morartıcı bir öpücükle benimkiyle birleşti.

"Bana geri dönsen iyi edersin," diye emrettim dudaklarına karşı.

"Yapacağım," diye söz verdi. "Şimdi hareket et. Yürümeye devam et. Kimseye güvenme."

Bizden olmayan hiç kimse. Söylenmemiş emir yankılandı.

İtaat etmesi zor bir emir değildi. Freddie'nin iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Freddie. Jasper. Herkesin. Elimin silahın kabzasına dolayarak, Liam çıktıktan üç saniye sonra arabadan çıkmıştım.

Çatırdayan alevler, tıslayan su, metal iniltileri, çığlık atan insanlar ve gırtlaktan gelen bağırsılardan oluşan kâbus gibi müziğe silah sesleri de eklendi. Uzaklardan mı? Sirenler.

Çok uzakta.

Liam'ın nereye gittiğinden emin olmak için alçakta kaldım. Jasper tıpkı Liam gibi ortaya çıktığında kalbim boğazıma düğümlendi, ikisi de ayaktaydı ve kaza yapmış kamyonu yaklaşıırken sistematik bir şekilde ateş ediyorlardı.

İçeride her kim varsa soru sormayacaktı. Bize vurmak istediler. Biz de karşılık verdik. Bu görüntüde vahşi bir neşe canlandı. Jasper iyiydi. Liam'ın arabasından uzaklaştım ve Jasper'ın devrilmiş aracına doğru koştum.

Freddie benimle çarpıştı ve arabanın kendisi patlarken biz de yere düştük. Freddie inişin etkisinden kurtulmak için yuvarlandı. Ellerini başımın üzerine koyup tekrar yuvarlanarak benimle patlama arasına girdiğinde bile gürültünün patlaması beni sağır etmekle tehdit ediyordu.

Isı yukarı doğru balonlaştı. Ben ona bakarken ses tekrar boşluğa doldu. Çoktan ayağa kalkmış, beni yukarı doğru çekiyordu. Sol elim sağ elinin içindeydi ve silahım hâlâ sağ elimdeydi. Serbest elinde tuttuğunu fark ettiğim bıçağından ışık parıldıyordu.

Dönüp onun yanından Liam ve Jasper'ın başka biriyle ateş ettikleri yere baktım. Mermiler havada vızıldıyor, metale çarparken çıkardıkları gümbürtü ikimizi de harekete geçiriyordu.

İki tanesi arabanın önüne çarptı ve bir diğeri de bizden çok uzak olmayan bir yerde yola fırladı. Bir diğeri ise toprak ve taşları savuruyor gibiydi. Zıplayan taşlar arasında kalçama çarpan bir taş da vardı. Canımı yaktı ama aldırmadım.

"Gitmemiz gerek," dedi Freddie, omzunun üzerinden Liam ve Jasper'ın olduğu yere doğru bir bakış fırlatarak. "Hâlâ düz ayakkabı giyiyor musun?" Ayaklarıma baktı.

"Koşabilirim," diye söz verdim. Elbisenin içindeyken bile koşabilirdim. Gerekirse yırtabilirdim...

"Benimle kal," dedi, yüz ifadesi gölgeler içinde sertleşirken arkamıza bir göz attı ve sonra gidiyorduk. El ele beni caddenin karşısına geçirdi ve hurdaya dönmüş arabaların yanından geçti.

Bir tanesinin içine bakma hatasını yaptım. Direksiyon simidi ve ön camdaki kan, ölmemiş olsalar bile öleceklerini gösteriyordu. Araba caddedeki diğer araçlara çarpmıştı. Ama arabanın *neden* kaza yaptığını söyleyen tek bir delikten dışarıya yayılan çatlak camdı.

"Bakma, Boo-Boo," diye emretti Freddie, her ne kadar etrafımızdaki yıkımın izini sürmemek zor olsa da. Karanlığın içinden bir figür belirlediğinde daha fazla harap olmuş araba ve kırılmış cam vardı ve Freddie adamı duvara iterken bir çılgılığı yutmak zorunda kaldım.

Hava ıslık çalarak dışarı çıkarken figürden bir hırıltı yükseldi ve bir elini boğazına götürdü. Nemli betonun üzerine kan sıçradı ve adamın elinden bir silah kayarak ara sokakta ilerleyene kadar tehdidi fark etmedim.

"Bakma," diye tekrarladı Freddie, elimi çekiştirerek beni ilerlemeye teşvik etti. Bakışlarımı yakında ölecek olan adamın yanından geçirip ara sokağa daldım.

"Silahı almamız gerek," dedim ve silahı kapmak için serbest bıraktığımda bir nefes verdi.

"Evet, evet," dedi Freddie. "Hadi, Lara Croft, benimle kal."

Önce silahlarımı sonra da Freddie'ye baktım. İçimden bir kahkaha yükseldi ve onun sırtışı karanlığın içinde bir ışık huzmesiydi. Gülünç ve keyifliydi; hastalıklı bir ciddiyetsizlik. Adrenalin, çok hızlı atan nabzımın her sıkışında damarlarımı döverken bile umutsuzca ihtiyacım olan bir şeydi.

Freddie bir uzman gibi ara sokaklarda geziniyordu. Koşan ayakların sesi arkamızda yankılanırdı. Gölgelemin bizi koruyacağına güvenerek birden fazla kez girintili kapılara sığındık.

İlerledikçe adımlarımız daha sessiz ve sabit oluyordu. Liam ateş hattından çıkmamızı istiyordu. Bu arzuyu anlasam bile onları geride bırakmaktan nefret ediyordum. Aynı zamanda Freddie'ye de yakın durdum. Çünkü çocuklar bizim için endişelenmeden savaşılabilselerse daha güvende olurlardı.

Freddie elini kaldırarak beklememi işaret etti ve beni olduğum yerde durdurdu. O da hareket etmiyordu, sadece dinliyordu, diye düşündüm. Başını sanki duymadığım bir sesi takip ediyormuş gibi eğmişti.

İtiraz etmeden, istediği süreyi verdim. İki parmak. İki dakika istemişti. Bana bakmasa bile başımı salladım. Beş adım attı. Beş. Karanlığın içinden bir gölge belirip onu göğsünden yakalamadan önce.

Darbe onu duvara çarptı. Tuğlaya çarptı ve etli bir gümbürtüyle duvara çarptı. Liam'ın bana verdiği silahı kaldırdım, bana doğru dönen adamı gördüm ve ileri atıldım.

Nefes al. Nabzımın atışını bekle. Nefes verirken tetiğe bas. Silahın bir tepmesi vardı ama ben buna hazırdım ve art arda iki el ateş ettim. İlk kurşunla sarsıldı ama ikincisi onu tamamen durdurdu.

Bana ağzı bir karış açık bakarken yüzündeki şok beynime kazındı. Sonra da yere yığıldı. Zaferin tadını çıkarmak için zaman yoktu.

Çünkü bir darbe beni dirseğimin tam ortasından yakaladı. Keskin darbe parmak uçlarıma kadar inen bir acıya yol açtı.

Yeni saldırganım sol bileğimi kavrayıp kolumu arkamdan bükme için yukarı ve geriye doğru çekerken bile silah sinirli parmaklarımdan düştü. Omzuma kadar yayılan acıyla gözlerim yaşardı. Elimden alıp beni tuğlaya doğru iterken o silahla tek bir atış bile yapamadım.

Elbisemin dantellerini sıyrıp yırttı. Daha da kötüsü, yanağımdaki sıcak nefes ve omurgama bastırılan çok sert bir ereksiyondur. Boştaki eliyle kıcıımı kavradı.

"Fahişelerimde biraz kavgayı severim," diye fısıldadı yanağıma doğru ve sonra beni yaladı. Başımı ona doğru çarparken tiksintim bunu örtbas etmedi.

Kıyafetlerimi yırtan parmaklarının ısırtığı, burnunun etli çıtırtısıyla ya da acı dolu ulumasıyla yarışamazdı.

"Seni lanet olası-" Boğuk bir ses çıkardığında sonraki kelimeler söylenmeden öldü. Kolumdaki ağırlık azaldı ve çekip uzaklaştım. Freddie bıçağı adama defalarca saplarken, adamın omzunun üzerinden Freddie'nin bakışlarıyla karşılaştım.

Henüz ölmemişti, ben de dizimi taşaklarına vurdum. Yere yığılırken bütün havası boşalmış gibiydi. Freddie onu takip edecekken, kana bulanmış elini kavradım.

"Gidebiliriz..."

"Sana zarar verdi." Öfkelenmişti ve omzumdan yayılan ve kollarımdan aşağıya ateş saçan acı bunun bir kanıtıydı.

"Bana dokunamaz." Yalan değildi. Adam ölmüştü. Acımasız teması çoktan unutulmuştu. Çürüklerim varsa da umurumda değildi. Güvendeydim, Freddie de öyle.

Bakışları benimkilere kilitlenen Freddie gözlerini elbisemin yırtıldığı yerden aşağıya, aşağıdaki adama çevirdi. Hâlâ hayattaydı ama çok az.

"Parmaklarını kaybediyor." Bu bir rica değildi. Freddie'nin elini sıktım, sonra dizlerimin üzerine çökerek adamın kolunu kavradım ve düz bir şekilde çektim.

Rahatsız edici avucumu yere bırakarak bakışlarımı tekrar Freddie'ninkilere kilitledim. Dudakları hırıltılı bir sırıtişla dişlerinin arasından çekildi. "Onu yakaladın mı, Boo-Boo?"

"Onu yakaladım."

"Hangi parmaklar?"

Kıçımından üç acı kıvılcımı yayıldı, ben de üç parmağımı seçtim. Freddie onları acımasızca kopardı. İlki adamın dikkatini bile çekmedi. İkincisi onu inletti. Üçüncüsünden sonra Freddie onu susturmak için kafasına tekme attı.

İşim bitince silahımı geri aldım. Parçalanmış parmakları orada bırakmak yerine Freddie onları topladı ve bir ızgaraya atmak için bizimle birlikte sokağa taşıdı.

Evet, artık bunu düşünmek istemiyordum. Yapış yapış ellerimizi birbirine kenetleyerek ara sokaklardan oluşan ağın içinden geçtik. Suyu yaklaştığımızı neredeyse anlayabiliyordum. Kokular değişti ve esinti değişti.

Tam yolun üzerindeki bir ara sokaktan çıkacaktık ki Freddie beni tekrar gölgelerin içine çekti. "Burada bekleyeceğiz," dedi.

"Açık alanda mı?" Bu bir sorudan çok bir onaylamaydı. Freddie bir kez başını salladı.

"Burası bekleyeceğimiz yer. Adamlar bizim için gelecek." Mutlak kesinlik. Farklı bir şey beklemek için hiçbir neden yoktu. Jasper ve Liam bizim için geleceklerdi.

Ya da Rome, Kellan ya da Vaughn'u gönderirlerdi. Nefesimi tutmaya çalışırken ürperdim. Freddie beni kendine çekti.

"Üşüdün mü?"

Başımı geriye eğerek onu inceledim. Bu kadar yakından, yüzüne ya da saçına sıçrayan kanı karıştırmak mümkün değildi. Sokak lambalarına daha fazla yaklaşmamak için bir neden daha. Tam anlamıyla kan revan içindeydik.

Titreme soğuktan değil, tepkiden kaynaklanıyordu. Bunu anlıyordum ama yine de Freddie'nin üzerinde çok fazla baskı kurmak istemiyordum. "Ben iyi olacağım."

"Gel buraya, Boo-Boo," diye mırıldandı, bir kolunu bana doladı ve sırtını rüzgâra dönüp beni cereyanın en kötüsünden korurken beni yanına davet etti.

"Seni korkutmak istemiyorum," diye fısıldadım.

"Korkmadım," dedi, neredeyse dua eder gibi. "Sadece o adamın sana zarar vermeye çalıştığını gördüğümde korktum."

"Onu sen durdurdun."

Sırıltısı nefes kesiciydi. "Bana vuran o orospu çocuğunu durdurdun." "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim," dedim ona. Bu benim sözümdü.

"Eğer yardım edebilirsem, hayır."

"Aynen, Boo-Boo." Sonra başını eğdi, burnu saçlarıma değdi. "Seni tekrar öpebilir miyim?"

Sözlü bir cevap verme zahmetine girmedim. Parmaklarımı onunkilerden çekerek boştaki elimi yüzüne, dudaklarımı da onunkilere uzattım. Açık ağzını benimkiyle birleştirdi ve dilinin gezinmesi baş döndürücü bir deneyimdi. Ona sıkıca tutunurken nabzım hızla atıyordu. Freddie beni nazikçe sıktı ve sonra dilini benimkine dolamadan önce dudaklarımı ısırdı.

Sarhoş edici ve keyif vericiydi, daha fazlasını istiyordum ama benim elimde hâlâ bir silah, onun elinde de bir bıçak vardı. Ayrıca üzerimiz başkasının kanıyla kaplıydı. Başını yukarı kaldırıp bana baktığında nefes alışverişlerimi yavaşlatamadım.

"Kaçma," diye fısıldadım. "Lütfen." Ona baskı yapmak istemiyordum ama şu anda kaçmak zorunda kalırsa buna dayanamazdım.

"Kaçmak yok, Boo-Boo," diye söz verdi. Sonra beni tekrar öptü - bu sefer yavaş ve kasıtlı. Basınç beni duvara doğru itti. Tuğlalar sırtıma sürtündü ama umurumda değildi. Dudaklarının yumuşaklığı baştan çıkarıcıydı, boğazıma öpücükler kondurmadan önce çıkardığı boğuk kıkırdama da öyle.

Kıkırdaması kahkahaya dönüştüğünde, elimi saçlarına doğru kaydardım. Hafifçe çekince başını kaldırdı.

"Komik olan ne?"

"Sadece göğüslerini sikmeyi hayal ettim, Boo-Boo. Bunu yapmak istiyorum -biliyorsun- eninde sonunda."

Ağzımı açtım, sonra düşünürken tekrar kapattım. "Göğüslerim mi?"

"Evet," dedi sırtarak. "Çok mu tuhaf?"

Başımı yavaşça salladım. "Sanmıyorum ama senin isteyeceğini düşünürdüm-"

"Daha fazla mı?" Bir sırtış daha. "Daha fazlasını istiyorum, Boo-Boo. Ama göğüslerini gerçekten sikmek istiyorum. Şimdi değil ama sonra."

"Ne zaman istersen," diye teklif ettim. "Sadece sikecek çok memem olduğundan emin değilim."

"Bir sürü memen var, Boo-Boo. Gördüğüm en güzel amcık ve en tatlı memeler. Göreceksin..." Bana doğru kaydı ve beni daha sıkı bir şekilde vücuduna sokmadan önce arkasına baktı. "Seni başka nerede becermek istediğimi biliyor musun?"

Bu yorum bana oyun oynamamı işaret ediyordu, ben de çenesine bir öpücük kondurduktan sonra şöyle dedim: "Çamaşır makinesi sıkma yaparken

döngüsü?"

Saçma bir yorumdu ama hikâyeler duymuştum ve Freddie'nin yüz ifadesi aydınlandı. "Bunu da listeye ekleyelim, sen ve ben, Boo-Boo, bu işi bitirdikten sonra sevişeceğimiz yerlerin bir listesini yapacağız."

Bu planı

sevdim.

Ben çok

beğendim.

"Bu listeye ekleme yapabilir miyim?"

"Evet, seni nerede becermemi istersin?"

Karanlığın ve çılgınlığın içinden zevk kavrılıyordu. Hırpalanmış, yara bere içinde ve kanlı olabilirdik ama aynı zamanda birlikteydik.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

KELLAN

"Mr. Trachel?" Tanıdık olmayan bir ses konuştu ve sol kolumda şişen bir basınç eşliğinde beni uçurumdan dışarı sürükledi. Gözlerimi açtığımda beni acı karşıladı ve onları tekrar kapatmamak için savaştım.

Flaş ışıkları karanlığı yararak geçti. Metal tadı ağzımı doldurdu. Kolumdaki sıkı sıkışma beni daha da uyandırdı ve üzerime eğilen kadına odaklanmak için mücadele ettim.

"Sakin olun Bay Trachel, muhtemelen beyin sarsıntısı geçirdiniz ve bilincinizi kaybettiniz."

Öyle mi yaptım?

Ne zaman?

Hafıza boşlukları doldurmak için acele etti. Oturmaya çalıştım ve kadın beni tekrar yatıracakmış gibi elini omzuma koydu. Evet, öyle bir şey olmayacak. Bakışlarımı dükkânın hâlâ yanmakta olduğu yere çevirdiğimde dünya yüzüyordu.

Yerel itfaiye istasyonundan gelen motorlar, bir ambulans ve polis arabaları yanıp sönen ışıkların kaynağıydı. Parçalar ön tarafa doğru süzülüyordu. Alarmı kontrol etmeye geliyorlar. Milo'ya bok atmak ve onun karşılık vermesi. Bir şey söylemek için dönmek... Bir şey mi söyledim?

Düşünceler ben onları yumruklayamadan uçup gitti. "Milo nerede?" Kelimeler sert ve çiğ çıktı. Sağlık görevlisi beni yatırmaya çalışmayı bıraktı, ki bu iyi bir şeydi. Kan basıncı kelepçesinin çıkarılmasını istedim.

"Efendim?" Bu sefer benimle konuşan bir polisti. "Bay Trachel?" Ses tonu sağlık görevlisininki kadar istekli değildi. Düşmanca olmasa da, bana kesinlikle odaklanmam gereken bir şey verdi.

"Memur bey," dedim çenemi kaldırıp adamın bakışlarıyla buluşmak için. Hâlâ ayakta duruyor olması bana bir iyilik yapmamıştı.

"Bizim için birkaç soruya cevap verebilir misiniz?"

"Avukatım buraya geldiğinde," dedim, lafi dolandırmaya bile çalışmadan. "Eğer bir şey yapmadıysan..."

"Evet, bunu benimle denemeyin. Masum ya da suçlu, herkesin avukat tutma hakkı vardır. Ayrıca sağlık görevlisine göre beyin sarsıntısı geçirmişim."

Onu polise göstermek, orada olduğunu hatırlatmak gibiydi. Evet, bir tanışımız var, hıyarlık etme.

"Bu da sorularınızı yanıtlarken kafa karışıklığına yol açabilecek bazı bilişsel bozukluklar yaşayabileceğim anlamına geliyor. Bir avukat çağırıp buraya getirmem hepimiz için daha iyi olur. Muhtemelen bir doktordan da onay almalıyım."

Ben konuştukça polisin yüz ifadesi daha da ekşidi.

"Telefonumu çıkaracağım." O bir şey söylemeden ben ekledim: "Silahımı da geri istiyorum. Ruhsatım var ama cüzdanım da sende olduğu için bunu biliyorsun."

Yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bak..."

"Pete," diye seslendi başka bir polis. "Bunu ben hallederim." Vasquez.

Pete kaşlarını çattı, sonra başparmağını yana salladı. "Onunla ben ilgilenirim o zaman..."

El hareketini takip ederek kaşlarımı çattım. "O" Milo'ydu. "Neden kelepçeli?"

Vasquez sert bir sesle, "Ben halledeceğim," dedi. "Bu adamların hiçbirisi-"

Pete, Vasquez'in sözünü keserek, "Hapisten yeni çıktı-" diye itiraz etti ve Vasquez'in gözlerini devirdiği gerçeği için söylenecek bir şey vardı.

"Cezasını tamamladı ve serbest bırakıldı," diye Vasquez onun sözünü kesti. "Şartlı tahliyede değil, o yüzden bırak ve çek git."

Son yedi kelime, işi bitmiş bir adamın soğuk ve kaba ses tonuyla söylenmişti. Vasquez arkadaşıyla ilgilenirken ve sağlık görevlisi kolumdaki kelepçeyi çıkarırken Milo'nun bakışlarını yakaladım. Hastane tartışması yaklaşıyordu ama bunu atlayacaktım. Doktor kulüp binasına geri dönmüştü.

Takip işini halledebilirdi.

"Gitmeden önce cüzdanımı ve silahımı geri alabilir miyim?" Pete gitmeden önce sordum. Ondan dostça bir hava almıyordum. İkisini de benim yerime Vasquez'e vermesi sorun değildi. Yine de kızgınlığım geçer geçmez sağlık görevlisine baktım. "Ben iyiyim."

"Hastaneye gitmelisin..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdığımda başımı dikkatlice salladım. Dünya tam olarak yüzmüyordu ama kafamdaki vuruş yoğunlaştı. "Özel bir doktorum var. Onu görmeye gideceğim. Söz veriyorum. Tıbbi tavsiyene uymamayı seçmem için imzalamamı istediğin şeyi bana ver. Ve teşekkür ederim."

İç çekişi çok şey anlatıyordu. "Onu ikna edebilir misin?" Yardım için Vasquez'e baktı ama Dan Vasquez hepimizi uzun zamandır tanıyordu ve başını salladı.

"Hayır, doktor arkadaşını tanıyorum. Emin ellerde olacak." Bu, sağlık görevlisini her şeyden çok ikna etmiş görünüyordu. Bir panoya ve dijital bir tablete bir şeyler yazdı.

Her iki ürünü de taradım ve imzaladım. Ayağa kalktıktan sonra dükkâna bir göz attım. Dünya bana hiç de iyi davranmıyordu ama yine de ayaklarımın üzerinde durmak için kendimi toparladım.

Sonra Vasquez'e baktım. "Milo neden kelepçeli?"

"Ben ilgileniyorum," dedi bana. "Bazı sorularıma cevap verelim. Ondan sonra ikinizi buradan çıkarabilirim."

Milo'yu tekrar kontrol ettiğimde, sadece çenesini kaldırdı. Elleri arkadan kelepçeli bir şekilde kaldırımda oturuyor olması beni sinirlendirdi.

Vasquez'e "Kelepçelerini çöz" dedim. "Avukatımı arayacağım..." "Gerçekten mi?" Bana baktı. "Bu daha hızlı olacak..."

"Otoriteni bizi korkutmak için kullanmaya çalışmayı bırakırsan en iyisi bu olur. Ben on altı yaşındayken işe yaramadı," diye hatırlattım ona. "Şimdi de işe yaramayacak. Kelepçelerini çözün."

Yer değiştirirken omzum acıdı. Ancak o her neyse onunla daha sonra ilgilenecektim.

"Evet," diye içini çekti Vasquez, sonra cüzdanı bana uzattı. "İşimiz bittiğinde silahı alacaksın."

Pazarlığa açık değil. Tamam. Her neyse. Onu Milo'ya kadar takip ettim. Bu işi halletmemiz gerekiyordu çünkü hiçbir şey tesadüfi değildi.

"Hey, Dan," dedim sessizce.

"Teşekkürler." "İyi olmana sevindim, evlat."

Evet. Ben de öyle.

Sadece çağrının kasıtlı olması ve ardından gelen patlama diğerleri için alarm zillerini çaldırdı.

OceanofPDF.com

VAUGHN

Binanın derinliklerinden gelen bağırışlar giderek azalıyordu. Yoğun duman yön bulmayı zorlaştırıyor ve nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Yüzümün alt kısmına nemli bir bez örtmüştüm ama bunun bir faydası olmamıştı.

Zaten birkaç kişiyi dışarı çıkarmıştım. Ben tökezlerken Roma bir hayalet gibi dumanın içinden çıktı. Onun da maskesi vardı ve beni yakaladı, sonra da bana da bir maske vermeden önce beni sabitledi.

"İtfaiye geldi," dedi tam fiskiyeler çalışmaya başladığında. Borulardan ıslık çalarak geçen suyun çılgılığı, özlediğimi bilmediğim bir sestti. Sprey biraz nemli ve sıcaktı. Sıcak tahtaya çarptığında cızırdadı ve kıyafetlerimden terlemediğim yerleri ıslattı.

Ayağım yerdeki bir bedene çarptı ve yüzüstü yatan bedeni kaldırmak için çömeldim. Lauren'ın siyah saçları yüzünü kapatıyordu ve onu kaldırmaya çalışırken öksürerek küfrettim. Sendelediğim gerçeği küfür etme ihtiyacımı daha da arttırdı.

"O bende." Rome onu benden çekti. "Git."

Gözlerim sulanacak kadar öksürünce cevap vermem imkânsız hale geldi. Rome Lauren'ı omzunun üzerinden geçirdi, sonra da kolumu kavradı. Tamam. Yönlendirmesine güvenerek beni çıkışa doğru çekmesine izin verdim.

İçerideki cehennemi bunaltıcı havadan dışarı çıktığımızda serin hava yüzümüze bir yumruk gibi indi. Her yerde itfaiye araçları, ambulanslar ve yol boyunca sıralanmış bakıcıların bağırışları vardı.

Birisi Lauren'i Roma'dan aldı ve sonra aniden yüzümde bir oksijen maskesiyle oturdum.

Maskeyi çıkarmak için mücadele ederken "Hayır," dedim. "İçeride hâlâ insanlar var."

"Takmaya devam et." Rome maskeyi tekrar yerine itti ve ayağa kalkmaya çalıştığımda beni engelledi. Bir an sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştım, sonra beni kığımın üstüne yatırdı. Ona ters ters bakmaya çalıştım ama onu seçmekte zorlandım.

"Roma," diye hırladım ama sesim daha da sert çıktı ve daha fazla öksürmeme neden oldu. "İnsanlar-" Arkadaşlarım. İş arkadaşlarım. Kahretsin, müşterilerim.

Rome tekrar "Hayır," dedi, sonra yerinden kayarak kaldırımdaki ceset sırasını işaret etti.

Cesetler.

Birkaçı sedyelerde ambulanslara doğru ilerliyordu, ancak geri kalanı sadece üstü örtülmüş cesetlerdi.

Titreyerek aşağı doğru sarktım ve maskeyi yerine takarken pazuma bir şey bağlayan sağlık görevlisine karşı koymayı bıraktım. Rome, kendisine bir maske uzattıklarında bana baktı ama kayışı kafasına geçirmedi, sadece yüzüne bastırdı.

Evet, geri dönmeye çalışırsam diye hareket etmiyordu. Cesetler.

Gözlerimdeki yanma dalgalanmayı yoğunlaştırırken bile ona baktım. Öksürüğün faydası olmadı ve yüzüme sıçrayan gözyaşları, duman ve ateşin olduğu kadar ceset sırasının da ürünüydü.

"Lauren?" Mırıldandım.

Rome ambulansa yüklenen sedyeyi işaret etti. Ölmemişti. En azından henüz değil.

Bu bir şeydi.

Dükkanın olduğu yönden bir bağırış geldi ve çatının bir bölümünün çöktüğünü görmek için döndüm. Dumanlar yükselirken alevler yukarı doğru fırladı ve tuğla, ahşap ve metalin çarpışması üst katlarda büyük bir kara delik açtı.

Her iki taraftaki binaları da boşaltmışlardı. Yine de Roma ve benim gibi etrafa dağılmış, oksijenin üzerinde, her şeyin yok oluşuna tanıklık eden daha fazla insan vardı.

Keder karnıma inen bir yumruk gibiydi, sert ve affetmez. Vardiyada kimin olduğunu bilmiyordum. Bazen adamlar izin günlerinde gelirdi. Diğer pek çok işletme gibi program tutmazdık. Çoğumuz bağımsızdık. Mekânı kiraladık, resepsiyon görevlisinin ve binanın masraflarını paylaştık. Sonra hepimiz kendi işimizi yapardık.

Omzumdaki bir elin ağırlığı beni sabitledi. Roma uzun bir süre bakışlarımı tuttu. Hayır, bu benim hatam değildi. Yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Birlikte oturduk, itfaiyeciler yangının yayılmasını önlemek için çalışırken binanın çöküşünü izledik. Mekânın kendisi kaybedilmiş bir davaydı.

Dove'un ilk dövmesini yaptığım oda. Ve ikincisini... İşimi kurduğum yer... Geleceğimizi inşa ettiğim yer. Onun geleceğine. Benimkini. Çocuklar. Her şey gitmişti.

Uzaktan daha fazla bağırış sesi geldi ve telefonumu çıkarmak için yerimden kıpırdandım. Ekran çatlak ve karanlıktı - biraz kederli

Şu anki durumum için bir metafor. Roma e l i n d e k i n i uzattı ve ekrandaki mesaj kanımı dondurdu.

LIAM:

Pusu. Giriş yap.

Pusu.

Gitmemiz gerekiyordu. Rome başını sallayarak ekrandaki bir mesaja dokundu ve sonra bana gösterdi.

BEN:

Aynı şekilde. Dövme dükkanı yanmış. Starling mi? Diğerleri?

Üç noktanın çözülmesini beklerken zar zor nefes alabildim.

LIAM:

Yola çıkıyorum! H, F ile. J onlara gidiyor. M veya K'dan haber yok.

Liam yoldaydı. Yaşıyordu. Jasper, Freddie ve Dove da öyle. "Raptor ve Kerkenez iyi," dedi Rome. Kararlılık ve inanç bu sözler şu anda ihtiyacım olan bir şeydi.

"Başka bir şey olamayacak kadar inatçı," diye öksürükler arasında söylemeyi başardım. Bu tutunmam gereken bir fikirdi.

Birileri bunun bedelini ödeyecekti.

Kaldırımdaki cesetlere baktım.

Birisi hepsinin parasını ödeyecekti.

OceanofPDF.com

JASPER

Yerdeki son adama iki kurşun sıktım. Onu sokaktan sürükleyerek çıkardık. Bu pisliği temizlemek mümkün değildi. Yaklaşan sirenlerin sesi sokaklardaki kanyonda yankılandı. Burada uzun süre kalamayacaktık.

"Orospu çocuğu," diye küfretti Liam ve onu telefonuna bakarken yakaladım. "Ne?"

"Sadece biz değildik," dedi bana Roma'dan gelen mesajı göstererek.

"Gerçi bunu biliyorduk." Şüpheleniyorduk belki ama ikimiz de bunun farkındaydık. "Sen onlara git. Ben Freddie ve Swan'ı getireceğim."

"Onu nereye götüreceğini biliyor musun?"

"Evet. Kulüp binasından bir blok ötede. Oraya ulaşmak için yeterince yakın, başka pusulardan kaçınmak için yeterince uzak." Arabamın olduğu yere baktım. "Bir kaza mahallinden ayrılıyorum."

Liam zerre kadar ironi ya da küstahlık yapmadan, "Avukatlarım bu işi halledecek," dedi. "Swan ve Freddie'ye iyi bakın."

"Peki ya Milo ve Kel?"

"Vaughn ve Rome'u aldıktan sonra onları da alırım. Baş aşağı."

"Arkanı kolla," dedim ona ve yumruklarımızı tokuşturduk. Beni bırakmasını beklemedim; caddenin karşısına ve bir ara sokağa yöneldim. Sokaktaki kameralardan herhangi biri çatışmayı fark ederse, başka sorunlarımız olacaktı.

Yine de bunlar bekleyebilirdi. Şu anda Swan ve Freddie'nin tek parça olduğunu görmem gerekiyordu.

İlk cesedi ara sokağın ağzının hemen içinde buldum. Adam boğazı kesilerek öldürülmüştü. İkinci ceset üç blok ötede ve aşağıdaydı, göğsünden en az iki kurşunla vurulmuştu.

Üçüncü adam inliyordu, inilti çıkarırken başı bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Etrafı kanla kaplanmıştı ve üç parmağı yoktu.

Üç parmak.

"Kızımıza dokundun, değil mi?" Şok olmuş gözlerinin içine bakarak söyledim. Nefes tıkırtıları ciğerlerinde boğulmasına neden oluyordu.

Gitmek için acımasız bir yol.

Ama uzaktan gelen siren sesleri, birinin onu bulabileceği anlamına geliyordu. Birisi ona yardım getirebilir.

Onu kafasından vurdum.

Acı çekmesini tercih ederim. Freddie ve Swan'ı olası bir misillemeden korumak öncelikliydi. Açık savaş yeterince kanlı ve pervasızdı. Birisi bu köpeği peşimizden göndermeden önce tasmaını tutmuş.

Ondan sonra.

O et parçasını derilerinden oyarak çıkarırdık.

Yedi dakika sonra onları karanlık sokakta birbirlerine sokulmuş halde buldum. Freddie elinde bıçakla belirdi, beni tanıyıp bıçağı indirmeden önce. Üstüne kan sıçramıştı ve onu kucaklamak için kendime çektiğimde hemen karşılık verdi, sonra ikimizi de Swan'a çevirdi.

Elbisesi yer yer parçalanmıştı. Freddie gibi o da kanlar içindeydi ama gülümsemesi de en az kendisi kadar vahşiydi.

Bir kolumu uzattım ve o da bize çarptı. Onu bedenlerimizin arasına alırken Freddie geri çekilmedi. Ter, barut ve kan kokusu üzerlerine sinmişti. Kendimi o ana bıraktım.

Güvendeydiler.

Ancak, sadece bir dakikamız var.

Geri çekilerek ceketimi çıkardım ve giymesi için açık tuttum.

Freddie onun silahını aldı ve sarıldıktan sonra bana verdi.

"Benimle kal," dedim ona, sonra Freddie'ye bir bakış attım. "Onu geri aldın mı?"

Bir kez başını salladı.

"Arkadan dolaşacağız, sonra doğruca içeri gireceğiz. Hiçbir şey için yavaşlamayın."

Swan'ın eli benimkine kaydı ve ilk kez onun diğerlerimize kıyasla ne kadar küçük olduğuna hayret etmedim. Gözlerindeki keskinlik ve tutuşundaki güç bana küçük Vandal'ımızın bundan sonra olacaklara fazlasıyla hazır olduğunu söylüyordu.

Güzel.

"Liam?" onun tek sorusuydu.

"O iyi," diye söz verdim ona. "Roma ve Vaughn için gitti. Yakında daha fazlasını öğreneceğiz."

Ürperdi, sonra çenesini kaldırmadan önce bir kez başını salladı. "Hazırım," dedi, sesinde en ufak bir titreme yoktu.

Eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Sadece bir öpücük. İkimize de hayatta olduğumuzu hatırlatan ve daha sonrası için bir teminat. "Evet, öylesin," diye fısıldadım. "Bu sende, Swan." Titrek gülümsemesi içimi aydınlattı ve elimi sıktı. "İkinize de sahibim." Kahretsin, hepimiz onun elindeydik.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

T Ambulans yolculuğu zamanı uzatıyor gibiydi. Fareleri tam kilit altında bırakmışım. Moira Sharpe dışarıdaydı ve güvendeydi. Sakinleştirici

Ona verdiğim ilaç onu birkaç saat daha dışarıda tutacaktı. Kulüp binasına başka kimse giremezdi. Diğerlerinin dönmesini beklemeye gerek yoktu; Steph'in bir hastaneye ihtiyacı vardı ve buna şimdi ihtiyacı vardı.

Karşımdaki sağlık görevlisi onu stabilize etmek için benimle birlikte çalıştı. Yüzünde bir oksijen maskesi vardı ve ciğerlerine hava basmaya yardımcı oluyordu. Elinde bir nabız oksimetresi vardı; kanlı, kırık eli. Kan basıncı düşerken alarm çaldı. İç kanama.

Olmak zorundaydı.

"Bir çanta daha asıyorum."

Kelimeleri kaydettim ama hareket etmeye devam ettim, açık bir yara var mı diye baktım. Durdurabileceğim bir şey bulabileceğimi umuyordum. Avuç içlerinde kırık tırnaklarından kaynaklanan oyuklar vardı. Dizlerinde sıyrıklar vardı. Kıyafeti takım elbiselerinden biriydi; çalışırken kaçırılmıştı.

Ne zamandır ellerindeydi?

Ayakkabıları gitmişti. Ayak parmaklarından biri kırılmıştı. Ayağının ortasındaki kesikten kan sızıyordu. Dizi hafifçe dışa dönmüştü.

Çıkık.

Bir alarm daha çaldı ve beni değerlendirme modundan çıkardı. "V-fib."

Dikkatimi hemen kompresyona verdim. Kalbine yeterince kan gitmiyordu. Sağlık görevlisi Megan, Steph'in gömleğini kesip açarken ambulans bir köşeden gıcırdayarak geçti. Göğsü boyunca görünen morluklar içimde çıkışı olmayan bir şiddet dalgası yarattı.

Mickey J'nin burada yeri yoktu. Steph'in kardeşi onu tedavi edemez.

İçimdeki Vandal, olaya karışan herkesin bağırsaklarını deşmek istedi. İyileşmedi, kırıldı.

Doktor olmalıydım. Yıllardır Doktor'u benimsemişim ve Steph'in ihtiyacı olan da buydu. Megan pedleri taktı ve makine şarj olurken mırıldandı.

"Temiz," diye uyardı ve ben de ellerimi kaldırdım. Steph'in tüm vücudu şarjın etkisiyle sarsıldı.

Kompresyona devam ederken "Hâlâ V-fib," dedim.

Hastaneyi bilgilendirmek için telsize uzanırken bile "Şarj oluyor," diye uyardı. Bir köşe daha ve Megan gibi ben de kompresyona devam ederken düşmemek için kendimi destekledim. Bir gözüm Steph'te, diğeri monitördeydi. "Temiz."

Steph yataktan doğrulurken ellerimi kaldırıp kalp monitörüne odaklandım.

"Sinüs ritmi." Neredeyse rahatlamıştım ve sağlık görevlisi başıyla onayladı.

yaralarını kontrol etmeye geri döndük.

"İki dakika," diye ön taraftan bir uyarı geldi. Neredeyse varmıştık. Steph güzel gözlerini açıp bana bakarken o iki dakika uzadı.

Kırık elini bana doğru kaldırdığında, nazikçe sıktım. "Ben buradayım," diye söz verdim ona. "Yanımdayım."

Sonra oradaydık ve bir travma ekibi bizi karşılamak için dışarı çıkarken kapılar uçarak açıldı. Sedyeyi kaldırmalarına yardım ettim.

"Doktor James," dedi acil servis doktoru başıyla beni işaret ederken. "Doktor Adler. Beni bilgilendirin."

Acil servisle ilgili olan şey, kısa bir süre için hareket etmeyi bırakmamanızdı, bu yüzden hareket halindeyken ona bilgi verdim. Doğruca travma bölümüne gidiyorduk. "Üç deyince," dedi Adler, sonra Steph' i hastane yatağına naklediyorduk. Kanlı gazlı bez düştü. "Bana portatif röntgen cihazını getirin,

ve onu bu kıyafetlerden kurtaralım."

Steph'i yerleştirmek için onunla birlikte çalıştım.

"Doktor James, burada kalmak istiyorsanız önlük giymeniz gerekiyor." Kritik değildi, sadece kesin bir tavsiyeydi. Bir hemşire yerime geçerken geri çekildim.

Başka bir hemşire aceleyle yanıma gelip beni başka bir odaya yönlendirirken, "Sizi buldum Doktor," dedi. Ellerimi temizledikten sonra kıyafetlerimi çıkardım ve önlüklerimi giydim. Sonra Steph'in hâlâ koğuştta olduğunu görmek için tekrar dışarı çıktım. Röntgen çekerken bana bir önlük verdiler.

Ekranlarda görüntüler belirmeye başladı ve kırılan kemiklerin sayısını unuttum.

Hemşirelerden biri "Tanrım," diye fısıldadı ve ben de onunla birlikteydim. İşkence belirtilerini daha önce fark etmemiş olsam bile, o ekranda açıkça görülüyorlardı.

Nefes almak zorlaştı, tıkırtı sesi bir uyarı niteliğindeydi. Adler çoktan göğüs tüpü takmaya başlamıştı, kan aşağıdaki fayansa dökülürken hareketleri hızlı ve etkiliydi.

Adler, "En yakın akrabaya ihtiyacımız olacak," diye uyardı. "Biri ameliyathaneyi arasın."

"Öyleyim," dedim ve doktor göğüs tüpünü bağladığı yerde durakladı. "Bu benim kız kardeşim." Sözcükler sert ve boğuk çıkıyordu.

Diğer doktorun gözlerini sert bir sempati doldurdu. Neyse ki beni kovmaya çalışmadı, artık bildikleri için daha fazlasını yapmama izin vermeleri mümkün olmasa bile. Ayrıca bunu şekerle kaplamaya da çalışmadı. "Tıbbi yönergesi var mı?"

"Hayır," dedim başımı sertçe sallayarak. "Ve evet, tüm hayat kurtarıcı önlemlerin alınmasını istiyorum."

"Anlaşıldı."

Bir cerrah içeri girdi, koyu renk önlüğü, kepi ve maskesi muhtemelen başka bir ameliyattan yeni çıktığının işaretiydi. "Neyimiz var, Adler?"

Steph'in kalbindeki hasar da dahil olmak üzere tespit ettiğimiz yaraları ayrıntılı olarak anlatırken klinikleştirdi. Kan kaybı, iç yaralanmalarla birleşince Steph'in işini zorlaştırıyordu.

Cerrah, "Dr. Ortega'yı çağırın," dedi. "Ve onu şimdi yukarı taşıyalım." Steph'i hareket ettirmek için hazırlıyorlardı, kabloları değiştirip serumları hareket ettirirken yanları kilitliyorlardı. "Peterson'ı da yukarıda istiyorum."

Bir hemşire izin için bana bir tablet uzattı. Cerraha baktım. "Orada olmak istiyorum."

Gözlerini kısmıştı.

"Bu işin dışında kalacağım. Senin OR'un, senin kuralların. Ama onun için orada olmalıyım..."

Oraya gitmemiştim ve şimdi nerede olduğuna bak. Bir an için hayır diyeceğini sandım ama sonra bir kez başını salladı. "Benimle gel."

Ameliyathaneye girdiğimizde zamanın bir anlamı kalmamıştı. Ekip onu masaya yatırırken verimli bir şekilde hareket etti. Anestezi uzmanı seviyeleri üzerinde çalışıyordu ve yaşadığı kayıp nedeniyle zaten asılı kanları vardı.

İkinci cerrah geldi, genel bir cerrah. Onunla ilgilenen doktor zaten bir kardiyotorasik cerrahı. Ameliyathaneye girip ameliyata hazırlanırken konuştular.

Ara sıra bana sorular soruyorlardı. Alerjiler? Önceki yaralanmalar? Ne kadar zamandır V-fib hastasıydı? Onun dışında işlerini yaptılar. Dizi ve zedelenmiş parmakları için bir ortopedi cerrahı çağrıldı.

Yıllarımı ellerimdeki kanı ve yıkımı temizlemeye çalışarak geçirdim. Hayatımdaki tek mantıklı sesi dinlemediğimde yaptığım aptalca hataların kefareтини ödemek için yıllarca çalıştım.

Steph beni işe almak ve beladan uzak tutmak için çok şeyden vazgeçmişti. Yemi kesip sistemin içine girmeme izin verebilirdi. Aramızdaki yaş farkı onu her zaman kardeşten çok ebeveyn yapmıştı. Yine de bir kez olsun benden vazgeçmedi.

Hiç kimseden vazgeçmezdi. Tanıdığım en büyük kalbe sahip olan Steph, sadece beni doğru yolda tutmak için değil, sorumluluğundaki her bir çocuk için de mücadele etmişti. Evlat edinilmiş ya da sistem dışında kalmış olanlar için bile Steph her zaman yanlarında olmuştu.

Küçük Bit'i ve yaşadığı travmayı bilseydi bu onu öldürürdü. Kaç gece Freddie'yle oturup kalkmıştı? Ya da annesi ölürken Vaughn'la birlikte gitmişti? Hatta mezarlığa düzenli olarak gitmesini sağlayacak kadar ileri gitmişti.

Düşünceler, bir slayt gösterisinde yanıp sönen görüntüler gibi zihnimden süzülüyordu. Yaptıkları her hareketi takip etsem bile, bir yandan iç hasarı onarırken bir yandan da onu sabit tutmak için zamana karşı savaşıyorlardı.

"Şu lanet olası kanamayı bulamıyorum," dedi cerrah, beni şimdiki zamana döndürerek. "Bana başka bir torba getirin."

Her ekibin kendi stenosu vardı. Kan basıncı düştükçe makineler tekrar ötmeye başlamıştı. Yükseltmek için savaşıyorlardı ama sonra tekrar düşüyordu.

Çok fazla kanayan
var. Çok fazla.

Teker teker dağladılar ya da bağladılar. Uçan dikişler hasara yetişemedi. Sonra tekrar V-fib'e girdi. Ve onu geri getirdiler.

Sinüs ritmi. Kanama kontrol altında.

Bir saat sonra yine aynı siperdeydik.

Sanki kazandığımız her yorucu santim için başka bir yerde bir santim daha kaybediyorduk. Onu o uçurumdan geri getirmek için savaş verirken orada durmak kadar çaresiz hissettiğim başka bir an olmamıştı.

"İyi görünüyor," dedi cerrahlardan biri. "Onu kapatacağız ve tekrar girmeden önce biraz zaman vereceğiz."

"Kahretsin," dedi diğeri alarmların çalmasıyla aynı anda. Kesiğin içinden kan fışkırmaya başladı. Kucak pedleriyle işe koyuldular ve bir görsel oluşturmaya çalıştılar.

Dikişleri patlıyordu. Tutmuyorlardı. Kalp atış hızının yavaşlamasını takip ettim. V-fib değildi, çünkü gerçekten yavaşlıyordu. Kan basıncı düştü.

Lanet olsun Steph, ona bağışlamak istedim. Sakın bunu yapma.

Yine de hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey yapmadım. Hareket etmedim. Taş olsam yerimde duramazdım, onun savaşıma devam etmesini sağlamaya çalışıyordum. İhtiyacı olan her şeyi benden alabilirlerdi.

Hipovolemik şok.

Kanamayı durdurmaya çalıştıklarında bile bunu fark ettim. Dört torba kan ve hâlâ çok hızlı kan kaybediyordu.

Düz çizgi.

Devam ettiler. Olağanüstü önlemler. Yeni kan torbaları asıldı. Onlar kanamayı durdurmaya çalışırken elle suni teneffüs yapıldı.

Birini kapatır kapatmaz diğeri yırtılıyordu.

Kalp masajı bize fazla zaman kazandırmıyordu. On dakika kala cerrah bana baktı ve ben de anladım. Doktor anladı.

Mickey J devam etmesi için ona bağışlamak istedi. Vandal onu ölümle tehdit etmek istedi. Sadece Doc bunun anlamsızlığını anladı.

Çoktan gitmişti.

Bakışlarımı duvardaki saate çevirdim, o yere yığıldığı anda başlamıştı. Kalbim göğsümde bir kaya gibiydi; kız kardeşiminki kadar hareketsizdi.

Cevabımı bekliyordu - vermek istemediğim bir cevap.

Sonunda bir kez başımı

salladım. "Ölüm

zamanı..."

Her şey yavaşladı. İşler, onu kurtarmaya çalışan eller, hepsi bitmişti çünkü. Kurtarılamadı ve ben ilerlerken hemşireler gibi cerrah da geri çekildi.

Steph'in gözleri kapalıydı, ifadesi o kadar huzurluydu ki onu yanımızda tutmak için cehennemi bir savaşın verildiği bu yere ait değildi. Gözlerim ateşlenirken yüz hatları bulanıklaştı. Dikkatlice uzanıp maskeyi kaldırdım, anestezi uzmanı da yardım etti.

Saçlarını geriye doğru okşayarak dudaklarımı alnına bastırdım. Ağlamak istedim ama gözlerimde yanan yaşlar düşmeyi reddetti. Kalbimin taşlaşması göğsümde ölü bir ağırlık bıraktı.

Doktorlardan biri elini omzuma koydu. Teker teker biraz temizlediler ama sonra beni onunla bıraktılar. Bana zaman verdiler. Ailemden geriye kalan son kişiyle birlikte dururken ne yapacağımı bilemediğim bir zaman.

Kimseden vazgeçmeyen kadın. Mickey J dünyaya karşı gelmek, bağırıp çağırmak ve bir şeyleri kırıp dökmek istiyordu. Kederlenmek ve yas tutmak istiyordu. Onu deponun önüne atmadan önce travmatik hasar seviyesinin onu mahkum edip etmediği önemli değildi.

Bir uyarı

mı?

Tehdit mi?

Ceza mı?

Niyetinin ne olduğu umurumda bile değildi. Mickey J içimde kendini kanlı bir şekilde dövebilsin diye Doc onunla kaldı. Onu terk etmeye hazır değildim.

Yine de, ben... ben o kapıdan çıktığımda, Vandal ona elini süren her bir pisliği bulacak ve onları parçalara ayıracaktı.

Onun acısının her zerresini hissedeceklerdi.

Steph hiç kimseden vazgeçmedi. Tüm kalbiyle severdi. Bana intikamın kimseye faydası olmadığını söylerdi.

Belki de değildi. Yine de o şerefsizlerin canını yakacaktı ve bu şimdilik yeterli olmalıydı.

Alnına bir öpücük daha kondururken yanağından bir damla yaş süzüldü. "Özür dilerim," diye fısıldadım. Daha iyi davranmalıyım.

Daha hızlı olmalıyım.

Gözlerim kapalı, orada bir süre daha oyalandım ve sonra kendimi gitmeye zorladım. Kendimi ameliyathaneden çıkmaya zorladım. Ben gözlerim kapalı bir şekilde koridorda ilerlerken hemşireler işlerini halletmek için harekete geçti. Güvenlikten geçene kadar onları göremedim.

Vandallarım.

Darmadağınık, morluklar içinde ve duman kokarak orada durdular. Benim küçük parçam bile oradaydı, gözlerindeki morluklar uyuşukluğu delip geçen ilk şeydi.

Tek kelime etmeme gerek kalmadı. Milo döndü ve yumruğunu duvara vurdu, sonra Küçük Bit oradaydı ve onu kucağıma aldım.

kollarını bana doladı. Ona dokunmaya bile hakkım yoktu. Ama artık bu tartışmalar umurumda değildi.

Steph gitmişti. Ben bakmıyorken onu kaybetmiştim.

Cesedimi çiğnemedem Little Bit'i kaybediyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

LIAM

T Annemin telefonu defalarca çaldı ve sonra telesekretere düştü.
Babamın yapmadı Hatta Yüzük, o
sadece tıklandı üzerinde için
sesli mesaj. Güvenliği aramam da beni cevaplara yaklaştırmadı. Dövmeciden
bir blok ötedeki sokağa girdiğimde yanıp sönen ışıklar, duman ve kaos beni
içine çekti.

Trafiği başka yöne çeviriyorlardı, ben de Roma'yı aradım.

Telefonu açar açmaz "Buradayım," dedim. "Bir blok güneyde. Orada
dövüşmemi ister misiniz, yoksa siz bana ulaşabilir misiniz?"

"Geliyorum."

Arama kesildi ama o iki hece midemde kaynayan asidin bir kısmını
yatıştırdı. Sonra geri kalanını yatıştırmak için mesaj geldi.

JASPER:

Al onları. Şimdi kulüp binasına gidiyoruz. Yaralanmış ama iyi.

Çürük.

Bu tek hece öfkeme kibrit çaktı. Genelde ateş gibi yanan ben değildim.
Jasper aceleci ve sabırsız biriydi. Ben soğuk, hesapçı olardım.

JASPER:

Durum
nedir?

Vaughn ve Rome'un bana doğru geldiğini görür görmez gözlerimi
kısmıştım. Aynam cehennem gibi görünüyordu ve Vaughn aslında daha kötü
görünüyordu.

Öfkemin taşmasına izin vermenin değerini anlamaya başlamıştım.

BEN:

Yakaladım onları. Onları hastaneye
götürüyorum.

Normalde onları doktora götürürdüm ama sen ateşle uğraşmadın. Mesajı okudu ama cevap vermedi. Benim verdiğimden daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Arka kapı açıldı ve Vaughn öksürerek içeri sarktı. Duman kokusu o kadar keskindi ki gözlerimi yaşarttı.

"Bok gibi görünüyorsun," dedim ve Rome bana bakakaldı. "Evet, ben de bok gibi görünüyorum. Hastaneye gidiyorsun."

Trafiğe geri dönerek dövme dükkânından geriye kalanların etrafındaki dolambaçlı yolu takip ettim. Olay yerinden ayrılan ambulanslar vardı. Onlardan birinde olmalılar. İkisinin de itiraz etmemesi beni trafiği kesip hızlanmaya itti.

Acil servis tam bir kaostu, tıka basa dolu bir bekleme odası vardı ve ben ona ters ters baktım. Başka bir hastaneye gidebiliriz. Ben-

Rome dışarı çıkarken "İyiyiz," dedi ve öksüren Vaughn'a baktı. "Nerede olman gerekiyor?"

Tam burada, sadece...

Siktir.

"Beni annemin telefonundan aradılar."

Roma'nın ifadesinden süzülen duygu benimkini yansıtmak zorundaydı. Bana "onların" kim olduğunu sormasına gerek yoktu. Saldırıların arkasında onlar vardı. Bu da demek oluyordu ki annem onların elindeydi ya da belki de benimle taşak geçiyorlardı.

Benimle taşak geçmelerini çok istiyordum ama onları ele geçirene kadar.

Vaughn bir öksürük daha tutmadan önce, "Biz de seninle geleceğiz," dedi. Ona bir bakış attıktan sonra Roma başını salladı.

"Ben onunla kalırım," dedi Rome. "Git." Sonra telefonunu kaldırdı. "Destek çağır. Sakın ölme."

Evet, desteğimiz şu anda biraz zayıftı. "Sen de... Bir doktorun sana da baktığından emin ol."

Diğer yarım beni tersledi. Onlar içeri girene kadar yerimden kıpırdamadım, sonra da gaza basıp otoparktan çıktım. Havaalanından bir blok ötedeyken güvenlik aradı.

"Burada değiller Bay O'Connell," dedi Billings, ses tonu gergin olsa da profesyoneldi. "Alarm devre dışı bırakıldı. Zorlama izi yok. Her şey düzenli ve tertipli görünüyor. Buzdolabının üzerinde size hitaben yazılmış bir not var."

"Aç şunu."

"Beklemede

kalın, efendim."

Yolun kenarına çekerken irkilmemeye çalıştım. Başım dönerek etrafımdaki her şeyi taradım. Saat kaçtı lan? Kulpten çıktığımızda saat on bir bile olmamıştı ve şimdi saat sabahın dördü, hayır, beşiydi. Hay sikeyim.

Roma'dan telefonuma güncellemeler geldi. Sadece hemşirelerin ve doktorların onlara söylediği kelimeleri işaretledi. İyilermiş. Duman solumuşlar ve oksijene ihtiyaçları varmış. rkler. Sıyrıklar. Vaughn da birkaç kaburgasını kırmayı başarmıştı. Rome'un da bazı yanıkları vardı ama onları önemsiyor gibi görünmüyordu.

Daha sonra kontrol ederim. Hellspawn-

"Bay O'Connell," dedi Billings. "Tazminat için size bir firsat sunmayı düşündüm. Ancak biraz düşündükten sonra buna karşı çıkmaya karar verdim. Siz ve arkadaşlarınız benim için çok değerli bir şeyi aldınız. Bunu göz önünde bulundurarak, hepinize aynı şekilde geri ödeme yapılacaktır. Kayba karşı bir kayıp.

"Değer verdiğin şeyi kaybedeceksin. Değer verdiğiniz şeylerin alındığını göreceksiniz. Anla ki bu ilk hamlen olabilir ama asla son hamlen olmayacak. Benden almakla hata yaptın. Merhamet olmayacak. Pazarlık yok. Kurtuluş yok. Seni yok ettiğimde, dlm geri alacağım."

Billings boğazını temizledi. "İmza yok. Sadece bir adres var." "Ver onu bana."

Sokağın adını hemen tanıdım; eski ev.

"Kanıt için mektubu poşetleyin. Evi tamamen arayın. Kardeşime göz kulak olmaları için hastaneye bir güvenlik ekibi daha gönderin. Tüm mağazalarda üçüncü bir ekip istiyorum."

"Evet, efendim. Bu adrese birini göndereyim mi?"

"Ben kendim hallederim."

Orada ne olduysa oldu. Bu bir uyarı atışından çok, ilk kanı dökmek için yapılan bir hamleydi. O -ve ben suçlu olarak Bradley Sharpe'a para yatırdım- bu kaybı hissetmemizi istedi. Acı ekmemizi.

Diğer yöne gitmek için arabayı sarsarken lastikler gıcırdadı. Diğer arabalar bana çarpmamak için frene bastıkça lastikler gıcırdadı.

Telefonum siparişler gnderildike çalmaya başladı. Daha fazla mesaj geliyordu. Yola odaklanmaya devam ettim. Rome, Vaughn'la birlikte hastanedeydi. Birbirlerinin arkasını kolluyorlardı.

Jasper'ın elinde Hellspawn ve Freddie vardı. Kellan, Milo ve Doc da onları destekleyecekti. Bu bilgi, eski eve ulaşmak için birkaç dikkatsiz sürüş cezasından daha fazlasını riske atarken çatlakları buzlamama yardımcı oldu.

Garaj yolundan hızla aşağı inerken bir bulanıklık vardı. Kapı girişine çarpmış olmalıyım, ama evin önündeki çembere kadar sürdüm ve içeri girmeden önce silahımı çektim.

Asit boğazımın arkasında ekşi bir yanık bıraktı. Antrenin içinde, pikabın sessiz cızırtısı ve atlaması dışında ev sessizdi. Babamın eski ofisinde olmasına rağmen modası geçmişti. Evi satın aldığımda onu restore etmeyi yeni bitirmiştım.

İçerisi soğuktu, mümkünse dışarıdaki havadan daha soğuktu. Yine de, kendim için talep ettiğim eve girerken tenimi ter basıyordu. Uğruna burada olduğum iki kişi tarafından inşa edilmiş ve yaratılmış bir ev. Sessiz adımlarla ilerleyerek, koridordan babamın eski ofisine doğru vinilden gelen sessizliği ve cızırtıyı takip ettim.

Sürgülü cep kapıları ayrılmıştı. Hiç açık olmamalıydılar. Buraya her geldiğimde kapıları sabitleme alışkanlığı edinmiştim ve Adam bile görev süresi boyunca onları kapalı bırakmıştı.

Bir yanım kapıları açtığımda Adam Reed'in içeride oturup çenesini kapattığını görmeyi umuyordu. Ondandır haber almayalı haftalar olmuştu.

Başka bir gün için başka bir sorun.

Sessizliğin ve çiziklerin altından en yumuşak sesler geldi. Bu oyuncu değildi. Tekrar geldiğinde, koridora fırladım ve kapıları iterek açtım, silahım hazırda.

Hiçbir şey beni, yan yatmış bir sandalyeye bağlanmış, babama ulaşmaya çalışırken gözyaşları yüzüne akan annemi görmeye hazırlayamazdı.

Kül rengi yüzü durumunu ele veriyordu. Bir süre öylece durdum, nefes almayı bile unutmuştum. Sonra annem yine o sesi çıkardı ve silahı cebime koyup ona gitmeden önce odayı hızla taradım.

Bağlarını kesmek için bir bıçak çıkardığımda, kırmızı çerçeveli, ıslak gözlerini kaldırıp bakışlarımla buluştu. Elleri çok soğuktu ve acı dolu sesler çıkarıyordu.

"Jonathon..." Adını fısıldama şekli o kadar kırılmıştı ki, kararlılığımı kırmakla tehdit ediyordu. İçimdeki buz

Sandalyeden kalkmasına yardım ettiğimde kaymıştı. El ve ayak bileklerinde çürükler vardı. Yüzünde daha fazla morluk. Yanağında bir el izi.

Bu piçleri parçalara ayıracaktım. Her bir darbe ve kesik için hayatta kalacaklardı.

"Buradayım anne," diye fısıldadım, sonra uzanıp parmaklarımı babamın boğazına dokundurdum. Bana sarılırken bile titriyordu. Nabzının atmaması benimkini daha da yüksek sesle attırıyor gibiydi.

Birdenbire hıçkırıkları sessizliği böldü ve babamın ofisinin zemininde, geçmiş ve ölümün soğuk istilasıyla çevrili bir şekilde otururken ona sarıldım. Annemi sallarken gözlerimi kapatmak istesem de yapmadım.

Bundan kaçış yoktu. Jonathon ve Mary O'Connell bana arzuladığım, istediğim hayatı vermişlerdi ve beni *sevmişlerdi*. Kardeşimi sevmişlerdi. Bildiğim kadarıyla bu seçimi hiç sorgulamamışlardı.

Bir kere bile.

Ve bunu onların kapısına kadar getirmiştim. Annemin gözyaşları beni kesen bir düzine jilet gibiydi. Zaman ve irade gerekiyordu ama onu ayağa kaldırmalıydim. Yaralarını kontrol etmeliydim ve bir doktora ihtiyacı vardı.

Şok bir sorundu.

Şerifle görüştüm ve kendi güvenliğime evi tamamen tarattırdım. Evin içindeki görsel güvenlik çöpe atılmıştı. Elektronik eşyalar sökülümüş, sabit diskler alınmış. Adam'ın görev süresi boyunca dahili izleme kapatılmıştı, ancak daha sonra tekrar açmıştım.

Burayı kim yok ettiyse ne yaptığını biliyormuş. Geldikleri andan itibaren hiçbir şey yoktu. Ambulans geldiğinde, annem sersemlikten uyandı ve histerikleşti. Babama dokunmalarını ya da onu götürmelerini istemiyordu.

Onu tekrar sakinleştirmem zaman aldı ve sonunda sakinleştiriciyi kabul etti. Billings onun için bir ekip gönderdi. Her açıdan desteklenmelerini istedim.

Daha da fazlası, çünkü onu terk etmek zorunda kalacaktım ve beni affedeceğinden emin değildim.

Ezra, güvenlik görevlilerinden biri hemen arkasında olduğu halde içeri girerken, "Bu kötü görünüyor," dedi.

"Göründüğünden daha kötü," dedim ona. "Annemi toparlamam için bana beş dakika ver."

"Evet."

Oradaydı, ben hareket ederken arka planda bir hayalet gibiydi. Annemi biraz ikna etmem gerekti ama onu ikinci bir ambulansa bindirdim, bu sefer güvenlik görevlileri de vardı.

"O adamlar korkunç," dedi annem bana. "Hiçbir şey yapmanı istemiyorum Liam... Bana söz ver."

Ona yalan söylemeyecektim, bu konuda değil. "Bunu yapamam," dedim elini öperek. "En kısa zamanda sana geleceğim. Çocukları dinlemeni istiyorum. Onlar senin güvende olduğundan emin olacak ve seni bu şekilde tutacaklar."

Yüzünü buruşturdu.

"Anne," dedim, sesimi sert tutmaya çalışırken aynı zamanda nazik olmaya çalıştım. Nezaketi her şeyden çok hak ediyordu. "Özür dilerim, burada olmalıydım."

"Bebeğim," diye fısıldadı. "Orada olmadığına sevindim, Jonathon da oradaydı. Sana bir şey olmasını istemedi..." Gözlerinden yine yaşlar süzüldü. "Bunu tek başıma nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Yalnız değilsin," diye söz verdim. "Bunu birlikte atlatacağız. Güvenlik ekibini dinleyecek misin? İyi olduğundan emin olmalarına izin ver. Doktorları dinle ve sonra bir süreliğine sessiz bir inzivaya çekil.

-İyileşme ve yas tutma zamanı. Sonra güvenli olduğunda babamı gömeceğiz."

Son birkaç kelimeyi söylerken boğazım düğümlendi ve elimi sıkıca kavrarken gözlerini kapadı. "Seni korkutmak istediler - sana zarar vermek istediler ve sonra babam-" Kayıp bir iç geçirdi. "Jonathon'ın kalbi bir süredir kötü. Senin bilmeni istemedi."

Keşke gözlerimi kapatma hakkını kendime tanıyabilseydim. Ama yapmadım. Gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

"Sonra... onlar sadece... gittiler." Ağlaması şiddetlendi ama sonra gözleri kapanırken tekrar yavaşladı. Serumuyla ilgilenen sağlık görevlisine baktım.

"Sakinleştirici şu anda etkisini gösteriyor," diye beni temin etti. "Endişelenmeyin, Bay O'Connell, emin ellerde olacak."

Sağlık görevlisi şirketteymiş.

"Teşekkür ederim," dedim ve annemin alnına bir öpücük kondurduktan sonra dışarı çıkıp kapıları kapattım.

Ambulanslar uzaklaşırken Ezra da yanıma geldi. Güvenlik şerif ve polisle birlikte çalışıyordu. Saat sabahın sekizini geçiyordu ve o anda gözlerim mosmordu.

Babam ölmüştü. Bu bilgiyi nasıl algılayacağımı bile bilmiyordum. Bir yerde telefon beklemiyordu. Annem için bir şey yapmadığım için bana bok atmıyordu. O *gitmişti*.

Gitmesi benim hatamdı.

Telefonum cebimde titredi ve onu çıkardım.

Ekrandaki mesajlar çok sayıda idi ama Hellspawn'ın adı dikkatimi çekti.

HELLSPAWN:

Bayan Stephanie.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Kulüp binasındaki sessizlik neredeyse boğucu bir hal almıştı. Birini uyumaya ikna etmek biraz zaman aldı. Mickey ile başladım, kanı temizledikten sonra onu yatağıma getirdim. Hareketleri yavaşlamıştı ve tamamen yerinde değildi. Yine de saçlarını yavaşça okşayarak onu uyutmama izin verdi. Ardından, Roma'nın odasına çökmüş, sessiz ve kederli olan Liam'a geçtim.

Sırada Jasper vardı; herkes gibi o da uyumak istemiyordu. Ancak hâlâ iyileşme sürecindeydi ve biraz zorlamayla ve onunla birlikte kıvrılıp yatarak uyumasını sağladım. Yine de Freddie onu ikna etmemle hiç ilgilenmedi. Sonunda benim anneme göz kulak olduğum odada uykuya daldı.

Vaughn ve Rome'un ikisi de sertti ama aynı zamanda uyuyorlardı - nihayet. Neyse ki onları ikna etmek zorunda kalmamıştım. Süitimizdeki büyük kanepeye yığılmışlardı, ben de annemi kontrol etmek için geri çekilmeden önce ikisini de öylece bırakmıştım.

Saatın kaç olduğunu bile bilmiyordum. Kulüpte geçirdiğimiz gecenin üzerinden yıllar geçmiş gibiydi. Jasper bizi kulüp binasına geri götürdüğünde Mickey ve kız kardeşi hakkında bilgi edindik. Sonra diğer saldırılar hakkında bilgi geldi.

Biz oraya vardığımızda Vaughn ve Rome hastanedeydi. Kellan Milo'yla birlikte geldi. Kellan'ın yakasındaki kan, duman ve kömür kokusu havayı dolduruyordu.

Mutfığa girdiğimde Kellan, "Uyuyor olmalıydın," dedi. O ve Milo kahve içiyorlardı, sohbetleri ben içeri girince kesildi.

"Sen de öyle yapmalısın," diye azarladım, kolunu uzattığında ona doğru gittim. Yanık kokusu burun deliklerime kalıcı olarak yerleşmiş gibi görünse de duş almış ve üstünü değiştirmişti. Kolunun kıvrımı beni sıkıca kendine çekti.

Sıkıştırmanın sınırı çok fazlaydı ama ona doğru eğildim ve beni kucağına çekmesine izin verdim. Kalçam hafifçe çarptığında itiraz etti ama aldırmadım. Orada bir kesik vardı. Hastaneye gitmeden önce duşta yıkamıştım. Freddie sıvı bir yara bandı bulmuş ve benim için kapatmasına yardım etmişti.

Bir kesikten kurtulabilirim.

Masanın karşısındaki Milo karanlık, düşünceli gözlerle bizi izliyordu ve ben ona elimi uzattım. "Ben iyiyim, Ivy," dedi, sesi de bakışları kadar sertti. Ama parmaklarımı ona doğru kıvrıp tekrar düzleştirdiğimde içini çekti. "Çok inatçısın."

Elini benimkinin üzerine koyup hafifçe sıkmadan önce sadece bir anlık bir gülümseme.

"İyi değilsin," dedim, sonra içimden gelen duygularla boğazımı temizledim. Yorgunluk hepimizin üzerine çökmüştü. "Hiçbiriniz iyi değilsiniz."

Pusular çok derin ve kalıcı izler bırakmıştı. Tüm bunları nasıl geride bırakacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu, sadece onlar için orada olmam gerektiğini biliyordum. Bayan Stephanie'yi, Jonathon'ı ya da dükkândaki tüm o insanları geri getiremezdim...

"Birazdan hastaneyi aramam gerekiyor," dedim usulca. "Lauren'ı kontrol etmem gerek." Ameliyat haberini beklediğimiz süre içinde dövme dükkânından kurtulan diğer tek kişi de aramızdan ayrılmıştı.

Milo'nun parmak eklemleri kanlı ve hamdı. Daha önce duvara birden fazla kez çarpmıştı.

"Ve bunları temizlemem gerekiyor..." Kellan'ın çenesine bir öpücük kondurmak için döndüm. Gözleri o kadar yorgundu ki, koyu mavinin ikiz parçaları neredeyse cam gibiydi. "Uyuman gerek."

"Birazdan beni yatağa atabilirsin, Sparrow," diye mırıldandı. "Şu anda düşünmem ve herkes uyanmadan ve kan için saldırmaya başlayacak kadar uyanık olmadan önce plan yapmam gerekiyor."

Kan akacaktı. İçimde hiç şüphe yoktu. Zarar gören herkes için -onlardan alınan herkes için- intikam alacaktık.

Az önceki telefon görüşmesindeki sözler tekrar aklıma geldi ve Milo'ya baktım. "Ben iyiyim, Ivy," diye tekrar denedi ve ben ona burnumu kırıştırdım.

"Kapa çeneni." Ayağa kalktım, onun ve Kellan'ın ellerini bırakmadan önce nazikçe sıktım. "İyi değilsin. Bunu zaten anlamıştık. Hiçbirimiz iyi değiliz. Ama kan sızıyor ve bunlar çok kötü görünüyor. Temizlemene yardım edebilirim. Tedavi edeceğim ilk yaralanma sayılmaz ve bu konuda bir şeyler yapabilirim. Orada oturup bana izin verebilirsin."

Bana düz gözlerle bakarken dudaklarını büzdü. Bir zamanlar, bu bakış beni korkutabilirdi. Ya şimdi? Tek yaptığım ona ters ters bakmaktı. Milo bana zarar vermezdi.

Hiç.

Abartılı bikkınlık iç çekişı beni gülümsetti ve dolapta tuttıkları ilk yardım çantasına yöneldim.

"Benden-" Tezgâhın üzerine zıplayıp yeni malzemeleri sakladıkları üst dolaba uzanmak için tırmandığımda sorusunu bitirmemişti. Yol kenarındaki pusudan sonra geri döndüğümüzde kitlerden birini çoktan boşaltmıştık.

"Görünüşe göre değil," dedi Kellan oldukça alaycı bir ses tonuyla. Aşağı inerken gülümsemesinin titreşimini yakaladım. Milo sadece başını salladı.

Bir kase su almak için yeterince uzun süre durakladım, sonra onu masaya taşıdım. "El," dedim, çantayı çevirerek açtım.

Milo bir an için tartışacakmış gibi göründü, sonra elini bana doğru uzattı. Parmak eklemlerinin üzerindeki kırık deriyi inceledim. Darmadağınaktı.

Tam bir karmaşa.

Her birini temizledim, hem tekrar açmamaya hem de kiri çıkardığımdan emin olmaya dikkat ettim. Bileğinin etrafındaki iz kaşlarımı çatmama neden oldu; kırmızı ve tahriş olmuştu.

"Kelepçeler," diye yanıtladı Milo ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdım. "Ne?"

Kel ayağa kalkarken "Biraz daha kahve alacağım," dedi ve bir an duraksadı, bu da tüm dikkatimi çekti.

"Dinlenmek istersen, işim bittikten sonra getirebilirim." Onun dengesiz hareketlerini izleyen tek kişi ben değildim.

Başımın yan tarafına bir öpücük kondurmadan önce, "Anlayabilirim, Sparrow," diye beni temin etti. "Biliyorum, berbat görünüyorum. İyi olacağım."

Milo'yla birlikte hastaneye geldiklerinden beri yüzünde hâlâ bir solgunluk vardı. Oraya vardıklarında Milo bir doktora görünmesi için baskı yapmasaydı, ben yapardım.

"Beyin sarsıntısı geçiriyor, Ivy," dedi Milo yumuşak bir sesle ve ona baktığımda dudakları kıpırdamıyor gibiydi. "Birkaç saat daha geçene kadar dinlenmek istemiyor."

"Hastanede önerdikleri bu değildi..."

"Bunu duyduğum," dedi Kellan öğretücü çalışmaya başlamadan önce. Sonra da ekledi: "Parmak eklemlerini tedavi etmeyi bitirdiğinde benim hakkımda yaygara koparabilirsin."

Bir iç g e ç i r d i m . Sarsıntı. Duman hasarı. Binalar yandı. İnsanlar işkence gördü.

Gözlerimi kırıştıtırıp Milo'nun parmak eklemlerinin dalgalanan görüntüsüne odaklanmaya çalışırken gözyaşlarım aktı.

"Hey..."

Boğazımdaki yumru nefes almamı zorlaştırdı ve gözyaşlarımla ne kadar savaşısam da onları uzak tutamadım. Bir tanesi yüzüme sıçradı ve Milo anında ayağa kalkarak kollarını etrafımda dolaştırdı.

Hıçkırık bir hıçkırık olarak çıktı ve ardından savaşı kaybettiğimde bir başkası geldi. Hepsinin canı çok yanıyordu.

Onun için değerli bir şeyi aldı.

Değerli bir şeyi aldı.

Ondan çok nefret ediyordum. Bu benim amcamdı. Adamlar benim için geldi, sonra annemi aldık, ve şimdi...

Milo beni kucağına alırken bir el başımın arkasına bastırdı. Gözyaşlarımın durmasını istedim. Onlara göz kulak olmam gerekiyordu ama bunu engelleyemiyordum.

Mickey çok kırılmıştı. Gözlerindeki acı sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı. Roma cehennem gibi görünüyordu. Liam mahvoldu. Sonra Vaughn vardı.

-Etrafındaki havaya acı yayılıyordu. Milo, Kel, hiç kimse amcamın misillemesinden kurtulamazdı.

"Sparrow," Milo'ya doğru ağlarken Kellan'ın sesi gözyaşlarımın bulanıklığını delip geçti. Sırtımdaki elinin sert ağırlığı beni uçurumun kenarından geri çekiyor gibiydi. "Bu senin suçun değil..."

"Kahretsin, hayır," dedi Milo, sert hırıltısı daha fazla gözyaşı dökmesine neden oldu. "İsa, Ghandi ve Joseph, Ivy. Bu kesinlikle senin suçun değil. Asla."

Başımı kaldırarak Milo'dan Kellan'a baktım. Gözlerindeki anlayış beni yıkmakla tehdit ediyordu. Evet, bu benim suçumdu.

"Hayır," diye fısıldadı, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Bu değil. Bize karşılık veriyor olabilirler, Sparrow. Ama bu senin suçun değil. Bu onların suçu. Bayan Stephanie'yi kaçıran, Liam'ın ailesini kaçıran, patlayıcıları yerleştiren ve sokakta sizin peşinizden gelen o orospu çocuğu."

Elini kalçama doğru kaydırды, temas nazik ve hafifti.

"Sana ve Freddie'ye ellerini uzatan, hepimizi ortadan kaldırmaya çalışan o piç kurusu. Sadece sana değil, *bize* de zarar vermek istediler."

"Benim yüzümden..."

"Hayır," dedi Milo, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Seni evlat edinen o lanet ailenin ne düşündüğü umurumda değil. Bu saçmalık mı? Bu uzun zaman önce çizgiyi aştı. Annene ne yaptılar? Onların

size ne yapmaya alışıyor? Aynen yle, bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Sizi korkutmak istiyorlar. Kamanızı istiyorlar."

Milo beni yere yatırırken Kellan sırtıma yaslandı, sonra yüzümü avuçladı. Kan ve antiseptik kokusu duman kokusuna karışarak burun deliklerimi tıkadı.

"İşte bu," dedi Milo, bakışları bana kilitlenirken ifadesi kararıyordu. "Bunların hepsi kaman için bir oyun. Seni koruyamayalım diye bizi terk etmeni sağlamak için..."

Biri mi vardı?

"Hayır, bunun kökeninde ne olduğunu bilmiyorum. Kimse bana sırlarınızı açıklamadı. Çocuklar değil. Ne de Mayhem. Hiç kimse. Bana anlatacak kadar gvenmeni istiyorum ama anlatıp anlatmamanın bir önemi yok. Çünkü sen benim küçük kız kardeşimsin ve senin için gelen benim için de geliyor."

"Bizim için," dedi Kellan sert bir ses tonuyla ve Milo bakışlarını kaldırıp benden öteye baktı. Sözsüz iletişim, tüm tavrı yumuşamadan önce endişeli bir ifadeye dönüştü.

"Bizim için geliyorlar," dedi Milo, Kellan'ın sözlerini destekleyerek. "Kan döktüler. Bundan şüphe duymuyorum. Seni almalarına izin vermeyi reddediyorum. Hepimiz vereceğiz. Sadece *senin* için savaşmaya devam etmene ve bize gvenmene ihtiyacım var."

Ellerimi yumruk yapıp burnumu çektim. "Hepinizin acı çekmesinden nefret ediyorum."

"Biliyoruz," dedi Kellan ve sonra bir kolunu bana dolayarak beni kendine doğru çekti. Göğsü sırtımla aynı hizadaydı. Milo kaşlarını atmadı ya da ters bakmadı. Aksine, neredeyse hoşgrl görünüyordu ki bu da o anın altını çiziyor gibiydi. "Senin de acı ekmenden nefret ediyoruz. Bunu birlikte yapıyoruz. Hepimizin arasını açmak istiyorlar."

"Bl ve fethet," dedi Milo uzun bir i çekişle, parmak eklemlerini silmek için kullandığım pamuğa uzanarak. İşine özenle devam etti. "Bu akla yatkın bir teori. Bir kişiye karşı bir kama koyarsın, o kişiye diğerlerine karşı evirirsin ya da onları sadece tek bir çıkış yolu görebilecekleri bir konuma getirirsin..."

"Birçoğunu kurtarmak için birini feda et," diye devam etti Kellan, sonra başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Biz kimseyi feda etmiyoruz."

"Biz zaten-"

Milo başını sert bir şekilde sallayarak, "Hayır," dedi. "Bayan Stephanie'yi alarak bir hata yaptılar. Liam'ın kızını alarak bu hatayı daha da

Ebeveynler. İş yerlerinin peşine düşerek yaraya tuz bastılar. Dikkatimizin dağılmasını, başka tarafa bakmamızı ve *sizin* korkmanızı istiyorlar."

İçimden bir ürperti geçti. Ne demiştim? Kimseye söylemedim çünkü söylediğim herkes öldü mü? Doktora. Hemşireye.

"Korkma Ivy," dedi Milo. Koyu renk gözlerinde bir şiddet tehdidi vardı ama bu bana yönelik değildi. "Birkaç yıl önce biri beni bu duruma soktu. Bana tuzak kurdular - adamları tehdit ettiler - onlarla daha kötüsünü yapmakla tehdit ettiler ve ben de bunun olmamasını sağlamak için üç yıl hapse girdim. Bir hata yaptım..."

Kellan'ın yaşadığı şok, kollarının nasıl sıkılaştığına da yansdı.

"Kararımı korkunun belirlemesine izin verdim. Kardeşlerimi korumak benim sorumluluğumdaydı. Tıpkı şu anda olduğu gibi, sen de bizi koruma görevini kendine yüklemeye çalışıyorsun. Sorun şu ki... Beni korumaları için onlara güvenmedim."

Milo, Kellan'a odaklandı.

Milo bana tekrar bakarken, "Benim hatamı yapma," diye devam etti.

"Sana söyleyebilir miyim bilmiyorum," dedim yavaşça. Bilgiyi tutsak eden korku değildi. Tam olarak korku da değildi. Onu incitmek istemiyordum... ama tüm bunlar onu incitecekti.

Bu hepimizi incitecekti.

"Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin ama evet, seni korumamız için bize güveneceksin. *Burada* bizimle kalacak kadar bize güven. Seni güvende tutmak için uzuvlarını kesmeye hazır olan adamlara güven. Bana güven... Seni korumama ve her zaman olmak istediğim ağabey olmama izin ver."

Gözlerimi kapatarak başımı Kellan'ın omzuna yasladım. Son birkaç saattir yaşadığı cehennem düşünüldüğünde, gücü tam oradaydı ve olması gerekenden daha istikrarlıydı.

Arkamda sevgilim, önümde kardeşim ve kulüp binasının her yerinde taptığım ailem. Hepsisi çok acı çekiyordu. Yas tutuyorlardı. Öfkeliydiler.

Yaralı.

Gözyaşlarımı yutarak Kellan'a doğru baktım. Bakışlarımı sabit bir şekilde karşıladı. Bunu şimdi yapmak zorunda değildim...

Ama ben yaptım.

Milo'nun dünyası yıkılmıştı. Nedenini bilmeyi hak ediyordu.

Bilmesi gerekiyordu.

"Kalmamı istiyor musun?" Kellan sordu, eli karnımın üzerinde düzleşmişti ve hangimizin diğerini ayakta tuttuğundan emin değildim. O yapardı

Sorgusuz sualsiz kalmak. Yine de bana seçim şansı veriyordu.

Bunu tekrar dinlemesini istiyor muydum? Hayır.

Ona ihtiyacım var mıydı? Her zaman.

Ama odaklandığım kişi Milo'ydu. "Sana ailem hakkında anlatacağım bir hikâye var... Bunu anlatmak için iyi bir zaman değil. Sadece, hiçbir zaman iyi bir zaman olmayacak." Ruhumdaki ham acı, zar zor oluşan kabuğu çatlattı ve kanamaya başladı. "Bilmeni istediğim tek şey - umutsuzca anlamayı istediğim şey - eğer bu benim hatam değilse, o zaman senin de değil."

Lütfen, inan bana.

Hava, söylemediğimiz onca şeyle balonlaşmadan önce durgunlaştı. Milo, hırpalanmış ellerini masanın üzerinde düzleştirerek bakışlarını bana kilitledi.

"Seni kim incitti, Ivy?"

Söylenmemiş *bir söz, lütfen, güven bana*, aramızda asılı kaldı.

Nasıl nefes alacağımı unuttum. Kalbim göğsümde sıkışmış, kaburgalarımın çarparak tüm havayı dışarı atmak için genişleyen bir çürük gibi çarpıyordu.

"Amcam..."

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

EMERSYN

E Bu *hikayeyi* - kendi hikayemi - anlattığım diğer zamanlarda bunu zorunluluktan yapmıştım. İlki bir yardım ılııydı. İkincisi... İkinci kez tıbbi yardıma ihtiyacım oldu. O tedavinin acısı ve aaılanması bende iz bırakmıştı.

Anlattığım her kişi hayatta kalmama, yardım almama, hayatım boyunca içinde yaşadığım karanlığı bilecek birine ihtiyacım olduğunu kabul etmeme yardım etmek istedi. Hiç kimse amcamla başa çıkamamıştı. Ne doktorlar, ne hemşireler, hatta ne de annem. Ona hiç söylemedim. Bradley Amca'nın onu benden alacağı gerçeğı peşimi bırakmıyordu.

Freddie Pinetree'ye gelene kadar mutlak özgürlük beni bulmadı. Ta ki sırt sırta oturup el ele tutuşana kadar. O bana kendi hikayesini anlattı. Ben de ona benimkini anlattım.

O tuğlayı çıkarmak sadece ilk adımdı. Diğerlerini de teker teker sökmek zorunda kalmıştım. Önce Rome, sonra Vaughn, Kellan, Mickey... ve en sonunda Liam ve Jasper. Her seferinde kendimden bir parça daha koparmıştım.

Her ne kadar Milo'nun geçmişimin bu kısmıyla yüzleşmesini *hiç* istemesem de, onun için başka bir pusu kurulması fikrine dayanamıyordum. Bradley Amca beni avlayacaktı.

Belki de zaten öyleydi.

Milo'yu biliyorsa, ki nasıl bilmesin, o zaman ona zarar vermek için elindeki her türlü aracı kullanırdı. Geçmişimin bu çirkin parçasını öğrenmesi gerekiyorsa, bunu benden öğrenmeliydi.

Ruhumun bu kısmını kazmak kolay olmalıydı. Zaten duygusal yara dokusunun katmanlarını kazarak kalbine ulaşmıştım. Ama amcamın adını andığım andan itibaren Milo'nun tüm dikkatini üzerime çektim.

Kellan bizi oturmaya çağırdı ve benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu. Ellerimden birini sıkıca tuttu ve bunu atlatmam için bana bir can simidi verdi.

"Kendimi bildim bileli," dedim, bakışlarım Milo'nunkilere sabitlenmiş halde, "Bradley Amca hayatımdaki baskın güç oldu. Onunla kendi ailemden daha fazla zaman geçiriyordum ya da en azından öyle hissediyordum. Lainey ile okulda tanıştığımda, beni aynı odayı paylaşmaktan tek başıma kalmaya

Çünkü Benedict'ler yeterince iyi değildi ve bir Sharpe asla paylaşmak zorunda kalmamalıydı."

Bu anıyı hatırlayınca içimde bir iğrenme hissettim. *Ona* yalvarmıştım, Lainey'i oda arkadaşım olarak kaybetmemek için yalvarmıştım. Ama o başkalarıyla bu kadar çok vakit geçirmemi istemiyordu.

"Gençken bunu görememiştım," dedim. "Beni nasıl izole ettiğini. Hiçbir arkadaş yeterince iyi değildi. Aile dışından insanlarla ilişki kurmamı istemezdi ama beni meşgul edecek bir dizi fiziksel aktivite önerirdi ve annemle babam çok seyahat ettiği için sık sık haftalarca onunla kalırdım."

Çenesinin gergin çizgisi, beni incelerken Milo'nun gözlerindeki sertliği yansıtıyordu.

"Size bu kısmı anlatıyorum çünkü - çünkü bu her zaman bildiğim hayattı. Yanlış olduğunu düşündüğümde ya da durmasını istediğimde bile nasıl durduracağımı bilmiyordum. Anlatabileceğim kimsem yoktu... ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, Pinetree'den dönmeden önce Lainey'e hiç söylemedim. Kötü bir şeyler olduğunu biliyordu ama amcamın onu da alıp götürmesini istemediğim için ona hiç söylemedim."

Son birkaç cümle hariç hepsini duygularım boğazımı tıkamadan söyleyebildim.

"Bana ilk dokunduğunda..." Ben başladım. Sarsıntı olsa bile Kellan da oradaydı. Eli elimi hiç bırakmadı ve gücü hiç sarsılmadı.

Milo'nun elleri yumruk şeklinde sıkıldı ve onuncu yaş gününe geldiğimde sandalye duvara çarpıp paramparça oldu. Bir elini yüzüne sürerek uzaklaştı, sonra tekrar geri döndü.

"Tüm hayatın boyunca mı?" Üç kelime. "Bütün hayatın boyunca sana bunu yaptı." Son kısım bir soru değildi. Sonra yüz ifadesi değişti. "Ivy, geri döndüğünde..."

"Evet."

Kellan yanımda küçük bir sarsıntı geçirdi. Üzerindeki gerginlik daha da artmış gibiydi. Dikkati Milo'nun üzerindeydi.

"Annen de bundan bahsediyordu." Yine soru değildi. Etrafındaki havada parıltıyan öfke kendi başına bir hayat sürüyor gibiydi. Başka bir sandalyeyi kavradı ve acımasız ellerini sandalyenin arkasına dayadı.

"Evet," dedim basitçe. "Ve onu o yere koymasının nedeninin bunu öğrenmesi olduğunu varsayacağım."

Ona neden zarar verdiğini.

"Beni her zaman bir şeylerin olmasının çok kolay olduğu ve ona söylediklerime dikkat etmem gerektiği konusunda uyarırdı... Son anılarının korkunç bir şey olmasını istemedim."

Sandalye çatladı ve parçalara ayrıldı. Milo tuttuğu sandalyenin parçalarına baktı ve sonra onları yere düşürdü. Sakinleşmek için mücadele ederken göğsü hızlı nefeslerle inip kalktı.

"Senin güvende olduğunu düşündüğüm onca zaman..."

"Bilmiyordun," dedim ürpererek ve sonunda tırnaklarımı Kellan'ın eline geçirmekten vazgeçtim. Günlerce yarım ay şeklinde izler kalacaktı. "Kimse bilmiyordu. Onun küçük çirkin sırrını korudum çünkü o *benim* çirkin sırrımdı."

Kellan'ın dudaklarının başımın yan tarafına bastırması beni sakinleştirmeye yardımcı oldu, ama ona baktığımda bile gözlerindeki vahşi sıcaklıktan ya da orada gizlenen gerçek öfkeden kaçmak mümkün değildi.

"Bu senin hatan değildi, Sparrow," dedi Kellan. "Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın." Sonra Milo'ya odaklandı. "Bu senin de suçun değil. Hepimiz onun o dünyada daha güvende, daha iyi durumda olduğunu düşündük... hiçbirimizin bundan haberi yoktu."

Milo bir anda birkaç adım geriye düştü ve duvara çarpmasaydı yere yığılabilirdi. "Sana geri dönmen gerektiğini söyledüğimde..."

O kadar zor durumdaydı ki ayakta durmak zorunda kaldım. Yanına gitmek zorundaydım. Bacaklarımın dengesiz olması ya da gözlerimdeki yaşların yeniden ıslanması önemli değildi. Geçmişimin o karanlık köşesini o kadar çok deşmişim ki artık çığ kalmıştı, ama ona anlatmaktan da gözlerindeki acıyı görmekten nefret ettiğim kadar nefret ediyordum.

"Bilmiyordun," diye hatırlattım ona. Ellerini bükmeye devam etti, şiddet etrafında dönüyordu. Elimini uzattığımda beni kendine doğru çekti ve ayaklarımdan kaldırdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, kelimeler boğuklaşmıştı. "Çok özür dilerim, Ivy. Senin için istediğim şey bu değildi..."

"Biliyorum," dedim, onu yatıştırmaya çalışarak. "İşte bu yüzden sana söylemek istemedim. Benim iyi bir hayatım olması senin için çok önemliydi."

Şiddetli kucaklamasına karşılık verirken boynuma nem çarptı. Ağlıyordu. Gözyaşı döktüğü gerçeği içime işledi ve gözyaşlarının sıcak acısı

Gözlerimdeki ıslaklık taşı.

"Siktir, Ivy." Keder ve öfke ses tonunu kaplamıştı. "Benim için önemli olan sensin."

Başını yukarı kaldırdı, gözlerini çevreleyen kırmızı, bunun onu ne kadar incittiğinin acımasız bir kanıtıydı.

"Sen," diye tekrarladı. "*Her zaman* önemli olan sendin. Her şeye senin sahip olmanı istedim... Annem temizlenemediği ve babam da hıyarın teki olduğu için ailemizin bizi mahvettiği her şeye."

"Milo..."

"Hayır," dedi usulca. "Hayır, özür dileme ya da beni rahatlatmaya çalışma. Sanırım şu anda buna ihtiyacım var... Sinirlenmeye ihtiyacım var."

"Yalnız değilsin," dedi Kellan ve kardeşim yanımdan geçip arkadaşına baktı.

"Biliyordun."

"Bana o söyledi."

"Onu koruduğun için teşekkür ederim." Çalkantılı öfkenin ortasındaki gerçek minnettarlık ona daha fazla sarılma isteği uyandırdı. Sonra tekrar bana odaklandı. "Kargaşa biliyor mu?"

"Şimdi." Ona hiç söylemedi, söyleyemezdi de çünkü bu benim sırrımdı.

Ellerini pazularımın üzerine koydu. Sıkı tutuyordu ama acı vermiyordu. "Bu bilgiyle herhangi bir tehlike altında mı?"

Yutkundum. "Bilmiyorum. Ona hastaneden bir mesaj gönderdim. Eğer amcam annemi götürdüğümüz için bizi cezalandırıyorsa, onu uyarmak istedim. İyi olduğunu söyledi."

Milo'nun yüz ifadesi değişti.

"Eğer onu görmeye gitmek istiyorsan..."

"Hayır," dedi bir kez başını sallayarak. "Yine de Liam'ın arkadaşlarına söylemeliyiz." Bu onun çenesinde bir kasın titremesine neden oldu.

"Ezra ve Adam mı?" Başımı öne eğdim. Bu isimler onda çok daha az rahat bir tepki uyandırmıştı.

"Evet," dedi dişlerini sıkarak. "Onu korumak istiyorlar. Onun güvende kalmasını sağlayabilirler."

Tüm bunlara rağmen, yüz ifadesinden kararsızlık okunuyordu.

"Ezra'yı arayacağım," dedim ve bana kaşlarını çattı. "Hey, Ezra'yı çoğu zaman severim, Adam'ı da severim. Lainey'nin onlardan hoşlanmamamı istediği zamanlar hariç."

Bu onun kaşlarını çatmasını engelledi ve dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

"Sen benim kardeşim olduğun için bir geçiş hakkın var, bu yüzden aranızda seçim yapmayacağım."

"Not edildi." İç çekti. "Siktir, gel buraya." Beni bir kez daha kucakladı ve ben de ona onun bana sarıldığı kadar sıkıca sarıldım. "Özür dilerim, Ivy. Çok üzgünüm."

"Ben iyiyim," diye söz verdim ve biraz ürkek bir hareket yaptığında, bakışlarını tutmak için geri çekildim. "Gerçekten iyiyim... Artık orada değilim. Buradayım. Güvende olduğum ve bana bakılan yerdeyim. O elbiseyle dışarı çıkarken kimsenin bana dokunamayacağını ve bundan kurtulamayacağını söylemedim mi?"

Muhtemelen en küstahça yanıttı ama Milo'nun kıkırdamasına neden oldu. "Sen yaptın." Öfkesi bir an için çatlaklarından sızmış gibiydi. "Sen gerçekten buraya aitsin, Ivy. Her zaman buraya ait olacaksın. Her zaman ait oldun... Ne dediğimi biliyorum. Ama o Milo tam bir aptaldı."

"Hey," diye itiraz ettim, omzuna yumruk attım. "Kardeşim hakkında bu şekilde konuşma."

Sırıtsı çok gerçektir, gerçek bir mizah ve sıcaklık fişkırıyordu. "Böyle devam edersem kıcıma tekme basacak mısınız?"

"Evet, Liam ve diğerlerinin de bana yardım etmesini sağlayacağım." "Yediye bir, Raptor," dedi Kellan kuru bir sesle. "Sen bittin."

İçinden kahkahalar yükseldi. Sert ama gerçektir. Dudaklarını alnıma bastırdı ve en uzun süre orada kaldı. Teması ve yakınlığı içime çekmek için gözlerimi kapattım. Onun kalbini kırmıştım. Yine de hayatta kalmayı başarmıştı. Ben onu teselli etmek isterken o beni teselli etmeye çalışıyordu.

"Kellan'ı yatağına götür," dedi sonunda. "İkiniz de biraz uyuyun. Burada olanlara ve annene göz kulak olacağım."

"Beni gerçekten çocuklardan biriyle yatmaya mı gönderiyorsun?" Elimi kalbimin üzerine koydum. "Ne kadar iyi olduğunu konuşabileceğimiz kısma geldik mi?"

Eliyle ağzımı kapattı, kıkırdadı ve başını salladı. "Olmaz. Sen yatağına git Ivy, ben de ikiniz sadece uyuyormuşsunuz gibi davranayım."

"Milo," dedim o geri çekileceği zaman. "Uyumaya gidersem gitmeyeceğine söz verir misin?"

Gözleri kısıldı.

Kellan ses tonunu sertleştirerek, "İkimize de söz ver," dedi. "Biz olmadan onun peşinden gitmeni istemiyor, ben de istemiyorum."

"Şimdilik," diye kabul etti Milo. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Çok fazla yaralı var ve benim de Doktor için burada olmam gerekiyor."

Mickey'den bahsedince kalbim burkuldu.

"Ve Liam," diye onayladı Kellan. "Bu iş iyiye gitmeden önce daha da kötüye gidecek."

Nefret ettiğim kısım buydu.

Milo başını sallayarak, "Bunu onlar başlattı," dedi. "Biz bitireceğiz."

Sonra bakışlarını bana çevirdi. "Şimdi git biraz uyu ve gerekirse Kellan'ın üzerine otur. Eminim onu yatakta tutmanın bir yolunu bulabilirsin."

Ben kıs kıs güldüm, o da inledi.

"Evet, hayır, bu benim için işe yaramıyor. Hiçbir fikrim yokmuş gibi davranacağım... siz de biraz dinlenin."

"Milo," dedim ve bana baktı, gözlerinde öfke ve hayal kırıklığıyla karışık bir hüznü vardı. "Seni seviyorum."

Üç basit ama gerçekten derin kelime. İçimden fişkırdılar çünkü onun bunları duymaya ihtiyacı vardı ve benim de bunları söylemem gerekiyordu.

"Ben de seni seviyorum tatlı bebeğim," diye fısıldadı, iki parmağını dudaklarına götürüp yanağıma bastırmadan önce. Sonra, bu sefer ona sarıldığımda, bana doğru yığıldı. "Seni söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyorum."

"Söylemene gerek yok." Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu. "Başta inatçı olduğumu biliyorum..."

"İlk başta..." Kellan arkamdan hafifçe gülerek bu sözleri alayla yankıladı. Milo beni tekrar ayağa kaldırırken ona sadece sırttım.

"Tamam, ben inatçıyım. Beni sevin, hasarımı sevin."

"Bitti," dedi Kellan bana basitçe, sonra çenesini kaldırdı. İçime bir sıcaklık doldu. "Hadi Sparrow, beni yatağa yatır da seni de yanımda götüreyim. Milo anlıyor."

"Söz veriyorum," dedi ve alnıma bir öpücük daha kondurdu. "Siz ikiniz kalktığınızda ben burada olacağım. Eğer annen uyanırsa, gelip seni alırım."

Bir sarılma daha. Bunu ona vermek istediğim kadar çok istiyordum. Sonra Kellan elimi tuttu ve merdivenlere yöneldik. Milo bizi takip etmedi ama parçalanmış sandalyeleri temizlerken çıkardığı sesler peşimizden geldi.

Merdivenlerin başına geldiğimizde Kellan, "İyi iş çıkardın, Sparrow," diye yatıştırdı.

"Ona söylemekten nefret ediyordum."

"Biliyorum ama sen kontrol ettin. Ona bilmesi gerekenleri söylediniz ve onun yanında oldunuz. İkiniz için de orada olmaya devam edeceğiz."

"Hepimiz için orada olacağız." Çünkü acı çeken sadece biz değildik. Annemi ve Freddie'yi kontrol etmek için durduk. Freddie kanepeye uzanmıştı, üzerine bir battaniye örttüm ve alnından öptüm. Annem hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

Süitte, Rome ve Vaughn hâlâ koltukta uyuyorlardı ama Vaughn normalden biraz daha yüksek sesle horluyordu. Liam, Roma'nın odasında bir yastığa sarılmış, gergin bir ifadeyle yan yatmış uyuyordu. Mickey de benim yatağında uyurken aynı şekilde görünüyordu ve son olarak da Jasper.

Hepsi için endişeleniyordum. Ama Kellan beni odasına çekti. Birbirimizin soyunmasına yardım ettik ve ben onun omzundaki yanığa ve morluklara kaşlarımı çatarak baktım. O da kışımındaki parmak izlerine ve kalçamdaki kesiğe kaşlarını çattı.

Yatağa girip onun kollarına kıvrıldığımda, beni ayakta tutan her şey çökmüş gibiydi. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım Kel'e.

"Biliyorum, Sparrow," diye mırıldandı. "Bunun için minnettarım. Şimdi uyu."

Bana tekrar söylemesine gerek yoktu.

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Bir el kalçamı yumuşatırken diğeri göğsümü avuçladı ve dudaklar boğazıma bastırdı. Sırtımı sıcaklık kapladı. Bir elin Parmaklar kalçalarımın arasına daldırılırken nabız noktamın üzerinde bir dil beni zevkli bir pus içinde uykudan uyandırdı. Çok dik bir aletin kıcıma yavaşça, yumuşak bir şekilde sürtünmesi gözlerimi çırpınarak açtırdı.

Nabzımdaki diş sıyrıkları beni çağırdı, ama sonra parmaklar bir meme ucunu büktü ve bir ürperti beni sarstı. Kalçalarımı amımı kavrayan elin üzerine sıkıştırdım, sonra iki parmağını içime soktu ve başımı çevirdim. Roma parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirirken bana baktı, sonra parmaklarını tekrar içime soktu.

Alt dudağı parladı ve bir kolumu ona dolamak için uzattım. Sonra klitorisime karşı baskıyı artırırken ağzı benimkiyle birleşti. İtmek için üçüncü bir parmak eklerken avucunun topuğu bana sürtündü. Bu hareket onun sikinin itişini taklit ediyordu ama tam ağırlığından yoksundu.

İçimden bir ürperti daha geçti ve bir inilti koptu. Rome'un dilinin benimkiyle alay etmesi beni daha fazlası için aç bıraktı. Yine de pozisyon bana hiçbir kontrol sağlamıyordu. Roma her şeyi elinde tutuyordu. Beni parmaklarıyla becerirken sikini kıcımın dikişi boyunca okşadı. Meme uçlarımın bükülmesi ve çekilmesi sadece şehvetli işkenceyi artırdı ve beni daha fazla eğdi.

Dokunuşunu benden çektiğinde neredeyse inleyecektim, ama sonra Roma elini dudaklarıma doğru kaldırdı. Kendi sularıyla kayganlaşmış parmaklarını dudaklarıma bastırdı ve ben de onları emmeye başladım. Gözleri büyüdü ve parmaklarının vuruş hareketini sikiyle taklit ettiğinin şiddetle farkındaydım.

Birdenbire artık onun parmaklarını istemiyordum. Bir meme ucunu acı dalgaları yayılana ve ısı göğüslerimden amıma ve tekrar geri dönene kadar büktü. Parmaklarını çekerek büktüm ve o da yorganın üzerine düştü. Zihnimin uzak bir kısmı Kellan'ı kaydetti.

Ona bir bakış attım. Gözleri açıktı ve lazer gibi bana odaklanmıştı. Roma gibi Kellan da taş gibi sertti. Çarşaf lar ereksiyonunun üzerinde oluşan kalın çadırı gizlemiyordu. Penisler bunu yapar. Aşağı doğru kayarken bir elimi Rome'un göğsünde gezdirdim ve sonra sikiyle burun buruna geldim.

Roma'nın yumuşak i çekişi, istediğimin farkında bile olmadığım baş döndürücü bir yanıtı. Dilimi sikinin alt tarafı boyunca gezdirdim. Sıcak, yumuşak kadife ten, benim grntmle mrekkeplenmiş... sarhoş ediciydi. Daha da fazlası, saçlarımdan bir tutamı parmağının üzerinde kıvrmasıydı, ama başıma bastırmadı.

Elimi tabanının etrafına sararak, dudaklarımı sikinin ucuna dolayana kadar dilimi aşağı yukarı oynattım. Göğsünden gelen inilti beni onu daha derine götürmeye teşvik etti. İtmesini engellemek için bir elimi kalçasında tutmam gerekme de, başka bir el başımın arkasına dokundu.

Kellan sert bir sesle, "Hepsini yut, Sparrow," diye emretti. Bu emir üzerine amım sıkıştı. "Sonuna kadar."

Kellan başımı aşağı iterken ağzımı gevşettim ve Rome'un siki boğazıma girerken yutkundum. Onun iniltisi benimkini yankıladı.

"Aferin kıızıma," diye vd Kellan. "Orada nasıl hissettiğini beğendin mi? Hoşuna gidiyor. Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyor musun?"

Başımı kaldırmadan önce içimi çektim, ancak onu tekrar yutmak için. Vuruşlar yavaş ve derindi. Yeni bir el kıçımı okşadığında irkilmemeye çalıştım ama Kellan ya da Roma olamayacak ellerin bana dokunmasının şoku beni hazırlıksız yakaladı.

"Sadece ben, Dove." Vaughn. Boğuk fısıltısı, beni en başından beri çok cezbeden sesinin yatıştırıcı mırıltısından çok uzaktı. Aletin delikli ucunu ıslak kıvrımlarım boyunca gezdirdi. "Kahretsin, iyi hissediyorsun, Dove."

Kellan'ın talimatına uyarak Rome'un boyu boyunca aşağı yukarı sallanırken bile onun alayını geri ittim. Kokusunu ve tadını alabildiğim tek şey onlardı. Onları etrafımda hissetmek, bir ikram gibi emdiğim tuzlu, acı pre-cum damlası.

"Siktir et onu, Vaughn. Bizi ne kadar çok istediğini görmüyor musun..." Kellan'ın meme ucumu acı verecek şekilde bükmeden bir an önce bunu söylemesinde bir şey vardı. İçimdeki gerilimi daha da artırdı ve sonra Vaughn içime girdi, kalçalarımı elleriyle desteklerken beni sikinin üzerine geren tek bir acımasız itme.

Ağlamak istedim, çok iyi hissettirdi, aynı zamanda çok fazla. Kellan meme ucunu serbest bıraktı ve kan uca geri akarken karıncalanmalar yayıldı.

"İşte bizim kızımız," diye mırıldandı Kellan, dişlerini çok hassas meme ucuna geçirmeden önce ve ben de kıpırdandım. Ama hiçbir yere gitmiyordum. Parmaklarını saçlarımda gezdirirken Rome'un eli başımı sabitledi. Ağlamaklı gözlerimi kaldırıp bakışlarıyla buluştuğumda kalçalarını hafifçe kavislendirdi.

Bir soru.

Oh, evet.

Lütfen.

Ağzımı tekrar gevşettim. Ağzımı sikmesini istiyor muydum? Vaughn hareket etmeye başladığında kendimi zor tuttum. Tenin tene çarpması, sikinin ağırlığının içimi doldurması ve piercing'inin içime vahşi bir şekilde girmesi bir şeydi.

Sonra Roma itti, boğazıma doğru kayarkenki itiş gücü beni sarhoş ediyordu. Onun tadıyla sarhoş olmuştum ve daha fazlasını istiyordum. Kıcıma sıcaklık damlıyordu ve sonra parmakları içime giriyordu. Kellan'ın dudakları meme ucumun etrafında şekillendi. Bir his denizinin içindeydim.

Bir ritme girmenin yolu yoktu çünkü her süzölmeye başladığımda hız ve derinlik değiştiriyorlardı. Sonra kıcımda dört parmak belirdi. Yanma ve gerilme, Kellan'ın meme ucumu tırmalayan dişlerinin keskin sızısıyla eşleşti.

İçimde bir yerlerde titreme başladı ve ne yaptığıma odaklanamadım. Vaughn ruhumu vahşi, derin itişlerle bedenime geri sokarken, Rome'a tutundum, parmaklarımı uyluğuna soktum, ön sperm damlacıkları dilime sürekli çarpıyordu.

Kellan elini bacaklarımdan arasına kaydırıp, Vaughn'un aletine bir parmağını sokarken ne kadar baskıya dayanabileceğimi test etti ve yoğunluk orgazmı tetikledi.

Ben boşalırken Rome'un aleti çılgınlıklarımı bastırdı. Vaughn küfürler savurdu, sıcak döl püskürtüleri içimi ısıtırken eve derinlemesine çarptı ve Rome, tabanının etrafındaki sıkı, yay gibi saçlar burun deliklerimi gıcıklayana kadar yüzümü aşağı bastırdı. O boşalırken ben yutkundum. Birlikte yere yığıldığımızda hâlâ titriyordum.

Roma serbest kalırken ağzımın kenarından salya aktı ve Vaughn çekilirken sızlandım, ama oraya daha fazla sıcaklık damlarken kıcıma bastıran bir aletin şişman başı zaten vardı.

Bir eli saçıma dolandı ve Kellan başımı geriye yatırdı. Gözyaşları yüzümü ıslattı ve bakışları yoğunlaşarak beni inceledi. "İyi misin, Sparrow?"

"Evet," kelimesi titreyen bir ses tonuyla çıktı.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Aletinin süngerimsi başı anüsümün kenarına doğru bastırdı, gerginlik beni şimdiden geri itmeye teşvik ediyordu.

"Evet," diye fısıldadım. Küçük titremeler ve patlamalar hâlâ devam ediyordu. Daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. O zaman bile, kıcıma nasıl girdiğine hazır değildim. Fark ettiğimden daha gevşemiştım ve kalçalarının pompalanması aletini içime doğru itti.

Boğazımdan zevk hıçkırığına dönüşen kısık bir ses çıktı. Kellan saçlarımdaki parmaklarını sıkarak başımı geriye doğru eğdi. Rome eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu, ardından Vaughn başını göğsüme doğru eğdi ve meme uçlarımdan birinin etrafında dolanmaya başladı.

"Bundan hoşlanıyor," dedi Rome, benden çok Kellan'a bakarak, ama bakışları tekrar gözlerime kaydı. "Kel senin kıcını seviyor."

Kellan sert bir hamle yapıp aynı anda saçlarımı çekiştirirken güldüm. Sıcak kıcıma daldığında kafa derim aydınlandı. Kellan içimde sallanırken Vaughn ve Rome sırayla beni öpmeye başladılar. Bu sefer daha yavaş ilerliyordu, zevk uzuyor, beni aralarında incecik geriyordu.

Ve lanet olsun, daha fazlasını istiyordum. Vaughn elimi Roma'nın giderek sertleşen sikine doladığında, onu okşamaya başladım, sonra Kellan başımı Vaughn'a doğru itip sikini dudaklarıma değdirirken döndüm.

"Üçümüzü de idare edebilir misin, Sparrow?" Kellan sordu.

Üçü de... oh... içimden bir ürperti geçti ve parmaklarımı Roma'nın etrafında sıktım. Onlarla başa çıkabilir miydim? Evet... Oh, evet, yapabiliirdim. Ama cevap veremedim çünkü Vaughn kontrolü ele aldı, ağzıma doğru itti ve dilimin altında sertleşirken boğazımla alay etti.

"Vardiya," diye emretti Kellan. Adamların hepsi hareket edene kadar ne demek istediğini anlamamıştım. Saniyeler içinde sırtüstü yatıp Kel'in üstüne çıktım ve Rome sikini amıma doğru götürdü. Vaughn yüzünden zaten kaygan bir haldeydim, ama o sadece içime doğru itti ve sonra beni aralarına doğru uzattı. Onlar başımı çevirmeden önce kıvrandım ve Vaughn'un sikini bir öpücükle selamladım.

Neyse ki hareketi hallettiler çünkü çok doluydum ve kalçalarımı döndürmekten fazlasını yapamıyordum. Vaughn diğer bacağımlı açık tutarken ben bir bacağımlı Roma'nın omzuna atmıştım.

Bacaklarının benimkilere sürtünmesi, Roma'nın ağırlığının beni Kellan'ın içine itmesi ve Kellan'ın ritmimizi kontrol etmeye yardımcı olmak için kalçalarımı destekleyen elleri beni yarmakla tehdit ediyordu.

"Kahretsin, ağzını seviyorum, Dove," diye fısıldadı Vaughn sert mırıltısıyla. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum..."

"Bizi çok iyi götürüyorsun, Sparrow. Hiç gitmesini istemiyormuşsun gibi sikimi sıkıtiğini hissedebiliyorum. Bu kış mükemmel. Tıpkı senin geri kalanın gibi."

Rome vuruşlarını açılı hale getirerek beni daha da gerdi ve sertleşerek tam ereksiyon haline geldi. Vuruşları benden ve Kellan'dan homurtular çıkardı.

"Çok ateşli," diye mırıldandı Vaughn. "Onların aletlerinin içinde kaybolmasından, senin benimkileri yuttuğunu hissettiğim kadar zevk alıyorum."

"Ne kadar iyi bir kız," diye devam etti Kellan elini Roma'nın içime girdiği yere doğru kaydırırken. Sanki elini sikinin üzerine ve amımın etrafına sarmış gibiydi. Rome kısık bir ses çıkardığında baskı yoğunlaştı ve sonra hiçbir kelime yoktu. Kellan klitorisime işkence etmeye başladığında sadece vücutlarımız hareket ediyordu.

Onların arasında kıvranırken hareketlerim çok daha az zarif hale geldi. Duygusal aşırı yüklenme düşüncelerime kısa devre yaptırıyor gibiydi. Her şey temasla, sürtünmeyle ilgiliydi. Parmaklarının çekiştirmesi ve çekmesi. Aletlerinin beni nasıl doldurduğu ve Vaughn boğazıma boşalırken yaşadığım ani dalgalanma.

Kellan hâlâ boşalırken boğuluyordu, Roma içimde kıvılcımlar çıkarırken Kellan klitorisime işkence ederek beni kenara itti. Kellan'ın dölünün vahşi sıcaklığı kışımı doldurdu.

Rome boşalırken birinin eline yapıştım ve hep birlikte ürperdik. Roma üzerime kapanırken Vaughn yanımdaki yatağa düştü. Kellan'ı eziyor olmalıydık ama o sadece ellerini yanımda aşağı yukarı ovuşturmaya devam etti.

Ağrıyor ve titriyordum, düşüncelerimi toparlayamıyordum. Kellan başımı çevirdiğinde onu yavaş ve sabit bir şekilde öptüm. Rome boğazımdan göğüslerime doğru öpücükler kondurdu ve sonra tekrar yukarı çıktı. Kellan dudaklarımı bıraktı ama Rome dudaklarıma sahip çıktı ve sonra dudaklarımı bıraktı.

Bir inilti kaçtı ama Vaughn oradaydı, yanlarımı ovmaya başlarken öpücüğü sesi yakaladı. Yatak kayd ve Kellan elinde sıcak bir bezle geri döndü. Bacaklarımin arasından geçirdi ve sonra kışma sürdü.

Ter ve dölden yapış yapış olmuştum, temas yüzünden titriyordum. Burada, Rome ve Vaughn'un arasında kıvrılmış bir şekilde yüzmekten memnun olmama rağmen duş açıldı. Kellan tekrar geri döndüğünde Vaughn uzaklaştı. Sonra Rome'la yer değıştirme zamanı geldi.

"Oh, duş alıyorsun," diye fısıldadım ve Kellan usulca güldü.

"Evet, öyleyiz." Sonra dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu. Ayrıca sırayla beni temizlediler. Her yerim yara bere içindeydi. "Teşekkür ederim, Sparrow."

"Evet," diye onayladı Vaughn, Kellan'ın işi bittiğinde bir öpücük çaldı. Gözlerimi açtığımda, Roma bana öyle bir yumuşaklıkla bakıyordu ki, beni çözme tehdidiyle karşı karşıya bıraktı.

"Sanırım hepinize teşekkür etmeliyim." Kaslarım o kadar sıcak ve gevşekti ki hareket edebileceğimden emin değildim.

"Teşekkür etmene hiç gerek yok." Kellan başını eğerek göğsümden bir ısırık aldı. Acı, damarlarımda hâlâ akmakta olan zevki bastırdı. Elini karnımda gezdirip amcığıma doğru indirdiğinde, parmaklarının döllerini tekrar içime bastırıldığını fark ettim. "Seni darmadağın ettik, Sparrow."

"En iyisi. Mess. Şimdiye kadarki." Vaughn ve Rome'u içimde tutuyormuş gibi elini amımın üzerine koyduğunda içimden bir esneme geçti. Bu lezzetli düşünce içime bir ürperti daha gönderdi.

"Uyu tatlı Güvercin," diye ısrar etti Vaughn, boğazıma hafif öpücükler kondurarak. Hepsini bana dokunuyordu, temasları hafif ama sertti. Her ne kadar burada onlarla birlikte kalmak istesem de, benim için yarattıkları güvenli alana doğru yuvarlanıyordum.

Sadece burada bulunarak yarattıkları güvenli alan. Seslerinin yumuşak gürültüsü şu anki kederimi bile yatıştırıyor, sürüklenmeme izin veriyordu. Onlarla ilgilenmem gerekiyordu ama elleri gerginliğimi alıp götürüyordu ve ben artık savaşıyordum, karanlığa ve düşmemin önemli olmadığı uçuş hayallerine doğru yuvarlanıyordum.

Çünkü bana sahiptiler.

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

M öğleden sonra bir noktada geceye dönüşmüştü. Yataktan kalkıp sendeleyerek salona girdiğimde telefon saatin beşi geçtiğini söylüyordu.

Duş. Başıma vuran sıcak su örümcek ağlarını temizlemeye yardımcı oldu. Gözlerim ağrıyordu. Göğsüm ağrıyordu -emniyet kemerinin morluğu kesinlikle bir iz bırakmıştı- ve sonra ruhumda bir sızı vardı.

Keder çok tanıdık bir arkadaştı. Annemin öldüğü gün babam bana ağlamayı kesmemi ve büyümemi söylemişti. Ağlamak hiçbir zaman benim güçlü yanımla olmamıştı. Gözyaşlarım yandığında bile düşmeyi reddettiler.

O konteynırda saldırıya uğradıktan sonra Freddie'yi kanlar içinde, yaralı halde bulmak içimde bir şeyleri parçalamıştı. Dökülen gözyaşları değil, öfkeydi. Ve bu öfke ona zarar veren orospu çocuğunu öldürmeye dönüştü.

Her zaman bir savaşçı olmuştum ama öfke gözyaşlarından çok daha kolaydı. Kardeşlerimi, ailemizi korumak içimdeki itici güç haline geldi. Freddie ne zaman bağımlılıklarıyla sorunlu sulara dalsa, bu benim dürtümü körükledi. Bizim olanı almak isteyenleri geri püskürtmeme yardım etti.

Sonra Milo hapse girdi. Liam gitti. Freddie kaymaya devam etti. Dürüst olmak gerekirse, geriye dönüp baktığımda, o yıllar en iyi yıllarımız değildi. Aynı zamanda, her şey bir kavgaydı. Muhtemelen bu yüzden hayatta kaldım.

Sonra Swan şehre geldi.

Şehre gelmişti ve acı çekiyordu. Freddie'yi bulduğumuzda o adamın gitmesine nasıl izin verdiksek, onu da öylece bırakıp gidemezdik. Onun kurtulmaya ihtiyacı vardı ve benim de onu kurtarmam *gerekliyordu*.

O buraya gelene kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Hepimizin dövmelerine sarmaşığı eklemekten çok önce o hepimizin üzerinde silinmez bir izdi. Sarmaşık, Milo'ya onu koruyacağımıza dair verdiğimiz sözün simgeliyordu.

Şimdi, ona bir söz veriyorum.

Emersyn'in bana amcasının ne yaptığını anlatması beni derinden etkiledi. O zaman bile onun için gözyaşı dökmemiştik. Ta ki ben ona hak ettiği cezayı verene kadar.

Bayan Stephanie'nin kaybı içimde derin bir yankı uyandırdı. Gerçek gibi görünmüyordu. Nasıl gitmiş olabilir? Eğer telefonu açarsam.

Ama yine cevap vermedi.

Eğer çevre düzenlemesini kontrol etmek için evine gitseydim... gülmek, gülümsemek ve beni içeri almak için orada olmazdı.

Ona ihtiyacım olduğunda.

Hiçbir zaman annem olmamış olsa da, Bayan Stephanie erkekler dışında hayatımda değişmeyen tek gerçek kişi olmuştu. Güvendiğim ya da memnun etmek istediğim çok az yetişkinden biriydi.

Bir yetişkin olarak onun saygısı benim için her şeydi.

Ve o gitmişti.

Sakalımı düzeltmek için zaman ayırarak aynada kuru gözlerimle karşılaştım. Onun için ağlamak istedim. Ona çok şey borçluydum. Birkaç damla gözyaşının ne önemi vardı ki? Yine de gelmiyorlardı. Şimdi bile.

Bitirdiğimde ellerimi lavabonun kenarına dayadım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Son birkaç cehennem gibi gün birbirinin içine geçmişti. Bizim için gelmişlerdi.

Swan'ın sözde lanet ailesi bizim için gelmişti. Liam'ın aldığı mesaj, ziyaret ettikleri yıkımın destansı boyutuydu. Vurdukları yerler değildi, lanet olsun, arabam bile değildi. Hepsi ikincil hasardı.

Yerleri ve eşyaları yeniden inşa edebiliriz.

İnsanları değiştiremezdik. Ölülerini geri getiremezdik.

Banyodan çıkıp giyinmeyi bitirdim ve dışarı çıktım. Oturma odası boş ve sessizdi. Swan'ın odasına göz attım ama onu şimdilik bıraktım. Doktorla birlikte olabilirdi. Ya da Liam'la.

Annesiyle birlikte olabilir. Ortaya çıktığında onu bulacaktım. Kulüp binasında ve onu koruyabileceğimiz güvenli bir yerde olduğu sürece sabırlı olurum.

Annesinin odasını kontrol etmek için durakladım. Söz konusu kadın uyuyordu. Hâlâ berbat görünüyordu; er ya da geç, soruları yanıtlaması için ayağa kalkması ve çalışması gerekiyordu. Swan ona daha fazlası için ihtiyaç duyacaktı.

Freddie masanın üzerinde kâğıtları çevirdiği yerden başını kaldırıp baktı. Gözlerinin altında derin gölgeler olsa da çok kötü görünmüyordu.

"Kahve içmeye gidiyorum," dedim ona. "Ve yemek. Sana biraz getireyim."

"Aç olup olmadığımı bile sormuyor musun?" Sesine bir parça alaycılık karıştı. O kadar silikti ki neredeyse hiç yoktu, ama yine de teklif etti.

"Hayır," dedim. "Çünkü ben de aç değilim. Yemek yememiz lazım. Özel bir şey istiyorsan söyle."

Bir elini saçlarında gezdirmeden önce başını salladı. Saçları biraz yağlı görünüyordu, sanki ellerini defalarca saçlarında gezdirmekten başka bir şey yapmamış gibiydi. "Bir duş alabilirim."

"Yerine bakmak ya da başka birini göndermek için geri döneceğim. Dayanabilecek misin?"

"Evet," dedi, hafif gülümsemesi içimdeki acının yankısına sesleniyordu. "Ben yaşayacağım. Boo-Boo güvende. Hepiniz geri döndünüz."

Yapmayanlar hakkında konuşmayacaktık. "Eğer değişirse, bana söyle." Bu bir rica değildi.

Selam verdi, jesti biraz alaycıydı ama anladım. Yanından ayrılıp aşağıya indim. Odanın karşısındaki duvar, oturma odası ile mutfak arasında yarı düzleştirilmişti. Eskiden ayrı alanlar olan yerler şimdi sanki biri bar penceresini yumruklamış gibi görünüyordu.

Yıkımın diğer tarafında Milo, elinde kanlı ve morarmış eklemleri ve süngere benzeyen bir şeyle mutfakta duruyordu. Görünüşe bakılırsa bu taraftaki enkazın çoğu süpürülmüştü ama her şeyin üzerinde hâlâ alçıpan tozu vardı.

"Burayı yeni yenilediğimiz gerçeği hakkında yorum yapmayacağım."

Milo homurdandı ama cevap vermedi. Mutfağın içi biraz daha kötüydü, alçıpan tozunu süsleyen kan sıçramaları vardı. İçimi bir endişe kapladı. Kahve makinesi sağlam olmasına rağmen yerinden oynatılmıştı. Masanın dört sandalyesi eksikti, şimdi sadece iki tane vardı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Cezveye gidip normal bir kahve demlemeye başlamadan önce sordum. Süslü şeyleri de severdim ama sade kahveye alışmıştım. Bugün buna ihtiyacım vardı. Ne kadar sert olursa o kadar iyiydi.

Sonra Freddie ve benim için yiyecek ayarlamam gerekiyordu. Belki Milo için de.

"Anladım," dedi sert bir sesle, öyle bir döndüm ki onu hasara bakarken ve hareket etmezken buldum. "Bana o söyledi."

"O sana söyledi." Kelimeleri tekrarlayınca aptal gibi görünüyordum. Ancak, bağlantıları kurmak için ateşlenen nöronlar henüz kahve tarafından yağlanmamıştı. "Kahretsin." Gerçeklik iliklerime kadar işlemişti. "Sana söyledi."

Duvarların hâlâ ayakta olması bir mucizeydi. Daha çok onun hâlâ burada olmasına şaşırdım. Ondan duyduğuna sevinmiş olsam da, bilmesinden nefret ediyordum.

Bildiğim için nefret ediyordum, her ne kadar bunu bir kalp atışına bile değişmeyecek olsam da. Çünkü bunu yaşamak zorunda kalmıştı. Kırım bunu kaldırabilirdi.

bilginin bana getirdiği rahatsızlık.

"Jas," dedi yavaşça, tezgâhtaki ve farâştaki döküntüleri sildikten sonra. Bir çöp kutusu çıkardı ve hepsini oraya döktü.

Yüzünü bana dönmemişt i ama ben doğrudum ve duruşumu düzel ttim. Sinirini atmak için bir kavgaya ihtiyacı varsa, bu iş i dışarıda halledebilirdik. Swan'ın buna ihtiyacı yoktu ama ben de karşı değildim.

Önce Freddie'yi beslemem gerekiyordu.

"Özür dilerim." Bu iki kelime mevcut durum içinde uyumsuz bir nota gibi çınladı. Bunlar sadece duymayı beklediğ im kelimeler değildi.

"Boş ver duvarı. Gerekirse her şeyi yıkıp yeniden inşa edebiliriz."

Yavaşça yüzüme doğru dönerken, gülümsemesinin en ufak bir ipucunu bile takındı. "Ivy'yi aldığın için peşinden bu kadar çok koştuğ um için - Ivy burada olduğu için seni suçladığım için... bana olanlar konusunda sana güvenmediğ im için."

"Oh." Bu.

Milo çenesini eğdi ve sert bir yarım kahkaha attı. "Herkesin hayatına geri döndüm ve öfkemi senden çıkardım. Kız kardeşimi aldığın için, onu baştan çıkardığın için, onu tehlikeye attığın için seni suçladım ve..."

Ellerine baktı.

"Bilmiyordun," dedim yavaşça. "Hiçbirimiz bilmiyorduk." "Sen biliyordun." Bu bir suçlama değildi.

Nefesimi üfleyerek büyük fincanlara yöneldim ve onları kahve ile doldurdum. Bu konuşma için viskiye ihtiyacım vardı ama şu anda öyle bir şey olmayacaktı. "Bunu bilmiyordum."

Belki daha dikkatli olsaydım.

"Ortağ ından korktuğ unu biliyordum." Pirinç çiviler. "Onu taciz ettiğ ini." Arlington onun peşinden dışarı fırladığ ında mekandan çıkıp kapının arkasına saklanırkenki görüntüsü. Adam kendi ölüm fermanını o anda imzalamış tı. "Yaralı olduğ unu biliyordum."

Kahveme bakarak koyu sıvıdaki yansımanın çarpıklığ ını inceledim.

"Keş ke amcadan haberim olsaydı. Şimdiye kadar çoktan köpekbalığ ına yem olmuş ve bir yerlere atılmış olurdu." Uzun ve acılı bir parçalanmadan sonra. Çıkan her bir uzvu dağ lamak zorunda kalacaktım.

Çok erken kan kaybından ölmesine ya da acıdan bayılmasına izin vermenin bir anlamı yoktu. Sabırlı olup onu uyandırabilir ve tekrar gidebiliriz.

"Ben hala-"

"Milo, birkaç hafta boyunca yüzüme vurmandan hoşlandım mı?" Başımı salladım. "Anlıyor muydum? Anladım. Bana hizmet ettiğin şeyi sana geri verdim mi? O da evet. Bilmiyorduk. Bilmediğimizden nefret ediyorum. Yine de *artık* biliyoruz."

"Bir daha asla başına gelmeyecek." Bu bir soru değildi ama Milo'nun bunu neden söyleme ihtiyacı duyduğunu anladım. Neden her şeyi ortaya dökmesi gerektiğini. "Onun için istediğim tek şey... ve o cehennemi boyladı. Sonra buraya geldi ve tek yapmaya çalıştığım gitmesini sağlamaktı..."

"Sana birkaç yüz kez bilmediğimizi söyleyebilirim, ama bilmesen bile, sonuncusu hakkında hala bir pisliktin."

Homurdandı, sonra hasarlı elini yüzünde gezdirdi. "Her şey çok boktan, Jas. Her şey."

"Evet," dedim uzun bir nefes vererek. "Kötü olduğu kadar iyi de."

Aniden kaşlarını çatması beni neredeyse güldürüyordu, çünkü şu anda? Evet... "Bak, kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ve belki de öyle. Bir sürü kötü şey oldu

çok düştü." Çok fazla. "Ama bir, o burada bizimle. İki, bize olanları anlatarak bize güvendi. Onu dinlememiz ve korumamız için bize güveniyor. Bize güvenmesi bile büyük bir hediye. Üçüncüsü? Birlikteyiz. Sadece o burada değil. *Sen de buradasın*. Doktor geri döndü. Lanet Liam bile... belki de özellikle lanet Liam."

Ve Freddie temiz ve ayıktı, öyle kalmak için savaşıyordu. Emersyn gibi o da bu mücadelede yalnız değildi ve biz onun her adımını destekliyorduk.

"Son kırk sekiz saat cehennem gibiydi."

Milo ve ben gözlerimizi kilitledik. Ciddiydim. Cehennem gibiydi ama daha iyiydi çünkü birlikteydik.

"Kimse yalnız değildir," dedi Milo sonunda, dik durmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi tezgâha yaslanarak.

"Kesinlikle," dedim. "Ve sen unvan için gerçekten meydan okuyor olsan bile bu gruptaki lanet olası sert kafanın ben olduğumu biliyorum, ama biz birlikteyiz. Bu önemli. Bunu birlikte halledeceğiz. Onun için. Senin için. Liam için. Doktor için. Hepimiz için."

"Bir şeyleri kaçırdığımızı düşünüp duruyorum," dedi Milo. "Ailesi neden annesini öldürsün, onu öldürsün... neden böyle şeyler yapsınlar?"

"Çünkü Swan onların ailesi değil." Hiçbir zaman onların ailesi olmamıştı. "O bir mülk. Geri istedikleri biri ya da *onun* geri istediği demeliyim."

"Ne hakkında ve baba?" Pekala, o oldu ve On bin dolarlık soru.

"Umarım annesi bize bir cevap verebilir. Eğer veremezse-"

"Gerekirse ciğerlerini ben sökeceğim," dedi Milo.

"Ayaklardan başlayıp yukarı doğru ilerleyeceğimizi düşündüm. Eski usul. Yaşamak için uzuvlarına ihtiyacı yok."

Doğrulurken Milo'nun yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Biliyor musun, seni çalışırken izlemeyi hep sevmişimdir."

Liam kapı aralığından, "Ben daha çok katılımla ilgiliyim," dedi. Yüz ifadesi tam bir granitti. "Son darbeyi kimin vuracağı umurumda değıl ama kan ve cevaplar istiyorum. Cevaplara ulaşmak için çok acı çekmek gerekiyorsa, bu benim için gerçekten sorun değıl."

"Bir plana ihtiyacımız olacak... ve Freddie'ye biraz yiyecek getirmem gerekiyor."

"Bir planım var," dedi Mickey, sesi her kelimeyle birlikte yuvarlanan kayalar gibi sertti. "Ellerine baktıktan sonra başlayacağız." Milo'ya başıyla işaret etti, sonra bana odaklandı. "Little Bit nerede?"

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

T Dünya silinmez bir şekilde değişmişti. Stephanie'nin ölümünün ertesi günü Little Bit'in yatağında onsuz uyandığımda, gerçekten söyleyebilirim ki

Hangi yolun yukarı olduğundan emin değildi. Manzara değişmişti; savaş alanı sisli bir bataklık haline gelmişti.

Tehlike ve seğimlerimiz bizim için gelmişti.

Yol boyunca kurbanlar almışlardı. Steph'in maruz kaldığı her zararı kataloglamak ölene kadar aklımdan çıkmayacaktı. Yine de bunu yapanların her bir acıyı, her bir kırbacı, her bir kırık kemiği hissettiğinden emin olacaktım.

Telefonumu şarjdan çıkarıp hafızamdaki anonim sesli mesaj numarasını çevirdim. Meşgul olduklarında birkaç gün sürebilirdi. Yine de dünyanın herhangi bir yerinden ulaşabilirlerdi. Bir mesaj seğeneği çıkar çıkmaz onu seçtim.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim, kodlarla uğraşmadan. "Bunu aldığında beni ara." Sonra numaramı söyledim.

Yataktan kalkıp elimde telefonla banyoya yöneldim. Little Bit'in odasında çok fazla zaman geçirmemiştim ama yine de her yerde ona ait dokunuşlar vardı. Eski odası, Roma'nın kendisi ve ayısı için yaptığı resim dışında genel bir odaydı - yatak odasına tekrar baktım.

Ayı, yatağın hemen yanındaki komodinin üzerinde sevgiyle yerleştirilmiş bir şekilde duruyordu. Eski püskü şey muhtemelen Roma'nın en değerli eşyalarından biriydi. Geldiği gün ona vermiş olması, o zaman bile duyguları hakkında çok şey söylüyordu.

Yumuşak tonlara karşı organik renk sıçramaları odayı bir sanatçının paleti gibi hissettirdi. Dansları, filmleri ve ayı gibi dokunuşlar vardı. Şifonyerin üzerindeki fotoğraflar da bir başka kişisel dokunuştı. Duş ısınırken onları incelemek için yanlarına gittim.

Steph'in doğum gününden bir fotoğraf ruhumu derinden etkiledi; fotoğrafta Little Bit dışında herkes vardı. Fotoğrafı o çekmişti. Ortada Steph vardı, etrafımızda hepimiz çeşitli suratlar yapıyorduk. Bakışlarım Steph'in gözlerinde parlayan mutluluğa sabitlenmişti. Mutluluk adeta gözlerinden fışkırıyordu.

Etrafı başarı öyküleriyle çevriliyken, çocuklar onun için her zaman çok şey ifade etmişti. O yaşadı ve ben gözlerimi kapatıp daha derin bir nefes aldım. O

yaşadı ve onlar için öldü.

Benim için.

Özenle fotoğrafı yerine koydum. Orada Milo ve Little Bit'in çocukluklarına ait bir fotoğraf vardı. Bu Milo'dan gelmiş olmalıydı. O bebek... Kahretsin, onu oradan çıkarıp Milo'yla birlikte Steph'e götürmüştüm.

O çok neşeli bir bebektir, Milo'nun daha kasvetli mizacına karşılık güneş ışığı gibiydi. Gün ışığı hâlâ oradaydı ama dünyanın üzerine boca ettiği çamur katmanlarının altında saklıydı. Amcası onu bu çamurun altında boğmaya çalışmıştı.

Gözlerim ağrıyordu, düzelttim ve sonra arkaya sıkıştırılmış olana kaşlarımı çattım. Bu benim resmimdi. Ne zaman çektiğini bilmiyordum ama kollarımı kavuşturmuştum ve pek de etkilenmiş görünmüyordum.

Tahmin etmem gerekirse, bu Jasper'ın beni tehdit etmesini ya da bir şey hakkında söylenmesini dinleyen ben olmalıydım. Fotoğrafın neresinde olduğumuzu bile söyleyemiyordum ama kızgınlığını ve benim başımı sallayışımı hayal edebiliyordum.

"Seni görüyorum, Küçük Bit," diye mırıldandım fotoğrafı yere bırakırken. Onu tüm resimlerde gördüm. Freddie'yle yanaklarını birbirine bastırıp göz göze geldikleri ve dillerini çıkardıkları fotoğraf da dahil.

Kesinlikle saçma. Ama ikisi için de mükemmel.

Daha fazla bakma isteğime rağmen kendimi duşa girmeye zorladım. Son birkaç günün etkisinden kurtulmam gerekiyordu. Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Kafamda şekillenen planın bir araya gelmesine ihtiyacım vardı.

Soyunarak göğsümün sol tarafını ovuşturdum. Kasları gerdikçe dövmenin altındaki kaba yara izi tabakası ağrıyı gizliyordu. Sinir hasarı bazı bölgeleri hassaslaştırırken, diğerlerini uyarılmaya karşı köreltmmişti.

Duş uzun sürmedi. Şampuan ve sabun Little Bit gibi kokuyordu. Kalbimdeki açık yarayı tam olarak kapatamayan bazı sivri uçları yatıştırdı.

Bir parçam henüz kan kaybından ölmediğime inanamıyordu. Travma tepkisi. Buna ne kadar aşina olduğum önemli değildi. Travma tepkisi beni harekete geçirdi. Savaş ya da kaç.

Lanet olsun, dövüşmek istiyordum.

Sadece bir diş fırçası vardı, bu yüzden ağzımı çalkalamadan önce diş macunuyla yarım yamalak bir ovma yapmak için parmağımı kullandım. Havluyu kalçalarımın dolayarak odasına geri döndüm ve etrafıma bakındım.

Kıyafetler şifonyerin üzerinde duruyordu. Üstlerinde bir not duruyordu. "Jasper'da sana uyacak bazı şeyler vardı. Hazır olduğunda eşyalarını almaya gidebiliriz. E."

Kotu sürükledim, ardından gömleği giydim. Bacağım itiraz etti. Kaslarım ve dizim ağrıyordu. Son birkaç gündür düzenli egzersiz yapmadığım için kendimi kötü hissediyordum.

Kimseyi beceremeyecek kadar sertleşmeden önce biraz merhem alıp gerinmem gerekiyordu. Banyoda telefon çaldı ve ikinci çalışında açtım.

"Hey, Doktor," Alfabe'nin tanıdık sesi hoş bir sedaydı. "Ne zaman ve nerede?"

Parmak eklemlerimi tezgâha dayayarak başımı öne eğdim. "Vaktiniz var mı?" Onların kendi işleri, kendi işleri vardı.

"Zaman yaratıyoruz," dedi Bones. Konuşmayalı uzun zaman olmuştu. Konuşurken meydan okumanın notalarını değiştirmede. Bir işleri olup olmaması önemsizdi. Kendi programlarını kendileri yapıyorlardı. Bones her zaman otoriteden hoşlanmamıştı. Orduda iyi bir özellik değildi, öyle derlerdi.

"Yardıma ihtiyacın olduğunu söylemiştin." Bu Lunchbox'tı, İrlanda aksanı daha belirgindi. Asker çocuğu olarak büyümüş, dünyanın her yerinde yaşamış ama yedi yılını İrlanda'da büyükannesinin yanında geçirmişti. İrlandalı aksanı yapışmıştı. "Bize nerede olduğunu söyle, biz de yola çıkalım."

"Zaten orada olacaktık," dedi Voodoo esnemenin eşiğinde, "ama biri sadece ara dedi ve bize koordinatları vermedi."

Çenemi bırakarak duvara yaslandım. Geleceklerini biliyordum. Beni destekleyeceklerini biliyordum. Yaptığımız şey buydu.

"Braxton Harbor. Kliniğe gel. On dakika sonra beni ara, seninle buluşacağım."

"Önden buyurun Doktor," dedi Alfabe. "Sanki medeni olmamızı falan istiyorsun."

"Ya da başka bir şey... Buraya ne zaman geldiğinize bağlı olarak, eğer cevap vermezsem, ayrıntıları hatta bırakacağım."

"Yirmi dört saat içinde orada olacağız," dedi Bones. "Sadece bazı ayarlamalar yapmamız gerekiyor."

Voodoo, "Bundan hoşlanmayacak," diye yorum yaptı ama Lunchbox kıkırdadı.

"Senin beğenmemenle aynı şey değil, dostum." Lunchbox hareket etmişti ve sesi telefona daha yakın geliyordu. "Doktor?"

"Ben buradayım."

"Ne kadar kötü?"

"Kız kardeşimi öldürdüler."

Açıklamamı mutlak bir sessizlik karşıladı. Tam bir dakika boyunca uzadı.

"On iki saat içinde orada olacağız," dedi Bones. "Biz olmadan hareket etmeyin." Sonra arama sona erdi ve telefonu kapattım. Adamlarım geliyordu.

Çocukların bilmesi gerekiyordu.

Sessiz süitten ayrılıp aşağıya indim. Little Bit'i çocuklarla birlikte bulmayı umuyordum ama sadece Milo, Jasper ve Liam vardı. Ortamda sanki canlı bir kablo kesilmiş gibi öfke uğulduyordu.

Çocuklar için üzüldüm, gerçekten. Liam babasını yeni kaybetmişti ve annesi enkaz halindeydi. Onunla birlikte olmalıydı ama neden olmadığını anlıyordum. Onun da neden burada olması gerektiğini anlıyordum.

Jasper Freddie'ye yemek götürdü. Küçük Bit hâlâ uyuyordu ya da onlar öyle sanıyordu. Milo, onun Kellan'la yukarı çıktığını söyledi. Yani dinlenmeye gitmeden önce hepimizin dinlendiğinden emin olmuştu.

Şu anda onu görmek için yanıp tutuşsam da bunu takdir edebilirdim. Sabırlı olabilirdim. Ellerinde yarattığı felaketi temizlerken Milo mızızlanmadı. Elleri çürükler ve kesiklerle kaplıydı.

"Peki, plan nedir?" Liam fırında domuz pastırması pişerken büyük bir çırpılmış yumurta partisi hazırlayarak sordu. Kalabalık bir grubu doyurmanın en hızlı yolu buydu. Milo'nun yaralarını sardıktan sonra temizlendim ve bir fincan kahve daha hazırlamaya koyuldum.

"Ekibim geliyor," dedim kısa tutarak.

"Ekibiniz mi?" Milo doğruldu.

"Ekibimin bir parçası olan dört adam." O son çatışmada hayatta kalan diğerleri. "Çatışmadan sonra beni dışarı çıkaran adamlar onlardı." O savaş hakkında fazla konuşmadım ve şimdi de konuşmaya hiç niyetim yoktu.

Jasper'ın bakışlarının ağırlığı omzumun üzerinden bakmama neden oldu. "Onlara güvenmeseydin bu adamları çağırmazdın diye tahmin ediyorum."

Hâlâ onaylanmak istiyordu. Başka bir zaman bu ihtiyat beni eğlendirebilirdi. Jasper bana olan güvenini uzun zaman önce kaybetmişti, şimdi yeniden kazanmaya mı başlamıştı? Evet, güvenme ama doğrulama ihtiyacını anlıyorum.

"Hayır, yapmazdım. Yardım edebilirler. Ayrıca daha ağır mühimmatlara, istihbarata ve *bizden* biri olmamanın avantajlarına erişimleri var."

Liam, "Senin hakkında derinlemesine araştırma yapan herkes bunları öğrenir," dedi. Milo hiçbir şey söylemedi, çenesi gergindi ve dudakları sanki hâlâ tüm bu olanları düşünüyormuş gibi büzülmüştü. Şimdilik onu kendi haline bıraktım.

"Muhtemelen, ama halkla çok fazla temasımız yok ve son dört yıldan fazla bir süredir de olmadı. Braxton Limanı'na sadece iki kez gittiler, bir tanesi de sizin taşınmasını istediğiniz kargoyu almak içindi."

İnsanlara kargo demek hiçbirimizin hoşuna gitmezdi ama önemli olan onları ele geçirip dışarı çıkarmış olmalarıydı. Sonra da daha güvenli bir yere taşınmalarına yardım ettiler.

"Bununla birlikte," diye devam ettim, Jasper'ın kendi kahvesini almasına izin vermeden önce kendim için bir fincana kahve doldurdum. "Fark edilmek isteyene kadar nasıl fark edilmeyeceklerini biliyorlar. Ayrıca ihtiyacımız olduğunda harekete geçmekte tereddüt etmezler ve eğer Küçük Bit'i ya da onu buradan çıkaracak birini saklamamız gerekirse, peşinden gelen herkesin kanını akıtırlar."

Milo başını kaldırdı ve Liam bana bakarken ocağın altını kapattı. Her birinin bakışlarını takip ettim.

"Onu göndermek mi istiyorsun?" Jasper inanamıyormuş gibi kelimeleri test etti.

"Hayır. Onun güvende olmasını istiyorum. Bu açık bir savaş. Onun siperlerde olmasına gerek yok."

"Gitmeyecek," dedi Liam, her tabağa yumurta koymadan önce sesi düzleşmişti. "Onu zorlamayacağım." Milo'ya bakmak için durakladı. "Kimse onu zorlayamaz."

"Hayır," dedi Milo yavaşça. "Yapmayacağız."

Bu beni çok şaşırttı. "Bu iş iyiye gitmeden önce daha da kötüleşecek."

"Durum zaten daha kötü," dedi Jasper ve bana bir tabak uzatmadan önce bir elini omzuma koydu. "Onu uzağa göndermek... Güvende olması fikri hoşuma gidiyor. Bizimle olmaması fikri hoşuma gitmiyor."

"Katılıyorum," dedi Liam ve Milo aynı nefeste. Başka zaman olsa birbirlerine attıkları bakışlara gülerdim, aynı fikirde olduklarına şaşırmış gibiydiler. Ama bu hiç de komik değildi.

"Bakın," diye devam etti Liam yemek için tezgâha yaslanırken. Masanın etrafında sandalye olmaması kimseyi oturmaya davet etmiyordu. "Her şeyi ortaya koyarız, bir plan yaparız, her şeyi üstleniriz ve bunu onunla birlikte yaparız. O da bizden biri. Eğer kabul ederse, onu tahliye etmeyi de bir seçenek haline getiririz."

"Freddie'yi de onunla birlikte gönderebiliriz," dedim. "Böylece o da bu işin dışında kalır."

Liam daha bir şey söyleyemeden Jasper, "Hayır," dedi ve diğerlerinin dar bakışlarına maruz kaldı. "Anladım," dedi, bakışlarıyla bizi süzerek. "I

Onları güvende tutmak istiyoruz ama sorun şu ki hedef o. Onu oyundan çıkarırsak, onu dışarıda tutmak için her türlü şansa sahip oluruz. Çünkü tek yapmaları gereken sessiz kalmak, derinlere inmek ve o orospu çocuğunun bunu yapacak parası olduğunu biliyoruz."

Milo doğrulurken, "Bir de annesi var," dedi. "Akli durumu hakkında hâlâ kesin bir bilğimiz yok. Ve Ivy'nin ulaşamayacağımız bir yerde olmasını istemiyorum. Burada, burada, ona göz kulak olabiliriz. Onu koruyabiliriz. Kime güvendiğimizi biliyoruz ve arkadaşlarınız alınmasın ama onlar biz değil."

"Katılıyorum," dedi Liam. "Ben de tam hayır, o gitmiyor diyecektim. Gerçi ben de onların gerekçelerini beğeniyorum."

"Ben de öyle," dedi Little Bit ve hepimizi şaşkına çevirdi. Arkasında sıralanmış Kellan, Rome ve Vaughn'la birlikte kapı aralığında duruyordu. Hepsi yeni duş almıştı, dudakları şişti ve boynunda belirgin morluklar vardı. Ama beni tutuklayan şey gözlerindeki karanlık ciddiyetti. "Eğer gitmem hepinizi koruyacaksa -eğer tek seçeneğiniz buysa- bunu tartışabiliriz. Ancak, ben gitmek istemiyorum. Burada olmak istiyorum... bu kavga sizin için geliyor çünkü... çünkü amcam benim için geliyor."

Bu kelimelerdeki kararlılık Milo'ya bir bakış atmamı sağladı. Dudakları sıkıştı ama ifadesi değişmedi. Ona söylemişti.

Tabağı bir kenara bırakarak ona elimi uzattım. Memnuniyetle doğruca yanıma geldi ve ben de onu kendime çekerek sarıldım. "Senden gitmeni istemek istemiyorum," dedim ona. "Bunu asla istemem ama güvende olmanı istiyorum."

"O zaman yardım etmeme izin ver," dedi gömleğime karşı ve yüzümü saçlarına yaslariken iç çektim. "Elimden geleni yapmama izin ver. Kurallara uyma konusunda oldukça iyiyim."

"Ve çok iyi bir nişancı," diye ekledi Kellan. "Bunu dikkate alacağız, Doktor. Anlıyoruz. Gerçekten anlıyoruz."

Steph'i kaybettim. Little Bit'i kaybedemezdim. Hiçbirimiz kaybedemezdik. Onu sıkarak iç çektim. "Onu yedek plan olarak tutacağız."

Bana bakmak için arkasına yaslandığında yanağını avuçladım. Avucuma doğru eğildi ve bu benim huzursuzluğumun bir kısmını yatıştırdı. "Yedek plan."

Gözleri bir parça parladı.

"Biri bana bütün sandalyelerin nereye gittiğini söyleyebilir mi?" Kellan sordu. "Ve neden o duvarı yeniden modelliyoruz?"

"Perküsyon terapisi," diye cevap verdi Milo, hiç vakit kaybetmeden. "Duygularım üzerinde çalışıyorum. Biraz pratik yapmam gerekiyor."

Little Bit'in dudaklarının kenarları seğıirdi ve o yalnız değildi. Kollarını tekrar bana doladığında ve ben onu kucağıma aldığımda bile gruptan biraz vahşı, biraz da inanmayan kahkahalar yükseldi.

Hayır. Onu kaybetmeyi reddettim. Onu gönderemezdik. Sadece daha etkili ve acımasız bir plana ihtiyacımız vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

EMERSYN

I Cenaze günü yağmur yağıyordu, sanki izlediğimiz filmlerden birindeydik. Törenle ilgili tartışmalar gergin geçmişti, Yerinden gömülmesine kadar. Polislerin soruşturmasından, güvenliğe ve orada bulunarak herhangi bir şeyi riske atıp atmadığımıza kadar her şeyi tartışılar.

Nihayetinde herkes Mickey'nin neye ihtiyacı olduğuna odaklanmıştı. Milo acı çekiyordu. Hepsi acı çekiyordu. Cenazeden bir gün önce Rome ve Liam'la birlikte Liam'ın annesini kontrol etmeye gitmişim ama o fazla oyalanmak istememişti. Annesi babasının cenazesine hazır değildi. Kalbinin kırık olduğu gerçeğine rağmen bu benim için bir kayıp değildi.

Rome, Mary O'Connell'in yanındaki sandalyeye yerleşti ve Mary Liam'la konuşurken o da eskiz defterini çıkardı. Ben de Liam'ın yanına oturdum, elini sıkıca kavradım. Mary konuşmasının yarısında anılarını anlatmaya ara vererek eskiz defterine baktı.

"Bu..."

Oturduğu yerde arkasında duran Jonathon'un taslağını görebilmesi için onu havaya kaldırdı. Unutulmaz ve zarıftı. "Durabilirim," diye teklif etti Rome.

"Tatlı çocuk, hayır, bu çok güzel."

Ona verdiği yumuşak gülümseme Liam'ın parmaklarımı bir an için canını acıtacak kadar sıkmasına neden oldu. Kardeşi annesini teselli ediyordu ve Rome da kendine özgü bir şekilde Liam'ı teselli ediyordu.

"Teşekkür ederim..."

Roma başını salladı, sonra işine geri döndü. Biz ayrılmadan önce taslak çerçevelenmiş ve yatağının yanına yerleştirilmişti. Mary O'Connell'in etrafındaki güvenlik çok etkileyiciydi. Jonathon'ı Florida'ya geri götürüyorlardı.

Cenaze töreni birkaç hafta içinde orada yapılacaktı. Her zaman yakılmak istediğini söylemişti. Liam, ne gerekiyorsa yapacaklarına söz verdi. Tören onun hazır olmasını bekleyebilirdi.

Ayrılmaya hazırlanırken bana "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

O an kendimden nefret ettim. Kocasının ölüm sebebinin bir parçasıydım.

"Çocuklarımı sevdiğin için teşekkür ederim," dedi ve sonra bana garip olması gereken bir sarılma verdi. Ama öyle olmadı. Onu sıkıca sardım, kucaklamasının vahşiliğine karşılık verdim.

"Bana her şeyi anlatmadıklarını biliyorum," diye fısıldadı kısık bir sesle. Geri çekildiğimde bana nazik bir gülümseme verdi. Gözleri hâlâ o kadar hüznüydü ki içlerinde bir parça ışık parılıyordu. "O her zaman sırlarını saklardı ve Jonathon ona izin vermemiz gerektiğini söyledi ama bu tehlikeli. İkisinin de iyi olmasına ihtiyacım var. Benim için onlara göz kulak olur musun?"

Annesi düşündüğümünden çok daha fazlasını biliyordu. Liam bile onun bildiğini fark etse mutlu olurdu. "Vücudumda kalan her nefesle," diye söz verdim ona. Bir kez burnunu çekti, sonra bana bir kez daha sıkıca sarıldı.

"Kendine de iyi bak."

Ayrılırken tüm bu etkileşim aklımdan çıkmadı. En garip kısmı annesini güvenli tesiste görmek değil, güvenliğin bize eşlik etmesiydi.

Mickey'nin arkadaşları önceki gün gelmiş ve kısa bir tanışma faslından sonra Mickey onlardan ikisiyle birlikte ayrılmıştı. Diğer ikisi garip bir şekilde tanıdık gelen bir kızla kulüp binasında kalmıştı. Pek konuşmadı ama benim onu izlediğim gibi onun da beni izlediğini fark ettim.

Bu sabah ayrılırken ikisi bize eşlik etti. İkisi de fazla konuşmadı. Bize eşlik ettiklerini söylediklerinde tansiyonun yükselmesi hem Liam'ın hem de Roma'nın gözlerini onlara dikmesine neden oldu.

Ama bakışları bana yöneldiğinde, ikizler rahatlamıştı. Benim yüzümden bizimle geliyorlardı. Zaten Mickey de ayrılmayı planlıyorsam onlara ya da kendisine haber vermemi istemişti - çocuklarla gidiyor olsam bile.

Beni göndermekle ilgili yorumları ve her bir hareketini ya da hecesini dolduran vahşi gerilim arasında tartışmak istemedim. "Şimdilik," diye söz verdim ona. "Tüm bunlar devam ederken... bunu halledeceğiz. Yine de erkeklerin de söz hakkı olmalı."

Kellan bu fikre karşı çıkmamıştı ama önce bu adamlarla tanışmak istiyordu. Hepimizin hemfikir olduğu bir şeydi, sonra onlarla tanıştık ve onlar hakkında ne düşündüğümü size söyleyemezdim.

Cenaze töreni için tüm erkekler takım elbise giymişti. Herkes ceket giymemişti ama hepsi kravatlıydı. Ne kadar yakışıklı göründüklerini takdir etmek muhtemelen bayağı bir şeydi. Mickey'nin üç arkadaşı da bizimle geliyordu. Biri, Alfabe, Grace'le birlikte Kulüp Evi'nde kaldı.

Annem o sabah erkenden uyanmıştı. Biraz sersemlemiş olsa da, onu geri getirdiklerinden beri olduğundan daha net görünüyordu. Neredeyse bir hafta mı olmuştu? Gerçeküstü ötesiydi.

Bir hafta.

O hafta içinde çok şey olmuştu.

Ayin, Rome'un çok zaman geçirdiklerini söylediği grup evinden çok uzakta olmayan bir kilisede yapıldı. Mahallenin diğer pek çok yerinde olduğu gibi buranın da kaldırımları çatlak, duvarları kirli ve çok kullanılmış bir havası vardı ama içlerinde bir sıcaklık vardı.

Papaz Roland West kendisini Üniteryen ve Steph'in bir arkadaşı olarak tanıttı. O ve Mickey birbirlerini yeterince iyi tanıyor gibiydiler. El sıkışırken aralarında bir yakınlık vardı. Mickey ile konuşmak için onu kenara çekmek istediğinde, onları yalnız bırakmaya niyetliydim. Ancak ben uzaklaşmadan Mickey elimi tuttu.

Roland, Mickey'yi incelerken, "Mezar başında tören istemedin," dedi.

"Steph onları hiç sevmezdi," diye açıkladı Mickey. Sesinin sertliği onun için üzülmeme neden oldu. Dökülmemiş gözyaşları, öfke ve tanımlanamayan bir şey her bir kelimeyi renklendiriyordu. "Özellikle de çocuklar için içine girdiğinde. Onlar için çok zordu."

"Hatırlıyorum. Basit tutmak istediğiniz için bir karşılama ve okuma ile başlayacağımızı düşündüm. Daha sonra isterseniz başlangıçta konuşabilirsiniz. İstemezseniz, arkadaşlarına ve mahallede onu tanıyan diğer kişilere açabiliriz. Bırakalım onlar da konuşsun."

Mickey'nin eli sıkılaştı.

"İstediğiniz kadar uzun ya da kısa sürebilir. Her kişi konuşurken mumu ona uzatacağız. Gayri resmi ama aynı zamanda açık olsun. Son kişi de konuştuğundan sonra isterseniz tekrar söz alabilirsiniz. İstemezseniz ben bitiririm ve oradan devam ederiz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Mickey kravatını çekiştirerek başını salladı. Hiçbir zaman kıpır kıpır bir adam gibi görünmemişti. Yine de şu anki huzursuzluğu için onu suçlayamazdım. "Minnettarım Roland."

"Törenden sonra sizinle birlikte yakma tesisine gelmemizi ister misiniz?"

"Minnettarım, ama..." Mickey bana baktı. "Bu biraz daha özel. Sonrasında yiyecek ve içeceklerle başa çıkabilirsen..."

"Darla her şeyi hazırladı bile. Mahalleli de hazırlıklı geldi - herkes kız kardeşini severdi."

Mickey iç çekerek, "Evet," dedi.

Roland ona sempatik bir gülümseme verdikten sonra omzunu sıktı ve uzaklaştı. Çocuklar o kadar uzakta değildi. Ön tarafa yakın bir sıranın tamamını kaplamışlardı ama kimse oturmuyordu. Mickey'nin arkadaşları, ikisi kapıya yakın olmak üzere, odanın farklı noktalarında yerlerini almışlardı. Duruşlarıyla ilgili her şey yüksek alarında olduklarını gösteriyordu.

Dönerek başımı eğdim ve Mickey'ye baktım. Her şey olup bittikten sonra pek yalnız kalamamıştık ama o kulüp evinde kalmaya devam etmişti. Hatta yine benim odamda uyumuştı. Onunla birlikte kıvrılmıştım, sadece uyumasını istiyordum ama o pek konuşmamıştı.

"Bir şey yapabilir miyim?" Şu anda hiçbir şey yapamayacak kadar çaresiz olmaktan nefret ederek sordum. Havadaki keder hissediliyordu. Her biri acı çekiyordu ve ben de onlar için acı çekiyordum.

"Bunu zaten yapıyorsun, Küçük Bit." Söyledikleri huysuz olsa da ifadesi biraz yumuşadı. "Bir süreliğine sefil bir piç olacağım. Burada olman ve seni göndermeme izin vermemen iyi bir şey."

Başımı eğerek ona bir gülümseme gönderdim. "Eğer gerçekten gitmemi istediğini düşünseydim, seninle kavgaya edebilirdim. Ama anlıyorum. Güvende olmamı istiyorsun."

"Evet." Elimi kaldırdı ve bir öpücük kondurdu. "Bunu yapabilecek türden insanlar... Seni riske atmak istemiyorum."

Duruşumu değiştirerek tamamen Mickey'ye odaklandım. Bir duvarın yanında duruyorduk ve o da beni tüm odadan görmemi engellemek için aşağı yukarı hareket etmişti. Onu saran gerginliğin içgüdüsel bir gücü var gibiydi. Sanki bir tür naylonmuş gibi onu çimdikleyebilir ve kendisinden çekip alabilirdim.

"Beni riske atmıyorsun." İtiraz edecekken kaşlarımı kaldırdım ve elimi göğsünde tutarken bile uzun bir nefes verdi. "Riske atmıyorsun. Riskleri biliyorum. Hepinizden daha iyi biliyorum diyebilirim.

-"Son birkaç hafta bana Fuckbucket Amca'nın ne kadar ileri gidebileceğinin bir sınırı olmadığını öğretti."

Mickey gözlerini kırptırdı. "Sen az önce...?"

"Evet, Lainey ona öyle dedi ve bence haklı. Ona ne zaman amcam desem, sanki onu sahipleniyorum ya da bu ilişkiyi benimsiyorum. Artık bunu yapmak istemiyorum." Fuckbucket demeden önce bunun ne kadar doğru olduğunu fark etmemiştim. "Onu sahiplenmek istemiyorum. O acımasız biri,

Hepinize yaptığı her korkunç şeyin bedelini ödemeyi hak eden kaba, bencil pislik."

Ve bana. Ama ondan kurtuldum. Gerçek ailemi bulmak için hayatta kaldım. Önemli olan buydu. Ben hayatta kaldım. Annem hayatta kaldı.

"Sen... beni şaşırtıyorsun," dedi sesi alçalarak. Sonra duruşunu değiştirdi ve sağ tarafa baktı.

Freddie bize katılırken, "Üzgünüm Doktor," dedi. Kravatıyla oynuyordu. "Ben- Boo-Boo, bunu düzeltebilir misin? Beni boğuyor."

Mickey elimi sıktı. "Sorun değil Freddie. Bunun için giyindiğin için teşekkür ederim. Steph bunu takdir ederdi."

"Şoka girer ve sonra da neyi havaya uçurduğumu öğrenmek isterdi," dedi Freddie kendini suçlamadan. Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Dürüst olmak gerekirse, kravatı sadece bir yargıcı görmem gerektiğinde takardım."

Bizi odanın geri kalanından ayırmak için etrafından dolanırken Mickey'den bir kıkırdama kaçtı ve Freddie'ye dönmeme izin verdi. Yaptığı düğüm çok sıkıydı ve düzgün hizalanmamıştı.

"Önce onu çözeceğim," diye uyardım ve o da başını salladı. "Aslında bu kravatı sevdim." Siyah ve griydi, keskin renk blokları vardı. Freddie daha fazla rengi hak ediyordu ama tek renk etkisi ona kasvetli bir hava veriyordu. Saçlarını ensesinde bir kravatla toplamıştı.

Oldukça şık görünüyordu.

"Teşekkürler, Kel ödünç verdi." Freddie yüzünü buruşturdu. "Pek takım elbiseli ve kravatlı bir adam sayılmaz."

Yakasını düzeltmeden önce özenle düğümü yeniden attım. "Kimse takım elbise ve kravat adamı değildir. Takım elbise adamı yapar derler ama bu doğru değil."

"Hayır mı?" Mickey sordu, sesi biraz daha açıktı, hatta hüznle gölgelenmişti.

"Kesinlikle olmaz. Maymunlara takım elbise ve kravat giydirebilirsiniz. Bir yıl yaptığım bir gösteride bunu yapmıştık. Sevimli yaratıklar ve biraz da komik. Smokin içinde harika görünüyorlar. Ancak onlar sevimli ve eğlenceliler, güçlü değiller."

Freddie, mavi gözlerindeki fırtınada belli belirsiz bir kıvılcımla, "Bunun benim için ne kadar geçerli olduğunu anlayamıyorum," diye alay etti. "Tabii benim sevimli ve eğlenceli olduğumu söylemiyorsan. Ki bunu kesinlikle kabul ederim."

Kıkırdarak kravatını ve yakasını tekrar düzelttim, böylece onun için her şey daha rahat olacaktı. Sonra ellerimi yakasına koydum. "Sen

kesinlikle sevimli ve eğlenceli ama bu takım elbiseli adam kot pantolon ve yırtık bir tişört giydiğinde bile harika. Önlük giydiğinde de fena değil."

Freddie'nin kulaklarına bir kızarıklık dokundu. "Teşekkürler, Boo-Boo." Parmaklarımı hafifçe yakalayıp kaşlarını kaldırdığında mesafeyi azalttım ve ona sarıldım. Temas hafifti ama beni nazıkçe sıktı. İçinden hafif bir titreme geçti. "Cenazelerden nefret ederim," diye fısıldadı.

Daha önce hiç cenazeye gitmemiş olsam da bunu anlayabiliyordum. Bir kere bile. Fuckbucket Amca'nın sosyal çevresindeki diğer kişiler için düzenlenen birkaç resmi cenazeye bile. Onlara katılmamı hiç istemezdi. Eğer gidersem, sonrasındaki resepsiyonlara katılırdım.

"Hey, Doktor," dedi Mickey'nin arkadaşlarından biri bize yaklaşırken. Henüz hepsinin ismini ezberlememiştim ama bu seferkinin...

"Evet, Bones, teşekkürler. Eğer çekilirim Little Bit'e yakın durur musun?" Adam kara gözlerini bana dikti. Bir kez başını salladı.

"Onu yakaladık. Seni de aldık. Bakan bey dolmak üzere olduğumuzu söyledi, o yüzden birkaç dakika daha beklemek istemezseniz başlamaya hazırlanıyor..." Mickey tereddüt etti. Önce odaya, sonra da ön tarafa bakarken her şey sakinleşmişti. Burada tabut olmayacaktı. Yine de ön tarafta Bayan Stephanie'nin bir resmi vardı. İçeri giren herkes gözlerini ona dikeyordu. Şimdi bile Jasper'ı ona bakarken yakaladım, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Sonra Milo elini onun omzuna koydu ve ikili

küçük bir gülümseme paylaştı.

Acı çekmelerinden nefret
ediyordum. Çok nefret
ediyordum.

"Sorun yok," dedi Mickey sonunda ve dönüp elini bana uzattı. Onu tuttum, sonra boştaki elimi Freddie'ye uzattım. Kolayca kavradı ve ben de onlarla birlikte ön tarafa doğru yürüdüm. Mickey ilk sıraya otururken, çocuklar da hemen arkamızdaki sırayla birlikte yanımızdaki sırayı aldılar.

Milo'nun Mickey'nin arkasına geçmesi, Liam'ın Freddie'nin uzak tarafına yerleşmesi ya da Jasper'ın dış sıralardan birine oturması gözümünden kaçmadı.

"Günaydın," dedi Roland ön taraftaki kürsüye doğru ilerleyerek. "Bir anma töreni ya da cenaze töreni için bir araya geldiğimizde günaydın, iyi günler, hatta iyi akşamlar demek her zaman tuhaf gelir. Sanki *iyi* şeyler söylemek burada bulunma nedenimize aykırı bir şeymiş gibi..."

Bir an durakladı, bakışları Mickey'ye yöneldi.

"Değer verdiğimiz birini kaybetmek her zaman zordur. Çok az sözcük bu kaybı yumuşatabilir. Ancak iyi olan, bu kaybı başkalarıyla paylaşmaktır. Hatırlamak, desteklemek ve sevmek için bir araya gelmek... Stephanie James pek çok hayata dokundu. Bu odadaki neredeyse herkesin hayatını değiştirdi..."

Mickey'nin eli Freddie'ninki gibi benimkine de sıkıca sarıldı. Roland'ın konuşmasını dinlerken ikisine de tutundum. Keşke Bayan Stephanie ile daha fazla zaman geçirebilseydim. Hepsi gibi onu tanımak için daha fazla zamanım olsaydı. Onu sevdim çünkü onu seviyorlardı ve daha da fazlası - çünkü o n u n hepsini ne kadar çok sevdiğini görmüştüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

T Sonraki iki saat neredeyse çok hızlı geçti. Teker teker, o çocukların her biri oraya çıktı ve bir şeyler söyledi.

Steph, hatta Roma. Anılarını, sevgilerini ve kayıplarını paylaştılar. Bundan da öte, umutlarını paylaştılar.

Milo hariç hepsi. Anlamıştım. Oraya çıkıp konuşabileceğimden ben de emin değildim. Çocukların burada olması yardımcı oldu. Çocukların burada olması yardımcı oldu. Little Bit'in *burada* olması? Yardımcı oldu.

Steph'in burada olmadığı gerçeğini değiştirmede. Toplamda, bir düzineden fazla kişi hikâyeleri ya da övgüleriyle öne çıktı. Dokunduğu hayatların çok küçük bir kısmı. Yine de hepsini takdir ettim. Onlar Steph'in kendileri için ne kadar önemli olduğunu paylaşıırken, onun hayatının meyvelerine kızmak zordu.

Milo nihayet ayağa kalktığında, Little Bit'in eli benimkini sıkıca kavradı. Ön tarafa doğru yürüdü. Bize bakmak yerine Steph'in fotoğrafına baktı.

"Bayan Stephanie'nin kime dokunduğunu bilmek için bu odadaki yüzlere bakmama gerek yok," dedi ve omuzları geriye giderken doğruldu. Dünyanın ağırlığı o kadar uzun süredir üzerindeydi ki, dünyanın o çocuk için ne kadar büyük bir yük olduğu boğazını tırmalıyordu.

Büyüyüp adam olmuş bir çocuk. Belki çocuğun olmak istediği adam değil ama yine de bir adam. Milo, onu rotasından saptıran vahşi bir darbe almıştı. Ama her seferinde bir gün kendini yeniden inşa ediyordu.

"Keşke onun benim için ne ifade ettiğini anlatacak daha iyi kelimelerim olsaydı. Ya da bana öğrettiği onca şeyi. Tutmak için elinden geleni yapmayacağı bir sözü asla vermezdi. Kibar bir sözün yüzlerce kabalıktan daha iyi olduğunu öğretti. Bize insan olduğumuzu ve hata yapmamızın normal olduğunu hatırlattı. Affetmek ve kabullenmek onun sevgi diliydi. Bayan Stephanie olmasaydı hayatta kalamazdım. Sizi özleyeceğim."

Gözlerimi kapatıp çenemi indirdim. Onu özlemek bir uzvumu kaybetmek gibiydi. Little Bit başını omzuma yasladı ve ben de göz kapaklarımı aralayarak ona baktım.

Ben de bu rahatlığı hak etmiyordum. Onu bu kadar itmişken olmazdı. Bir parçam onun benden çok daha iyisini hak ettiğini düşünüyordu. Onun için çok yaşıyordum. Onu bebekken kucağıma almıştım. Ama ona baktığımda o bebeği göremiyordum.

Milo'nun küçük kız kardeşini de görmedim, hatta kendi iyiliği için fazla fevri davranan Jasper'ın çaldığı ve sonra klinikte bana getirdikleri o kırık dökük, istismara uğramış kızı da. Bana sabit bir şekilde bakan kahverengi gözlerde hayal bile edemeyeceğim bir olgunluk ve güç vardı.

Onu hak etmiyordum. Onu istememeliydim. Gitmesine izin vermiyordu. Takıntılıyım. Onu yanımda tutmak için kendimi şarapnel parçalarının ve kırık camların üzerinde sürükledim. Onu yanımda tutmak için.

Sonunda tören sona erdi. Roland herkesle konuşmak için zaman ayırdı. Daha fazla insan anılarını ve zamanını paylaşmak için içeri girerken yiyecek ve içecekler hazır. İyi dilekte bulunanlardan ve sempati duyanlardan kaçındım. Bunun yerine kenarda durup odadaki hareketleri izledim.

Little Bit asla yalnız değildi, aramızda süzülüyordu. Bir süre Milo'nun yanındaydı, onu teselli ediyordu. Freddie'ye gitti, ondan bir gülümseme kopardı ve sonra ağzının köşesine yumuşak bir öpücük kondurarak onu ödüllendirdi. Tek başına varlığıyla kasveti kovdu ve etrafımızdaki havayı aydınlattı.

"Bunu aldın mı?" Bones yanımdaki duvara yaslanmak için hareket ederken sordu. Orada bulunanlardan birkaçıyla konuşmuştum ama çoğu bana mesafe koyuyordu. Yine de, bu insanların ve bazı kızların çoğunun yıllardır olduğu şeydim artık: bir yetim.

Otuzlu yaşlarımda olmamın bir önemi yoktu. Ailelerimizi uzun zaman önce kaybetmiştik. Benden on yaş büyük olan Steph beni yanında tutmak için savaştı ve beni doğru yolda tutmak için savaştı. Ben küçük bir pisliktim ve Steph benim ailemdi.

Bones'a yalan söylemek istemediğim için omuz silktim. "Bir saat daha. Max. Sonra Little Bit'in buradan gitmesini istiyorum." Halkın gözünden uzakta. O hepimizin elindeydi, Liam ve Jasper dönüşümlü olarak onu kolluyordu. Kellan onu görüş alanında tutuyordu ve Vaughn da onun gölgesiydi. Şu anda dikkatinin çoğunu Freddie ve Milo alıyordu. Hangi cehennemdeydi...

Roma odanın kenarlarında hayalet gibi dolaştı. İkizi de diğer yöne doğru ilerledi. İkisi de alanı tarıyordu. Herkes farklı bir pozisyon, farklı bir açı alıyordu; kimse arkasını açıkta bırakmıyordu.

"İkinizi depoya geri mi götürüyoruz, yoksa başka bir yere mi gitmek istersiniz?" Bones da en az benim kadar konuşmaya meraklıydı ama

Lunchbox ve Voodoo da, içerinden biri her zaman Little Bit'in ulaşabileceği bir yerde olacak şekilde konumlandırılmıştı.

"Depo."

Çok şey istiyordum ama onun güvenli bir yerde olması gerekiyordu. Onu tüm bunlardan çok çok uzağa götürmek istesem bile bunu yapmazdım. Onu onlardan, onları da ondan alamazdım.

"Alfabe istediğin yer üzerinde alışıyor." Bu sözler dikkatimi çekti ve sonunda bakışlarımı Little Bit'ten Bones'a kaydırdım. Yüz ifadesi nötr, gözleri soğuktu ve tüm tavrı neredeyse buz gibiydi.

"Yaklaşıyor mu?"

"Biz ayrılmadan önce değil," dedi saatindeki mesajı kontrol ederek. "Henüz değil. Daraltacaktır."

Sabır şu anda benim güçlü yanımda değildi. Sahada mı? Antrenmanda mı? Ameliyatta bile - Steph'in ameliyatının görüntüsü gözlerimin önünden geçti ve titrek bir nefes verdim. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Yanıtını beklemeden odanın kenarına doğru ilerledim ve yan kapıdan ıktım. Arkamdan kapanan kapı konuşma seslerini bastırdı. Karanlık koridor sakın, sessiz ve yalıtılmıştı. Koridorun sonuna ulaştım ve duvara yaslandım.

Başımı eğerek ellerimi büktüm, yumruk haline getirdikten sonra gevşetmeye zorladım. Tren Steph içindi; yaklaşan şiddet benim içindi.

Tek görebildiğim ameliyathanedeki kanamaydı. Tek duyabildiğim makinelerin bip sesleriydi. Tek tadabildiğim steril havaydı.

Serin eller yüzümü çevreledi ve başımı yukarı kaldırdım. Adrenalin sistemime sıcak ve öfkeli bir şekilde yayıldı. Ellerimi Little Bit'in pazularına kapattım ve onu kendimden uzaklaştırmamak için kendimi zor tuttum.

Gözleri irileşti. "zr dilerim," diye mırıldandı. "Seni korkutmak istememiştim."

Salonun loş ışığında o bal-kahverengi gözleri aradım. Karanlık kuyular gibiydiler, rahat ve davetkâr.

"Duymamış gibiydin-" Onu kendime doğru çektim, onu öpme ihtiyacı kanımda saf, ilkel bir ihtiyaç olarak çarpıyordu. Ne kadar nazik olmak istesem de, dudaklarımın onun dudaklarına ilk dokunuşu hiç de öyle değildi. Ağzını yuttum ve o da dilimin ilk hamlesine açıldı.

Kollarının boynuma dolanması ve vücudunun kavisi beni onu kucağıma almaya, narin -bazen fazla narin ve kırılgan- vücudunu kendime doğru çekmeye davet ediyordu. Göğsümdeki ağırlığı, sistemime yayılan sıvı sıcaklığın yanında önemsiz kalıyordu.

Biraz çilekli çikolata, kahve ve onunla özdeşleştirdiğim tatlı vanilya kokusuyla birlikte tat tomurcuklarımda patladı. Şampuanının kokusu. Saç kreminin. Dilimin her hamlesiyle bana daha da açıldı.

Ona dokunmak istedim. Ellerimin altında bir ten istiyordum. Beynimin uzak bir kısmı bir koridorda olduğumuzu fark etti. Başımı kaldırarak, bir kapıyı takip edip açacak ve bizi içeri kapatacak kadar uzun süre öpüşmeyi kestim. Bir sürgü vardı, bu yüzden onu fırlattım ve sonra hızla odayı aradım.

Boş. Dolap,

boş.

Bir masa ve küçük deri bir kanepe vardı.

İkisini de görmezden geldim.

Önümdeki kadına odaklanarak çenesini kavradım ve bir parmağımla alt dudağını okşadım. "Sen çok değerlisin," dedim çünkü bunu duymayı hak ediyordu. "Olağanüstü, cesur, vahşi ve çok güçlüsün."

Dudakları aralandı ve nefesi benimkiyle eşleşen patlayıcı küçük pantolonlarla geldi.

"Bu vücudun neredeyse her santimini biliyorum," dedim parmaklarımı nabzının çılgınca attığı boğazına götürerek. "Çürüklerine ve yaralarına ben baktım..."

"PT'me yardım etti," diye fısıldadı, sesindeki boğukluk doğrudan sikime gidiyordu. "Bana göz kulak oldun... bazen beni çok yakından tanıdığını düşünüyorum."

"Öyle bir şey yok, Küçük Bit. Seni kendimden uzaklaştırmakla aptallık ettim. Seni istiyorum," dedim, şekerleme yapma zahmetine girmeden. "Sahip olmama izin vereceğin her parçanı istiyorum."

Onu o kadar çok istiyordum ki.

"Sana ihtiyacım var..." İtiraf ettim ve sesimin bu iki kelimedede kırılmasından gurur duymuyordum.

Ona ihtiyacım vardı. Dünya yangın çıkarıcı cihazlarla doluydu ve etrafımızda patlıyorlardı. Ona ihtiyacım vardı. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Onu boşaltmaya ihtiyacım vardı. Kendimi onun içinde kaybetmeye ihtiyacım vardı.

"Siktir," diye yemin ettim. "Bu lanet ofiste hızlı ve kirli bir sikişten çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Parmaklarını dudaklarıma bastırdı ve ben de onları ağzımın içine çektim. Mümkünse gözleri daha da karardı.

"Her şeyi yaparım," diye fısıldadı ve sikim demire dönüştü. Çenesini kaldırıp ona bir kraliçe gibi davranmam için bana meydan okuduğu ilk andan beri onu arzuluyordum. "Neye ihtiyacın varsa -ne istiyorsan- eğer bende varsa, senindir."

Başımı elbisesine doğru eğdim. Tatlı vücudunu saran sade siyah bir elbiseydi. "Arkanı dön," dedim ona, bu emir içime bir şehvet dalgası daha gönderdi. Kendimi tutamazsam lanet bir ergen gibi üzerine atlayacaktım ama o tam oradaydı...

Yüzünü kapıya döndüğünde ellerini kapıya dayadı ve sonra kışını bana doğru itti. Ellerimi kalçalarına doğru kaydardım ve eteğini toplayarak yukarı çektim. Eteğin altında, kışının tatlı küreciklerini gizlemek için hiçbir şey yapmayan basit bir tanga dışında çıplaktı.

Çürükler bir yanağını süslüyordu, silik ve soluktu ama parmakları olduğu belliydi... Dizlerimin üzerine çökerek dudaklarımı önce ilk çürüğe, sonra diğerine bastırdım. Yukarı baktığımda, bacaklarını daha da ayırdığımda onun bana baktığını gördüm.

"Bunu telafi edeceğim," diye söz verdim. "Benim güzel, tatlı küçük parçam. "

Parmaklarımı yukarı doğru kaydırıp tangaya takıp aşağı doğru çekerken bir kez yutkundum. Açık bırakabilirdim. Kenara çekip doğrudan içine girebilirdim ama tadına bakmak istiyordum.

Güzel pembe am dudaklarına ilk bakışta gülümsedim. Parlıyorlardı, nemli ve şişmişlerdi. Bugün onu başka biri daha sıkmişti ve eğer bu beni daha da sertleştirmediyse...

Tangasını çıkardıktan sonra, cebime sokmadan önce burnuma bastırdım. Uyluklarını daha geniş ittiğimde titreyen bir nefes kaçtı, sonra ağzımı ıslak amına doğru bastırdım. Dilimi kıvrımlarının üzerinde gezdirdikten sonra içine doğru ittiğimde, onun tatlı ikramı ağzımı doldurdu.

Yavaş ve bilinçli bir şekilde, her santimini öpüp sevişirken saatlerce övülmeyi hak ediyordu.

"Yakında," diye fısıldadım amına karşı, yüzümü sırlıslamak ederken her yalamanın tadını çıkarıyordum. "Yakında, güzel kızım, bu vücuda tapacağım

Ta ki sadece zevki tanıyana kadar."

Titredi, tüyleri diken diken oldu.

"Şu an hariç..." Amcığına bir kez daha derin ve şehvetli bir öpücük kondurdum, kasları kasılırken onu yaladım. "Şu anda seni sikimle sikeceğim. Senin parmaklarınla değil. Benimkini değil. Sadece ben ve sikim seni dolduracağız..."

"Lütfen," diye fısıldadı ve bana bakarken göz bebeklerinin şiştiğini fark ettim. Bütün vücudu titriyordu. Belki de bu bendim. Kemerimi çözerken bir öpücük daha aldım, sonra pantolonumun fermuarını açtım. Ayağa kalkarken onları aşağı ittim.

Sikim karnıma çarptıkça ağrıyordu. Yarığı boyunca gezdirirken ön sperm sızdırıyordum. Bu çok eğlenceli olabilirdi, bana ihtiyaç duymaktan hıçkırana kadar onu kenetlemek.

Ama şu anda ona ihtiyacım vardı.

"Dayan, Küçük Bit," diye fısıldadım kulağına. Kıçı bana doğru bastırılmış olsa bile dizlerimi biraz bükme zorunda kalarak sikimi onun girişine doğru ittim. Daha iyi bir açı aradım. Kalçalarını kavrayarak onu kaldırdım ve sonra içine girdim. Amının sıcak kadife eldiveni en tatlı duyguydu.

İçine girdiğimde nefesi beni hareketsiz bıraktı, ama taşaklarıma kadar girene kadar değil. Kalçalarındaki titreme benimkilerle iletişim kurdu. Sandalyeyi kaptığım gibi sürükleyerek önüne koydum ve bir kez bile geri çekmedim. Onu kendime bağlamak hoşuma gidiyordu.

"Ne kadar iyi bir kız," diye fısıldadım. "Küçük Bit, dizlerinin üzerine çök, ellerini duvara koy..." Her emre itaat etti ve sonra ellerimi kalçalarına koydum. "Şimdi seni becereceğim."

"Evet," dedi ve tek hece sanki tırnaklarıymış gibi sırtımdan aşağı indi.

"Seni kimin becerdiğini bileceksin, değil mi?" Onu sabit tutarak sonuna kadar çektim, sonra tekrar soktum. Küçük bir homurtu çıkardı ve alçak bir sesle inledi.

Oh, bu yine istediğim bir sestti. Kalçalarımı geri salladım ve sonra daha derine ittim. Sanki kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi yumuşak bir ses daha çıkardı.

Hayır, her çılgılığını istedim. Boşaldığını hissetmek istedim. Ne kadar iyi hissettirdiğini haykırmasını istedim.

Birazcık.

Onu ne kadar sert becerdiğim konusunda çok az incelik vardı. Parmaklarımı içine sokup kalçalarını zedelememeyi başardım ama klitorisini okşamak için uzandığımda kasılmaya başladı ve çığlıkları yükseldi. İçine pompaladım, taşaklarım yukarı doğru sürüklenirken bile çığlıklar beni onu daha derinden becermeye teşvik ediyordu.

"İşte bu, Küçük Bit," diye mırıldandım onaylayarak, ağlamaya başladığında. O küçük yumruyu bana karşı pratik olarak bükülene kadar alay ettim ve işkence ettim. "İşte bu kadar. Bana her şeyini ver. Sikimi alacaksın ve ben de seni hemen şimdi dolduracağım."

Bu noktada kelimelerden çok heceler vardı ve umurumda değildi; taşaklarım o kadar sıkıydı ki, boşalırken sıvı ısı beni ikiye böldü. Serbest bırakılmam onu doldururken onu tutarak içine daldım.

Sırtına bastırdım, kıcının yumuşaklığı, altındaki kasların dalgalanması kasıklarına yapıştı. Sikim on beş yaşıdaymışım gibi seğiriyordu ama lanet olsun, bunu tekrar yapmak istiyordum.

Geri çekilmek yerine, boğazına öpücükler kondururken onu kendime yapıştırdım. "Teşekkür ederim."

Güldü, sesi neredeyse nefessiz olduğu kadar müzikaldi de. "Sanırım sana teşekkür etmeliyim."

Hayır, bana teşekkür etmesine hiç gerek yoktu. Er ya da geç yumuşayacak ve içinden çıkacaktım ama tam da olmak istediğim yerdeydim ve o bana yaslandığında onu daha sıkı kucakladım.

"Buradayım," diye söz verdi ve boğazını sıkmaya devam ederken gözyaşlarımın yüzümden aşağı süzüldüğünü fark etmem bir dakikamı aldı. "Buradayım Mickey."

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

FREDDIE

F cenazeler berbattı. Daha önce sadece iki *tanesine* gitmiştim ve *tanıdığım* biri için hiç gitmemiştim. Birisi...

Duygular boğazımı tıkadı ve Boo-Boo'nun cebimde sakladığı küçük mendil paketini çıkardım. Burnumu sümkürerek körfeze baktım. Deponun tepesinden görünen manzara Braxton Limanı'nın dünyasına farklı bir bakış açısı sunuyordu.

Kuzeyde mahallemize doğru yayılan soylulaştırılmış bölgelerden, batıda limanın sınırındaki terk edilmiş bölgelere ve uçsuz bucaksız depolama konteynırlarına kadar.

Burada durarak dünyaya bakabilirdim -güzel ve kirli- ve hiçbiri bana dokunamazdı. Ceplerimi karıştırıp yarısı ezilmiş sigara paketini aradım. Onlar Jasper'ındı. Onları süitin ana odasında otururken bulmuştum.

Bulanlar, saklayanlar falan.

Üstelik içinde üç tane falan kalmıştı, o yüzden umursamazdı. Bir tanesini çıkarıp buruşuk ve merkezden biraz uzak haline baktım ve güldüm. Bana çok benziyordu. Dağınık ve bükülmüştü ama kâğıtta hiç çentik yoktu. Tam filtreyi dudaklarıma götürdüğüm sırada deponun kapağı açıldı.

Dönerken, sırtıttığım için neredeyse sigarayı kaybediyordum. Boo-Boo bana bakmak için başını dışarı çıkardı. Saçlarını at kuyruğu yapmıştı ama gülümsemesiyle tüm gün biraz daha parlak görünüyordu.

"Size eşlik etmemi ister misiniz?"

Cenazeden bu yana iki gün geçmişti. İki gün. Bu bir yandan imkânsız bir süre gibi görünürken, diğer yandan da yeterince uzun değildi.

"Gidebilirim" diye teklif etti ve ben de melankoliden sıyrılıp kapağa doğru ilerledim. Merdivende dengede duruyordu. Roma çok uzakta değil, yerdeydi ve bakışları ona sabitlenmişti. Çenemi kaldırdığımda başını salladı.

"Gitme," dedim ona elimi uzatarak. "Kapımız sana her zaman açık. Sadece bu kadar çabuk yakalanmayı beklemiyordum."

Gülüştü yakalanmaya değerdi. Elimı kolayca kavradı ve tırmanmayı bitirirken elimi tuttu. Hâlâ bana tutunurken, arkasına yaslanıp

Roma'ya el salladı ve kapağı kapatmadan önce ona bir öpücük gönderdi.

"Roma bugün nöbetçi," diye bilgilendirdi beni. "Siz öyle demiyorsunuz ama."

"Hayır," dedim, çakmağımı alıp bana doğru tuttuğunda ve birlikte rüzgârı engelleyip sigarayı yaktığımızda. Ciğerlerimi yaktığı için tadı bok gibiydi ama yine de uzun bir nefes çektim ve bıraktığımda gelen öksürüğü görmezden geldim. "Sen de ister misin?"

"Belki," dedi. "Çoğunlukla seninle takılmak için geldim."

Başımı sandalyelerin ve ateş çukurunun olduğu yere doğru salladım. Birileri yakın zamanda buraya çıkmıştı, etraf temizlenmiş ve sandalyelerden ikisi tamir edilmişti. Sandalyeleri rüzgârdan korumak için yeni zincirler takılmıştı.

Ateş çukuruna bir göz attığımda taze odunlar gördüm. Hava o kadar da soğuk değildi ama rüzgâr sert olabilirdi. Yine de ben yerleşip bacaklarımı uzatırken o da benimkinin yanındaki sandalyeye kıvrıldı.

"Nasılsın?" diye sordu, ben de omuz silktilim.

"Bunu sana benim sormam gerekirdi." Cenaze günü neredeyse ruhani, bir bakıma dokunulmazdı. Bir kelime, bir gülümseme, hatta sadece bir el tutma, bizimle ilgilenmeye çalışırken her yerdeydi.

Doc törenden sonra ortadan kaybolduğunda, o da peşinden gitmişti. Bir süreliğine gitmişlerdi ama döndüğünde kesinlikle biraz daha dağınıktı.

"Ben iyiyim," dedi omuz silkerek. "Ya da hepiniz üzgünken olabileceğim kadar iyiyim."

"Evet," dedim bir duman üfleyerek. "Senin de acı çektiğini biliyorum... Doc ve Milo için acı çekiyorsun... benim için acı çekiyorsun." Ona bir bakış attım ve dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

"Fuckbucket Amca'nın hepinizin peşinden gelmesi benim suçum..." "Hayır," dedim bir nefes daha çekmeden önce.

"Freddie."

"Boo-Boo," diye karşı çıktım, parmaklarımı teker teker kaldırarak noktaları işaretledim. "Üç şey biliyorum. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Fuckbucket Amca yürüyen ölü bir adam. Ve onun senin hayatın üzerindeki zorbalığına son verecek olan da biz olacağız. Biz derken Vandalları kastediyorum."

Ağzının köşelerindeki titreme ruhumu kurtardı. Onu defalarca taciz eden piç hakkında konuşuyorduk ve o yine de gülümseyebiliyordu. O gülümseme için her şeyi yapardım.

"Sırf beni cezalandırmak için bu kadar çok insana acı çektiymiş olmasından nefret ediyorum." "Yine de bu senin hatan değil, Boo-Boo.

Bunu biliyorsun, değil mi?"

"İstiyorum," diye itiraf etti. "Ama bu biraz daha zor." Evet.

"Biliyorum."

Güneş, mavi gökyüzünü süsleyen tombul beyaz bulutların arkasında saklambaç oynuyordu. Günler geçtikçe, gerçekten çok güzeldi. Yine de buraya güneş gözlüğü getirmeliydim.

Etrafımızda sessizlik dönüyordu, tıpkı bir esintinin uzaklaştırdığı sigara dumanı gibi. İlk sigaradan ikinci bir sigara yaktım ve boğazımı yaktığı için öksürdüm. Ne kadar rahatsız edici olsa da, derimin altında kaşınan diğer arzuyu tatmin ediyordu.

"İyi misin?" Yumuşak soru beni çekti. "Hayır," dedim

ona. "Ama bunu biliyorsun."

Başka bir gülümseme titreşimi, kendiminkiyle cevap vermek zorunda kaldığım bir gülümseme.

"Bütün gün bir vuruş için ölüyordum," diye itiraf ettim. "Dürüst olmak gerekirse, o gece araba takla attığından beri bir vuruş için ölüyordum. Sonra o şerefsiz sana dokundu..."

"Onunla sen ilgilendin." Mutlak inanç. Hak etmediğim türden bir inanç.

"Evet, yaptım. Keşke bunu yapmadan önce ona ulaşıyaydım."

Omuzlarını zarif bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Bazı çürüklerim vardı, herkes bana onları unutturmaya çok kararlıydı."

Evet, daha çok acıtmalıyım.

"Ve sen onun parmaklarını kestin." Yine o gülümseme vardı. "Senin neyine bayılıyorum biliyor musun, Boo-Boo?"

"Kahve ve çörek zevkim mi?"

Onun yanıtı üzerine bir kıkırdama kaçtı. "Senin zevkine de asla karşı çıkmayacağım. Yine de paylaşmayı isteyebilirim."

"Sormana gerek yok," dedi, sesi duygusallıkla bir parça alçalmıştı. "Elimde ne varsa, her zaman seninle paylaşacağım."

"Peki ya bana kızdığında?" Şu anda ateşle mi oynuyorsun? Evet. Sigaramın ucundaki külü temizledim.

"Hmm...o zaman bile. Gerçi henüz sana kızmadım, bu yüzden fikrimi değiştirme hakkımı saklı tutacağım. Belki önce sana çörek yerken beni izletirim, sonra da paylaşırım."

O kadar ciddi görünüyordu ki gülmekten kendimi alamadım. "Ben kolay bir adam değilim, Boo-Boo."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," dedi, yüz ifadesi neredeyse hiç değişmeden. "Hiçbiriniz kolay lokma değilsiniz."

"Şey..." Haklıydı. "Ama ben özellikle zor biriyim."

"Ben bir veledim," diye omuz silkti. "Aklıma koyarsam senden daha sinir bozucu olabileceğime bahse girerim."

Hah. Bu bir düşünceydi. "Bahse ne dersin?"

"Bahis mi?" Ayağa kalktığı anda teklifi bir an için tekrar düşündüm.

Hayır, bahse girmek istiyordum. "Evet, hangimiz diğerlerine karşı daha zor ve sinir bozucu olabiliriz."

"Bu bir tuzak gibi geliyor," diye mırıldandı ama bu onu caydırmışa benzemiyordu. "Şu anda bizim zor olmamızla uğraşmaları gerekiyor mu bilmiyorum..."

Güldüm. "Belki. Belki de değil. Bazen onlara düşünecekleri başka bir şey vermek eğlenceli olabilir-" Sonra tekrar iç çektim. "Belki de *şimdi* değil."

"Ama sonrası için bahse girebiliriz."

Yapabiliriz. Bir nefes daha çekmeden önce sigarayı parmaklarımın arasında yuvarladım. Gözlerim sulandı ve bir öksürük daha çıkardım. Sempatı duyarak sırtımı sıvazlamak için uzandığında, dumanı ondan uzaklaştırmak için yüzümü çevirdim.

"Bahisler nedir?" Eğer bir şey üzerine bahse gireceksek, bahse girmemiz gerekirdi.

"Ne istiyorsun?"

Ona baktım, sonra boştaki elimi uzatıp saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. Başının eğikliği, koyu renk saçlarının uzunluğu -at kuyruğu şeklinde geriye çekilmiş olsa bile- son bir yıl içinde çok daha uzamış görünüyordu. Bu noktada neredeyse kıkırına kadar düşmüş olsa da, saçın yaptığı şey buydu.

Hiçbir cevap bana kolay gelmiyordu. Tek istediğim bu andı. "Bunun gibi daha çok an."

Şaşkınlık gözlerini doldurdu. "Sadece benimle mi takılıyorsun?"

"Seninle takılmayı seviyorum." Onunla takılmayı seviyordum. Boo-Boo sessiz olmama aldırılmıyordu. Şakalarına güldü. İhtiyacım olduğunda küçük yalanlarıma izin verirdi. Daha fazlasını istediğimde.

Daha fazlasını istedim.

Lanet olsun, gerçekten daha fazlasını istiyordum. Onu gülümsetmek ve benimle gurur duymasını istiyordum. İstedim... Onun ihtiyaç duyduğu kişi olmak istedim. Onun aldığı riskleri almak istedim.

"Randevumuzu unutmadım," diye söz verdi. "Aslında bunun için heyecanlıyım."

"Biraz sürebilir," diye
homurdandım.

"Bekleyebilirim."

"Ya istemiyorsam?" Hemen sinirlendim ama ona saldırmak istemediğim için yüzümü buruşturdum.

"O zaman yapma," diye karşı çıktı, arkasına yaslandı ve bacaklarını yukarı çekerek sandalyede çapraz oturdu. "Yaratıcı olabiliriz."

Yaratıcı mı?

"Ne? Randevumuzu burada mı yapacağız?"

Kulüp binasında mı? Çocuklarla mı? Çocukları severdim ama Boo-Boo'yu dışarı çıkarmak isterdim. Jasper'la onu sinemaya götürdüğümüz zamanki gibi. Kabul ediyorum, onların randevusuna kendimi de davet ettim.

"Neden olmasın? Yani kullanmadığımız odalarımız var."

Kaşlarımı çattım.

"Stüdyomuz var-"

Çenemi kaşıyarak bu fikri tekrar gözden geçirdim.

"Deponun kendisi var. Farelerden kurtulursak, muhtemelen orada laser tag falan oynayabiliriz..."

Kıs kıs güldüm.

"Bilardo masası ve dart var..."

O kadar çok mükemmel öneride bulundu ki.

"Süitte kocaman bir kanepemiz ve bir televizyonumuz da var."

"Bunların hepsi bir randevu için sıkıcı görünüyor, Boo-Boo. Senin için özel olmasını istiyorum."

Başını eğerek gülümsedi. "Özel olacak, çünkü seninle birlikte."

Bu ciğerlerimdeki tüm havayı sıktı. Sigarayı ezerek söndürdüm. "O kadar değerli miyim bilmiyorum."

"Freddie," dedi sandalyeden kayarak. Koltuğumun önünde diz çöktü ve ben de bacağımı kaydırdım, böylece dizim yüzüne gelmedi. "Sen her şeye değersin."

Hayır, değildim.

"Evet, öylesin," dedi, sanki yüksek sesle söylemediğim bir düşünceyi savunuyormuş gibi. Elimi kendi eliyle kapattı ve gözlerinde bir soru vardı. Ne zaman

Elini çekmeye başladı, ben de parmaklarını sıktım. Bana dokunabilirdi; dokunması hoşuma gidiyordu. "Sen benim için buna değersin."

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Bununla nasıl tartışabilirdim ki? O da benim için buna değeri... çok daha fazlasına değeri. Ölü sigarayı ateş çukuruna bırakıp elini sıktım ve sonra telefonumu çıkardım.

Boo-Boo geri çekilmedi. Uygulamalarım arasında gezinirken ve müzik uygulamasını açarken beni izledi. İstedığım şarkının versiyonunu bulmak sıcak bir dakikamı aldı. Şarkıyı bulduğumda, hâlâ elini tutarak yavaşça ayağa kalktım ve hafifçe çekiştirdim.

Boo-Boo her zamanki gibi zarif bir şekilde benimle birlikte ayağa kalktı. Korku, asit gibi midemde çırpınarak dışarı çıkmaya başladı. "Benimle dans eder misin?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Burada mı?"

"Evet," dedim, sonra müziği çalmaya başladım ve sinirlerim bozulmadan telefonu gömleğimin cebine soktum. Jaymes Young'ın "Infinity" şarkısının yumuşak piyano versiyonu, esintiyle birlikte neredeyse çok yumuşak ama bizim için fazlasıyla yüksek bir sesle çalmaya başladı. İlk birkaç barda gözleri parladı.

Ben bir elimi onun kalçasına koyarken o da bir elini omzuma koydu. Süslü danslar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bunu yapabiliyordum. On dört mükemmel saniye boyunca benimle birlikte sürüklendi ve dünya sadece ikimize odaklandı.

On altı saniyelik işaretle şarkı söylemeye başladım ve ilk başta biraz kırık ve paslı çıktı. Sigara içtikten hemen sonra şarkı söylemenin iyi bir fikir olmadığını biliyordum ama Boo-Boo'nun gözleri kocaman açılmıştı. Şaşkınlık ve sevinç yüzüne yayıldı ve tüm korkularım tıpkı o sigara gibi kül olup gitti.

Onun için şarkı söyledim, o da benimle dans etti.

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

EMERSYN

D inanç ve neşe en sıkı sarılmış duygulardı. Başka kim ne derse desin, bu duygular genellikle birlikte görünürler, en azından benim için. Hayatımda mutlu olmanın çoğu zaman inandırıcı olmamasının benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim.

Aslında bunun benim hakkımda ne söylediğini tam olarak biliyordum. Mutluluğa güvenmiyordum, açık ya da gerçek olduğunda değil. Bunun yerine, daha karanlık duygularla çok daha rahattım.

Acı ve ben uzun zamandır yol arkadaşydık. Çemberimin geri kalanını sefalet ve yalnızlık oluşturunuyordu. Freddie'yi çatıya kadar takip ettiğimde, bu daha çok, bu kadar acı çekerken kendi başına ortadan kaybolmasından duyduğum endişeyle ilgiliydi.

Ruhu derinden yaralayan şey buydu; kimsenin göremeyeceği izler bırakırlardı. Soğukta ya da yağmurda kötü eklemeler gibi sızlayan yaralar. Yeni yaralar onlara çok yaklaşmayı başardığında ateşle parlayan izler. Doğası gereği silinemeyen izler.

Parmaklarımı ön kollarımın iç kısmındaki yara izlerinin üzerinde gezdirdim. Onlara dair farkındalığım biraz azalmış olsa da, neredeyse hiç yok olmamışlardı. Bir süreliğine unutulabilir. Varlıklarına o kadar alışmıştım ki *onları* eskisi gibi görmüyordum.

Bu onları yok etmedi. Ancak, onlara neden olan şeyin hatırasını bir noktaya kadar köreltti. Ne olduklarının sert hatırlatmasını yumuşattı.

-Sevdiğim adamları korumak için yaptığım bir seçimin sonucuydu.

Sevgiler.

Bu kelime bana neredeyse mutluluk kadar yabancıydı. Yine de ikisi de günlük yoldaşlarımdı. Eskiden herkesi ve her şeyi kendimden uzak tutardım. Arkadaş edinmemeyi öğrendim, çünkü izolasyon benim için daha güvenliydi. Başkaları için daha güvenli. Tek suçlu düşkünlüğüm en iyi arkadaşım olmuştu.

Lafi açılmışken, telefonuma baktım. Ondan hâlâ bir yanıt gelmemişti. Hâlâ fırsat buldukça konuştuğumuz uygulama açıktı ve son üç mesajım okunmamıştı.

BEN:

Cenaze zordu. Karışmayacağımı söylediğimi biliyorum ama bence Milo'yu arayabilirsin.

BEN:

Seni özledim. Bana iyi olduğunu söyle.

BEN:

Eğer yakında senden haber alamazsam, Ezra'yı arayacağım.

Yine bir şey yok.

Tedirginlik sistemime yayıldı. Dehşet dolu geceden sonra Ezra, Liam'a onun iyi olduğunu söylemişti. O güvendeydi. Çıldırmanın tek nedeni buydu. Aynı zamanda...

Banyonun kapısı açıldı ve annem dışarı çıktı. Yaklaşık bir saattir içeride olduğu için odadan buhar çıkıyordu. Umarım işi bittiğine göre hâlâ sıcak su kalmıştır.

Saçları bir havluyla sarılmıştı ve Liam'ın mağazadan seçtikleriyle birlikte getirdiği kalın bornozu giymişti. İlk başta onun için kıyafet aldığını fark etmemiştim bile. Onu çok seviyordum, özellikle de her şeyin ortasında bunu planladığı için.

Annem odanın öbür ucuna, oturduğum yere doğru yürürken, "Özür dilerim hayatım," dedi. Ona yardım etmeye giderdim, ama o beni koltuğuma geri gönderdi ve benimle birlikte kanepeye uzandı. Bu kadar yakinken titremesini fark etmemek zordu. "Duş sırasında ara vermek zorunda kaldım."

"Yardıma ihtiyacınız olsaydı, oraya gelebilirdim..."

"İyi olacağımı düşünmüştüm," dedi havluyu saçlarından yavaşça çekerek. Uzun kütle koyu ve ıslak bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Hayatımda ilk kez koyu renk saçlarının arasında gümüş rengi çizgiler vardı.

Hâlâ çok solgun ve titrek görünüyordu. Tertemiz kozmetik ürünleri ve saçlarıyla o canlı, bazen hayattan daha büyük kadın tamamen yoktu. Onun yerinde, kırılgan olsa da oldukça çekici, sınırları tam olarak ortaya çıkmış bir kadın vardı.

"Sana bir şey getireyim mi?" Ayağa kalkmaya hazırlanırken teklif ettim ama annem başını salladı.

"Hayır sevgilim, bence sen ve arkadaşların benim için çok şey yaptınız. Sadece gücümü toplamam gerekiyor. Duş almak tüm enerjimi almamalı."

Birçok açıdan ona katılsam da, daha önce ben de tamamen yıpranmıştım, uyuşturulmaktan bahsetmiyorum bile ve Mickey de ona maruz bıraktıkları her şeyi bana anlatmamıştı.

Yine de annem çok az konuşmuştu. Çok uyudu. İlk birkaç günden sonra Mickey ona daha fazla sakinleştirici vermek zorunda kalmamıştı. Başlarda toparlanamadı. Aksine, daha derin bir depresyona girmiş gibiydi.

"Anne..." Öne doğru eğildim ama gözlerini kaçırdı ve sonra ayağa kalktı. Neredeyse havlusunu karıştırarak uzaklaştı. "Bu konu hakkında konuşmak istemediğini biliyorum."

"Sevgilim," dedi, yüzünü tam olarak bana dönmeden. Sadece profilini görmeme izin verdi ve yüzünde gözyaşları vardı. "Seni bunların hiçbiri hakkında konuşturmak istemiyorum."

Ben daha bir şey söyleyemeden kapı sertçe vuruldu. Sıçrarkenki irkilmesini ya da kapıya fırlattığı temkinli bakışını yanlış anlamak mümkün değildi. Panik duygusu kalbimi yaraladı. Bu korkuyu anlıyordum.

"Bir arkadaşım," diye söz verdim ona. Arkadaş olmayan hiç kimse kapıyı öylece çalmazdı. Bu kapıya ulaşmak için önce depoya, sonra da kulüp binasına girmeleri gerekiyordu. Eğer bir arkadaş olmasaydı duyardık.

Ama ben daha kapıya ulaşmadan annem hazırladığımız temiz kıyafetleri alıp banyoya girdi. İçimi çekerek Milo'ya kapıyı açtım.

Bana hızlıca bir göz atması beni gülümsetmeye yetti. Hepsi bunu farklı şekillerde yaptı. Sanki beni yaralarım için taramak ve en azından fiziksel olarak iyi olduğumu kendileri doğrulamak zorundaydılar.

"Hey, Ivy," diye mırıldandı, bana sessiz ve sorgulayıcı bir bakış atmadan önce elini pazuma koydu. Her zaman biraz öne çıkmamı bekler ve sonra şakağıma bir öpücük kondururdu. Tek kolla sarılma her zaman vardı, ama eğer ona doğru adım atarsam tam bir sarılma yaşırdım.

Şu anda sarılmaya ihtiyacım vardı. Milo ve ben hâlâ bu ilişki konusunda yolumuzu bulmaya çalışıyorduk. Özellikle de ihtiyacım olduğunda bana gösterdiği o kolay şefkat? Büyülü bir şeydi.

"Merhaba," diye selamladım onu. "Her şey yolunda mı?"

"Sana bunu sormaya geldim," dedi ve arkamdaki odayı taramadan önce beni biraz sıktı. "O nasıl?"

"Dürüst olmak gerekirse? Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Şu anda neredeyse garipti. Daha temiz ve net olmaya başladığı için miydi? Kendi suçluluk duygusu ve özbilinci mi buna neden oluyordu? Emin değildim. "İçeri gelmek ister misin?"

Bir kez daha baktıktan sonra başını salladı. Çocuklar şu ana kadar anneme karşı çok temkinli davranmışlardı ama aynı zamanda çok büyük dikkat dağıtıcı şeyler de olmuştu. Ona soru sormamız gereken zaman yaklaşıyordu.

Ona sormaları gerekiyordu. Benim iyiliğim için ona karşı nazik davranıyorlardı, ancak hızlı geri çekilmeler her şeyden çok korku ve panik tepkisiydi.

Bazen ben de aynı şekilde davranırdım. Bir şey hakkında konuşmazsam, o şey başıma gelmiyormuş gibi davranabilirdim. Kollarımı kavuşturarak tekrar kanepeye doğru çekildim. "Annem giyiniyor."

Yavaşça başını salladı, ben oturana kadar yolumu izledi, sonra beni takip etti ve bana en yakın sandalyeye oturdu. Daha yeni oturmuştu ki banyonun kapısı tekrar açıldı ve ayağa kalktı.

Annem bir tozluk ve büyük boy bir tunik giymiş bir hayalet gibi dışarı süzüldü. İkisi de ondan çok bana yakışıyordu. Kıyafetlerin içinde o kadar normal görünüyordu ki. Aklımı onun etrafında toplamak zordu.

En tuhafı da tırnaklarında hiç oje olmamasıydı. Pedikür ve manikür dışında, hayatımda tırnaklarının eğlenceli bir renkte olmadığı bir zaman düşünemiyordum. Yavaşça hareket ederek benden Milo'nun durduğu yere doğru baktı. Hareketleri dayanılmaz derecede dikkatliydi, sanki canı yanıyormuş gibiydi.

Mickey ile konuşup ona verdikleri ilaçların yan etkileri ya da kalıcı sonuçları olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

"Bayan Sharpe," dedi Milo, kadın karşı koltuğun arkasında durup ona bakarken.

Annem uzun bir süre onu inceledi, sessizlik o kadar inceydi ki kopacakmış gibi hissediyordu.

"Sen küçük çocuksun," dedi aniden, şaşkınlık bir kitapta çevrilen sayfalar gibi kelimelerin arasında dalgalanıyordu. "Erkek kardeş."

Çenesini eğen Milo bir kez başını salladı. "Evet, hanımefendi. Ben de sizi hatırlıyorum."

Hava neredeyse söylemedikleri her şeyle çatırdıyordu. Bu garip geçmiş, *benim* geçmişim. "Anne, bu Milo. Milo, bu benim annem."

Ne yapacağından emin değilmiş gibi ellerini sandalyenin arkasına dayadı. Rahatsızlığı etrafındaki havayı lekeliyordu. O kendi tepkileriyle savaşıma niyetli görünürken bile kararsızlık bana ağırlık veriyordu. Sandalyeyi bırakarak etrafında döndü ve elini uzattı.

"Ben Moira," dedi. "Sizinle tekrar tanışmak çok güzel."

Milo bir süre onun elini inceledikten sonra tokalaşmak için uzandığında alt dudağını ısırıldı. "Evet, hanımefendi."

İkisi de tereddüt etti. Sonunda annem bir adım geri çekildi. Ellerini yanlarına doğru ovuşturdu, sonra kollarını kavuşturdu. "Sanırım ikiniz de konuşmak istiyorsunuz."

Milo'ya tam olarak bakmadı, sadece bana baktı. Annemin tedirginliği ve kıpır kıpırlığı benim sinirlerime de yansdı.

Milo kasıtlı olarak, "Eğer istersen," dedi, sesindeki sertlik bana düşmanca olmaktan çok dokunaklı geldi. "Eğer değilsen Ivy dinlenmeni tercih eder."

"Ivy-" Bakışları bana kaydı ve kaşlarımı kaldırdım. "Seni evlat edindiğimizde adın buydu."

"Teknik olarak hâlâ isimlerimden biri," dedim ona. "Ben hâlâ Ivy Hardigan'ım." Milo'nun saygısının ağırlığı üzerime çöktü. "Ben de hâlâ kendimim," diye devam ettim. "Evet, sorularımız var ve konuşmamız gerekiyor ama Milo haklı. Henüz hazır değilsen dinlenmeni istiyorum."

Söylediğimiz ya da yaptığımız hiçbir şey bunu daha az zor hale getiremezdi. Benim için değil.

Onun için değil. Milo için değil.

"Ama eğer halledebilirsen, seninle Fuckbucket Amca hakkında konuşmam gerek." Bu kelimeleri neredeyse düzenli bir şekilde çıkarmayı başardım. "Ve Milo'nun soruları var-"

"Fuckbucket Amca mı?" Annem kelimeleri tekrarlardı, şok heceleri güçlendirdi. "Bradley'e Sikkafalı mı diyorsun?"

Gülmeye başlamadan önce cevabımı beklemedi. Aniden oturdu ve sesi bastırmak için mücadele ediyormuş gibi eliyle ağzını kapattı. Ama kahkahalar kaçmaya devam etti.

Sadece gözlerindeki neşesizlik ve mizahındaki histerik notalar beni üzmekten alıkoydu. Gözyaşları kaçtı ve onları sildi, ama sonra iki elini yüzüne bastırırken başını salladı.

"Özür dilerim," diye nefes verdi, sesi hâlâ aşırı duygusallıktan titriyordu. "Hiç komik değil. Aynı zamanda... Yüce Tanrım, bu onun için mükemmel bir unvan."

Başını kaldırıp benimle buluştu, gözyaşlarıyla dolu gözleri parlıyordu. "Benim tatlı bebeğim..."

"Bilmiyordun," diye hatırlattım ona.

"Bilmeliydim..."

"Evet," dedi Milo benden önce. "Yapmalıydın."

Başımı çevirip ona baktım ama bana hiç bakmıyordu. Gözlerini anneme dikmişti ve annem de o sert bakışlar altında erimek yerine çenesini kaldırdı.

"Kocanla birlikte onu seveceğinize, ona bakacağınıza ve *koruyacağınıza* dair bana söz vermişsiniz."

Annem bir damla gözyaşını sildi.

"O kısma ne oldu?"

İtiraz etmek ve onu savunmak istedim. Bir yandan da bakışlarımı kaçan gözyaşlarını silmeye devam eden anneme yönelttim. Ne diyeceğini bilmek istiyordum... Onu suçlamıyordum. Öyle değil mi? Suçladığımı düşünmüyordum ama aynı zamanda...

"Hiçbir mazeretim yok. Her zaman her şeyi mükemmel yaptığımızı düşündüm. Bebekler hakkında bu kadar çok şey bilmiyordum." Şimdi bana baktı. "Ama sen çok mutlu bir çocuktun, çok rahattın ve sonra... büyüdükçe daha kasvetli ve mesafeli oldun. Sadece başka şeyler yapmak istediğini düşündüm."

Şimdi başka tarafa bakma sırası bendeydi. Seçimlerimden ya da ona sormak istediklerimden utandığım için değil, çünkü... "Sen hep yoktun," dedim sonunda, sonra ona baktım. "Babamla senin hep işiniz, seyahatiniz vardı..."

Gözlerini kapadı ve çenesini indirdi. "Biliyorum bebeğim, keşke -"

"Eğer beni hiç evlat edinmeyeceksen neden evlat edindiğini bilmek istiyorum. zamanım var." Dudaklarımı yalayarak omuzlarımı kaldırdım. "Beni gerçekten istedin mi? Yoksa bir fotoğraf fırsatı mı istedin?"

Annem ona tokat atmışım gibi irkildi.

"Tabii ki seni istedim," dedi sesi çatlayarak. "İstedik. Babam seni istedi... Benim çocuğum olamaz. Her zaman onlara sahip olmak istedim ve babam da bir varis istiyordu. Belki seni benim kadar istemedi ya da..."

"Yoksa?" Milo sessizliğin içinde sordu ve o da sanki orada olduğunu unutmuş gibi yüzünü ona dönerek sarsıldı. "Ya da ne?"

Annem neredeyse sessizleşirken onu inceledim. Gözyaşları hâlâ yüzünden akıyordu, bu da beni perçinlemek için yeterince olağandışıydı. Söylemediği her neyse, onu söylemekten korkuyordu. Bir gerçek çok yakınımda, tam orada ve bana asılı olduğunda bana da böyle olmuştu.

O zaman hiçbir şey söylememek daha kolaydı. Eğer yüksek sesle itiraf etmezsem, doğru değildi, değil mi?

"Ya da onaylaması gereken babam değildi."

Omuzlarının düşmesi ve gözlerinin tekrar kapanması sorumu yanıtladı.

"Beni isteyen Fuckbucket Amca'ydı." Kusacaktım. Dönerek kapıya yöneldim.

"Bebek-Emersyn..." Annem takip etmişti ama Milo onun sözünü kesti. "Bradley parayı kontrol ediyordu. İşi o kontrol ediyordu... Babanı o kontrol ediyordu."

-Bazen. Evet, onaylamak zorundaydı. Ben hep senin varis olacağını düşünmüştüm. Ondan sonra evlenmeye hiç ilgi göstermedi..."

"Sonra mı?" Milo tekrar sordu. "Kendini düzeltmeyi bırak. Sır saklamak ona zaten zarar veriyor. Gerçek bize sadece ona batan dişleri gösteriyor."

Milo'ya unutulmaz bir acıyla bakan anneme bakmak için döndüm.

"Onu reddedip kardeşini seçtikten sonra..." Bu çok kolay görünüyordu ve sonra yorgun bakışları benimkileri aradı. "Düğünümüzden iki gün sonra babanı gönderdi ve sonraki haftayı her gün bana tecavüz ederek geçirdi."

Buz içime çarptı.

"Hamile kaldım ama o bebeği kaybettim ve... hasar büyüktü. Beni çocuğundan kurtulmayı seçmekle suçladı. Bu yüzden başka bir çocuk istiyorsam onun onayını almam gerekiyordu ve baban..."

"Peki ya o?"

"Bilmiyordu," dedi gözyaşları içinde. "Bilemezdi."

Ama o buna inanmadı. Sanki biri onun iplerini kesmiş ve o da aniden oturmuş gibiydi.

"Bundan emin olamazsın," dedi Milo, soğuk sesine bir parça nezaket karışmıştı. "Ve o orospu çocuğunun Ivy'ye ne yaptığını bilmediğinden de emin değilsin..."

Yüzündeki korku her şeyi anlatıyordu. Evet, gitmem gerekiyordu. Yapamadım- Odasından çıkıp koridorda ilerliyordum ve kapı açıldığında süite girmeye çalışıyordum.

"Hey," dedi Kellan kapıyı açarken. "Neyin var?"

Söyleyecek sözüm yoktu. Beni kendine çektiğinde, yüzümü gömleğine gömdüm. Derin nefesler beni onun kokusuyla ıslatırken, gözyaşlarımı tutmaya çalışsam da gözlerim yanıyordu.

"Tuttum seni," diye fısıldadı, beni kaldırırken sesi yatıştırıcıydı.

"Ne oldu?" Vaughn sordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Kellan. "Her neyse, seni yakaladık."

Sonra sırtımda başka bir el vardı. Roma. Başımın arkasına bir öpücük kondurdu ve bana destek oldu. Sonra Jasper ve Vaughn da oradaydı.

Baraj yıkıldı ve gözyaşları döküldü.

Jasper, "Aynen öyle, seni yakaladık," diye söz verdi ve Rome da nazık bir dokunuşla bu duyguyu yineledi.

"Buradayız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

EMERSYN

"D yardımçı olur mu?"

"Su mu? Evet." Yorgunluk üzerime çökmüştü. Her Tek bir kasım bile çok ağırdı. "Teşekkür ederim." Odamı temizleyen hizmetçiye ya da sabahın ikisinde kahve getiren garsona karşı olsun, görgü kuralları her durum için çok önemliydi.

Roma usulca homurdandı ve ben de başını salladığını görmek için ona baktım. Kalemi kâğıdı çizmeye devam ederken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Sana adımı söylemek istemiştin."

Oh. Yardımcı olabileceğini söylemişim ve şimdi yardımcı olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Bulduğum yer konusunda olduğu gibi bu cevaptan da emin değildim, o beni tekrar sözlü olarak dürtünceye kadar hiçbir şey söylemedim.

"Bilmiyorum." Arkamı dönmek istedim ama bükülmek canımı acıttı, bu yüzden gözlerimi kapatmakla yetinmek zorunda kaldım.

* * *

KERKENEZ GELDİĞİNDE BEN HÂLÂ YERDE OTURMUŞ KİTAP OKUYORDUM.

Kapı koridorda gümbürdedi ve Kestrel'in merdivenlerin başına geldiğini görmek için tam zamanında sayfadan başımı kaldırdım. Yaklaşırken önce bana sonra da kapalı kapıya baktı.

"Ondan iz yok mu?"

Başımı salladım. "İçeride olup olmadığını bile bilmiyorum." Bu düşünce aslında birkaç saat önce aklıma gelmişti. "Bütün gün burada oturup sadece kendim için yüksek sesle kitap okumuş olabilirim."

Kestrel eğilerek yumruğuyla hızlı bir vuruşla kapıya vurdu. "Freddie, o lanet ağzını aç ve Sparrow'a bütün gününü senin için bu sert, soğuk yerde oturarak geçirdiği için teşekkür et."

Kestrel bana elini uzatırken ağzım açık bir şekilde ona baktım. Elini sıktım ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Kıçımın uyuştğu yerden bacaklarımın aşağısına doğru yayılan acıyı görmezden geldim, ki bu da bütün gün hiç hareket etmememi protesto ediyordu.

Birkaç saniye sonra kapı neredeyse zifiri karanlık odaya açıldı. Freddie'yi göremiyordum ama kokusunu alabiliyordum; ter ve vücut kokusu biraz güçlüydü.

"Teşekkürler, Boo-Boo," dedi çiğ bir sesle. "Okumanı gerçekten çok sevdim."

"Burada senin için bir sandviç var. Birkaç tane."

Onları alacağım sırada Kestrel beni kapıdan geri çekti. "O büyük bir çocuk. Onları alabilir. Bütün gün ona baktın. Şimdi de biz seninle ilgilenelim, olur mu?"

** * **

"KAFAN İYİ Mİ?" SORU BEN YUTKUNAMADAN AĞZIMDAN KAÇTI.

Doktor'a bir bakış attım. "Benim bir kardeşim yok." Bir gece önceki yumuşak, tembel iyi ruh hali kayboldu. Dehşetle beslenen öfke sistemimde buz tuttu ve aynı anda hem sıcak hem de soğuk oldum.

Ne haltlar dönüyordu?

"Güvercin," dedi Vaughn sessizce ve ben Doc'un yüzündeki acı dolu ifadeden Vaughn'un yüzündeki ölçülü ifadeye bir bakış attım. Topaz gözlerinde endişe ve hüznün vardı. Onun yüzü de Kellan'ınki gibi izlerle doluydu. Yine de ikisinin de Jasper gibi kanaması yoktu.

Bu kanamadıkları anlamına gelmiyordu.

Önümdeki iri yarı adama dönüp bir göz attım. Kocaman bir adamdı. Hepsi gibi iriydi ama onda çok daha tehlikeli bir şeyler var gibiydi. Koyu kahverengi gözleri bana kilitlendi ve başımı salladım.

"Benim bir kardeşim yok," diye yavaşça tekrarladım. "İnan bana, bilebilirdim."

** * **

BOĞAZIMDAKI VE GÖZLERİMDEKİ YANMAYA KARŞI YUTKUNDUM. "BEN

Amcamın bana dokunmadığı bir zamanı hatırlıyorum." Bu sözleri söylemek çok zordu ve birileri duyacak diye korkarak odanın karanlığına baktım. Beni dinleyin.

Daha da kötüsü, Freddie'ye söylediğimi duyacaklardı. Sırtı bana karşı sertleşti.

"Beni giydirirdi ya da çalışanlarına giydirtirdi..." Tükürük olmamasına rağmen dudaklarımı yaladım. "Kıyafetlerimi çıkarmayı, beni okşamayı ve tekrar giydirmeyi severdi."

Az önceki sahra orada öylece duruyor gibiydi ve gözyaşlarından biri serbest kaldı.

"Bana prensesim diyor."

* * *

GÖZLERİM BIRDEN AÇILDI VE KALBİM YERİNDEN FIRLAYACAKMIŞ GIBİ ATARKEN TÜM KASLARIM GERİLDİ.

Kesik kesik vuruyordu. Neredeydim ben? Oda... burası benim odam değildi. Yanımdaki hareket beni yana kaydırıldı ve Jasper'ın gri gözlerindeki fırtınayla karşılaşmak için döndüm.

Tanıma ve hemen ardından gelen rahatlama içime işledi. Tekrar yastıklara uzandım. Tavandaki peri ışıkları sayesinde yaydıkları yumuşak parıltı karanlığı kovalıyordu. Bazı yatak odaları hâlâ çok yeni gibiydi.

Gözlerimin etrafındaki acı, bir elimi yüzümde gezdirmeme neden oldu. Yanaklarımda nem vardı. Uyumak ağlıyor muydum?

Jasper yan dönerek yanağımı nazikçe kavradı. Başparmağıyla gözyaşlarımı özenle sildi.

"Güvendesin."

"Biliyorum," diye fısıldadım, sesimde çığlık çatırdıyordu. Kendime sürekli hatırlatmak zorunda kalsam bile. "Biliyorum," diye tekrarlardım ve bu kez daha iddialı çıktı. Tüm ifadesi yumuşadı.

"Neye ihtiyacın var?" Bu yumuşak soru bazı pürüzlü yerleri yatıştırdı. Boğazım ağrıyordu, gözlerim acıyordu ve ağladığım gerçeği gözümünden kaçmamıştı. Burnum hâlâ biraz tıkalıydı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, bir elimi ensesine dolayarak. Vücudundan yayılan ısı, üzerimi örterken bile ona doğru kıvrılmamı sağladı. İstedğim şey ağırlıktı. O bacaklarımın beşiğine yerleşirken ben de kollarımı boynuna doladım.

Jasper yüzüme, sonra da boğazıma öpücükler kondurdu. Kelebek hafifliğinde, neredeyse hiç olmayan temas, ihtiyacım olduğunu fark ettiğimden daha fazlasıydı. Sakalının yüzüme ya da boğazıma her dokunuşunda daha sıkı sarılıyordum. Kaslarımdaki gerilim ateş ve buz arasında gidip geliyordu.

İletişim kurmuş olmalı çünkü kulak mememi ısırıldı; keskin, küçük bir acı ısırtığı beni yere serdi. Sonra dilini kulak mememin üzerinde dolaştırdı. "Ben buradayım, Swan. Güvendesin."

Beni isteyen Fuckbucket amcaydı.

Derimin altında kayan ürperti beni kesmekle tehdit ediyordu. Jasper başını kaldırdı ve yüz hatlarımı inceledi. Ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu ama sonra ağzı benimkinin üzerine düştü. Evet, ihtiyacım olan şey *buydu*.

Jasper ihtiyacım olan şeydi. Bacaklarımın onu sardığı yerde teninin benimkine sürtünmesi dikkatimi şimdiki zamana çekiyordu. Dahası, temas kafamdaki tüm o sesleri bastırdı.

"Buradayım," diye tekrarladı öpücüklerinin arasında. Gözlerimin kenarlarından süzülen yaşlar öpücüğü tuzlu hale getirdi. Parmaklarımı omuzlarına geçirerek ona sıkıca tutundum.

"Jas," diye fısıldadım ısırın öpücükler arasında. Başını kaldırdı, fırtınalı gözleri beni esir almıştı. "Ben-" Neydim ben? Ben... Kelimeler neden bu kadar zor olmak zorundaydı? "Seni seviyorum," dedim sonunda. O beni sıcaklık ve güçle sarıp sarmalamışken söylenecek pek bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Benimle dünyanın geri kalanı arasında nasıl sağlam durduğuyla kıyaslandığında daha da az.

Saatin kaç olduğunu ya da buraya ne zaman geldiğimizi bile bilmiyordum. Gözyaşlarını ve Kellan'a sımsıkı sarıldığımı hatırlıyorum. Hepsinin orada olduğunu hatırladım, ancak bir noktada uykuya daldım ve burada uyandım.

Güvende. Güvende ve yalnız değil.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kutsal bir söz gibi. "Seni seviyorum ve sana sahibim. Kimse seni götürmüyor. Yalnız değilsin..."

Duymak istediğim o kadar çok kelime vardı ki. Parmaklarımı yüzünde gezdirdim. "Ne duymam gerektiğini nereden biliyorsun?" Söylenecek doğru şeyleri her zaman nasıl biliyordu?

Kıkırdadı. Kalçalarını kalçalarımın beşiğine doğru iterken bile ses karanlık ve baştan çıkarıcıydı. Yarı giyinik olmamız, bana bastıran sikiğin ağırlığını gizleyemiyor ya da beklentiyle külotumu ıslatmamı engelleyemiyordu.

"Her zaman doğru şeyleri bilemiyorum," diye alay etti ve ağzımın kenarına bir öpücük daha kondurdu. "Gerçek bir piç olabilirim, hatırladın mı?"

Bir kıkırdama kaçtı, muhtemelen gözyaşlarıyla ıslanmıştı ama yine de bir kahkaha. "Oh, senin otoriter, pislik tarafınla ilgili biraz deneyimim var."

"Evet, biliyorsun," dedi alt dudağıımı ısırarak. "Seni korkutmadım. Sadece yüzüme geri döndün."

Hayranlık içimden süzölüp geldi.

"Geri kalanına gelince, Swan..." Boğazımdan aşağıya doğru bir yol öpmek için başını eğmeden önce dirseklerinin üzerinde durdu. Yalarken, ısırırken ve ısırıklar arasında emerken sakalının yumuşak kılları gıdıklanıyordu. Meme uçlarım acı verici uçlara gitti. "Yalnız olmak... terk edilmek... gezegendeki en kötü duygudur. Hepimiz o yollardan geçtik."

Kelimeler beni

tutukladı. "Hepimiz

kaybettik."

Gözlerim yeniden yaşardı.

"Hepimiz bizi koruması gerekenler tarafından yakıldık."

Nabız noktamı ısırды ve bir morluğu emerek yerine yerleştirirken acı keskin ve akkor halindeydi. Orada olacağını bilmek için bakmama bile gerek yoktu.

Ellerimi sırtında gezdirerek boxer külotunun altından geçirdim. Temas ettiğimde kıcı sıkıştı.

"Yalnız değilsiniz. Ne kadar acırsa acısın ya da ne olursa olsun, her zaman senin için geleceğiz. Seni yakalayacağız, yakalayamazsak da hemen peşinden atlayacağız." Başını kaldırarak bakışlarını benimkilere dikti ve tişörtümün yakasını kavradıktan sonra tam ortasından yırtarak açtı.

Meme uçlarımdaki serin hava içime yeni bir ihtiyaç dalgası gönderdi.

"Sana sahibim," diye fısıldadı, bakışlarını göğsüme indirerek. Elimi kaydırarak, siki aramızda serbest kalana kadar külotunu aşağı çektim. Onu okşarken elimde ön spermler boncuk boncuk birikti. "Bana sahip ol," diye devam etti. "Nasıl ve ne zaman istersen."

"Bana yardım eder misin?" Aletini okşuyor, tabandan uca ve geriye doğru yumrukluyordum. Onu bırakmak istemiyordum. Tangamın kenarını kavradı ve onu sürüklemeyden önce kopardı.

Genelde tanga giymeşdim. Ancak Mickey cenazede çaldığı tangadan o kadar etkilenmişti ki, erkeklerin ne düşündüğünü görmek için birkaç tane daha giymeye karar verdim.

Jasper onu tutup gülümsediğinde içimi bir ürperti kapladı. "Bunları ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim? Yine de komando olman benim için sorun değil... Hatta süitte hiçbir şey giymemen de benim için sorun değil."

Gözyaşlarıma ve göğsümde sıkışan acıya rağmen içimden bir kahkaha patladı. "Eğer ben hep çıplak kalırsam, siz hiçbir şey yapamazsınız."

"Bunun için endişelenme," diye düşündü sikini yarığım boyunca yönlendirirken. Ne kadar ıslak olduğumu ikimiz de tıslayarak fark ettik. Onu arzulamak kanımda istekli bir yanma gibiydi. "Seni hallederiz."

Evet, yaparlardı.

Bir elini aşağı kaydırıp bacağıma yukarı kaldırırken dişlerinin ısırığı beyanını keskin bir şekilde noktaladı. Ağırılığıyla içime bastırdı, ucu tam girişte duruyordu. "O kadar çok sikin olacak ki, bıkacaksın." Bir zamanlar bu bir tehdit olabilirdi. Şimdi mi? Bu bir sözdü.

Kendimi arzularken buldum. Sırt kasları parmaklarımın altında kasılırken "İmkânsız," dedim. Bizi kızdırmaya devam ederken karanlık bakışları beni perçinledi. Aleti çok ateşliydi ve parmaklarımın altındaki teni kadife gibiydi. Elime boşalana kadar ona mastürbasyon yapmak istiyordum.

Aynı zamanda daha fazlasını istiyordum. Dudaklarımı sadece bir nefes ayırdığında, kalçalarımı eğdim ve o kendi kalçasını kaldırırken ben de ona açı verdim. Yüzümü kavrayıp nefesim kesilene kadar beni öptüğünde, tek bir hamleyle içime gömüldü.

Birimiz inledi. Belki de ikimiz birden. Öpüşme daha da derinleşti, daha da uyuşturdu ve ben havasızlıktan lekeler görüyordum ama onu bırakmak istemiyordum. Başını her çevirdiğinde ya da öpücüğün açısını değiştirmek için her hareket ettiğinde küçük nefesler alıyordum.

Bir hırıltıyla içimde daha da derinleşti. Daha hızlı ve daha sert sallanırken taşakları tenime çarptı. Bu acımasız bir tempoydu ve ben onunla karşılaşmanın zorluğundan zevk alıyordum.

İtişler acı vaat ediyordu; çok sert vuruyorlardı ve daha fazlasını istiyordum çünkü zevk sinirlerimi tırmıklıyordu. "Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadım ve o bir hırıltı çıkardı.

"Ne kadar iyi hissettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi dişlerini sıkarak. "Tatlı, sıkı küçük amcık, sikimi çok iyi alıyor. Seni doldurmak, yürüyemeyecek hale gelene kadar becermek, sonra seni yuvarlamak ve tekrar becermek istiyorum. Beni ne kadar iyi aldığına bak..."

Sözcükler bir afrodisyak gibi etki ediyordu ve her vuruşunda kıvranıyordum. Dişlerinin sıyrıkları, sakalının yakıcılığı ve sıcak emici öpücükleri, sistemimde yarışan ateş çizgilerini daha da artırdı.

İlk öpüşmeye başladığımızda durgun bir sıcaklık olabilecek şey, gittikçe daha sıkı sarılan beyaz-sıcak bir gerilime dönüşmüştü. O an

Tam orada ve sonunda patladığında, başka bir öpücükle boğmaya çalıştığı bir çığlıkla boşaldım.

Sadece acımasız temposu durmadı. Aksine beni kaldırdı, bacaklarımı kavrayabilmek için her iki kalçamı da geriye doğru bastırdı. Sonra ellerini yatağa doğru uzattı, böylece içime öfkeli bir hızla girebilecekti. Açı sayesinde girip çıkarken kendini izleyebiliyordu ve ben ürperirken tırnaklarımı omuzlarına geçirdim.

İzlemek istiyordum ve aynı zamanda, baskı çok fazla, çok yoğun hale geldikçe görüşüm beyazlaştı... "Yapamam..."

"Yapabilirsin," diye homurdandı, her itişinde kalçalarını döndürerek konuşmamı engelledi. "Bana en sıcak eldiven gibi uyduğuna bak. Güzel amcık, her hamlede sikimi yutuyor. Beni alabilirsin, Swan. Yapabilirsin..."

Başımı geriye attım, ona tutunduğumda çığlık attım ve sistemimde ortaya çıkan orgazm boyunca bana güç verdi. Bu güç mükemmelin de ötesindeydi. Ona durması için yalvarmam gerektiğini düşündüğümde bile, çok fazla olduğunda, tutunmak için mücadele ettim.

Bir çığlık daha serbest kalırken taze gözyaşları yanaklarıma çarptı. Saçlarımı avuçladı ve dudaklarını ağzıma yapıştırdı, kalçaları kasılırken dudaklarını dudaklarımla birleştirdi. Serbest kalışının ilk sıcak nabzı içimde başka bir ateşi tutuşturuyor gibiydi, tutkunun her son damlasını yalayıp yutacak yeni alevler.

Orada ne kadar asılı kaldığımızı bilmiyordum ve umurumda da değildi. Öpüşleri yavaşladı, tembelleşti ama daha az derin değildi. Birbirimize bağlanmıştık, siki içimde sıcak ve sıkıydı. Sonra bizi ters çevirdi ve ellerini kalçalarıma doğru kaydırarak beni yerimde tuttu.

"Otur," diye emretti ve ben de titreyen bacaklarımın üzerinde doğrulup ona baktım. "Sık beni içine..." Titreyerek onun etrafında esnedim. İç duvarlarımın spazmı onu daha da sertleştiriyor gibiydi ve etrafına sperm sızarken yatağını ıslattığımıza yemin ettim.

Hâlâ sertti, tamamen sertleşmemişti ama yine de oradaydı. "İşte benim kızım," dedi, kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve sonra beni hareket ettirdi. Zevk keskin ve parlaktı, ben hâlâ titrerken neredeyse ezici geliyordu. "İşte benim kızım, benim için iyi ol, beni daha fazla al ve oraya tekrar gideceğiz, sen ve ben... Dayanamayana kadar boşalacaksın ve sonra seni doldurmak için sana başka bir horoz getireceğim."

İpeklerin üzerinde uçmakla onun kollarında uçmak arasındaki fark tamamen kontroldeydi. Jasper yukarı doğru hamle yaptı, ağzı göğsüme yapıştı.

bir meme ucunu dişleriyle emdi. Beni yere indirirken bile yukarı doğru itti ve ben de bıraktım. Yatakta ya da havada uçmak, hepsi özgürlüktü ve beni yakalayacağını söylerken şaka yapmıyordu.

Yine de sıkıca tutundum, çünkü onun da düşmesine izin veremezdim. Amım o kadar sıkıydı ki, ikimizin de istediği sürtünmeyi elde etmek için bizi gerçekten birlikte çalıştırması gerekiyordu.

"Benim," diye fısıldadı, göğüslerimin arasındaki Vandal dövmesini öperken. Bir dahaki sefere paramparça olduğumda, dünyada umursamadan parçalara ayrıldım. Kesinlikle onun olmuştum.

Ve o benimdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

A Bayan Stephanie'nin cenazesinden sonra yapmak istediğim son şey bir başkasına katılmaktı. Dükkânda bir düzineden fazla insan öldü. İki kişi daha.

Hayatta kalanların kurtulması beklenmiyordu. İçerideki on beş kişiden sadece biri dayanıyordu. Çocuklar anma törenine yalnız gitmeme izin vermediler, Dove da öyle.

Belaya davetiye çıkarmak istemesem de, ortaya çıkmış ve çiçek bırakmıştım. Daha fazla kederli aile ve arkadaşla konuştum. O gece çalışmayan diğer dövme sanatçılarının aksine, olaydan ben sorumlu olsam da, suçluluk duygusu içinde yalnız değildim.

Dövme dükkânı benim yüzümden yakılmıştı. Çünkü orada bir yerim vardı. Dove arkamdaki kanepeye yerleşirken yumuşak bir el sırtımda gezindi.

"Düşünceli zamanımı gerçekten kesiyorsun," diye takıldım ve gülümsemesi arttı. Birkaç gün önce gülümsemesi yoktu. Gözyaşları kalbimi kırmakla tehdit etmişti. Kendini toparlaması ve bize annesine ne olduğunu anlatması zaman almıştı.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Jasper Dove'u uyuması için odasına götürdükten sonra Milo'ya onun yalan söylediğini düşünüp düşünmediğini sormuştuk. Taş, kağıt, makas oyununu o kazanmıştı ama hepimiz onları kontrol etmiştik.

"Düşüncelere dalabilirsin," dedi kolunu omuzlarımın üzerinden geçirerek. Ben de kendi kolumu beline doladım ve onu kucağıma çektim.

"Öyle mi?" Kollarımı ona dolayarak söyledim. Bazı yerlerimde yanıklar vardı ve iyileşmeye başladıkları yerler kaşınıyordu. Yaşayacaktım. Derim iyileştiğinde bazılarını yeni mürekkeple kapatabilirdim.

"Evet," dedi başını omzuma yaslamak için geriye doğru eğerek. Bacaklarını benimkiler boyunca uzattı, beni bir sandalye gibi kullandı ama açıkçası yayılmak için fazlasıyla yeri vardı. "Sadece yalnız başına kara kara düşünmek zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum."

Dudaklarımı şakağına bastırarak karnının üzerinde yavaşça bir daire çizdim. Oraya sürdüğüm mürekkebin biraz daha çalışması gerekiyordu. Bunun hakkında konuşmuştuk. Kolları hakkında da konuşmuştuk. Yeni ekipman almam gerekecekti. Başka bir uzun

İçimi çektim. Hiçbir şey söylemedi, beni zorlamadı, hatta bana herhangi bir soru bile sormadı.

Yaptığı şey bana doğru gevşemektir ve ben ona sarıldıkça gerginliğin bir kısmı kemiklerimden süzüldü. Kalbinin sabit sesi, parfümünün hafif çiçeksi kokusu - ya da belki de sadece şampuanıydı. Saçları yumuşaktı ve bir omzunun üzerinden dökülen bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Saçlarının uzunluğu hoşuma gitmeye başlamıştı, özellikle de bana bindiğinde ve saçları göğüslerinin üzerinden aşağı döküldüğünde. Bu düşünce aletime bir şehvet dalgası gönderdi ve ondan asla tahrik olmasam da, sadece burada oturup ona sarılmaktan da memnundum.

Televizyon açıktı ama gündüz pembe dizilerine geçen haberleri izlerken sesi kapatmıştım. Böyle şeylerin var olduğunu bile unutmuştum. Dove bunu değiştirmek için herhangi bir hamle yapmadı, ben de yapmadım. Kolumu hafifçe okşadı, dokunuşu o kadar hafifti ki neredeyse hiç yoktu ve aynı zamanda ruhumda bir şeyleri yatıştırdı.

Yaklaşık otuz dakika boyunca sessiz bir şekilde birlikte olduk. Liam'ı içeri almak için süitin kapısı açıldığında, sikim içime bastıran kışla giderek daha fazla ilgilenmeye başlamıştı. Lanet olsun, berbat görünüyordu.

"Hey," dedim, Dove'un yaptığı gibi ben de öne doğru eğilerek.

"Hey," dedi, kanepeye geçip yanıma çökerken ceketini çıkardı. "Sakıncası yoksa..."

Dove'a işaret ettiğinde kollarımı açtım ve Dove döndü, çoktan onun kucağına doğru kaymaya ve kollarını ona dolamaya başlamıştı. Birbirlerinin içine çökerken çürüyen bir yörüngeyi izlemek gibiydi. O küçük bedenindeki gücü gözden kaçırmak kolaydı - eğer sahip olduğu gerçek gücü fark etmediyseniz.

Dove *bizi* idare edebilirdi, hepimizi. Hayatımın aşkının hayatımızın aşkı olacağını hiç hayal etmemiş olsam da, bu çok mantıklıydı. Kardeşlerim de onu en az benim kadar seviyordu. O da bizi seviyordu. Onu paylaşmamak anathema gibi görünüyordu. Sonunda her şeyin nasıl sonuçlanacağını hala merak etsem de, nasıl sonuçlanacağından *korkmuyordum*.

Hayır, daha çok merak ediyordum.

"Buradayım," diye fısıldadı. Kelimeler o kadar ağırdı ki elimi onun omzuna koymak için yerimden kıpırdandım. Liam'ın kolları onu tutarken esnedi. Elllerinde ve yüzünde morluk olmaması da en az onu tutuş şekli kadar etkileyiciydi.

Hepimizin başa çıkma stratejileri vardı. Liam'ın bir kavgaya ihtiyacı vardı. Hiçbirini kabul etmemesi, son olaylarla ilgili endişesi hakkında daha çok şey söylüyordu. İkincil hasar gerçek bir şeydi ve biz hareketli hedeflerdik.

Liam ürperdi, sonra başını kaldırıp yanağını saçlarına yaslarken bakışlarımla buluştu. Gözlerinin altındaki gölgeler belirginleşmişti, gözlerindeki kırmızı da öyle. Keder tam bir orospuydu.

Elini uzattığında onu kavradım ve sonra Dove onun kucağına kıvrılıp elini bizimkinin üzerine koydu. Başparmağını elimin üzerinde gezdirirken gözlerinin yumuşak kahverengisiyle tanıştım. Daha önce tadını çıkardığımız sessizlik üçümüzü de sardı. Liam'ın bıraktığı uzun iç çekiş, benim az önceki iç çekişimi açıkça yankıladı.

Evet, keder berbattı.

"Teşekkür ederim, Cehennem Tohumu," dedi sert bir sesle. Başını kaldırdı ve o gülümseme her şeydi. Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi.

"Başka bir şey yapabilir miyim?"

"Zaten yapıyorum," dedi, elimi bıraktı ve kalçasının üzerine bıraktı. "Gülümsüyorsun, güvendesin ve sana ulaşabileceğim bir yerdesin."

Mantıkla gerçekten tartışamazdım.

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim," diye itiraf etti.

Kapı Kellan, Jasper ve Freddie'yi içeri almak için açıldığında bile, "Hepimizin var," dedim.

Telefonum çalarken bile çenemi kaldırdım. Ben daha telefonumu çıkaramadan Kel, "Benden arıyorlar. Bir toplantıya çağırıyor. Doktor şu anda anneni kontrol ediyor, Sparrow. Milo onu bekliyor ve buraya gelecekler."

Liam'ın kucağında iki büklüm oldu, yüz ifadesi gerildikçe geriliyordu. "Annem iyi mi?"

"O iyi," dedi Jasper, ses tonu yatıştırıcıydı. "Doktor, Doktor'un yaptığını yapıyor. Tüm testleri sevdiğini biliyorsun."

Ne yazık ki, nazik sözler onu sakinleştirmede. Aksine, onu daha da endişelendirmiş gibiydi. Kız kucağından inerken Liam kaşlarını çatı.

"Belki de yapmalıyım..."

"Boo-Boo," dedi Freddie elini uzatarak. Elini tutup onu kendisine doğru çekmesine izin verdiğinde nefesi kesilen tek kişi ben değildim. "Annen iyi. Bir sorun varsa doktor size söyleyecektir. Milo da öyle..."

"Onu o zamandan beri görmedim..."

Omuz silkti. "O senin annen ve bununla başa çıkacaktır." Freddie'nin Moira Sharpe söz konusu olduğunda hiçbir şey yapmaması alışılmadık bir duygu değildi. Milo bizi bilgilendirmişti. Yine de hiçbir şey bilmediğine inanmıyordum. Belki bilmek istemiyordu, belki de kendini inandırmıştı.

Yine de Dove ona inandı ve bunun için-

"Sparrow," dedi Kellan onun dikkatini çekmek isteyen sert bir ses tonuyla. "Onu toplantıdan sonra görebilirsin. Şu anda burada ve bu tartışmada aklına ihtiyacım var."

Yüzünde yeni bir endişe belirdi ve Freddie gerçekten de Kellan'a ters ters baktı. "Dostum, konuşmamız gerektiğini söylemenin karamsarlık içermeyen yolları da var."

"Evet," dedi Kellan, ifadesi yumuşamış olsa da sesi hâlâ sertti. "Ayrıca Sparrow'a onu dışarıda bırakmayacağıma dair söz verdim. Karar vermemiz gereken şeyler var ve bu da onun her neyse ona değil buraya odaklanmasına ihtiyacım olduğu anlamına geliyor-"

"Annesi şu anda ne derse desin," diye bitirdi Jasper neredeyse pürüzsüz bir şekilde, bu garipti ve ona bakan tek kişi ben değildim. Sırıttı. "Ne? Genelde mantıksız bir ahmak olmam, nasıl mantıklı olunacağını bilmediğim anlamına gelmez."

"Hı-hı," dedim, Kellan homurdanırken bile.

"Kimsin sen ve Jasper'a ne yaptın?" Freddie kaşlarını alaycı bir şekilde çatarak sorusuna ağırlık kattı.

Dove güldü. Müzik sesi gerginliği biraz olsun azalttı ve Liam'ın yüzüne hüznü de olsa hızlı bir gülümseme getirdi. Kahretsin, ben bile kendime rağmen sırtıyordum. Ancak kapı açılıp Doc ve Milo içeri girince Dove'un neşesi kaçtı.

Freddie'nin elini tuttuğu yerdeki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu ve lanet olsun ki Freddie orada durmuş, ona destek oluyordu.

"O iyi," dedi Doc, Dove'a odaklanırken odayı net bir şekilde okuyordu. "Küçük Bit... annen iyi. Hâlâ yorgun ve yetersiz besleniyor. Depresyon konusunda endişeliyim ama ruhsal durumu konusunda o kadar endişeli değilim."

"Bununla birlikte, odasının kapısını kilitledik." Milo kollarını kavuşturmuş, çenesini savaşa hazır olduğunu belli edecek şekilde ayarlamıştı.

Orospu çocuğu, eğer Dove...

"Güzel," dedi ve bu tek kelime hepimizin dikkatini çekti. Şiddetli melankoli ve hıçkırık kadının söylediği bir şey yüzünden gelmişti ama bunun Dove'u yabancılaştırdığını düşünmüyordum. "Bunu yapmasını istemiyorum."

Aptalca bir şey yapmamalıyız ve Fuckbucket Amca'yla ilgilenmeye odaklanmalıyız."

Hiçbirimiz gülmemiş olsak da isim komikti.

"Roma nerede?" Dove sordu ve sanki onu çağırması gibi kapıyı açtı. Ellerine boya sıçramıştı ve yüzünde bir morluk vardı. "Ne oldu?"

Dove daha oraya varmadan Liam ayağa kalkmış ve odanın diğer ucuna geçmişti. Roma onu görmezden gelip Dove'a döndüğünde bile kardeşine baktı.

"Halat kaydı." Ona elini gösterdi ve kaşlarını çatan tek kişi ben değilim. "Duvara çarptı."

Yüzünün yan tarafına dokundu ama Liam gözlerini kıstı. "Etrafta tek başına koşuşturmadan gerekiyor."

Kız ona sarıldığında, Rome kardeşini tersledi. Bu hareket Liam'ı güldürdü ve odadaki gerginlik azaldı.

Dove, "Buz getireyim," diye önerdi ama Rome başını salladı.

"Acıtmaz." Sonra Kellan'a baktı. "Neden buluşuyoruz?"

Kellan iç çekti. Herkesin ruh halindeki hızlı değişimler, şu anda her şeyin ne kadar berbat durumda olduğunun gerçek bir kanıtıydı.

"Küçük Bit," dedi Doktor, ona bir el uzatarak. "Belki de..." Kellan başını sallayarak, "Hayır," dedi. "O kalıyor."

Doktor'la bakışlarını paylaştılar ve bu gerginliği daha da arttırdı. "*Bunu tartışmasına gerek yok.*"

"Dostum," dedi Jasper, kavgaya doğru savrularak. Bir elimi yüzümde gezdirdim. "Onun neyle başa çıkıp çıkamayacağına sen karar veremezsin. Kel haklı. O bir Vandal, burada kalacak. Bu hepimizi ilgilendiriyor."

"Belki de değil-"

Bir ıslık havayı böldü ve herkesi kendine çekti. Freddie parmaklarını dudaklarından indirdi. "Boo-Boo'nun yaptıkları ya da yapamadıkları hakkında sızlanmayı bırakmaya ne dersiniz? Bu hepimiz için berbat bir durum. Kel burada olması gerektiğini söyledi ve kaçmak istemediği sürece kalacak."

"Katılıyorum," diye araya girdi Milo ve Dove bile dönüp ona baktı. Yüz ifadesi onun için yumuşadı. "Ne demek istediğini defalarca kanıtladın. Bu senin hayatın. Biz senin aileniz. Ya bunu birlikte yaparız ya da hiç yapmayız."

"Bu tam olarak doğru değil," dedi ve Rome'u sıktıktan sonra Doc'a doğru ilerledi ve tıpkı Liam ve bana yaptığı gibi ona doğru eğildi.

kollarını ona doladığında.

Bizim ona bakmamıza izin vererek bize bakıyordu. Buna hayrandım.

"Olması gerektiği kadar doğru, Ivy," dedi Milo ona. "Amca öyle ya da böyle öldü. Baban da öyle. Senin bir şey yapmana gerek yok."

Vay be... "Biliyor muydu?"

Ve ben ayaktaydım. Bir tek ben değildim. Beklediğimiz onay buydu ama bakışlarım Milo'da değil Dove'daydı. Gözleri kapanmadan önce daldı ve Dove iç çekerken Doc kollarını ona doladı.

"Teyit aldık mı?" Bu Liam'dan geldi. "Çünkü hâlâ o sik kafalının izini sürmeye çalışıyoruz ama o sik kafalı Vegas'ta."

Bu açıklama üzerine küçük bir sarsıntı geçirdi ama Kellan'ın kızgın bakışı herkesi susturdu. "Birincisi, henüz *kesin* bir teyidimiz yok." Dove'a bakmadan önce hepimize bir göz attı. "Anneniz onun kendisine ya da size yapılanlardan haberi olmadığına inanmak istiyor."

"Biliyorum," dedi usulca, neredeyse fazla usulca. Doktor'un yüz ifadesi daha da kaygı verici bir hal aldı.

"Bence kendini kandırıyor," dedi Milo ve Kellan gibi o da ses tonunu yumuşattı. "Bence bu konuda kendine yalan söylemek, belki de onun bildiğini ve umursamadığını kabul etmekten daha kolay."

"Ancak bunu kesin olarak bilmiyoruz," dedi. "Ve bunu nasıl kesin olarak öğrenebileceğimi de bilmiyorum."

Liam, Doc ve Jasper aynı iki kelimeyi yinelerken bile, "İstiyorum," dedim.

Dove hepimize bir göz attıktan sonra Kellan'a odaklandı. "Gidip onu almak istiyorsun. Onunla doğrudan konuşmak istiyorsun."

Başını salladı. "Kafasına bir kurşun sıkmak daha kolay olabilir." Nazikçe davranması bilgiyi yumuşatacağı anlamına gelmiyordu. "Ama ne bildiğini ve ne yaptığını bilmemiz gerekiyor."

"Fuckbucket Amca'nın nerede olduğunu biliyor olabilir."

Freddie parmak eklemlerini kırdı. "Bundan daha fazlasını biliyor olabilir, Boo- Boo."

Kellan'ın onu burada istemesinin nedeni buydu. Bu konuda söz sahibi olmayı hak etmesine ve onunla yüzleşmek istemesine rağmen bunu öğrenecektik.

O da aramak zorunda kaldı.

"İlk soru," diye devam etti Kellan. "En önemlisi... bu işe ne kadar dahil olmak istiyorsun?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

"H "Lunchbox daha ileri gitmemek için elini kaldırdı. Kabul ediyorum, kulüp binasından yeni çıkıyordum. ve depoya, ama ne cehennem? "Üzgünüm, Doktor bugün bir yere gideceğinizi söylemedi ve kapsama alanımız da yok."

Bizde yok...

"Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece kulüp binasından çıkıp biraz dolaşmam gerekiyordu." Bu da depoda yürümek anlamına geliyordu. Benim için sorun yoktu. Artırılmış güvenlik, en az iki kişi olmadan ayrılmamak ve kulüp binasını silahsız terk etmemek anlamına geliyordu.

Depodan ayrılmıyordum ve kesinlikle silahlıydım.

"İzninizle." Kabul etmesini beklemeden etrafından dolaştım ve deponun içinde bir tur attım. Hiçbir kamyon yüklenmiyor ya da boşaltılmıyordu. Oto kaportacı ve dövmececinin başına gelenlerden sonra, adamlar tarafından izin verilmeyen hiç kimsenin depoya girmesine izin verilmiyordu.

Mickey'nin arkadaşları bir istisnaydı. Gerçi teknik olarak onları temizlemişti, o yüzden sanırım çocuklar da onları temizledi. Kollarımı sallayarak daireler çizmek için hızlı adımlarla yola koyuldum. İzlediğimin farkındalığı üzerime çöktü ve ayakkabılarımın betona sürekli vuruşu bana bir kuyruğum olduğunu söyledi.

Omzumun üzerinden bir bakış atarak Lunchbox'a baktım. "Beni takip etmeden de gayet iyi görebiliyorsun."

"Elbette görebiliyorum," dedi hafif bir ses tonuyla. "Seni kesinlikle görebiliyorum. Ama bir metreden fazla uzaktaysam sana ulaşmaya çalışan birini engelleyemem."

Bu beni neredeyse tökezletiyordu. Aptalca sorular aptalca cevaplar alır. Zaten bir istilaya uğramıştık. Eğer biri kapılardan birini kırıp içeri girerse ve ben de bir metreden fazla uzaktaysam - kahretsin, haklı olduğu bir nokta vardı.

Başımı salladım ve yürüyüşüme geri döndüm. Huzursuzluk kanımda bir ateş gibiydi. İçeride, gitmesine izin verilmediğini öğrenen annemle uğraşmak zorundaydım. Onunla konuşmaya çalıştım ama istediğim kadar iyi gitmemişti.

Milo ve Kellan onun bir şeyler sakladığını düşünüyorlardı. Onlarla tartışmak istiyordum, lanet olsun onlarla tartışmak istiyordum. Her şeye itiraz etmek istedim. Aynı zamanda-

Bir kapının çarpmasıyla irkildim ve döndüm, ama bu kulüp binasının kapısı değildi. Dış kapılardan biriydi.

"Gracey," diye seslendi Alfabe, onu içeri kadar takip ederken sesi neredeyse kederliydi. Açıkçası bu adamları pek görmemiştim. Siyah saçlı kadın ona cevap vermek yerine doğruca bana doğru yürüdü - hayır, Lunchbox'a doğru yürüyordu.

"Grace," diye gürledi adam, yüzünü ona dönerek. Ona öyle sert vurdu ki tokat sesi neredeyse depoda yankılanacaktı. Ben onun için irkildim, o ise vurduktan sonra sağa bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Alfabe onlara yetişirken ofladı pufladı ama Lunchbox'ın etrafından dolanıp bana doğru yaklaştı. "Grace Black," dedi elini uzatarak. "Seni tanıyorum. Sen Emersyn Sharpe'sın."

Bu harikaydı. Önce ona sonra da eline baktım.

"Lanet olsun, Gracey," diye küfretti Alfabe, bana çarpık bir sırtıfırlatmadan önce.

"Aldırma onlara," dedi gülümsemesindeki kararlılıkla. "Niyetim bu." Elini tuttum ve yavaşça sıktım.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Üzerimizde neredeyse kule gibi yükselen iki adamı görmezden gelmek zordu ve Lunchbox artık bir metrelik mesafeyi korumuyordu. Onu bırakarak tekrar yürümek için döndüm.

Grace benimle aynı hizaya geldiğinde ne yapacağımı bilemedim. Çocuklar biraz geri çekildiler ama alçak sesle konuşmaları kızgınlıklarını belli ediyordu.

"Evinize baskın düzenlediğimiz için üzgünüz, tam olarak ne yapıyoruz?" O da benim gibi rahat kıyafetler giymişti ama ben tayt, o ise kot pantolon giymişti. O da topuklu ayakkabı giymişti ama ben babet giymiştim. Daha çok çıplak ayaklarımı depo zemininden uzak tutmak içindi.

"Yürümek," dedim. "Benim için sakıncası yok. Zaten misafirim vardı." Ona bir kez daha baktım, sonra bakışlarımı ileriye odakladım. "Daha önce tanıştıysak ya da sizi tanımam gerekiyorsa özür dilerim. Tanıdık geliyorsunuz ama..."

"Aslında tanışmıyoruz," dedi Grace kollarını kavuşturarak. Uzun, kuzguni saçlarını geriye doğru örerek narin elmacık kemiklerini ve porselen yüz hatlarını vurgulamıştı. "Buraya geldiğimizde kısaca tanıştık ama bu cenazeden önceydi ve biraz meşguldüm."

Başımı salladım.

"Sizi tanıdım çünkü gösterilerinizden birine katılmıştım." Ah.

"Geçen yıl Enchanté'nin kampanyasında yer aldığım için muhtemelen tanıdık geliyordumdur." İsmi söylediği anda, yolda soyunma odama gelen dergilerdeki reklamları neredeyse görebiliyordum.

"Sen bir modelsin," dedim telaşsızca. "Adınızı hiç bilmiyordum, özür dilerim." "S o r u n değil. Satılan yüzdür." Grace'in bir model olduğunu söylemesi

oldukça kibarca omuz silkti. "Sanırım artık sahneye çıkmıyorsun?" "Ara verdim." Bir daha turneye çıkıp çıkmayacağımdan emin değildim. Gerçi Çocuklar bunu yürütebileceğimizi söylemişti. Diğer her şeyle birlikte mi? Turneye çıkmak yapmam gereken son şeydi. "Sanırım modellik yapmıyorsun?"

"Hayır, en azından şu anda değil. Eninde sonunda eve dönebilirim. Yine de kız kardeşimi bulmak istiyorum ve bu vahşiler birilerinin beni aradığından eminler."

Lunchbox içini çekti, ancak Alfabe hiçbir şey söylemedi.

"Özür dilerim." Hepimizin sorunları vardı ama onunkileri duyunca üzüldüm. "Kız kardeşin nerede?"

"Sanırım onu kaçırانlarla aynı tip insanlar tarafından kaçırıldı-"

"Little Bit," dedi Mickey, sözümüzün kesilmesi ikimizi de durdurdu. Onu beklemediğim için döndüm ama sonra Alphabet'i telefonunu kaydırırken yakaladım. Gözlerimi kısarak ondan Mickey'ye doğru bir bakış fırlattım. "Konuşabilir miyiz?"

Soru bir gelişmeydi. Lunchbox ve Alphabet'e sessiz bir öfkeyle bakan Grace'e baktım. İkisi de onun öfkesinden azarlanmış gibi görünmüyordu.

"Uzaklaşsam sorun olur mu?" Çünkü evet, onu tanı mıyordum ama başının belada olup olmadığını ve kaynağın Mickey'nin arkadaşları olup olmadığını bilmek istiyordum.

"İyi olacağım," dedi. "Sizinle tekrar tanışmak güzeldi. Belki *bir* dahaki sefere bazı insanlar kendi işlerine bakar ve yürümemize izin verirler."

"Sen bizim işimizsin, Tatlı Yanak," dedi Lunchbox. "Ve küçük dansçı da öyle. Şimdi ne kadar zor biri olabileceğinizi kanıtlamayı bırakın ve bırakın bu ikisi konuşsun."

Grace gözlerini devirirken neredeyse bir gülümseme vardı. Aralarında olup bitenlerden rahatsız olmuş olabilirdi ama aynı zamanda eğleniyordu da.

"Küçük bir dansçı olarak bunu isterim, küçük yürüyüşlerime ihtiyacım var."

Lunchbox oflayıp puflarken Grace gerçekten de sırttı. Mickey'ye katılmak için döndüm ve bana kolunu uzattığında, kolumu onunkinin içinden geçirdim. Hiç vakit kaybetmeden kulüp binasına doğru yöneldi.

Lunchbox dikkatini onlar ve Mickey ile benim yürüdüğümüz yer arasında paylaştırırken, Grace'in Alfabe ile yüzleştiği yere doğru bir bakış attım. Muhtemelen biz içeri girene kadar rahatlamayacaktı.

Mickey biz mutfağa girene kadar hiçbir şey söylemedi. Şimdi oturma odasına bakan yeni deliğin enkazı temizlenmişti. Çocuklar da onu çerçevelemek için ilk adımları atmışlardı. Hâlâ Milo'nun ona amcamdan bahsettikten sonra kendini kaybetmesini hatırlatıyordu.

Ancak mutfağa girdiğimizde Mickey tereddüt etti ve ben de onu inceledim. Cenazeden beri pek konuşmamıştık. Klinikteki işlerle, kız kardeşinin eviyle ve onu kendisinden uzaklaştıran bir sürü başka işle ilgilenmeye çalışıyordu.

İç çekerek nihayet yüzünü bana döndü. Yüz hatlarında tam bir teslimiyet ifadesi yoktu. Aksine, daha çok bir kavgaya hazırlanıyor gibiydi.

"Eğer bana başka bir yerde daha iyi olacağımı söyleyeceksen, söyleme." Kollarımı kavuşturarak tezgâha yaslandım. "Lütfen. Seninle bu kavgayı yapmak istemiyorum ama yapacağım."

Şaşkınlık yüz ifadesinde titreşti. Çenesindeki gerginlik granit dönüşmüş gibiydi. "Küçük Bit..."

Kaşlarımı kaldırdım, bekliyordum. Çünkü beni gerçekten kaçıp saklanmaya ikna etmeye niyetliyse, bir sorunumuz olacaktı.

Kuralları ve önlemleri kabul etsem de onlardan kaçmayı reddettim. Herhangi birinden kaçmayı reddettim. Bir daha asla.

Cümlesine devam etmek yerine bir elini saçlarında gezdirdi ve odanın öbür ucundan bana doğru yürüdü. Yüzümü ellerinin arasına alarak başını eğdi ve dudakları dudaklarımdaydı. Öpücüğündeki tatlı sahiplenmeyle açlık ve sıcaklık içime işledi. Ayak parmaklarımda ucunda yükselirken bile kalçalarımı kavradı ve beni tezgâha oturmam için kaldırdı, böylece daha fazla göz göze geldik.

Öpücük her şeyi talep etti ve daha fazlasını verdi. Alnını benimkine dayadığında ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Beni deli ediyorsun, Küçük Bit."

"Hmm, bence sen ben buraya gelmeden çok önce delirmiştin," dedim, alay etmeyi hafif tutarak. "Bunu benden saklayamazsın."

Onun homurtusu dudaklarıma gerçek bir sırıtış getirdi. "Güvende olmanı istiyorum, bunu biliyorsun, değil mi? Mesele gitmeni sağlamak değil. Yoksa seni g ö n d e r m e k mi? Sonuncusu

Yapmak istediğim şey seni göremeyeceğim kadar uzağa koymak..."

"Ve aynı zamanda, bu tam olarak senin istediğin şey." Bakışlarımı onun gözlerine kilitledim. Açık kahverengi renk neredeyse çok fazla karanlık barındırıyordu ya da belki de bu benim hayal gücümdü.

"Steph'i yeni kaybettim," dedi ve kalbimi bir kez daha kırdı. "Eğer sana bir şey olursa..." Başını salladı ve yüzümü avuçladı. "Ekibimi bu yüzden çağırdım. Bu yüzden seni izliyorlar."

Aslında bunun çok yakından farkındaydım. Onlardan biri ya da çoğu zaman ikisi peşimde olmadan hiçbir yere gidemezdim.

"Ve güvende olduğumu bilmeniz gerektiğini kabul ediyorum. Bu yüzden diğerleri de bu konuda size karşı çıkmıyor." Gerçi onun adamlarına kötü kötü bakmıyorlardı. Liam onlardan hoşlanmıyordu. Belirli bir şey *söylemedi* ama onlar etraftayken dikkat seviyesi yükseliyordu.

Jasper da aynıydı, Kellan ise daha ihtiyatlıydı. Rome ve Vaughn'un umurunda değil gibiydi ama Freddie temkinli ve dikkatli davranmaya devam etti. Öte yandan Milo'nun tepkileri çok daha merak uyandırıcıydı. Yine de onun Mickey ile ilişkisi benimkinden çok daha kardeşçeydi, yani...

Mickey bir elini iki yanıma koyarak başını eğdi. "Bu konuda boyun eğmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Neden gitmem gerektiğine dair ikna edici bir argüman olmadığı sürece." Bir elimi göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırdım. "Hâlâ bazı şeyleri anlamaya çalışıyoruz ve beni güvende tutmak istediğini biliyorum. Hepiniz biliyorsunuz ve ben de sizin için aynı şeyi istiyorum. Ayrılmanın seni koruyacağını düşünseydim..."

Bakışları düzleşti. "O canavara geri dönmen sana zarar vermekten başka bir işe yaramaz."

"Ona asla geri dönmeyeceğim," dedim. "İsteyerek değil." Bunu daha önce yüksek sesle söylemiş miydim? Kelimeler keskin, yeniydi ve dilimde buruk bir tat bırakıyordu. "Hâlâ herkesle bir şeyleri çözmeye çalıştığımı biliyorum... ama hepimizin hemfikir olduğu bir şey var-" Duraksadım. "Görünüşe göre sen hariç hepimiz, beni öylece saklayamayacağın ya da gönderemeyeceğin konusunda hemfikiriz. Ben *buraya aidim*."

Bu bana mülayim bir bakış kazandırdı.

Omuz silktim. "Beni göndermekten bahsedip duran bir tek sen varsın..." Ve bu itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yaktı. "Benim dışındaki herkese de bu konuyu açıyorsun." Çocuklar artık buna katlanamıyordu,

Milo bile. "Babamla birlikte Vegas'a nasıl gidip döneceklerini planlıyorlar... ve herhangi birimizin gidip gitmemesi gerektiğini."

"Ya da bunun için benim adamlarımı kullanırsak," diye itiraf etti Mickey iç çekerek. "Little Bit, bu son parçayı bir kenara bırakırsak... Seni göndermek istemiyorum."

İtiraz edecektim ama parmağını dudaklarıma bastırdı.

"Bunu yapmak *istemiyorum*. Eğer bunun için savaşmazsam, senin için savaşmazsam, başka bir şey olacağından endişeleniyorum." Ellerini bileklerine götürdü, kollarını kaldırdı, böylece ikimiz de kollarımdaki yara izlerine bakabildik. "O kadar çok acı çektin ki... Bunlar sadece gördüğümüz yara izleri."

"Ama diğer yaraları gördün." İçerdekileri.

Başını salladı ve ben de iç çektim. "Bence sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin, yine de sana bir şey olması beni öldürür. Özellikle de sana karşı bencil davranmayarak bunu önleyebilseydik."

"Benim güvenliğini seninkinden üstün tutmak nasıl bencillik olmaz? Ya da onların?"

"Ya Freddie'yi ikna edebilirsem..." Neyse ki sorusunu bitirmedi. "Bu işe yaramayacak, değil mi?"

"Hayır," dedim ona, dudaklarımı yalarken bile. "Onlar benim ailem. Burası benim evim." Lanet olsun, bu sözleri söylemek çok iyi hissettirdi. "Ben de senin benim ailem olmanı istiyorum."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Ama başını kaldıramayan ya da ışığa dayanamayan bir kurban gibi saklanmayacağım. Tüm hayatım boyunca bir kurban oldum." Milo'nun ve annemin ölümünden önce bile. Kardeşimi korumak için çaresizdim; o benim için her şeyini feda etti. "Artık kurban olmayı reddediyorum. Tecavüze uğradım mı? Evet, tecavüze uğradım. Yıllarca taciz edildim mi? Evet." Her kelime boğazımda yandı. "Daha önce kaçmaya çalıştım mı? Evet, denedim. O hastalıklı arayışında hepinize yapacaklarından korkuyor muyum? Evet."

Elimi yüzüne dokunmak için kaldırdığımda Mickey'nin gözleri benimkilere sabitlendi.

"Yara izleri hayatta kaldığımızı gösteriyor Mickey, bu yüzden bana bir kurbanmışım gibi bakmayı bırak." Bana sunabileceği başka bir şey yoksa bile buna ihtiyacım vardı. "Lütfen bana böyle davranmayı bırak. Lütfen izin ver senin ailen, ortağın ve bir Vandal olayım... tıpkı senin gibi. Benim de seni korumam gerekiyor."

Gözleri kapalı, avucuma doğru eğildi. "Lanet olsun, Küçük Bit." Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, beni daha derinden ele geçirerek yakıyordu. Başını çekerek tekrar bana baktı ve ben başka bir tat için nefes nefese kalmıştım. "Bana güveniyor musun?"

Öyle mi yaptım? Bir süredir sallantıdaydı. Bunu kabul edebilirdim. Onun reddi ve sert sözleri, amcam ve Pinetree ile geçirdiğim zamanın açtığı yarayı daha da derinleştirmiş ve beni ham bırakmıştı.

Onu affetmiştim. Ona tapıyordum. Ama ona güveniyor muydum? Sinir bozucu olsa da, cevap tam oradaydı.

"Evet." "Benimle gelir misin?"

"Şu anda mı?" Göz kırptım. Yapmamamız gerekiyordu...

"Evet. Desteğimiz olacak ve çocuklar endişelenmek zorunda kalmayacak. Söz veriyorum." "Geri gelebilecek miyim?" Lütfen tuzak olmayın. Lütfen tuzak olma.

Tuzak.

"Nereye istersen gidebilirsin," diye söz verdi. "Gerekirse lanet kapıları kendim kırarım. Seni kafese kapatmayacağım, Küçük Bit. Seni ne kadar saklamak ve güvende tutmak istesem de bunu yapmayacağım."

"O zaman ben de seninle geliyorum." Nefesimi kesen bir sarılmayla beni kendine çekmeden önce kelimeler ağzından ancak çıkmıştı. Bana bir kez daha bakmadan önce eğildi ve telefonunu avuçladı.

"Ceket, daha ağır kıyafetler. Saçları saklayacak bir şey." "Güneş gözlüğü?" Alay ettim, o da sırıttı.

"O da var ve Little Bit," dedi beni tezgâhtan kaldırıp sırtımın altındaki kılıfa soktuğum silaha dokunurken, "silahlı olmak iyidir."

Sırıttım. "Bunu halledebilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Sen benim en iyi kızımsın."

Tamam, bu adil değildi çünkü içimden nefis bir ürperti geçti. "Oh, bunun bir ödülü var mı?" Alay etmekten kendimi alamadım. Tabii ki, sonra bana beni kıyafetlerimden soymakla tehdit eden en yavaş gülümsemeyi verdi. Eğer Milo beni mutfakta Mickey'i becerirken yakalarsa, bunu asla atlatamayabilirdi.

"Sana söylediğim şeyi al, sonra bakarız." Kulağa hoş geliyordu. Bir elimi göğsüne bastırdım ve çenesine bir öpücük kondurdum. Ensemi kavradı ve beni nazikçe itmeden önce bir süre orada tuttu. "Git, yoksa seni o masada yiyerek bizi geciktiririm ve çocuklar sana eşlik etmek istediğimi düşünebilir."

Vay be. Bir nefes verdim çünkü bu çok cazip bir tehditti. "Hemen döneceğim."

Bakışlarının kavurucu sıcaklığı beni merdivenlere kadar takip etti ve ikişer ikişer merdivenleri çıkarken üzerimde oyalandı. Kellan ve Jasper

Kendimi tekrar içeri aldığımda konuşuyor ve plan yapıyordu.

"Selam çocuklar," dedim Jasper'a dönmeden önce Kellan'ın dudaklarına bir öpücük kondururken. "Mickey ile dışarı çıkıyorum..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

V Depodan çıktığımızda Oodoo ve Bones bizi takip etti. Kamyonetimde değildim, Alphabet'in benim için ayarladığı bir arabadaydım. Gerçek şu ki

kaslı bir araba olması ve standart vitesli olması sinirlerimi yatıştırdı. Kontrolün bende olması hoşuma gidiyordu. Liam'ın getirdiği diğer araçlarda olduğu gibi, araba da zırhlıydı ve diğer eğlenceli özelliklerinin yanı sıra kurşuna dayanıklı camla güçlendirilmişti.

Çocuklar çatışmayı ve hak iddia ettiğimiz bölgeyi korumanın yanı sıra birbirimizi korumayı da anladılar. Benimkiler savaşı ve halihazırda birkaç çatışmanın ortasında olduğumuzu anlıyordu. Kan dökülmüştü ve bu iş bitmeden daha fazla kan dökecektik.

"Bana onu saklamak için bir yere götürmediğini söyle," diye emretti Kellan, o üzerini değiştirirken aşağı indiğinde. "Eğer bu onunla yapmak istediğin şeyi yapmak için bir son koşuysa, bu işe yaramayacak."

İçimi çektim. Onu pek suçlayamasam da içimde bir kızgınlık vardı. "Bunu düşündüm," dedim ve soğuk bakışlarını görmezden geldim. Kellan'ın koruyucu olmak için her türlü hakkı vardı. Hepsi aşıktı. O da en az diğerleri kadar ona aşıktı...

Benim gibi.

Bu yüzden soru sorma ihtiyacına saygı duyabilirdim. Hatta bunun benim kararım olmadığını bana hatırlatma ihtiyacına bile. O çok iyi bir liderdi ama ben asla ondan emir almazdım.

"Dediğim gibi," diye devam ettim, o beni bu konuda hırpalamadan önce, "Bunu düşündüm. Little Bit bunu asla kabul etmeyecektir. Hayatta ve tek parça olduğu sürece benden nefret etmesiyle yaşayabilirim ama onu inciterek yaşayamam."

Onu göndermek ona *zarar verir*.

Hepimizi bekleyen cehennemden uzakta olmasını ne kadar istesem de, onun için geliyordu. Mesele de buydu. *Onun* için geliyordu. Onu *almak* için.

"Yani hayır, onunla biraz zaman geçirmek istiyorum." Onunla konuşmanın zamanı gelmişti, daha önce hiç konuşmadığım bir şekilde. "Sizin de bu işi çözmek için biraz zamana *ihtiyacınız var*."

planlar. Lunchbox ve Alphabet burada olacak. Alfabe ile neye ihtiyacınız olduğunu konuşun. O yaptıracaktır."

"Soru sormak yok mu?" Kellan beni gözlemleyerek söyledi. Daha önceki gerginliği benim itirafımla azalmış gibi görünüyordu ama ben omuz silktim.

"Bilmesi gerekenleri soracaktır. Durumun hassasiyetinin farkındalar," dedim merdivenlerden yukarı hızlıca bir göz atarak, "risklerin yanı sıra. Eğer bunu yapamazsa, size haber verecektir. Daha fazlasına ihtiyacı varsa, bunu da size söyleyecektir."

Bir kez başını salladı. "Eğer onu bütün gece dışarıda tutmayı planlıyorsan bana mesaj at. Mahremiyet isterseniz bile ikiniz için de destek almanızı tercih ederim."

Boynumun arkasını ovuşturarak başımı eğip tavana baktım. "Sana haber veririm."

"Doktor..." Kellan gözlerinde bir sempati parıltısıyla konuştu. "Bu sonsuza dek sürmeyecek."

Doğrulurken ona "Hayır, sonsuza kadar," dedim. "O sonsuza kadar."

Aylardır kaçındığım itiraf buydu. Onu uzaklaştırmak hem onun hem de Milo için yapılması gereken şey gibi görünüyordu. Başlangıçta, onun kim olduğunu bilmeden önce, istediği buysa onu uzaklaştırmak için onların tepkilerine katlanmaya hazırdım.

Tüm bunlar olurken onlarla, onunla ve en çok da kendimle savaşıyordum. Kellan'la bakışlarımızı kilitledim.

"O sonsuza dek yaşayacaksa, biz de yaşayacağız demektir." Bu da bu ilişkiyi dengelemenin bir yolunu bulmamız gerektiği anlamına geliyordu, hepimiz onunla birlikte. Bir nefes verdi ve sonra kıkırdadı.

Ondan beklediğim tepkiler arasında *kahkaha* atmak yoktu. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kellan omzuma vurmadan önce neredeyse kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Bence *öylesin*," dedi. "Onun sonsuza dek yaşayacağını ve paylaşmak zorunda kalacağımızı zaten biliyorduk. Yine de işe yarıyor, çünkü bu hepimizin onu herkesten, hatta kendimizden korumaya yatırım yaptığımız anlamına geliyor."

Bu bir uyarıydı.

"Sen biraz boktan birisin, Kellan Trachel."

Sırıltısı büyüdü. "Evet, öyle. Ama unutma, o önce gelir, Doktor. Senden hoşlanıyorum. Sen ailedensin. Ama onu *seviyorum*." Gülümsemesine rağmen ifadesi ölümcül bir ciddiyete bürünmüştü. "Onunla bir daha aptalca bir şey yapma. Onunla ilgili bir hata yaptın. Bunu bir daha yapamazsın."

Uyarıyı olduğu gibi kabul ettim. Onu ilk sıraya koyacaklardı, tıpkı benim onu ilk sıraya koymam gerektiği gibi ve bunu daha önce yaptığım şekilde değil. Hayır, sadece ona öncelik vermekle kalmamalı, aynı zamanda kendini riske atmasına izin vermek ters gelse bile ona söz hakkı vermeliydim.

Tek söylediğim "Katılıyorum," oldu. Basmakalıp sözlere ya da açıklamalara ihtiyacı yoktu. Zaten bunları da istemiyordu. Tek istediği benim kuralları anlamamdı.

Bununla yaşayabilirim.

Başka bir konuşma beklemek zorunda kalacaktı çünkü merdivenlerden saçında bir beyzbol şapkası ve arkadan dışarı taşan örgüsüyle indi. Ayrıca üzerinde kot pantolon, spor ayakkabı ve onu neredeyse yutan bir sweatshirt vardı.

Dudaklarının şişmiş ve yanaklarının kızarmış olması bana Kellan'ın yokluğunun fark edildiğini söyledi, bu yüzden çocuklar bize biraz zaman kazandırdı. Şanslı küçük piçler. Kellan'a sırttı ve ona bir öpücük vermek için durakladı.

"Hepimiz iyi miyiz?"

"Evet, öyleyiz," dedi ve eşofmanın altındaki silah kılıfını kontrol etmek için onu çevirdi. Erişilebilir durumdaydı ama tişört engel olabilirdi. Sadece ona ihtiyaç duymasını gerektirecek bir şey olmadığından emin olmam gerekiyordu.

Kahkahası dikkatimi gömleği yukarı doğru ittiği yere çekti. Önce kılıfı sonra gömleği ayarladı. Böylece gömleğin eteklerine takılma ihtimali azalacaktı. Sonra onu kendine doğru çekti ve kulağına mırıldandı.

Kızgınlığın altından eğlence çıktı. Kellan bir kolunu ona doladı ve kulağına bir şeyler mırıldandı. Başının üzerinden bana attığı sivri bakış bana sonsuza dek onu da sonsuza dek paylaşmak anlamına geldiğini hatırlattı.

Evet. Mesajı aldım.

Başımı salladım ve bana doğru dönmeden önce sırttı. "Uslu dur, Sparrow. Seninle ve Doktor'la sonra görüşürüz." Son söylediği de yine sivri bir cümleydi. Voodoo ve Bones'u almanın erkeklere tercih edilebileceği fikrimi pekiştirdi. Onunla zaman geçirmek istiyordum ve onlar da onu korumakta haklıydılar.

Ancak, benden korunmasına gerek yoktu.

"Nereye gidiyoruz?" Bu yumuşak soru dikkatimi tekrar arabaya çekti. Daireye doğru ilerlerken başım dönmüş, trafiği tarıyordum.

"Benim evim," dedim. "Üzgünüm, sadece birkaç saatliğine yalnız kalmanı istedim."

"Neden özür diliyorsun?" Merak bakışlarını doldurdu ve dikkatimi ondan çekip yola geri dönmek zorunda kaldım. Bir araba kazasına ihtiyacımız yoktu ve hâlâ açıktaydık.

"Çünkü-" diye iç geçirdim. "Biliyor musun, Küçük Bit? Bunu sana sarılabileceğim ve seninle konuşabileceğim bir yerde, evde yapsak olmaz mı?"

Elini uyluğuma yerleştirdi; dokunuşu mürekkebime eklemek istediğim bir damgaydı. O taraf çıplaktı. Belki de onu kendime damgalayarak başlayabilirdim, zaten yarattığı değişimi kalıcı hale getirebilirdim.

Komplekse yaklaştığımızda telefonum çaldı. Direksiyon simidindeki bir düğmeye basarak cevap verdim.

"Temizsin," dedi Voodoo. "Bones siz içeri girmeden önce daireyi süpürmek istiyor."

"Teşekkürler, çocuklar."

"Tamamdır," dedi Bones. "Bugün için mi yoksa yarına kadar mı kilitleniyorsun?"

Ona bir bakış attım. "Karar verilecek ama bu gece Little Bit'i geri alırsak çocuklar daha iyi hissedecek. Şimdilik bunu planlayacağız."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Bones. "Voodoo beni bırakacak. Bloğun etrafında bir tur atın."

"Anlaşıldı." Telefonu kapattım, sonra dudaklarında küçük bir gülümsemeyle beni izleyen Küçük Bit'e baktım. "Ne?"

"Bilmiyorum, onlarla konuştuğunda farklı oluyorsun. Çocuklarla ya da Milo'yla konuşurken farklı olduğun gibi... Gerçi Milo'yu diğerlerine kıyasla ele alışında gerçek farklılıklar olduğunu düşünüyorum."

"Muhtemelen onlarla farklı ilişkilerim olduğu içindir." Biraz açtı ama bu konuda yorum yapmadı. Onun yerine kalçamı sıktı. Telefon çaldığında çemberi neredeyse tamamlamıştık.

"Git," dedim cevap verdiğimde.

"Temizsiniz," dedi Bones. "Alphabet buraya geldiğimizde her yeri böceklerle karşı taradı ve ben de az önce bir elektronik tarama daha yaptım. Orada da temizsiniz."

Little Bit küçük bir hareket yaptı ama elimi onun elinin üzerine kapattım. "Teşekkürler çocuklar. Acil bir durum olmadıkça telsiz sessizliğine geçiyorum."

"Keyfinize bakın," dedi Bones. "Biz burada nöbet tutuyor olacağız."

Ben park ederken gözcülük yaptılar ve Little Bit inmemi ve kapısını açmak için arabanın etrafında dönmemi bekledi. Ben kapıyı açarken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

onu kolumun altına alıp içeri götürdüm. Garip bir şekilde, son birkaç haftadır daireye pek uğramamıştım.

Freddie eve gittiğinden beri değil. Kanepenin üzerinde unutulmuş bir battaniye duruyordu. Kullandığı yastık da hâlâ baş ucundaydı. Mutfak temizdi ve bütün bulaşıklar yıkanmıştı. İçerisi biraz küf kokuyordu, daha çok hareket etmeyen havadan kaynaklanıyordu.

Havanın sirkülasyonunu sağlamak için klimanın fanını çalıştırdım. Mutfaktan birkaç bira çıkardım ve oturma odasına dönmeden önce şişeleri açtım.

O değildi...

"Little Bit?"

"Buradayım," diye seslendi. "Tuvalete gidecektim, sonra meraklı biri oldum."

Bu itirafın açık sözlülüğü beni gülümsetti. Ama onun sutyen ve külotundan başka bir şey giymeden yatağıma yayılmış görüntüsü beni durdurdu. Silah yan sehpanın üzerindeydi ve sanki onun için serilmiş gibi siyah yorganın ortasına yayılmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen öyleydi. Odadan geçerken kapıyı ayağımla iterek kapattım ve biraları yere bıraktıktan sonra kılıfımı çıkarıp komodinin üzerine yerleştirdim.

Bu şekilde, Vandal mürekkebinin ve karnındaki kuş ve kelime şeritlerini görebiliyordum. Onları daha önce de görmüştüm ama takdir edecek durumda değildim. Cenazede de onu becermek ve ikimize de zevk vermek, ona hayran olmaktan daha çok ilgimi çekmişti.

Bakışlarım onunkilere ulaştığında usulca "Merhaba," dedi.

"Hey," dedim, sonra yatağın kenarına doğru eğildim. "Rahat mısın?"

"Belki," dedi, sonra güldü. "Sen konuşmak istedin, ben de gerçekten konuştuğumuz birkaç zamanı düşündüm. Kıyafet isteğe bağlıydı."

Yavaşça başımı sallayarak parmaklarımı bacağında gezdirdim. Bacağını kaldırıp kucağıma doğru kaydırırken kasları dalgalanıyordu. Ne kadar güçlü olduğunu unutmak kolaydı. Belki de çok kolaydı.

"Mickey..."

Ona bir bakış fırlattım.

"Her neyse... Hiçbir yere gitmiyorum."

Ağzımın köşesi kalktı. "Beni bırakıp kaldırıma atman gerektiğinde bile."

"Şey," dedi, ayak parmaklarını yorgana doğru kıvrarak doğrulup biralardan birine uzanmadan önce. "Bunu biz de denedik. Sonra sen fikrini değiştirdin."

"Evet," dedim. "Sana piçlik yaptığım için özür diledim mi?" "Evet," dedi.

"Ama bunu tekrar duymaya itiraz etmeyeceğim."

"Aferin kızım," diye mırıldandım o birasını içerken. "Bunun için beni çalıştır." "Dedin ki..." Yanaklarına bir kızarıklık dokundu. "Ve bir parçam gerçekten bunun için çalışmanızı istiyor..."

Parmaklarımı bacağında aşağı yukarı gezdirerek, "Bir dakika içinde buna geri dönelim," dedim. "Sana karşı öfkeli bir ahmak gibi davrandığım için ne kadar üzgün olduğumu tekrar söylememe izin ver. Seni o banyoda boşaltmak gerçekten keyif aldığım bir andı, ta ki bunu tersine çevirip seni kendimden uzaklaştırmak için kullanana kadar."

Başını eğerek beni inceledi.

"Ve en büyük pişmanlığım bunun seni ne kadar incittiğini görememiş olmam."

Düşündüm ki

-"Şimdi biraz acı çekmek, ileride çok daha kötü bir acı çekmekten iyidir." Nefesimi üfleyerek elimi bileğine doladım. "Milo hapisten yeni çıkmıştı ve iyi bir durumda değildi. Bu durum tüm dengeleri değiştirdi ve sen de mücadele ediyordun."

"Milo'yu ilk sıraya koymayı seçtin." Bu cümlede hiçbir suçlama yoktu.

"Hem evet hem hayır. Milo ve benim aramda diğerlerinden farklı bir ilişki var.

Çünkü anneniz öldükten sonra sizi bulan bendim. Milo elinden gelen her şeyi yapıyordu ama mücadele ediyordu ve bu küçük serseri çocuk..." Başımı salladım. "Başka hiçbir şeye inanmıyorsan, seni ne kadar sevdiğinden asla şüphe etme. Çünkü o zamanlar onun kadar güçlü birini hiç tanımamıştım. Ben kendimi belalı biri sanıyordum ama o seninle ilgileniyordu ve Annesi de ölüyken tüm bu gerçekten yetişkin şeyleri yapmaya çalışıyordu." Gözlerinde yaşlar parıldadı ve kaşlarımı çattım.

"Kendini hiç rahat bırakmazdı. O kadar küçük bile olsa, o sadece... seni ilk sıraya koydu. Onun için önemli olan sizdiniz. Sonra sizi Steph'e götürdüm-" Bu göğsümde bir acıya yol açtı. "Ona ne yaptığımı itiraf ettim..."

Uyuşturucu kullanıyor.

"Mesele şu ki... o noktadan sonra yaptığı her seçimde hep sizi dikkate aldı. Nedense bana güvendi. Annesini buraya getiren adam olduğum için beni vurmak istemesi gerekirken bile.

uyuşturucu." Onu öldüren uyuşturucular. "Ama o yapmadı. Bana güvendi. Beni dinledi. Zorlandığında bana geldi. Dışarı çıktıığında olduğu adam..."

Kahretsin, canı yanıyordu.

"Uzun lafın kıtası Milo'nun bana ihtiyacı vardı ve kız kardeşi tarafından tahrik edilmem fikri onun düşünmesi gereken bir şey değildi. Düşündüm ki... eve dönmek istemediğini biliyordum, ama aynı zamanda geri dönebileceğin fırsatların olduğunu ve bir süreliğine belki gidebileceğini düşündüm. Bağlanmamış olsaydın senin için daha kolay olurdu."

"Çok geç," diye fısıldadı ve ben iç çektim. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Beni uzaklaştırmak, gitmene izin vermeme sağlamak için bana zarar verdin... sonra da gitmene izin vermedin."

Hayır. Gerçekten yapamadım. "Dürüst olmak gerekirse, eğer acı çekiyorsam, bu benim kendi hatamdı ve bunu hak etmiştim."

Birasından bir yudum daha aldı, sonra kucağıma oturana kadar öne doğru kaydı. Açı biraz garipti ama düşmemesi için onu destekledim.

"Kıçına bir tekme yi hak ediyorsun," dedi bana. "Ama yine de böyle incinmeyi hak etmiyorsun."

"Birkaç ay önce..." Ben işaret ettim, o da omuz silkti. "O eskidendi. İşler değışti."

Evet. Gerçekten de öyleydiler. Ya da belki de her zaman oldukları gibiydiler ve ben sadece her şeyi daha keskin, daha net görüyordum. Kahretsin, kucağımda tanıdığım en muhteşem kadınlardan biri vardı ve neredeyse çıplaktı. Onu ters çevirip içine girme fikri çok cazipti.

"Küçük Bit... Bir adım daha atmadan önce bilmen gereken bazı şeyler var. Benim hakkımda. Ordudaki zamanım hakkında. Yaptığım seçimler hakkında. Yapabileceğim seçimler hakkında..."

Korkusuz küçük şey tereddüt etmeden bakışlarımı karşıladı. "Dinliyorum."

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Mickey'nin ağzının kenarlarındaki oluklar beni incelerken derinleşti. Bu kadar yakinken, bakımlı bir yüz ifadesini bile gizlemek zor olurdu.

Sır. Beni tekrar göndermeye kalkarsa onunla dövüşeceğimi söylediğimde şaka yapmıyordum. İhtiyacı anlamak acımı azaltmıyordu.

"Keşke bununla başa çıkmanın daha kolay yolları olsaydı," diye itiraf etti ve ben de bana doladığı koluna yaslandım.

"Antrenmanda, başarabileceğinden emin değilsen ısınırsın ve sadece denersin. Deneyene kadar bilemezsin. Biraz motivasyona ne dersin?"

Arkama uzandım ve sutyenin kancasını açtım. Zahmetsizce kollarımdan aşağı kaydı. Ateşli bakışları önce göğüslerime, sonra tekrar yukarıya yöneldi.

"Küçük Bit," diye neredeyse hırladı. "Bu beni konuşmak için motive etmiyor." "Daha işim bitmedi," diye takıldım ve o kalmamı istemiş olsa da Tam orada, külotumu indirip çıkarmadan önce kucağından kaydım. Tangamı geri alamadığım için siyah danteli ona uzattım. "Koleksiyonun için."

Gerçek bir kahkaha attı. Sonra biramı aldım ve odasının köşesindeki sandalyeye doğru yürüdüm. Üzerinde bazı giysiler vardı, ben de onları aldım ve oturup bir bacağıma diğerinin üzerine atmadan önce yerlerini değiştirdim.

Mickey hareketlerimi izledikten sonra kendi birasına uzandı. "Yani motivasyonum işkence mi?"

"Sen patates diyorsun. Ben potahto diyorum." Her iki durumda da sandalyede arkama yaslanırken ona sırtıttım. O çıplak değilken tamamen çıplak olmak tuhaf bir şekilde rahattı ve aramızdaki mesafe bir tür erotik tampon oluşturuyordu.

Bu düşünceden sıyrılıp ona odaklandım.

Nefes vererek biramı ona doğru kaldırdım. "Ne zaman hazır olursan."

"Sana bunun için beni çalıştırmanı istediğimi söylediğimi biliyorsun," dedi biraz da şikâyet ederek.

"Fikrini değiştirmek için çok geç," dedim ona. "Tabii gerçekten fikrini değiştirmediyse, o zaman sanırım beni oraya gelmeye ikna edebilirsin..."

"Hayır." Başını sallayarak bir kahkaha attı ve yüzünü bana dönebileceği şekilde yatağının ucuna oturdu. "Sana bunu söylemek istiyorum. Bunu sana söylemem gerekiyor. Yine de bana bakışının değişmesini istemiyorum."

"Anlıyorum." Belki de fark ettiğinden daha fazla. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Size anlatmak kolay değildi... hiçbirinize anlatmak kolay değildi. Sonlara doğru kolaylaşıyor gibiydi, ama belki de bu, tüm iğrençliği çıkarmak için yeterince açmamdan kaynaklanıyordu." Şişeyi elimde çevirerek dikkatimi şişe ile onun arasında paylaştırdım. "Hepinizin bana farklı bakmasını istemedim..."

Bakışlarına vahşi bir öfkeyle birlikte endişe de sinmişti. Bu bakışı hepsinin yüzünde görmüştüm.

"Bana bakışını değiştirdi," dedim. "Birazcık..."

"Kötü bir şekilde değiştiğini söylemiyorum. Yine de değişti. Eskiden kimse ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranabiliyordum. Kirlî, pis ya da yıllar boyunca hissettiğim tüm o korkunç şeyler değilmişim gibi. Bunlar hiç başıma gelmemiş gibi davranabilirdim. Kendimi rol yapmanın iyi bir şey olduğuna ikna ettim. Yeterince uzun süre rol yaparsam, gerçek olacaktı."

"Hiçbirimizin senin hakkında daha az düşünmediğini biliyorsun."

"Bunu biliyorum... Hatta konu açıldığında hepimizin beni ne kadar önemseydiğini görüyorum. Gözlerinizde görmesem bile, etrafımdaki çemberi nasıl sıkılaştırdığınızı hissediyorum. Hepiniz sizi sevmeme izin veriyorsunuz ve hepimiz beni sevgiye boğuyorsunuz... Bu korkutucu. Yine de. Bence buna değer."

Öne doğru oturdu, bana bakarken çenesini elinin üzerine dayadı. "Sen kardeşinin kız kardeşisin."

"Ne?"

"Onun tanıdığım en cesur ve en güçlü çocuk olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Başımı salladığımda bana gülümsedi. "Onun gücünün ve cesaretinin her zerresi sende var. Belki daha da fazlası. Belki de siz Hardigan'lar böyle yaratılmışsınızdır."

Güldüm. "İsminde olabilir..."

Bu aslında bana bir kıkırdama kazandırdı. Kahkaha havada asılı kalan melankolinin bir kısmını hafifletti.

"Hâlâ bana söylemek istiyor musun?" "Bunu kendimle ilgili yapmak istememiştim." dedim.

"Biliyorum ama beni rahatlatmaya çalıştığın için teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı." Şişeyi geri devirdi, birayı boşalttı ve sonra ayağa kalktı. Şifonyere doğru ilerleyerek boş şişeyi yere bıraktı. "Orduya katıldığımda, bunu insanları kurtarmak istediğim için ya da denizaşırı ülkelerde savaşmaya, hatta okula gitmeye gerçekten ilgi duyduğum için yapmadım."

Kollarını kavuşturarak hem bana baktı hem de aynı anda milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi göründü.

"Gençken başım belaya girip çıkmıştı," diye itiraf etti. "Bir zamanlar... sokaktaki adım Vandal'dı."

Şaşkınlık içimde dalgalandı.

"Dünyanın nasıl işlediğini bildiğini sanan kibirli, aptal küçük bir pisliktim. Uyuşturucu satarak para kazandım, kavgalara girip çıktım, sokaklardaki küçük parçamı kontrol ettim-" Başını salladı. "Sadece aptaldım. Sen ve Milo seçimlerimin bedelini ödeyene kadar eylemlerin sonuçları olduğunu fark etmedim."

Annemiz.

"Bir sürü aptalca şey yapmıştım ama hiç kimsenin ölümüne sebep olmamıştım. İki çocuğu asla tek ailelerinden mahrum bırakmadım... özellikle de Jeff gittikten sonra. Jeff."

"Evet, babanı tanıyordum. Ben de onun için çalıştım. Annen ürünün içine çok fazla girince ayrıldı. Ailesini bırakıp gitti, hıyar herif. Ama mesele şuydu ki, ben işimi yapmaya devam ettim ve kime zarar vereceğini düşünmedim. Takip eden haftalarda hakim karşısına çıktığımda bana bir seçenek sundu. Ya kendimi toparlayacak, orduya yazılacak ve işleri yoluna koyacaktım ya da olası bir mahkûmiyet ve hapis cezasıyla yüzleşecektim."

Bunda hiç sorun yok.

"Steph, benim de katkım olsa bile bunun benim hatam olmadığını söyleyip durdu. Aslında kimse kabul etmek istemese de ben gerçeği biliyordum. Kendimi toparladım, okulu bitirdim ve çizmeye başladım."

"Sonraki birkaç yıl örnek bir askerdim ya da en azından olabileceğim kadar örnek bir askerdim. Otoriteyle ilgili bir sorunum vardı ama beni çok iyi dövdüler. Eğitimdeyken Voodoo ve Bones ile tanıştım. Benimle birlikte geldiler. Alphabet ve Lunchbox daha sonra geldi."

"Aklımı orada tuttuğum sürece buraya odaklanmadığımı keşfettim. Sadece hala Milo'yu düşünüyordum ve fırsat buldukça onu ziyaret ediyordum. Bir keresinde sen sekiz yaşındayken onu senin gösterini izlemeye götürmüştüm."

Klinikteki poster.

"Ama mesele Şu ki, burada da olsam orada da olsam yine de kaçıyordum. Yaptığım Şeyle yüzleŐmemek için kaçıyordum. Kendime senin harika olduğunu söyleyebilirdim. Kendine bir bak, sekiz yaŐında süper star olmuŐsun, zengin bir ailen var. Milo, planı olan çocuktu. Sen farkına bile varmadan bu Őehri o yönetecekti... Kaçmaya devam edebilirdim."

İçime dolan gerilim beni diken üstünde tutuyordu. Soğuk Şişe kalçama değene kadar biramı yarı unuttum ve sonra bir kenara koydum.

"Sonra pusu geldi. Kendimi her Şeyin yolunda gittiğine inandırmıŐtım ki, bir dizi bombardımanda birliğimin yarısından fazlası yok oldu. Neredeyse ateş ekibim de ölüyordu. Hatırladığım son Şey ses ve yanmaydı... benim de çığlık attığıma eminim ama bu başka biri de olabilirdi."

İstesem de başka tarafa bakamazdım.

"Hastanede uyandığımda hiçbir Şeyim yoktu, sadece ağrım vardı. Yanıklar yeterince kötüyse sınırları öldürebilir. Ancak yanıklarla ilgili bir Şey var ki, ilk başta pansuman yapamıyorsunuz ve enfeksiyon kapmaması için sürekli temizlemeniz gerekiyor... hiçbir ağrı kesici ilaç bu acıyı dindirmiyor."

Üzerindeki yanıkları, kızarmış ve benekli etini gizlemek istercesine dövmelele süslenmiŐ yara izlerini görmüştüm. Yara izlerinin dışta olduğu kadar içte de olduğunu unutmak kolaydı.

"Acı olmadan hayatın nasıl olduğunu unuttum. Birkaç kez kendimi öldürmeyi düşündüm. Kurşun yemek daha kolay olurdu, biliyorsun." Omuz silkti. "Yine de asla yapamadım ve bir gün kafama dank etti... Sonunda bu sonuçları ödüyordum. Hayatlarınızı yakıp yıktım..."

"Mickey, hayır," demeye başladım ama bana nazik bir gülümseme verdi.

"Sorun yok, Küçük Bit. Gerçekten. Bu bedeli ödemek istedim. Gençliğimin aptallığının bedelini ödemek istedim. Ölü deriyi temizlemek için aldığım duşlar ve uzuvlarımı korumama yardımcı olan tedaviler arasında bir yerde, yaşamak istediğimi keşfettim. Daha iyi olmak istedim."

Doğruldu, gömleğini çıkardı. Yara izlerini ve dövmelelerini daha önce de görmüştüm.

"Bunlar da öyle," dedi, önce kolunu sonra da yan tarafını göstererek. Dövmeler bacağından aşağıya kadar uzanıyordu. "Bunlar benim geleceğe, insanlara yardım etmeye olan bağlılığım - tıp faköltesine, doktor olmaya, kaçmayı bırakmaya ve hazır olduğumda buraya geri dönmeye."

Braxton Limanı'na.

Gömleği bir kenara atarak odayı geçti ve benim oturduğum yere geldi. "Çizmeye gittiğimde Vandal'ı bir kenara bıraktım. Burada sokakları unutmak, bir kenara koymak, her şeyi gömmek için elimden geleni yaptım." Önüme geldiğinde uzandı ve beni sandalyeden kaldırdı.

Ellerimi boynuna dolayarak ona doğru eğildim. Göğsünün yarısının sertliği, diğer yarısının pürüzsüzlüğüyle tezat oluşturuyordu. Ondan yayılan sıcaklık beni sarmaladı ve meme uçlarımdan biri yara dokusunun sert çıkıntılarına sürtündüğünde ürperdim.

"Buraya geri döndüm ve Doktor James olacaktım. Artık sokaklar yok. Artık kavga yok. Artık suç yok... hiçbir şey yok. Ama bir şeye doğru koşmak bile koşmayı bıraktığım anlamına gelmiyordu."

Dudaklarını alnıma değdirdiğinde kaşlarımı çattım.

"Sonra o aptal çocuklar bu yaralı kuşu kliniğime getirdiler. Morarmış, hırpalanmış ve çok kırılgan. Yıllar sonra ilk kez Vandal yeniden uyandı ve ben de sana zarar veren şeyi almaya hazırdım. Beni rahat bırakmadı."

"Ve gitmeme izin vermek istemediklerinde bile bana yardım etmeyi teklif ettin." Elimi saçlarının arasından geçirdim. "Sonra çıktım."

"Evet, sonra sen kendi başına geri dönmeye karar verdin. Bunu anlayamadım. Yine de onları değiştirdiğini ya da en azından kendilerini toparlamak için mücadele ettiklerini gördüm. Senin yanında olmak istedim... Sonra Milo dışarı çıktı ve ne kadar aptalca bir şey yaptığımı biliyorsun."

"Hatırlıyorum," dedim yavaşça, bakışları benimkilere kilitlenmiş bir şekilde orada nasıl durduğuna hayret ederek.

"Tekrar özür dilerim," diye mırıldandı, ağzımın kenarını öperek. "Çünkü sen gittiğinde... herkesi korumak için geri döndüğünde, bunun senin için ne kadar kötü olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Seni geri getirdiklerinde..."

Kollarıma baktım ve Mickey kısık bir ses çıkardı.

"Seni geri getirdiklerinde, tekrar vahşileşmiş ve incinmiştin, Vandal'ı geçmişe götürmek mümkün değildi. Artık ondan kaçmak yok. Artık hiçbirinizden kaçmak yok ama özellikle de *sizden* kaçmak yok."

Gözlerim yeniden yaşlarla doldu.

"Küçük Bit, ben hala bir doktorum ama aynı zamanda Vandal'ım. Hâlâ geri vermek istiyorum ama kimsenin sana *ya da* onlara tekrar zarar vermesine izin vermeyi reddediyorum. Bu savaşın içindeyim, tamamında. Çocuklar burada çünkü desteğe ihtiyacım vardı. Buna ihtiyacımız vardı. Onlardan ne yapmalarını istiyorsak onu yapacaklar..."

Dudaklarımı yavaşça yalayarak bir elimi yanağına bastırdım. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum."

Döndü ve beni yatağa geri taşıdı. Beni yere bıraktığında, beni takip ediş şekline pek hazırlıklı değildim. Burası cemaat kilisesindeki yan oda değildi.

Burası onun yatağıydı ve o tam orada, hayattan daha büyük ve benim alanımdaydı. Ona bakmadan hiçbir yere bakamıyordum.

"Küçük Bit, ben varım dediğimde, varımdır. Önce sana zarar verdiler. Sonra seni tekrar incitmek için peşimizden geldiler. Onları senin için kesinlikle yok etmek benim için gerçek bir zevk olacak."

İçimi bir ürperti kapladı. Bu sözler, Jasper'ın bana Eric'e işkence ettiklerini söylediği zamanki kadar karanlık ve kışkırtıcıydı.

"Kana susamışlığın sana yakıştığını söyleyen oldu mu hiç?"

Dudaklarında yine eğlence kıvrımları vardı. "Sana güzel görüldüğü sürece, başkasına nasıl görüldüğü umurumda değil..."

Titredim.

"Bana kesinlikle iyi görünüyor."

"Güzel... Şimdi sana bir sorum var..."

Ellerini örgüme götürdü ve gevşetmeye başladı ama bakışlarını benden ayırmadı. Dudaklarımı yaladığımda, hareketi takip ediyor gibiydi ve yapmasa da beni öpmesini bekledim.

"Soru?" Sonunda kendimi zorlamayı başardım. Düşünmek zordu ve bana doğru bastırdıkça şüphesiz sertleşiyordu. Kot biraz pürüzlüydü ama bu aynı zamanda teninin pürüzlülüğüne de bir farklılık katıyordu. Göğsüne dokunmak için bir elimi kaldırdım ve tereddüt edeceğim anda başını salladı.

"Bana kesinlikle dokunabilirsin, Küçük Bit." Bu izinde seksi bir şeyler vardı. Parmaklarımı dövmenin üzerinde gezdirdim, yara dokusundaki kıvrımların üzerinde parmaklarımı gezdirirken deseni inceledim.

Onu okşuyor gibiydim ama şikayet ediyor gibi görünmüyordu. Saçlarımı çözüp parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken başımı kaldırdım. "Bir sorunuz var sanıyordum..."

"Şu anda nasıl hissediyorsun?" Bana dikkatle baktı. "Fiziksel olarak mı?"

"Bu ve duygusal olarak -zihinsel olarak- nasılsın?"

Bitkin. Endişeli. Korkmuş. Sevinçli. Dehşete düşmüş. Heyecanlı.

Kendinden emin. Güvende.

"Sevildim," diye fısıldadım. "Sevildiğimi hissediyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

EMERSYN

S Gözlerindeki yoğunluğa bakınca içimde bir his uyandı. Kendimi şımarttım, önce omuzlarını, sonra kollarını okşadım ve sevdim. Bu Yara izlerinin dokusu ile hasar görmemiş cildin dokusu o kadar farklıydı ki - onun iki yüzü; şifacı ve savaşçı. Şiirsellik ve ironi gözümünden kaçmamıştı. Tüm dövmelelerini keşfetmek istedim. İstedim ki...

Yukarı doğru uzanarak dudaklarımı yara izlerinin üzerine çizilmiş ilk resme bastırdım. Derinin üzerinde şekillendirilmiş bir zırha benziyordu ya da belki de vücudu onun zırhı olmuştu. Bir elini enseme kaydırdı, ben alttaki çıkıntıları ve yara izlerini takip eden mürekkep çizgilerini izlerken neredeyse bana destek oluyordu.

Onun doğal kokusuyla ormanın birleşimi ciğerlerimi doldurdu. Mickey'yi hiç zorlanmadan bir dağ adamı olarak görebiliyordum. Cüssesi ve sertliği vardı; nazik elleri daha derin bir sertliği gizliyordu. Tüm katmanları sevmiştim. Keşfime devam ederek öpücükler kondurduğumda bir inilti çıkardı.

Sonunda yuvarlandı ve beni üzerine yerleştirirken sııttım. Elleri yanlarımdan aşağı kayarken kıkırdadı. "Seni çığlık atana kadar becermek istiyorum," dedi. "O kaygan küçük amcığa gir, seni doldur, sonra tekrar becer. Sen çok güzelsin, Küçük Bit."

Bu iltifatlar tenimi ısıttı. "Beni doldurmanı istiyorum," dedim ona, parmaklarımı meme uçlarında gezdirerek. Sağdaki büzüldü ama soldaki büzülmedi.

Sinir hasarı.

Başımı eğdim, saçlarımı yolumdan çektim, böylece tepkisiz olana saygı göstermeden önce duyarlı meme ucunu kızdırıp kucaklayabildim. Dövmelerinin altındaki çizgiler kalbimi sızlattı. Dahası, bu kadar yakından, zırh benzeri desendeki bireysel nüanslar daha anlamlıydı ve incelemek için başımı kaldırdım.

"Bu bir ejderha..." Orada bir başın başlangıcı vardı, gözler sanki ejderha uyuyormuş gibi zar zor açılmıştı. Yine de pulların deseni dikkatinizi dağıttı ve dikkatinizi omzuna ve koluna yönlendirdi. Yüzümü kavradığında elini tuttum ve avuç içini öptüm, sonra da kolunu öpmeye başladım.

Ejderhanın pullarının üzerindeki desenleri takip ederken inlemesi beni gülümsetti. Gizli bir gül, kalbimi sızlatan bir sarmaşık, sonra bir zambak ve daha fazlası. Bazı yerlerde gizlenmişlerdi, belli belirsiz. Diğerlerinde ise açık ve daha belirgindiler.

Hayat zorlukların içinde bile çiçek açıyordu. Ya da belki zırh bile umudun kök salmasını engelleyemiyordu. Omzuna kadar geldim, sonra yan tarafını öpmeye başladım. Parmaklarımı Samuray yazısının üzerinde gezdirmek için kolunu kaldırmam gerekti.

Dövmeyi bulmam zaman aldı, hatta dövmeye bakmam için yer değiştirdiğinde bile. Vandalların dövmesi tam orada, Samuray'ın kürek kemiğinin arkasına sıkışmıştı. Eğik başı, durumunu düşünüyor ya da belki de savaşa hazırlanıyor gibi görünüyordu. Hâlâ kınlarında duran bir çift kılıçla silahlanmıştı, savaşmak istemiyor olabilirdi ama buna hazırды.

Kot pantolona geldiğimde başımı kaldırdığımda bakışlarını üzerimde buldum. "Eğer bunları çıkarmak istiyorsan, yüzüme oturacağına söz vermelisin."

Bu seksi teklif karşısında içimden kahkahalar yükseldi. "Sanki bu bir angarya olacakmış gibi konuşuyorsun."

"Aramanızı bölebilir..."

Muhtemelen. "O zaman her şeyi görene kadar senin üzerinde çıplak oturarak daha fazla zaman geçirmem gerekecek."

Parmaklarım kot pantolonunun düğmesinin üzerinden geçerken gözleri karardı. "Neden Alphen?" Karnının üzerindeki yazılar çok belirgindi.

"Alfeim için başka bir kelime," dedi ve başımı salladığımda gülümsemesi büyüdü. "Elfler için İskandinav diyarı. Bir ışık ülkesi..."

"Bir söz." Yerine oturdu. Ejderha, zırh, samuray... "Işık ülkesine giriş." Kot pantolonunun düğmesini açmak için arkaya kayarken, sonra da fermuarını çekiştirirken sadece biraz takılıyordum.

Aleti bana doğru gerilirken hatırladığımdan daha iyiydi. Yan tarafındaki yara izi karnına kadar iniyordu ve sikinin dibindeki deride de benzer çizgiler vardı. Tabandan uca doğru okşadım. Bir tarafında hâlâ çıtır çıtır kıllar varken, diğer tarafı neredeyse merak uyandıracak kadar çıplaktı. Belki de kıllar geri gelmemişti.

Tarif ettiği acının parıltıları içime dağıldı. Çok fazla düşünmeden, çok pürüzsüz etine bir öpücük kondurmak için eğildim. Ani nefesi bakışlarımı yukarıya, gözlerinin bana kilitlendiği yere çevirmeme neden oldu. Küçük öpücükler kondurarak, yaralanan bölgenin her bir parçasının izini sürdüm.

Aletinin dibinde, deri dokusundaki farklılıkları test ettim. Yara izi, aletinin yumuşak, kadifemsi derisi başlamadan hemen önce sona erdi. Ancak-

"Bunu düşünme," diye emretti ve ben de dirseklerinin üzerinde yükseldiği yere baktım. "Ve sana söyledim, eğer onları çıkarmak istiyorsan, o tatlı amcığını tam yüzüme oturtmalısın."

Göğsümdeki sıcaklık hızla sistemime yayıldı. "Ya önce keşfetmeyi bitirmek istersem?"

"Bunu kotumun fermuarını açmadan önce söylemen gerektiğini hatırlatmak isterim." Bu sözlerin altındaki hırıltı doğrudan amıma gitti. Üstüne çıkıp hemen içine dalma isteği doğdu.

İtaatsiz olma ihtiyacı içimde kabardı, tıpkı onun sikini istediğim gibi. Duruşumu biraz yana kaydırdım, sonra sikinin ucunu yaladım. Pre-cum damlacıkları tam oradaydı ve dilimi kendi kişisel ikramımmış gibi horozunun başı üzerinde yuvarladım.

Gözleri kısıldı ve ifadesi sertleşti ama göz bebekleri büyürken gözleri karardı. Kıcımlı hafifçe sallayarak onunla alay ettim. "Küçük Bit-"

Söylemeye niyetlendiği başka ne varsa, sikini gırtlığıma kadar yuttuğumda boğuldu. İnlemesiyle içime zevk doldu. Sonra eli kıcıma indi, bir tokattan çok parmaklarını bir yanağımda gezdirdi.

"Şımarıklık yapıyorsun," dedi dişlerini gıcırdatarak ve başımı eğdim, böylece sikini yutuşumu izleyebildi.

Boğazıma doğru iterken kalçalarını kaldırması içime başka bir kendini beğenmişlik dalgası ekledi. Kontrolü benimle birlikte çözüldü. Beni itmiyor ya da istediğimi yapmamı engellemeye çalışmıyordu.

"Doğru," diye homurdandı ve beni kaldırıp dizlerimi yüzünün iki yanına yerleştirdiğinde güldüm. "Merhaba tatlı kedi, ne kadar kötü bir kıza aitsin..." Beni girişten klitorise kadar yaladığında ve sonra klitorisimi hayattaki göreviymiş gibi dişlerine karşı emdiğinde zorlukla yorum yapabildim.

Gerilim o kadar hızlı arttı ki geri çekilmeye çalıştım. Ama ellerini kalçalarımda tuttu, ben başımı kaldırırken onları sabit tuttu ve aynı anda yukarı doğru itti. Yutma baskısı onu boğazıma doğru çekti ve dişlerini klitorisimin üzerinde gezdirdi.

Acı ve zevk sürekli bir döngü halinde kıvılcımlanıyor, dilini ve dişlerini kullandıkça artıyordu. Aletinin etrafında inledim, iyiliğine karşılık vermeye çalıştım ve sonra çığlık atmak için ağzımı sürükledim çünkü orgazm beni ikiye böldü.

Emdi ve yaladı, benden kaçan tüm nemi yaladı. Ne kadar kıvrandığımdan utanıyordum, onun ısrarıyla dilini sürüyordum. Sonra klitorisime geri döndü ve uyarılma beni tekrar harekete geçirdi.

Mutluluğa dalmış, sikini okşarken boğucu zevkle savaşmaya bile çalışmadım. Ağzına girerken kendimi ayakta tutmak için tek yapabildiğim buydu. Kalçama vuran eli beni kendime getirdi.

"Kalk," diye emretti ve ben de bacağıma kaldırdım. Beklediğimden daha hızlı hareket ederek altımdan çekildi ve kot pantolonu gitmişti, ben de bacağına bakakalmıştım.

Kalçasındaki muhteşem aslana bakakaldığımdan eminim. Kıcının çizgisinde bir pusula görünüyordu. Ve orada, onun kalçasında, başımı eğdim. Duygusal bulanıklık içinde odaklanmak yeterince zordu ama bu...

"Little Bit." Bu komut dikkatimi tekrar Mickey'ye çekti. "Tatlı, değerli Little Bit." Yatağa yerleşti ve kalçasını okşadı. "Gel bana bin, tatlım. O tatlı amcığının etrafımı sardığını hissetmek istiyorum. Hâlâ spazm geçiriyor musun? Seni yaladığımı hissedebiliyor musun?"

Dilinin dudaklarının üzerindeki izi içime bir sıcaklık daha gönderdi. Hemen kucağına atladım ve o sikini yumruklarken ben de ona sarıldım.

"Aferin kızıma," diye övdü, bir elini kalçama koyarak beni aşağıya doğru yönlendirdi ve sonra kendimi ona bıraktım. İniltisi duyularımı okşayan bir başka şeydi. "İşte benim kızım. Kendini boşaltana kadar bana bineceksin..."

Sesindeki yumuşaklıktan yarı sarhoş bir halde bakışlarıyla karşılaştım.

"Benim için o göğüslerinle oyna," diye talimat verdi. "Meme uçlarını çimdikle ve sonra onları tekrar kızdır. Bana neyi sevdiğini göster..."

Daha önceki utangaçlığım geri geldi. Kalçalarımı gerçekten yuvarlıyor, sikini içimde hissetmek için o kıvrımı ekliyor muydum? Kendimle oynayacak kadar hedonist olabilir miydim?

Kıcımı hafifçe çimdikledi. "Şimdi, Küçük Bit. Bana nelerden hoşlandığını göster, kendini boşalt. Beni sağdığını hissetmek istiyorum. Sana verebileceğim her zevki almanı istiyorum..."

Göğüslerimi avuçladım, meme uçlarını yuvarladım ve sıktım. Ben onun hamlelerini karşılarken o beni izliyordu. Kalındı ama boyu içimde daha derinlere ulaşıyor gibiydi. Aşağı doğru her hamlesi leğen kemiklerimizi birleştirip bizi birbirimize kenetleyecekmiş gibi hissettiriyordu.

Başımı geriye atıp, iki parmağını klitorisime doğru kaydırırken göğüslerime masaj yapmaya devam ettim. Uyarılma neredeyse çok fazlaydı ve küçük bir inilti kaçtı

Ben.

"İşte benim kızım. Bırak gitsin... Bunu kaldırabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Bak. ne kadar muhteşem olduğunu. Çok tatlısın, sikimi sanki bunun için yaratılmışsın gibi alıyorsun. Buraya gel, Küçük Bit. O memeleri senin için emmeme izin ver..."

Tekrar sormasına gerek kalmadı. Üzerine uzandım ve dudaklarını bir meme ucunun etrafına kilitleyerek yukarı itti. Sonra diğerine. Aletinin her darbesinde küçük zevk dalgaları artıyordu. Başını geriye çekerek tamamen doğrulup oturdu ve sonra ağzı benimkiyle birleşti.

Onu isteyerek - ona ihtiyaç duyarak - hızımı artırdım ve benimle buluşmak için yukarı doğru iterken kolları beni sardı. Serviksime tam olarak vurmuyordu ama lanet olsun, çok yakındı. Açıdaki değişiklik klitorisimi ona doğru bastırdı ve sonra zevk dışarı doğru patlarken dilimi emiyordu. Boşalırken dudaklarına karşı ağladım.

Saçlarımı yumruklayarak başımı geriye yatırdı ve boğazım boyunca bir yol öptü. Tüm bu süre boyunca, övgü dolu bir ayin fısıldadı.

"Çok güzel. Güçlü. Tanrım, amının etrafımdaki hissine bayılıyorum. Bu göğüsler mükemmel. Hissettiğin tek şey ben olana kadar onları emmek istiyorum. Bana ne yaptığını biliyor musun, Küçük Bit? Seni ne kadar istediğimi?"

Homurtuları onları noktaladı ve orgazmı patladığında sesi kesildi. İçime fişkıran sıvı ısı, başka bir muhtaç inlemeye yol açtı.

"Seni seviyorum," dedi, bu söz beni bedenen ve ruhen bağladı. "Seni çok seviyorum, Küçük Bit." Bu kez yüzünü kavradığımda ve dudakları dudaklarımla buluştuğunda, öpücük aynı aciliyete sahipti, ancak çok daha baştan çıkarıcı bir unsur vardı. "Benim mutluluğum ve benim kutsamam," diye fısıldadı. "Benim."

Evet, ben onundum. Onlar tarafından sahiplenilmek bana bir şeyler yaptı. Sevgilerinin damgasının ruhumdaki tüm çatlak ve parçalanmış yerlere yerleştiğini hissetmek. Bantlıyorlardı, mühürlüyorlardı.

Kırılmış mıydım? Evet.

Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştum, nefes nefese kalmıştım ve nefesimi geri alamıyordum. Kesinlikle paramparça olmuşum ve binlerce parçaya ayrılmıştım.

Bu adamlar... benim a d a m l a r ı m , vandallarım, beni tekrar bir araya getirdiler. Bana tekrar tekrar gösterdiler - kırık fena değildi.

"Seni seviyorum." Bu kendime olduğu kadar ona da verilmiş bir sözdü. Çünkü Mickey de kırılmıştı. Hepimiz öyleydik. Dudaklarına bir öpücük kondurduğumda

ve sonra birlikte yere yığıldık, ağzımı yutarken hala titriyorduk

-Belki de paylaştığımız tüm duyguları tüketmeye çalışıyordu.

Belki de sadece içime akıtıyordu. Hâlâ birleştığımız yerdeki döl kaygandı ve kalçalarımı onunkilere çarptım. Onun iniltisi benimkine cevap verdi. "Seni seviyorum," diye tekrarladım, kelimelere ihtiyacım olduğundan değil. Onları ben istedim. I

bilmesini istedim.

"Birazcık," diye fısıldadı öpücüklerin arasında. "Sana yapmak istediğim şeyler... seninle yapmak istediklerim."

"Evet," diye yanıtladım. "Ne olursa."

Ve bunda ciddiymdim. Onlar için mi?

Onun için mi? Her şey için.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

ROMA

I jeton koymadan oynamaya devam edebilmem garipti. Görünüşe göre, Vegas uzun zamandır slotlarını ve benzerlerini geliştirmişti. Oyunlar. Sadece paranızın yüklü olduğu bir karta ihtiyacınız vardı ve sonsuza kadar oynayabilirdiniz.

Para harcamaktan başka, bana yapacak bir şey veriyordu. Sol tarafımdaki hareket Doc'un arkadaşlarından birinin oturduğunu gösteriyordu. Alfabe. İsimlerden emin değildim ama umurumda da değildi. Eğer kendilerine böyle hitap edilmesini istiyorlarsa, bunun bir önemi yoktu.

"Ondan bir iz yok mu?" Kendi kartını yerleştirdi ve oynamak için düğmeye bastı. "Hayır."

"Bu üçünden biri." Başımı salladım.

"Hangisinin en sevdiği olduğunu bulabilirsek işimiz kolaylaşır."

Evde karısıyla birlikte olsaydı ya da kızı için endişelenseydi her şey daha kolay olurdu. Yine de fark etmezdi. Tekrar oynamak için düğmeye bastım.

"Kumar hiçbir zaman bana göre olmadı," dedi Alfabe. Adamın konuşmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Gevezelik beni rahatsız etmedi; bana biraz Freddie'yi hatırlattı. "Gerçekten, tek yaptığımız bir düğmeye basmak. Burada beceri yok. Kartlar farklıdır. Yine de bu daha çok çekiliş şansı ile ilgili. Ben yeteneklerime ve beynime dayanan oyunları tercih ederim."

Para kazanmasını kutlayan bir alarmla makinesi yandı. Aynı zamanda çok dikkat çekti.

"Siktir git," diye mırıldandı. "Tamam. Gidiyorum."

Sonraki iki gün de benzer şekilde geçti. Reginald Sharpe'ın tercih ettiği üç kumarhaneyi belirledik. Ancak avımızın dördüncü gününde, makinede ve görevimizde büyük ikramiyeyi vurdum.

İğrenç sesi duymazdan gelerek çocuklara bir mesaj gönderdim. Gözüm onun üzerindeydi. Takip ediyordum. "Yoldayız" gibi cevaplar verdiler. Kartı yuvasından çıkarıp cebime attım.

İçkiyi ve makineyi bırakarak adamı ve refakatçisini takip ettim. Yanında üç adam vardı. Hepsisi de silahlıydı. İlginç. Labirente geziniyorlardı.

makineler ve oyunlarla doluydu. Tüm bu dikkat dağıtıcı unsurlar nedeniyle asansörlere ulaşmak zorlaştı.

Benim böyle bir sorunum yoktu. Alfabe bizden önce asansörün yanına vardı. Dördünün bindiği asansöre ilk binen o oldu. Elimde telefon, onları görmezden gelerek peşlerinden gittim. Yirmi dördüncü kat.

Yirmi saniye için üstündeki düğmeye bastım. Asansör yükselirken ses olarak sadece müzik çalıyordu. Sharpe'ın telefonu çaldı. Susturdu. Bir dakika sonra tekrar çaldı. İşlemi tekrarladı. Asansördeki diğer herkesin farkında olsam da bakışlarımı telefonumdan ayırmadım.

Üçüncü zil sesi ona küfür ettirdi. "Allah kahretsin." Telefonu kulağına götürdü. "Yoldayım amına koyayım." Kaba kızgınlığı kültürlü ses tonunda daha iyi çıkmıyordu. Sadece sinirlendiğini belli ediyordu.

Kapılar yirmi ikinci katta açıldı ve dışarı çıktım. Kapılar arkamdan kapanırken bile yönümü bulmak için soldan sağa bakıyordum. Acele etmek istesem de etmedim.

Las Vegas'ın *her yerinde* kameralar vardı. Her şeyi gelişigüzel yapmaya özen göstermiştik. Burada o kadar bağlantımız yoktu ama bazı bağlantılarımız vardı. Doc'un ekibinde daha fazlası vardı. Koridorun sonunda merdiven boşluğuna girdim ve yirmi dördüncü kata çıktım.

Oraya vardığımda, yirmi dördüncü kata çıkmak için Alfabe'nin bana verdiği diğer anahtar kartı kullandım. Bir kata ancak o katta odanız varsa girebiliyordunuz. Neyse ki bu anahtarlar her katı açıyordu.

Sharpe'ın adamlarından birinin asansöre bindiğini görmek için tam zamanında yetiştim. Diğer ikisi koridorun hiçbir yerinde yoktu. Zil çaldıktan sonra koridorun diğer ucunda Alfabet belirdi. Telefonum çaldı.

Oda 2418.

Hemen ardından ikinci bir mesaj geldi. Kellan, Voodoo, Vaughn ve Freddie binadaydı. Milo burada değildi çünkü hiçbirimiz onun Sharpe'ı öldürmeyeceğinden emin değildik.

Jasper ve Liam, Doktor ve ekibinin geri kalanıyla birlikte Starling'in yanına bırakılmıştı. Buraya kadar geleceklerdi.

Alfabet'ten yeni bir mesaj geldi.

Oda 2417, hepsi bizim.

Nasıl yaptığını sormadım; umurumda da değildi. Kapıya gittim ve kendimi içeri attım. Bağlantı kapısının çalınması başka bir mesaja eşlik etti.

Benim.

Açtım.

"Adamlarınızı 2420'ye yerleştirdim. Onların 2418'e bir bağlantı kapısı var. Orası dolu ama misafir yok." Başına bir kayış geçiriyordu. Topallaması alt kattakinden daha belirgin görünüyordu ama yorum yapmadı, ben de öylece bıraktım.

Onun yerine, nöbet tutmak için kapıya geri döndüm.

"Hazırlanmak için on beş dakika. Bir koruma dışarıda, ikisi onunla birlikte içeride." Zaten bildiklerimle uyuşuyordu.

"Onu zarar görmeden çıkarmak için en iyi plan, önce o muhafızlardan birini ya da ikisini birden tuzağa düşürmek, sonra da onu almak."

"Zarar görmesi umurumuzda değil."

Asansördeki adam karısını ya da kızını özleyen biri gibi davranmamıştı. Acı ekebilirdi. Ona canlı ihtiyaımız vardı. Sakat kalabilirsin ama yine de yaşarsın.

Kellan'ın harekete geçmeye hazır olması bir saat sürdü. Bu süre içinde üçüncü muhafız oda servisiyle döndü, sonra da onu içeri taşıdılar. nc koruma kaldı ama diğer ikisi gitti.

Yazık.

Bir muhafızı bastırmak kolay olurdu.

"Nakliye burada," dedi Alphabet. "Biz hazır olduğumuzda onlar da teslim almaya hazırlar."

Başımı salladım.

Odadan çıkıp koridoru geçtim ve kapıyı aldım. Odadaki görevli

"Yanlış oda," dedi.

Kapıyı tekrar çaldım ve bekledim. Boş bir ifade ve yorum yapmamak bazen uzun bir yol kat ettiriyordu.

"Yanlış. Oda." Gardiyan kapıya daha yakındı. Ve sinirliydi.

Glmsemedim ama kapıyı tekrar aldım.

"Bak, seni aptal-" Adam kapıyı amaya başlarken küfretti. Bitirmesini beklemedim, içeri girdim ve kapıyı suratına çarptım. Sendeleyerek geri çekildi ama sonra bana doğru hamle yaptı, ama ben çoktan içeri girmiştim ve silahımı alnına dayamıştım.

Odanın diğer ucunda, Sharpe elinde cep telefonuyla şehre bakan pencerelerin yanında duruyordu. Henüz arkasını dönmemişti ama dikkatini ektiğime hiç şüphe yoktu. Tatmin olmuş bir şekilde gardiyana tabancayla vurdum ve silahın kabzasını kullanarak onu bayılttım.

Sharpe'in durduğu yere geçerek telefonuna başımla işaret ettim.

"Brad," dedi yavaşça. "Seni beklemeye almam gerekiyor."

Sharpe'in alnında boncuk boncuk ter vardı. Rahatsız olup olmaması umurunda değildi. Onu yatağa doğru salladım ve kafasının arkasına sert bir darbe indirdim. Yüzüstü yatağa yığıldı. Çok yumuşak bir inişti ama hâlâ nefes aldığından emin olmak için onu sürükledim.

"Reginald," dedi telefondaki ses, "seninle işim bitmedi."

Adı ekrandaydı. Güzel. Telefon numarası elimizdeydi. Sabırsızlık her bir kelimeyi kırıştırarak kardeşini tekrar aradı. Bitişik kapının kilidini açmak için yürürken telefonu kulağıma götürdüm.

"Kardeşiniz telefona gelemes Bay Sharpe," dedim. "Bu da kim lan?"

"Göreceksin." Orada bırakabilir ya da "Belki" diye ekleyebilirdim. Bununla birlikte aramayı sonlandırdım ve telefonu kapattım. Kellan önce bana sonra da Sharpe'a baktı.

"Plan bu değildi."

"Yaşayacak." Burnunu kırmamıştım.

En azından henüz.

Yüz ifadesine bıkkınlık dokunmuştu ama Vaughn sırttı. Uzandı ve muhafızı çekerek diğer odaya götürdü.

Kellan Sharpe'a doğru yürüdü. Nabzını kontrol etti, sonra ceplerini boşalttı. Cüzdanı, anahtarları ve bir başka telefonu bana attı. Ben de kapalı olduğundan emin olduktan sonra onu da diğeriyle birlikte cebime soktum.

Kapı çalındı. Freddie, "Oda servisi," diye seslendi. "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz Bay Sharpe. Dağınıklıkla ilgilenmeye geldik."

Vaughn onu içeri aldı, yüz ifadesi neredeyse eğleniyordu. Dürüst olmak gerekirse, hiçbirimiz bu deneyimden zevk almıyorduk... henüz.

Çok ciddiydi ve hepimiz Starling ve diğerlerinin yanına dönmek istiyorduk. Freddie bir otel çalışanı gibi giyinmişti. Bir çamaşır arabasını içeri sürükledi, onu otel güvenliği gibi giyinmiş Voodoo izledi.

"Altı dakikalık bir süremiz var," dedi. "Hızla kapanıyor. Alfabenin gözleri muhafızların üzerinde."

Görevleri paylaştık. Dizüstü bilgisayar, dijital tableti ve daha fazlası dahil olmak üzere odadaki her şeyi alarak bavullarını topladım.

"Ya kasada bir şey varsa?" Vaughn, adamı pek de nazik olmayan bir şekilde çamaşır arabasına atıp üzerine de makul miktarda koli bandı yapıştırırken sordu.

"Bırak," dedi Kellan. "Beş dakikamız var. Siz ikiniz gidin. Diğer herkes diğer odaya."

Muhafızı diğer odanın dolabının içinde bantlanmış ve sabitlenmiş halde bıraktık. Sonra ayrılmadan önce orayı sildik ve ayrıldık. Nakliye buradaydı, bu da aşağı inmek anlamına geliyordu.

Sharpe'ın bavullarını yanımızda getirdiğimiz bagaja koyduktan sonra aşağı inmesi için Vaughn'a bıraktım. Alfabe, GPS etiketleri olması ihtimaline karşı onları herhangi bir yere götürmeden önce tarayacaktı.

Alt katta, otelden dışarı çıktım ve yürüyüşe çıkmış gibi arka tarafa doğru yöneldim. Dışarısı karanlıktı. Bir odaya girip pencereyi görene kadar saatin kaç olduğunu bile fark etmemiştim.

Buradaki oteller ve kumarhaneler dışarıyla ilgilenmiyordu. Hava kuru ve sıcaktı. Ayrıca çok fazla insan vardı. Kellan başka bir kapıdan çıktı ve ben daha arkadaki garaja giden araba yoluna varmadan bana yetişti.

Oraya vardığımızda Freddie çoktan çamaşır arabasını Voodoo ile birlikte dışarı çıkarmıştı. Soluk kahverengi gözleri neredeyse altın gibi görünen zayıf bir kadın bekliyordu. Koyu mavi bir tulum giymiş ve şapka takmış olan bu kadın çarşaf şirketinin şoförü kılığındaydı.

Freddie ona yaklaşırken, "Sadece iki araba," dedi. Yalnız değildi. Diğer adam uzun boylu, sarışındı ve aynı kıyafeti giymesine rağmen her şeyiyle polis olduğunu belli ediyordu.

Kellan da aynı sonuca varmış olmalıydı ki Freddie'ye doğru bir el kaldırdı. Voodoo öne doğru kayarak işaret etti ve kadın hafifçe güldü.

"Sana bunu henüz satamayacağını söylemişim," dedi omzunun üzerinden ve yanındaki adam sadece omuz silkti.

"Umurumda değil. Rick, Fletcher'la birlikte gözetleme işini hallediyor ve sen de bu pisliklerle tek başına buluşmayacaksın."

"Çok sevimlisiniz," dedi bize dönmeden önce. "Nakliye. Özel teslimat."

"Seni doğrudan beklemiyordum," dedi Kellan kayıtsızca. Çenesinde bir kas kasıldı.

Omuz silkme sırası ondaydı. "Talebi okudum. Makul bir talep gibi görünüyordu. Sadece imha etmek değil de teslim etmek istediğinize emin misiniz?"

"Evet," dedi ona. "Planlarımız var ve paketin bozulmamış olması gerekiyor."

"Pekâlâ. Üç günden az, beş günden fazla olmayacak." Bir kart uzattı. "Yetmiş iki saat içinde bu numarayı arayın ve teslimatı kabul etmek istediğiniz adresi bırakın." Bir an için Kellan'ı inceliyor gibiydi, belki de yanındaki adamın hoşuna gittiğinden daha uzun bir süre.

"Tamamdır." Kellan sert bir baş hareketiyle kartı aldı. "Yardımanız için teşekkür ederim."

"Elbette, yol gezilerine bayılırım." Sonra bana bir bakış fırlattı ve yanındaki adam gerçekten hırladı. Freddie, Voodoo'yla birlikte iki çamaşır arabasını yükledikten sonra aval aval bakıyordu. "Güzel gözler."

Sonra başka bir şey söylemeden minibüse bindi. Yanındaki adam, o motoru çalıştırana kadar içeri girmedi. Kellan arabadan indiklerinde saatini kontrol etti ve Voodoo'ya bakmadan önce Freddie'ye baktı.

"Ortağın mı?"

"Çoktan çıktı."

Sonraki bir saat Vaughn'la birlikte arabaya binmeden önce varlığımızı silmekle geçti. Arka koltuğa yerleştim ve gözlerimi kapattım. Uzun bir yolculuktu ve Freddie çoktan gerilmişti.

Vaughn arabayı trafiğe çıkarırken, "Bana yemek yiyeceğimizi söyle," dedi. Doc'un arkadaşları hemen arkamızda olacaktı.

"Şehirden çıktıktan sonra yiyecek alacağız." Bu da en az birkaç saat demekti çünkü iyice uzaklaşmak istiyorduk. Vaughn, "Biraz kestir," diye önerdi. "Hiç uyumuyorsun."

"Ondan bu kadar uzakta olmak hoşuma gitmiyor."

Ben de nefret ederken bu düşünceye karşı çıkamazdım. Kendi telefonumu çıkarıp onun rehberine girdim ve ona bir öpücük gönderdim.

Onun gönderdiği kalp gözleri beni gülümsetti. Telefonu Freddie'ye çevirdim. "O iyi. Şimdi uyu."

Homurdandı ama uzun bir süre mesaja baktı. "Tamam o zaman. Yemek yediğimizde beni uyandır."

Başımı salladım, telefonumu kaldırdım ve gözlerimi kapatmadan önce kollarımı kavuşturdum.

Birkaç gün içinde Starling'in yanına dönecektik ve Starling'in babasını buzdolabında asılı tutacaktık. Bize bildiği her şeyi anlatacaktı.

O zaman onu öldürürüz.

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Müzik yavaşça başladı, "I Tried" hoparlörlerden gelirken her nota açılıyordu. Melankolik notalara doğru uzandım.

Her hareket abartıldı ve fazladan bir vuruş için tutuldu. Yavaşlık daha derin uzantıları teşvik etti. Yavaş tempo, müzik Thomas Day'in "Not My Job Anymore" şarkısına geçerken bir pozisyondan diğerine akmamı sağladı.

Kas hafızası devreye girdi. Eskisi kadar yorucu antrenmanlar yapmasam da buna ihtiyacım vardı. Korkuyu ve endişeyi boşaltmam gerekiyordu. Hepimizi boğan kederin ve öfkenin gitmesine izin vermeliydim. Kısa bir süreliğine bile olsa.

Olanları unutamazdım. Kimse unutamazdı. Kendime bunun önemli olmadığı yalanını söyledim. Her şeyi olabildiğince derine gömdükten sonra, zehir hala rüyalarım, ruhuma ve hayatıma akıyordu. Kendimi müziğe verdim, ona daldım ve teslim oldum. Her adım beni kaldırdı, bu yükleri omuzlamama izin verdi, sonra onlardan kurtuldum.

Austin Giorgio'nun "You Put a Spell on Me" şarkısından Sam Smith'in "Unholy" şarkısına kadar, baladik şarkı sözleriyle mezun oldum. Çalma listesinin hızı ve temposu ayak parmaklarımın üzerinde durana kadar arttı, hizalama mükemmel bir şekilde yerleştirildi ve sonra sıçramayı yaptım. İpekler hemen oradaydı ve Roma ile Liam beni fuar alanına götürdüğünden beri uçmamıştım.

İpeklere tırmanırken, yuvarlanırken ve sarılırken daha keskin hareketler gerekiyordu. Notalar düştüğünde düştüm ve uçarken bıraktım. Dünya eriyip giderken hayata dönmek gibiydi. Var olan tek şey ben, müzik ve ipeklerdi.

Her esneme beni daha yükseğe çıkardı. Her kıvrım havadaki dansa yeni bir katman ekledi. Baladlar daha da şiddetlendi. Etrafımı saran yalnızlık paramparça oldu, göğsümün etrafındaki mendeneyi serbest bıraktı.

Ben dönüp akarken gitarlar ve davullar devreye girdi. İpeklerin her çıtırtısı ve her düşüşü nabzımın yükselmesine neden oluyordu. Yerdeki tekme ve sıçramalarla havada dans etmeyi eşleştirmenin komik bir yanı vardı.

Kontrollü hareket.

Mimleme yüzeyi.

Yuvarlanıyor ve dönerek düşüyor.

İlk kez bir hava ringine çıktığım an gözümün önünden geçti. Mutlak sevinç. Uçmaya her zaman eşlik eden sihir. Kollarım ve sırt kaslarım yanarken bile bu ateşin tadını çıkarıyordum. Terden sıırıslıklam olmuş bir halde, rahatsızlığı arzuladığım halde geçişlerin hızını yavaşlattım.

Coldplay Queen'e geçti, sonra tekrar klasik bir parçaya döndü ve böyle devam etti. Her bir şarkı, ben çıplak kalana kadar içimdeki her bir duygu damlasını söküp atmak içindi. Ateş beni tüketiyor, fazlalıkları yakıp kül ediyor, geride sadece *beni* bırakıyordu.

Son şarkı bittiğinde, mükemmel bir kalça kilidine kıvrılmış bir şekilde asılı kaldım.

Şimdiki zaman hızla içeri girerken sessizlik daha da derin görünüyordu. Her kasım titredi ve terim yere doğru damladı. Birinin geldiğini anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu. Havadaki fark oradaydı ama şimdiye kadar o bölgeden çıkmamıştım.

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak karnımı kıvırdım ve kendimi doğrulmaya zorladım, sonra ipeği yakaladım ve oluşturduğum beşikte yarı oturarak dinlendim. Aynada kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım. Kapıya o kadar yakın duruyordu ki, içeri girer girmez durup durmadığını merak ettim.

"Lanet olsun, Ivy," dedi nefesini dışarı üfleyerek. "Bu..."

"En iyi işim değil," diye itiraf ettim, sonra kendimi ipeklerden kurtardım ve düşene kadar aşağı kaydım. Nefesimi tekrar kontrol altına almam çok uzun sürüyordu. Rejimimi hızlandırmam gerekiyordu. "Yine de bir süredir aşağıdayım."

"Bana oldukça harika göründü," dedi ve ben de ona minnettar bir sırıtış attım.

"Sen benim ağabeyimsin, yaptığım her şeyi sevmen gerekir."

Homurdandı. "Pek sayılmaz. Hoşlanmadığım pek çok şey yapıyorsun." Benden gelecek itirazları savuşturmak istercesine ellerini kaldırdı. "Ve ben de çoğunlukla sineye çekmeyi öğreniyorum."

Telefonumla birlikte bıraktığım yerden havlumu alırken sıırıttım ve yüzümdeki teri sildim. Artık çok çalışmış gibi kokuyordum. "Öyle," dedim. "Bunu takdir ediyorum."

"Bugün benimle konuşacak kadar takdir ediyor musun?"

Sesindeki tedirginliğe ve gözlerindeki ihtiyata rağmen su şişemi aldım ve sıırıtarak "Seninle her gün konuşuyorum" dedim. Sonra bir yudum aldım.

kıkırdarken uzun bir içki içti.

"Doğru, buna ben girdim."

"Evet."

Havluyu boynuma dolayarak odanın içinde bir tur atmaya başladım. Kaslarımı rahatlatmak için olduğu kadar terlemeyi yavaşlatmak için de soğumaya ihtiyacım vardı. Her yerim yanıyordu ama bu iyi bir yanmaydı.

Kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı. "Nasılsın?"

Bir yudum daha almadan önce ona baktım. Su nefis bir şekilde serindi. Ona verecek hazır bir cevabım yoktu. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim, çemberimde volta atarken onunla bakışlarımızı kilitledim. "Çoğu zaman kendimi oldukça iyi hissediyorum. Ama bazı anlar oluyor..."

Anlar ve kötü rüyalar. Yalnız uyumadım, bunun yardımı oldu. Ama Mickey de son birkaç gecedir kötü rüyalar görüyordu. Birden fazla kez kalkıp gitti. Sanki bir kez uyandı mı, orada öylece kalamazdı.

Bir keresinde Mickey giderken Liam içeri girmiş ve doğruca yatağa girmişti. O bana sarıldığında, sıcağın bunalmışım ve tekrar uykuya dalmışım. Yine de, Mickey kabuslar geldiğinde kalmıyordu ve bu konuda ne yapacağımdan *henüz* emin değildim.

"Sonra aklımdan çıkmıyor ve kendime binlerce soru sormaya başlıyorum. En azından Lainey sonunda bana mesaj attı." Bu da başka bir sinir bozucuydu.

İlgisi yüz ifadesini değiştirdi. "O nasıl?"

"İyi olduğunu söylüyor." Ona inandım. Bir noktaya kadar.

Yüzüne endişe damgasını vurdu. "Öyle olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Bilmiyorum, bu beni rahatsız ediyor. Onun için boktan bir arkadaş oldum." "Hayır, olmadın." Savunması içgüdüsel oldu ve bunun için ona tapıyordum.

"Öyleydim. Adam her ne halt ediyorsa onu yapmaya gitti. O da orada ailesiyle uğraşıyor ve küçük kız kardeşini dramdan uzak tutmaya çalışıyor ve ben de pek yardımcı olamadım."

"Güvendesin," dedi, sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. "Mayhem'in senden istediği de bu. Güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı var."

"Ayrıca yalnız kalmaması gerekiyor," diye belirttim ve homurdandım. "Evet, endişemi görmezden gel ama asıl mesele ikinizin arasında bir şeyler varmış gibi görünmesi."

Garipti. Ama benim de hoşuma gitti.

"O buraya ait değil, Ivy," dedi ve ben de gözlerimi devirdim. Su şişesini boşalttıktan sonra kapağını tekrar taktım ve fırlattım. Bu

kafasından sekti ve bana göz kırptı.

"İnsanların nereye ait olduğuna karar vermeyi bırak. Yemin ederim, çocukken sen de koridor nöbetçisiydin."

Şişeyi aldı ve karşı koysa da gülümsemeye benzeyen şüpheli bir ifadeyle bana baktı. "Kimse sana insanlara bir şeyler fırlatmanın hoş olmadığını söylemedi mi?"

"Hayır," dedim ve p'yi patlattım. "O dersi Ms. Görgü kuralları. Liam sana söylemedi mi? Ben bir cehennem dölüyüm."

Gülerek başını salladı. "Bak ne diyeceğim, neden gidip duş alıp üstünü değiştirmiyorsun? Sonra biraz yemek yeriz. Biraz takılırız."

"Her şey yolunda mı?" Elbette değildi. İyi olmamak bir süredir bizim gerçeğimizdi. Ama çocuklar benimle ilgilendiği için mutluluğu bir araya getirmeyi başarıyordum. Milo'nun da Lainey'le aynı şeyi yapmasını umuyordum ama o iç çekti.

"Hem evet hem hayır," dedi. "Git duş al. Bize pizza getirmesi için bir fare göndereceğim. Ne kadar karbonhidrat yediğin konusunda sızlanmanı dinlemek istiyorum."

Onu tersledim, o da güldü.

"Sebze severlerden istiyorum, lütfen... sosisli... ve sucuklu... ve belki biraz da jambonlu."

"Evet, bu bana bir vejetaryen aşığı gibi geldi," diye yorum yaptı kapıyı bana açarken ve ben de sırttım.

Sadece bunun için... "Et severleri sevdiğimi biliyoruz, bu yüzden sadece bunu sipariş edebiliriz."

Bakışları düzleşti ve sadece bana baktı. "Velet."

Daha da geniş sırttım. "Evet, evet, öyleyim."

Ve bununla gurur duyuyorum.

Kıkırdaması beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Mickey burada değildi, kliniğe gitmişti ve Bones da onunla gitmişti. Her zamanki gölgem Lunchbox da bugün kulüp binasında yoktu. Depodaki o günden beri görmediğim Grace'le birlikte olduğunu varsaymak zorundaydım.

Mickey'ye onu sormam ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Mickey adamlarına güvenirdi, bunu anladım. Her halükarda doğrulamaktan zarar gelmezdi. Lunchbox'ı tokatlamaktan zevk almış gibi görünse de, gerçekte neler olduğunu saklamanın ne kadar kolay olduğunu biliyordum.

Jasper ve Liam süitte değildi, bu beni şaşırttı. Ne zaman dışarı çıkmışlardı? Herkes meşguldü. Odanın kapısına doğru baktım.

Salon. Annemi birkaç gündür görmemiştim ve her seferinde bunu düşündüm...

Dönerek duş almak ve üzerimi değiştirmek için odama yöneldim. Odanın kendisi sessizdi, yatak yapılmıştı ve düzenliydi ama şifonyerin üzerindeki iki büyük çiçek demeti o sabah ayrıldığımda orada değildi.

Pembe, turuncu ve sarı güller -biri çok renkli olmak üzere- buketlerin içine yerleştirilmişti. Peru zambakları vardı. Papatyalar. Ayçiçekleri. Bebek nefesi. Ve sarmaşık.

Hayatımda gördüğüm en büyük çiçek grubuydu ve çok güzellerdi. Bir performans, yeni bir gösteri ya da kapanış gösterisi için gül aldığım da bile, en fazla bir düzine uzun saplı gül olurdu ve hepsi bu kadardı. Onlar da güzeldi ama *bu* kadar değil.

Aralarında bir kart duruyordu ve her devasa vazodan gelen tatlı kokuyu derin derin içime çekerek kartı elime aldım. Oda bir bahçede uyumak gibi olacaktı. Bu beni gülümsetti.

Zarfı yararak açtım, not kartını çıkardım ve açtım.

HELLSPAWN,

Tüm günlerimi aydınlatıyorsun, özellikle de her şeyin çok karanlık olduğu son birkaç haftayı. Belki de karanlıkta kaldığın ve bunun seni korkutmadığı içindir. Ya da belki karanlıktan kurtulduğunuz ve aydınlığın kıymetini bildiğiniz içindir. Belki de sadece çok inatçı olduğun için bana yalnız olmadığımı hatırlatıyorsun ve aksini iddia etmeme izin vermiyorsun.

İÇİMDEN BİR KAHKAHA YÜKSELDİ.

MESELE ŞU KI, SEN BENİM İÇİN MÜKEMMEL BİR KIZSIN. BİZİM İÇİN. OLMAYI HAK EDİYORSUN Bunu sık sık söyledim. Ayrıca çiçekleri, elmasları ve seni kabul etmeye ikna edebileceğim tüm güzel şeyleri hak ediyorsun.

*Seni
seviyorum.
Liam*

BU BASIT VE DOĞRUDAN BEYAN KARŞISINDA GÖZLERİM DOLDU.

NOT: İKİ BUKET VAR ÇÜNKÜ JASPER KÜÇÜK BİR SÜRTÜK GIBİ DAVRANIYORDU.

Senin de çiçek almanı isteme konusunda. Herkes döndüğünde yedi olacağından eminim, ama benimkiler önceydi ve J'nin canı cehenneme.

BİR KAHKAHA PATLATTIM, ÇÜNKÜ GERÇEKTEN DE ÖYLEYDİ. ON DOLAR DİYOR KI Jasper bunu yazdığını gördü ve ona ters ters baktı. Bakışları muhtemelen kahkahaya dönüştü. Kokularından derin bir nefes daha alarak gülümsedim.

Duştan sonra bile çiçeklere bakıp gülümsüyordum. Rahat kıyafetlerimi giydim ve telefonum çaldığında oturma odasının kapısını açtım.

Milo koltukta oturduğu yerden başını kaldırdı, elinde kendi telefonu vardı. Telefonumu çıkardım.

Lainey'nin adı ekrandan bana doğru parladı. Cevap tuşuna basarak telefonu kulağıma götürdüm. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi oflayarak. "Ani sessizliğim için özür dilerim. Son iki haftayı Ezra'nın lanet adasında sıkışıp kalarak geçirdim."

Ezra'nın ailesinin bir adası vardı. Bunu unutmuştum.

"Ama sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye tekrarladı iç çekerek. "Siz iyi misiniz? Bugün geri döndüğümde bana bilgi verdi. Ayrıca yeni bir korumam var, onunla tanışmanız için sabırsızlanıyorum." Kuru ses tonu beni neredeyse güldürecekti.

"Biliyor musun, ilk defa," derken Milo'yu beni incelerken yakaladım. "Ezra'ya katılıyorum. Ben de senin güvende olmanı istiyordum, her ne kadar ne yaptığını bize bildirmediği için onu taşaklarından yumruklasam da."

"Dürüst olmak gerekirse, kaçırılmak hiç de söylediğin kadar seksi değil." Neredeyse azarlar gibi konuşmayı başarıyordu ve ben de gözlerimi devirdim.

"Buna hiç seksi demediğime eminim, Lainey," adını bilerek söyledim ve Milo ayağa kalktı. "Ama senin güvende ve sağlıklı olman daha önemli."

Milo'nun kilitlenmiş omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı boşaldı. "Evde misin?"

"Büyükbabamın şehirdeki dairesindeyim, dolayısıyla korumam var. Andrea okula geri döndü, bu yüzden annemle ya da Adam'ın babasıyla uğraşmak zorunda değilim. Büyükbabamın bu hafta toplantıları vardı, ben de ona burada kalıp kalamayacağımı sordum. Tally'nin ziyarete gelmesi gerekiyordu ama... ben sana gelebilirim."

"Burada olmanı çok isterim," dediğimde Milo'nun yüz ifadesi gerildi. "Ancak şu anda bu işin tam ortasında olmanı istemiyorum. Çok fazla belirsizlik var ve Fuckbucket Amca'nın peşimizde olduğunu biliyoruz. Ama annem elimizde."

"Oh," Lainey'nin sesi alçaldı, endişesi derin bir çizgiyle altından belli oluyordu. "Nasıl gidiyor?"

"Zor zamanlar geçiriyorum," diye itiraf ettim. "Ama Milo harikaydı, çocuklar da öyle."

"Bir şey yapabilir miyim?"

"Kendine dikkat et," dedim ve Milo'nun bir şey söylemese bile onu duyabileceği kadar yakınına gittim. "Peki ya sen? Senin neye ihtiyacın var?"

Onun iyi olduğunu bilmek dünyama biraz daha iyi geldi.

"Sen de güvende ol. Eğer o kalın kafalı kardeşin oradaysa, ona sana göz kulak olmasını söyle."

"Her zaman öyleydim," diye gürledi Milo. "Uslu dur, Mayhem."

"Yaptığım işte çok iyiyim," diye karşılık verdi. "Gitmek zorundayım ama temkinli davranıyorum. Sizden de aynı şeyi bekliyorum."

"Seni seviyorum,

Lainey." "Seni

seviyorum, Em."

Milo hiçbir şey söylemedi, ama o da burada kalmadı. İçimi çektim. "O iyi."

"Güzel," dedi. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım. Ne yapacağız?"

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

T Vegas'tan dönüş yolculuğu olaysız ve düpedüz sıkıcı geçmişti. Freddie'nin gevezeliğe olan eğilimi zaman geçirmemize yardımcı oldu. Biz

hepimizi meşgul eden tek bir konudan kaçındı.

Sharpe. Ne bildiğini. Ne zaman bildiğini. Bu bilgiyle ne yaptığını.

Ölümünün ne kadar acı verici olacağı büyük ölçüde bu faktörlere bağlıydı. Milo'nun Ivy'sini emanet ettiğim iki kişi, Sparrow'umla birlikte. Birinin kendisi de kurbandı. Onun için üzüldüm, gerçekten.

Yine de, kayınbiraderinin neler yapabileceğini çok iyi biliyordu ve yine de savunmasız bir çocuğu düzenli olarak onunla bıraktı mı? Evet, bunun için lanet bir geçiş alamadı. Benden değil. Milo'dan değil. Hiçbirimizden değil.

Sparrow'un annesinin odasını terk edip -ve Milo ile Sparrow'a verdiği onay ne olursa olsun- gözyaşları içinde yere yığıldığı günden beri, kurtarmak istediği kadınla daha fazla zaman geçirmekten kaçınıyordu. Yaptığı seçimin ne kadar farkında olduğundan emin değildim ama yanlış anlaşılacak bir şey yoktu.

Bu konuda onunla yüzleşmek istiyor muydum? Hayır. Onunla *yüzleşmeli* miydim? Emin değildim ve onu zor durumda bırakma fikri de umurumda değildi. Şu anda, fırtınada hepimizin onun limanı olmamıza ihtiyacı vardı.

Sırlarıyla bize güvenmesi bir lütuf ve bir inanç eylemiydi. Bize acısıyla güvenmesi, ondan isteyebileceğimizin çok ötesindeydi. Çok uzun zamandır acı çekiyordu ve tek başına acı çekiyordu. Artık bunu yapmak zorunda değildi. *Sözlerimize* ve *bize*, onun için bu yükü üstlenmemize ve onu korumamıza izin verecek kadar inandı.

Bu, *kimsenin* azaltmasına izin veremeyeceğim kadar değerli bir hediye idi. Eğer annesinden uzaklaşmaya ihtiyacı varsa, o zaman ondan uzaklaşırdı. Ya kadının gitmesini istiyorsa?

Bunu da yapabiliriz.

Aslında, belki de yapmamız gereken buydu. Onu *başka bir yerde* güvence altına almak için düzenlemeler yapmak. Bununla ilgili tek sorun, onu almanın amcayı kışkırtmış olmasıydı. Bu da Moira Sharpe'ı hedef haline getirdi.

Onu yem olarak sallama fikrine aldırış etmemem ne kadar kötüydü? Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve bir elimi

Nemli saçlarımın arasından. "İçeri gel."

Sparrow kafasını içeri uzattığında, gülümsemesi karanlık düşüncelerimi onu hayranlıkla izleyebilecekleri ve plan yapabilecekleri bir köşeye kovaladı. Karanlığım onu korkutmuyordu ve bu... lanet olsun, onunla şansımız yaver gitti.

"Bu ifadenin nereden geldiğini bilmek ister miyim?" diye sordu ve içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

"Sormana gerek yok," dedim ona doğru ilerlerken. Kapıyı itti ve kollarıma doğru yürüdü. Yüzünü avuçladım, sonra başımı eğip dudaklarına yumuşak, burundan bir öpücük bıraktım. "Sadece ne kadar inanılmaz olduğunu ve seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyorum."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirirken gözleri parladı. Evet, kelimelerimi daha sık kullanmam gerekiyordu. Yanaklarındaki ellerimi kendi elleriyle kapattı ve sonra ağzımın köşesine bir öpücük kondurmak için yukarı doğru itti. Hafif ve coşkuluydu. Dudaklarını birbirinden ayırırken, gülümsemesindeki hoşnutluk ve iniltiye dönüşen kahkahasının yumuşak sesi karşısında iç geçirdim.

"Seni öpmeye devam edersem buradan asla çıkamayız, Sparrow," diye takıldım ve ellerini kollarıma indirdi, sonra göğsüme doğru kaydırıldı.

Parmaklarımdan birini ısırarak için dönmeden önce, "Gerçekten bir olumsuzluk duymuyorum," dedi. Başparmağımı alt dudağında gezdirirken bir elimi boğazına doladım. Küçük bir iç çekti ve bakışlarımı tutarken tüm vücudunun sıvı hale geldiğine yemin ettim. "Ama..."

"Beni bir randevuya çıkarmak istedin." Teklif, bağlantı kurma ihtiyacı, hepsi beni şaşkına çevirmişti.

"Şu anda çok da güvenli değil," diye itiraf etti. "Güvenlik bir endişe kaynağı."

Bu açıklama karşısında içimde bir gurur belirdi. "Bu çok büyük bir endişe. Gerçek bir randevu için de bekleyebiliriz. Acelem yok. Sadece seninle birlikte olmaktan mutluyum."

"Bunun ne kadar anlamlı olduğunu sana anlatamam," dedi parmaklarını göğüs kaslarımın üzerinde gezdirerek. "Ve eğer dışarı çıkmanın gerçekten güvenli olmadığını düşünüyorsan, o zaman yaratıcı oluruz."

Gülmek zorunda kaldım. O kadar ciddi ki. "Sparrow, ne yapmak istiyorsan yapmakta sorun yok. İyiden de öteyim. Gerçekten. Eğer dışarı çıkmak istiyorsan, bana yerini söyle, biz de güvenliğini sağlayalım."

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek bana bir kez daha gülümsedi. "Ben zaten yedek bir plan yaptım."

Zeki kız. Boğazını sıkıca kavradım ve başını geriye doğru eğdi. Gözleri büyüdü ve gülümsemesi arttı. Başparmağımın altındaki nabzının sabit davulu, onu yatağa götürme ve orada tutma isteğimi daha da artırdı.

"Şimdi mi?"

"Hmm-hmm," diye mırıldanarak onayladı. Ses doğrudan sikime gitti.

"Senden bilgi almak için can atıyorum." Çok cazipti ama... Alt dudağını ısırmadan önce başparmağımla küçük daireler çizdim. "Ve aynı zamanda, sürprizinin tadını çıkarmak istiyorum."

Gözleri parladı ve bir dahaki sefere öpmek için eğildiğimde kollarını boynuma doladı. Ağzı yumuşadı ve istilaya açıldı. Dili davetkâr bir şekilde benimkine doğru kıvrıldığında inledim ve bir kolumu ona sararken hafifçe sıktım.

"Sparrow." Hırlayacaktım ama parmaklarını havluma geçirdi ve çenemi öpmeden önce havlumu çekti. Sonra geri çekildi ve bana baktı.

"Şu anda sana bir sürprizim var..." Parmaklarını sikimin dibinde gezdirdi ve sikim çoktan onun için bir kaya gibiydi, hazır ve istekliydi.

Gözbebekleri şişmiş ve büyümüştü. "Ne istersen," diye söz verdim ona. "Sana hayır diyecek değilim."

Sırıttı ve beni yatağa doğru itti. Yatağa vardığımda oturdum ve yanımdan geçip bir yastığa uzandı. Önüme bıraktığında gözlerimi kısmıştım.

Hafif bir parmağıyla burnuma dokundu. "Bana hayır demeyeceğini söylemiştin."

Kıkırdarak bacaklarımı ayırırken onu takip ettim. Dizlerinin üzerine çökerek ellerini uyluklarım boyunca sikime kadar gezdirdi ve tekrar uzaklaştırdı. Bu hareket alaycı ve kışkırtıcıydı. Bakışlarımı tutarken gözlerindeki şehvetli bakış beni perçinledi.

"Serçe," dedim iç çekerek, elini sikimin etrafına sardığında. Parmaklarının ilk kayışı soğuktu ve ben yanıyordum. Aletimdeki zıt hisler başımı geriye doğru eğmeme neden oldu. "Siktir..."

"Henüz değil," diye mırıldandı. "Randevumuzdan sonraya bir şeyler saklamam gerekiyor."

Saçlarının uyluklarıma değen yumuşak gıdıklaması, bana yaşattığı duygusallığa bir katman daha ekledi. Sonra ağzı sikimin başının üzerine kapandı.

Temas neredeyse çok hafif, çok nazikti. Beni tamamen çıldırtmak için tasarlanmış hafif emişli kedi yavrusu yalamaları. Geri çekildi ve sonra dilini sikimde zonklayan damar boyunca gezdirdi. Sonra ağzı beni tekrar sardı ve boğazına kadar girdim.

Boğulma sesini ilk duyduğumda saçlarını avuçladım ve hafifçe çektim. İtaat etti, geri çekildi ama bakışlarını kaldırıp benimkilere dikti. İhtiyaç arzusuyla yarışlıyordu ama onu koruma ihtiyacım her şeyin önüne geçmişti.

"Beni em, çünkü ağzını üzerimde hissetmeye ya da boğazını sikmeye asla hayır demeyeceğim ama boğulmana izin yok. Anladın mı?" Sikimin etrafındaki dudaklarıyla çok güzeldi. "Evet için bir kez göz kırp. Hayır için iki kez."

Gözlerini neredeyse şakacı bir şekilde devirdi, sonra bir kez kırptı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım. "Şimdi alabildiğin kadar al beni."

Biraz cesaretlendirmeye, sikimi yutmak için başını aşağı eğdi. Boğazının etrafındaki hissi, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir karşılamaydı. Uzun yutkunmalar, sert çekişler, nazik yalamalar, sonra artan sürtünme.

Saçlarını avuçlarken bakışlarımı tuttu ve ağzı etrafımda gevşediğinde sallanma hareketini kontrol etmeye başladım. Gözlerinde yaşlar parıladı ve ben biraz geri çekildim...

"Hâlâ iyi misin?"

Gözünü bir kez kırptı ve bir damla gözyaşı kirpiklerinde titreyerek yanağından aşağı süzüldü.

Kavrayışımı gevşettim ve beni tamamen aşağı çekmeden önce horozumun tabanını yumrukladı. İtişler daha da derinleşti ve çekiş daha da şiddetlendi. Taşaklarım yukarı doğru sürükleniyordu ve boşalacaktım.

"Hepsini yutacak mısın?"

Bir kez daha göz kırptı ve bir başka gözyaşı ilkinde katılmak üzere titredi.

"Benim için çok iyisin," diye mırıldandım, saçlarını okşarken, anında yükümü boşaltmak istememe neden olan o derin boğaz darbelerine devam etti.

İlk ikisine bir gözyaşı daha katılırken bile buna karşı koydum. Gözyaşlarının damlaması o kadar güzeldi ki, özellikle de gözleri bu kadar sıcak ve ışıkla doluyken. Serçem için acı yoktu, omuriliğimin dibinde sıvı ısı kaynıyordu.

Benimkiler kekelese bile onun hareketleri hızını korudu ve hiçbir kontrol beni boğazından aşağı boşalmaktan alıkoyamadı. I

boğulurken ve yutkunurken o zevkli dalgaya bindi.

Ağzının köşesinden küçük bir sperm damlası kaçtı ve o yoğunluğu tam orada sürdürürken ürperdim. Uyarılma neredeyse çok fazlaydı ve kalçalarım titredi. Sonunda beni bıraktığında dudaklarını yaladı ve arkasına yaslandı. Nefes almak için çıkardığı küçük huff'lar benimkilerle eşleşti.

"Ne zaman-" Nefesimi tutmak için bir an durmak zorunda kaldım. Ağzını sikmek neredeyse amını sikmek kadar eğlenceliydi. "Randevumuz ne zaman?"

"Zamanımız var," dedi ve parmağındaki döl damlasını yakalayıp yalayarak temizledi. Bu, aletimin seğirmesine neden olan bir şehvet şimşegi gönderdi. Hemen kalkamayabilirdik ama dudaklarım, parmaklarım ve bir dilim vardı. "Başka bir şey ister misin?"

Kıkırdadım, onu kaldırdım ve yatağın üzerine bıraktım. Uzuvarımın titrediği gerçeğini saklamaktan gurur duymuyordum, ancak onu yemek için yürümeme gerek yoktu.

"Evet," diye bilgilendirdim onu tozluklarını sıyırırken. "Acıktım ve mükemmel sulu ikram tam burada..."

"Bunun seninle ilgili olması gerekiyordu," diye itiraz etti, ama kalçalarını ayırdığımda bacakları iyice açıldı. Mükemmel bir yarık ve amını bana gösterdi. Tatlı pembe, ıslak eti ve kaputunun altından çıkan tatlı sinir demeti.

"Merak etme Sparrow," diye söz verdim onu girişinden klitorisine kadar yalamadan önce. "Bu kesinlikle benim hoşuma gidecek bir şey olacak, sen de öyle."

Dudaklarımı kalçasının iç kısmına bastırıp ahududu üflediğimde, ruhuma merhem olan bir kahkaha attı. Kıkırdamaya başladığında, onu çığlık attırmak için çalışmaya başladım.

İçine girmeden önce ondan üç kez orgazm olmayı başarmıştım. O güzel bacaklarını etrafıma sardı, sonra boğazını açmak için başını geriye eğdi. Benim ve onun teninde ter parıldıyordu ve ben de boğazını sıkarak sürekli içine girdim.

"Bu sefer," diye fısıldadım ona. "Birlikte geleceğiz. Bunu benim için yapabilirsin, değil mi?"

"Evet," diye iç geçirdi, her hamleyi karşılamak için kalçalarını kavislendirdi. İkimiz de acele etmedik. İçine doğru ittiğimde ve beni karşılamak ve sarmak için öne doğru yuvarlandığında sallanma ve öğütme cennet gibiydi. Etrafımda kasılmadan önce bir sonsuzluktan ve hiç zaman yoktu ve ben gitmesine izin verdim. Birbirimize sarıldık, öpüşürken nefesleri şiddetle kesiliyordu.

Sırt üstü yuvarlandım, onu yanıma aldım ve göğsüme yasladım. Her yeri titriyordu. Sırtını okşayarak gözlerimi kapattım ve onun yakınlığının tadını çıkardım. Son birkaç hafta cehennem gibiydi.

Sonraki birkaçı çok daha iyi olacağa benzemiyordu; ancak işimiz bittiğinde onu inciten herkes gitmiş olacaktı. Silinecekti.

"Uyuyamayız," diye fısıldadı göğsüme doğru, nefesi benimle alay ediyordu.

"Ne istersek yapabiliriz," diye cevap verdim. Güldü ama bir esneme onu böldü. Başını kaldırarak, karışmış saçlarının altından bana baktı. Gözleri parlıyordu, dudakları şişmişti ve yüzü nefis bir şekilde seksle kızarmıştı.

Aletim yeniden kıpırdanmak için cesur bir çaba göstermeye başlamıştı bile. Yarım saat kadar sonra tekrar taşaklarına kadar içine girebilirdim.

"Seni randevumuza götürmek istiyorum."

Sahte bir iç çekişle, "Peki, madem ısrar ediyorsun. Çıplak bir randevu olacak mı?"

Kahkahası odayı doldurdu ve ben sırttım. Buluşmak istese de hemen kalkmamız gerekmiyordu. Bir duş için daha vaktimiz vardı -sonunda- ve benim dayanıklılığım onu orada da duvara yapıştırmamı sağladı.

İyi geçirilmiş birkaç saatin ardından, beni bir masa ve sandalyelerin kurulduğu ve bizi bir yemeğin beklediği stüdyosuna götürmesine izin verdim.

"Birisi sinsilik yapmış."

"Biraz hesaplı bir çaba," dedi sırtarak. "Milo yardım etti."

"Öyle mi?" Bu beni en az onun ışıltılı ifadesi kadar eğlendirdi.

"Öyle... Şimdi, eğer oturursanız, Bay Trachel, ve kendinize bir kadeh şarap doldurun. Başlayalım." Ancak sandalyesini çektiğimde oturmak yerine geri çekildi ve başını salladı. "Hayır, o masa şu anda sizin için."

Koltuğa otururken her şeyden çok merakla hareketlerini takip ettim. Ses geçirmez stüdyosunda bir randevu güzel bir uzlaşmaydı. Özellikle de duvarları güçlendirdiğimizden beri.

Beklentiyle bana baktığında kıkırdadım ve kendime bir kadeh şarap doldurdum. "Mutlu musun?"

"Evet," dedi, müziği açmadan önce, sonra ışıkları ayarladı. Beş dakika sonra, ipeklerin içinde kıvrılıp bükülürken, havada dans ederken, performans sergilerken beni kendine hayran bıraktı.

Özel bir kıvrım onu uçuşa geçirdi ve bakışlarımız kilitlendi. Beni performansını izlemem için davet ettiği o geceye götürdü. Her şeyin değiştiği o geceye. Kırık kuşumuz kanatlarını geri kazanmıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

"T "Geldiğin için teşekkürler Stephen," dedim önündeki çizelgeleri inceleyen doktora. "Bunun pek fark edilmediğini biliyorum."

"Sana borçluyum," dedi parmak eklemlerini masaya dayayarak. "Ve mükemmel kayıtlarınız var, ancak ikimiz de yerel halkın bu geçişle ilgili bir sorunu olabileceğini biliyoruz."

"Belki bir süreliğine, ama bir aydan fazla sürmeyeceğini umuyorum. En fazla iki ay." Gerçi ne kadar sürerse sürsün.

Savaşlar her zaman lojistik, malzeme, insan gücü ve şansla ilgili gibi görünüyordu. Planlar değişti ve mahalle yaşadığımız sorunların farkındaydı. Belki tam ayrıntıları değil ama dövme salonuyla aynı gece yanan tamirci dükkanı ve Inferno yakınlarındaki şeritte meydana gelen araba patlamaları?

Evet, bunda yanlış bir şey yok.

"İyi olan şey, mahallenin bir aile gibi olması. Önce büyükanneleri tavlarsın. Onlarla iyi geçinirseniz, altın olursunuz."

Stephen Butler kıkırdadı. "Anladım." Duruşunu değiştirdi, sonra benimkini sıkamak için elini uzattı. "Burayla ben ilgilenirim."

Bir an için elini tuttum ve başımı salladım. Stephen ve ben temel eğitime geri döndük. İkimiz de sahada kötü durumlara düşmüştük ve ikimiz de tıp fakültesini bitirmiştik. Ondan sonra çok farklı yollara sapmıştık. Ama çok fazla soru sormazdı ve benim de ihtiyacım olan buydu.

"Eğer biri beni aramaya gelirse..."

Sırıttı. "Üzgünüm, Dr. James izne ayrıldı ve ne zaman döneceğini bilmiyoruz."

Omzuna vurdum. "Tekrar teşekkürler."

"Sorun değil. Arkanı kolla."

Kapıda durakladım ve başımı salladım. "Sen de."

Sonra koridora çıktım. Klinikten ayrılmak beklediğimden çok daha zor oldu. Burası geri döndüğümde hayatımı adadığım her şeydi. Batırdığım şeyleri düzeltmeye çalıştığım yendi.

Kliniği ya da çevredeki insanları Little Bit'in deli amcası ya da onun için çalışan insanlar için riske atmayacak olsam da, uzaklaşmak biraz teslim olmak gibi hissettirdi. Sadece ben olsaydım, siktir et, bırak gelsinler.

Sadece çocuklar ya da ben değildim. Aslında, kesinlikle bir parçası olsa da, bize *zarar vermekle* ilgili değildi. Hayır, bu kampanya terör üzerine odaklanmıştı. Terörize etmek istediği kişi bizim korumamızdan uzaklaştırmak istediği kişiydi.

Bones beni arkadaki otoparka açılan çıkış kapısının yanında bekledi. "İyi mi?" "İşe yarar. Voodoo nerede?"

"Onu arabaya gönderdim," dedi. "Tavırları beni rahatsız ediyor." Bu yeni bir şeydi. "Umursamama gerek var mı?"

"Hayır," dedi Bones omuz silkerek. "Öyle. Bunu da atlatacaktır. Hiçbirimiz Grace'in burada olmasından hoşlanmıyoruz, ancak alternatif kabul edilebilir değil ve onunla birlikte köpek kulübesinde olma sırası onda."

Bu yorumla birlikte kapıyı açtı ve işaret vermeden önce etrafı taradı. Voodoo arabanın gölgesindeydi, güneş gözlüğünü gözlerine siper ederek etrafı izliyordu.

Sorun her neyse hallettiklerini bilmek güzel - dolayısıyla ilgilenmem gerekip gerekmediğine dair soruma "hayır" cevabını verdiler. Onlar benim özel hayatıma karışmadılar, ben de onlarınkine karışmazdım.

"Nereye, Doktor?" Voodoo direksiyonun arkasına geçerken sordu. Arka koltuğa geçtim ve uzun bir süre kliniğe baktım. Buraya dönmem biraz zaman alacaktı, tabii dönebilirim.

"Daire," dedim. "Eşyalarımı toplamam lazım."

Orada tekrar kalacak değildim. Little Bit ile geçirdiğim o gece, bir süredir orada geçirdiğim ilk geceydi ve büyük olasılıkla da son gecem olacaktı.

"Kız kardeşinin evini düşünmeye hazır mısınız?" Voodoo dikiz aynasından bana zar zor bakarak sordu.

Göğsümde bir acı hissettim. Öldüğünden beri onun evine gitmemiştim. Jasper ve Milo benim için kontrol etmeye gitmişlerdi. Hasar olmadığını bildirdiler. Gitmem gerekiyordu. Gidecektim.

"Hayır."

Henüz değil.

"Anlaşıldı."

Klinikten evime doğru birkaç blok ilerlerken bakışlarımı pencereden dışarıya çevirip sokakları taradım. Neredeyse her sokağa dair bir anım vardı. I

Köşedeki bakkalı işleten insanları tanıyordu, bakkalda çalışan üç kuşaktan bir aile. 80. caddedeki kahve dükkanı. Prescott'taki bar.

Bu insanlar benim kefaretimin bir parçasıydı. Hepsiyle ilgilenmek. Son dört, neredeyse beş yıldır yaptığım şey tam olarak buydu. Ta ki cehennem bir kez daha yağmaya karar verene kadar.

Başka kimseyi riske atmazdım.

"Alfabe hala depoda mı?"

"Evet," dedi Bones. "Kızınız güvenli ve sıkı bir şekilde sıkışmış durumda. Sizden biri olmadan nadiren dışarı çıkar." Hayır, çıkmadı. Adamlar Vegas'a giderken Alfabe hep oradaydı.

Midemde asit yandı. "Teşekkürler."

"Evet."

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım.

KELLAN:

Özel teslimat geldi. Buzdolabında saklanıyor. TAHMİNİ
VARİŞ SÜRESİ?

Özel teslimat.

Babası gözaltındaydı.

BEN:

30 dakika.

Kellan mesaja başparmağıyla onay verdi ve ben de öne doğru eğildim. "Özel teslimat geldi. Bunu hızlı bir durak yapalım."

"Evet."

Ondan sonra daireye varmamız üç dakikadan az sürdü. Giysiler, fotoğraflar ve bazı kişisel eşyalar başta olmak üzere eşyalarımı toplamak için on beş dakika harcadım. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Bones, "İsterseniz burayı sizin için temizleyebiliriz," diye teklif etti.

"Böyle bir teklifte bulunduğuna göre kafayı yemiş olmalıyım." Bones iyi bir dost ve güvenilir bir yoldaşı. Dümdüz bir dövüşte onu yanınızda isterdiniz. Acımasız ama etkiliydi. Bones'un sorunu, insanların duygularıyla, kadınların moda trendleriyle ilgilendiğinden daha az ilgilenmesiydi.

Yine de, sorumlularının eski mesleği düşünüldüğünde, belki bu da değişmiştir.

Bones, "Sen tehlikeydesin," dedi. "En iyilerimizin bile başına gelir, Doktor. Bizi yardım için çağırdın. Alacağın şey de bu. Her birimizi kurtardın, bu yüzden hepimiz sana birkaç hayat borçluyuz."

Konuyu tartışmak istedim ama o anda sahip olduğumdan daha fazla enerji gerektiriyordu. "Bu hiçbir zaman geri ödenmesine ihtiyaç duymadığım bir iyilik, ama yardımın için minnettarım. O yüzden teşekkür ederim."

Bones başıyla onayladıktan sonra, "Sarılmamız falan gerekmiyor, değil mi?" dedi.

Kıkırdadım. "Hayır. Ben iyiyim."

Bana bir başparmak işareti yaptı ve ikinci çantayı aldı. Böylece ikimizin de bir eli boşta kaldı. Voodoo araçta ve nöbette kaldı. Araçlarda artık bomba yoktu. Hepimiz bindiğimiz her arabayı iki kez kontrol etmeye başlamıştık ve altlarını taramak için aynalarımız vardı.

Eğer araba emniyete alınamıyorsa, o zaman bir koruması olmalıydı - artık risk yoktu. Hayat bir riskti ama riskleri en aza indirmek iyi bir şeydi.

Yirmi dokuz dakika sonra depoya geri çekildik. Little Bit, Milo'nun yanında duruyordu, yüz ifadesi gergindi ve kollarını kavuşturmuştu. Pek eğlenceli bir konuşmaya benzemiyordu.

"Voodoo, şu pisliği içeri götürüp Alfabe'yi kontrol edebilir misin?"

"Evet. Biraz uyuması için onu rahatlatacağım. Bir süreliğine gözetimi ben halledebilirim."

Bones başını salladı. "LB'yi de kontrol et. Bak bakalım nasılmış." Voodoo durdu ve Bones'a bir bakış attı.

Bones ona sempati duymadan, "Kabullen artık," dedi. "Bu konuda bir pislik gibi davranmana gerek yoktu."

"Kahretsin," diye mırıldandı ve arkadan çantaları kaptığı gibi uzaklaştı. Bunu şu anki sorunum olmadığı için görmezden gelerek Little Bit'e doğru yöneldim.

"Onu görmek istediğimden emin değilim, özellikle de annemin söylediklerinden sonra."

Milo daha tek kelime etmeden ona "Zorunda değilsin," dedim ve bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki yoğun karanlık beni çağırıyordu ama bakışlarımız çarpıştığında dudaklarındaki gülümsemenin titreşimi kollarımı açmama neden oldu. Kollarıma doğru kaydı ve bana sarıldı.

Bones yanımdan geçip Kellan ve Jasper'ın Vaughn'la birlikte beklediği ofise doğru ilerledi. İkizleri ya da Freddie'yi görmedim ama muhtemelen yakınlardaydılar.

Onu sıkıca tutarak çenemi başına yasladım ve Milo'ya baktım. İfadesi değişmemişti ama kadın konuştuğuca biraz gevşedi. Ovaladı

boynunun arkasına.

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum," diye mırıldandı göğsüme karşı. "Ama yapmalıyım."

Milo gözlerini kapadı ve bir nefes verdi. Evet, onun yakınında olmak istemese bile bunu yapmak zorunda kalacaktı.

"Küçük Bit," dedim, geri çekilip bakışlarıyla buluştum. "*Gerek* yok. Bilmemiz gerekenleri biliyoruz. Sizin neyi bilmeniz gerektiğinden emin değilim. Ancak bunu öğrenebiliriz ve sen de onu bir daha görmek zorunda kalmazsın."

"Bilmem gereken şey bilip bilmediği," dedi yavaşça. "Bilip de hiçbir şey yapmadıysa. Gerçekten benim babam mıydı yoksa ben sadece Fuckbucket Amca için aldıkları bir oyuncak mıydım, bilmem gerekiyor."

İçimdeki öfke alevlendi, sıcak ve gazap dolu. Hiçbir çocuk ebeveyninin böylesine büyük bir hata yaptığını öğrenmek zorunda kalmamalıydı. "Bilmenin sana nasıl yardımcı olacağını söyle bana."

Onu durdurmamak için iyi bir nedene ihtiyacım vardı. Çünkü tüm içgüdülerim oraya girmesine, dumanı tüten bok yığınının görmesine izin vermemem gerektiğini söylüyordu.

"Çünkü eğer görmez ve duymazsam, her zaman merak edebilirim... ve artık keşke ya da belki ile yaşayamam. Bilmem gerekiyor. Bilmek zorundayım ki gerekirse onu arkamda bırakabileyim."

Lanet olsun, eğer bu beni durdurmadıysa. Öfkem hâlâ oradaydı. Steph ve Little Bit için intikam alma ihtiyacım da öyleydi. Ama bunu ondan alamazdım.

Milo kızın saçlarını hafifçe çekiştirdi ve kız dönüp ona baktı. "Bana bir söz verir misin?"

"Eğer yapabilirsem." İyi kız, önce ne olduğunu duymadan hiçbir şey için söz verme.

"Eğer kötüleşirse ya da durmanız gerekirse, sadece gidin. Kimseye açıklama yapmayın ya da zorlamaya çalışmayın. Yürü git. Bunu yapacağına söz verir misin?"

"Deneyebilirim," dedi yavaşça, sonra titrek bir nefes verdi. Titrediğini göstermek için elini kaldırdığında, onu tüm bunlardan uzaklaştırmak istedim.

"Unutma," dedim ona. "Oraya yalnız gitmiyorsun."

Milo hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı. Evet, şu anda onu kıskanmıyordum. Ona yaptıkları için birini tekrar tekrar kırma dürtüsü tam oradaydı.

Little Bit'i kolumun altına sıkıştırırken ikisine de "Bu sadece bir sonraki adım," diye hatırlattım. Onlara göz kulak olduğumda odaklanmak ve kontrol etmek daha kolaydı. Her ne kadar o göt deliğini ellerime almak için sabırsızlanıyor olsam da, Küçük Bit'in duyguları ve ihtiyaçları her şeyden önce geliyordu.

Onu parçalara ayırmak için zamanımız vardı.

Biz yaklaşırken Kellan'ın odağı Little Bit'teydi. Onu inceledi ve sonra bakışlarını yukarı kaydırды. Vaughn ve Jasper da ona odaklandılar ve Vaughn ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

"Bunu şu şekilde yapıyoruz. Basit sorularla başlıyoruz. Kibar ve tamamen tehditkâr olmayan bir şekilde devam edeceğiz."

Jasper homurdandı.

"O zaman karaciğerini söküp dalağının üzerinde step dansı yapacağız," dedi Liam arkamızdan. İkizler ve Freddie geldiğinde Little Bit iki büklüm oldu. "Merak etme, Hellspawn. Kendini asana kadar hiçbir şey yapmayacağız."

Kendini asana kadar. Ne zaman, eğer değil.

Bones ofisin kapısına yaslandı, ifadesi nötrdü. "Eğer cevaplar istiyorsanız, onları bulabilirim."

"Teşekkürler," dedim ona. "Bu kişisel bir mesele."

Başını salladı. "Bana ihtiyacın olursa, beni ara. Ben burada nöbet tutarım."

Kellan henüz hareket etmemişti. Önce Liam'a, sonra Jasper'a, son olarak da Milo ve bana odaklandı. "Anlaşıldı mı? Açık sözlü, kibar, konuşkan... Eğer bunu beceremiyorsanız, oraya girmeyin."

"İlk soruyu ben sormak istiyorum," dedi Küçük Bit ve herkes bakışlarını ona doğru çevirdi. İtiraz etme, onu kulüp binasına geri gönderme ya da buradan uzaklaştırma ihtiyacı vardı. Hepimizden çok daha sakın görünen Kellan bile ona ölçülü bir bakış attı.

Ama tek sorduğu "Emin misin, Sparrow?" oldu.

"Ne söyleyeceğini bilmiyorum... Ne söylemesini istediğimi bile bilmiyorum. Ama... İlk birkaç soruyu sormak istiyorum, sonra başa çıkamazsam..." Milo'ya baktı. "Ben gideyim de siz onunla ilgilenin."

Bu onun için büyük bir tavizdi.

"Teşekkür ederim, Dove," dedi Vaughn yumuşak bir sesle.

"Ama bunu sen halledersin." "Evet, sen halledersin," diye onayladı Jasper.

"Freddie," dedi Kellan, bakışlarını ona çevirerek. "Bıçağını Sparrow'a ver lütfen."

Bu herkesi ürküttü. Little Bit, Freddie'ye baktı ve o da başını salladı. "Bir keresinde sırası gelmeden konuştukları için bir pisliği bıçakladım ve herkes benim serseri mayın olduğumu düşünüyor."

Freddie bıçağı Little Bit'e uzatırken, "Hayır," dedi Rome. "Herkes senin koruyucu ve hızlı olduğunu *biliyor*. Ona sorular sorup cevaplar almamız gerek, öldürmemiz değil."

Cümlesinin sonunda söylenmemiş bir "henüz" vardı. Little Bit elini bıçağın etrafına sardıktan sonra cebine soktu ve elini Freddie'ye uzattı. Freddie elini sıktı ve ben de Freddie'nin onu içeri götürmesi için gitmesine izin verdim. Kellan ve Vaughn önden gittiler, Jasper onun boşta kalan tarafını desteklemek için geri çekilirken biz de onu takip ettik.

Adamın fotoğraflarını görmüş olmamın bir önemi yoktu. Babası buzdolabının ortasında bir sandalyeye zincirlenmiş otururken pek de öyle görünmüyordu. Üzerinde hâlâ bir gömlek ve pantolon vardı ama ayakkabısı, ceketini ya da kravatı yoktu. Saçları dağınıktı ve yanağında kocaman bir çürük vardı.

Nakliye zor olmuş olmalı. Şimdilik mesafemi korudum, herkes içeri süzülürken geride durdum ve kollarımı kavuşturdum. Hepimizi inceledi, çenesini kaldırırken gözlerinde meydan okuma vardı. Ancak Little Bit'i gördüğü anda, bu yüz ifadesi parçalanmaya başladı.

"Emersyn?" Sesi şokla titriyordu. "Emersyn'le ne yapıyorsun?"
_"

"Size bazı sorular sormak için buradayım." Onun sorularına cevap vermedi.

"Emersyn," neredeyse buyurgan bir ses çıkarmayı başarmıştı. "Bırak gideyim ve Bu her neyse, bunu medeni bir şekilde tartışabiliriz."

"Bu şu anda tartışılmaz," dedi ve Reginald Sharpe'ın yüzündeki şok yeniden ortaya çıktı. "Belki bana karşı dürüst olur ve sorularımızı yanıtlarsanız, bunu o zaman tartışabiliriz."

Bu açıdan, Freddie'ye tutunduğu elindeki beyaz parmak eklemlerini görebiliyordum. Kıpırdamadan durmuş, tüm dikkatini sandalyedeki adama vermişti. Bıçağının olmaması çok iyi bir şeydi ama Vaughn, Jasper ve Liam onları korumak için olduğu kadar o orospu çocuğunu doğrudan öldürmesini engellemek için de üçgen şeklinde çerçeveleyordular.

"Peki, bana sorularını sor. Aylardır kayıptın ve başının belada olduğunu sanıyordum. Onun yerine seni burada buldum-"

İfadesini tamamlayamadı, Kellan ona öyle sert bir yumruk attı ki ağzından kan aktı ve sandalye devrilmeden önce başı sarsıldı.

İç cebinden bir mendil çıkararak parmak eklemlerini sildi. "Çok açık olalım Bay Sharpe. Onunla konuşurken saygılı ve kibar bir tonda konuşacaksınız, yoksa düzeltilirsiniz. Kimse onunla bu şekilde konuşamaz. Kim olduğun umurumda değil."

Liam ve Jasper onu ve sandalyesini kaldırıp yerine yerleştirdiler.

Jasper, "Ve insanlar benim öfke kontrolü sorunlarım olduğunu söylüyor," diye espri yaparak Little Bit'i gerçekten güldürdü. Odadaki gerginliğin azalmasına yardımcı oldu.

Kellan ona yumuşak bir bakış attı. "Böldüğüm için özür dilerim, ses tonunu beğenmedim."

"Teşekkür ederim," dedi ve Sharpe ondan Kel'e ve sonra tekrar ona bakarken kendi sırtışımı gizlemek zorunda kaldım. Karşısındaki kadını ne tanımlayabiliyor ne de anlayabiliyordu.

Umarım onu boğmuştur.

"Biliyor musun, birçok farklı soru soracaktım ama esasen sadece iki sorum var." Doğruldu ve onunla arasındaki mesafeyi tam olarak kapatmadan iki adım öne çıktı. "Bradley Amca'nın siz evlendikten sonra anneme tecavüz ettiğini biliyor muydunuz? Ve bana ne yaptığını biliyor muydun?"

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

T Babama bakarken az önceki titreme garip bir şekilde yok gibiydi. Haberlerdeki bazı video görüntüleri dışında neredeyse üç yıldır. Konsantre olmaya çalıştığımda neredeyse hiç konuşmuyorduk. Hediyeler ve kartlar alıyordum, ara sıra tatilime gelemediği için üzgün olduğunu ama Fuckbucket Amca'nın benimle ilgileneceğini söylüyordu.

Şu anda, en son ne zaman yemeğe oturduğumuzu hatırlayamıyordum. Yıllar süren inkârın ardından su yüzüne çıkan o acı gerçek mi, yoksa tam karşımda oturmuş boş gözlerle bakan şiddet yanlısı biri mi, hiçbir fikrim yoktu.

Daha da kötüsü, onu izlerken görebildiğim tek şey kardeşine olan belli belirsiz benzerliği idi. Gözlerinin çevresi ve ağzının şekli oradaydı. Çenesi o kadar kare değildi ve elmacık kemikleri o kadar keskin değildi. Bu kelime oyunu bile dudaklarımda bir gülümseme yaratmadı.

Daha da rahatsız edici olan, yüzündeki yorgunluktu. Kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki bavul. Cilalı kaplamayı kazıyıp attığımda, anılarımda yaşayan adamdan çok farklı bir adam kalmıştı.

Babam tek kelime etmeyince Kellan, "Sorularına cevap ver," dedi.

Boğazını temizledi. "Belki biraz yalnız kalabiliriz..."

"Hayır," diye cevap verdim herkesten önce, Freddie'nin elini çok fazla sıkarak. Yine de elini çekmedi ya da tek kelime etmedi. "Bu adamlar benim ailem. Bana ne söylersen, ben de onlara söylerim. Yani hayır, hiçbir yere gitmiyorlar." "Onlar senin ailen değil," diye tersledi babam, tükürükler ve kanlar havada uçuştı. Konuşurken dişlerindeki kanın ne kadar korkunç görüldüğünü görmek biraz sinir bozucuydu. Daha da sinir bozucu olan, bu olaydan hiç etkilenmemiş olmamdı. Kanlı saldırı üstüne kanlı saldırı görmüştüm.

İnsanlar.

Kanlı ağzı açıkçası endişe verici bir şey olarak algılanmadı. Hala nefes alabiliyordu, değil mi?

"Sorulara cevap vermekten kaçınıyorsun," dedim ona, bakışlarının adamların üzerinde nasıl gezindiğinin ve sürekli bana döndüğünün farkındaydım.

"Emmy," dedi, sesinin tonu düşerek. "Tatlım..." Evet, bu lakattan Prenses'ten daha çok hoşlanmadım.

"KONUŞALIM," dedi nefes alışını düzene sokmaya çalışarak. Ter, lekeli gömleğini çoktan ıslatmıştı ve şimdi de onu ıslatıyor gibiydi. Vücut kokusu ve en sevdiği kolonyanın birleşiminden oluşan ekşi bir koku yayılıyordu. Belki de gömleğinin üzerinde bir yerdeydi. Bu kadar uzun süre kalması için öyle olması gerekirdi.

Bunların hiçbirisi önemli değildi. O korkuyordu. Gözlerinde gerçek bir korku vardı. Annemin tepkisiyle onun arasındaki fark daha belirgin olamazdı.

"Lütfen, Prenses-"

"Bana öyle deme," dedim çocuklar daha söyleyemedi. Gerçi Jasper'ın parmak eklemleri bembeyaz olmuştu ve Liam'ın ifadesi cinayet suratının sınırındaydı. Başka kimseye bakmaya cesaret edemedim. "Özellikle de davanızı bu şekilde savunmaya niyetliyseniz."

İfadesindeki değişimi okumak çok daha zordu. Kafa karışıklığı mı? Şaşkınlık mı? Kızgınlık mı? Ne düşündüğünden emin değildim.

"Sana ne oldu?" Soruyu bana çeviriyor. "Brad bazı sorunlar yaşadığını söyledi, ama bu hayal görmeye çok yakın."

Gözlerimi kapattım ama sandalyenin devrilmesiyle duyduğum ani acı homurtusu gözlerimi tekrar açmama neden oldu. Babam yerde yatıyordu. Jasper ve Vaughn bu kez onu ayağa kaldırırken burnundan kan sızıyordu. Liam ona bakarken elini büktü.

"Baba-" Hayır, bu bizi bir yere götürmüyordu; dürüst olmak gerekirse, sorularına zaten cevap vermişti. Ona yüksek sesle söyletmek mi istiyordum?

"Bay Sharpe."

Vahşi gözlü bakışları benimkilere sıçradı. Bir zamanlar, oradan yansıyan bariz öfke beni ürkütürdü. "Ben babacığım..."

"Artık değil," diye bilgilendirdim onu. "Tamamen yabancı biri olma yolunda hızla ilerliyorsunuz Bay Sharpe."

"Sana ne oldu böyle?" O kadar hayalperest miydi? Yoksa gerçekten o kadar iyi bir aktör müydü? "Benim tatlı kızıma ne oldu?"

"Neden bana

söylemiyorsun?" İşte.

Soruyu sorduğum anda bakışları başka yöne kaydı. "Evet, biliyordun."

Milo hareket etmeye başlamıştı bile. Bunu bekliyordum ve kafamı çevirmedi. Babamı devirdi ve sandalyeden düşürdü. Adam bir homurtu ve bir şeylerin kırılmasıyla yere düştü. Belki bir kaburga kemiği? Bileği?

Kaburgalarım kırıkken bile sahneye çıkabilirim.

Hayatta kalacaktı.

Milo'nun etrafındaki hava da herkesi saran aynı öfkeyle titreşiyor gibiydi. İçimi çektiğimde Freddie elimi bıraktı ve bir kolunu etrafıma dolayarak elimi boştaki eliyle yakaladı.

"Gitme zamanı mı?" Soru o kadar yumuşaktı ki başka birinin duyduğundan şüpheliydim.

Başımı bir kez salladım. Henüz değil. Milo'nun ötesinde Liam soğuk gözlerle babamı izliyordu. Oradaki boşluk görmekten hoşlandığım bir şey değildi, özellikle de o soğuktan olabildiğince uzakken.

Aynı zamanda öfkeyi de fark ettim. Nasıl tanımayabilirdim ki? Etrafımızdaki havayı adeta biber gibi sarmıştı. Freddie'nin kolunun ağırlığı beni yere yapıştırırken, beni evlat edinen adamın doğrulmaya çalışmasını izledim. Ayaklarını ya da kollarını tam olarak altına alamıyordu.

Farkına varır gibi oldu ve sürünmeyi düşündü ama Vaughn onu engellemek için hareket etti. Nereye dönse Vandallar oradaydı. Gitmesine izin vermiyorduk.

Sonunda kendini toparlayıp Milo'ya, sonra da onun yanından geçip bana baktı. "Beni buradan çıkarmak için ne istiyorsun?"

Arkamda Mickey kısık bir sesle homurdandı. "Zavallı bok parçası."

Daha iyi söyleyemezdim. Dürüst olmak gerekirse, neden onu idolleştirmiştik ki? Daha iyisini bilemeyecek kadar aptal mıydım? Belki de öyleydik. Bu yüzden daha fazla uzak durmaya çalışmıştım. Sadece amcamdan değil, hepsinden kaçıyordum.

Beni tacizcisiyle bırakan annem.

Umursamayan baba.

"Beni ona verdiğinde ne aldın?"

Buzdolabının sıcaklığı düşmüştü. Freddie'nin bıçağı cebimden çıkardığını görmekten çok hissettim. Elim onunkinin üzerine koyduğumda durdu ama etrafımızdaki sessizlik güçlüydü.

"Öyle bir şey değildi."

Mickey Freddie'nin diğer tarafına geçerken Rome da yer değiştirerek benim yanıma geçti. Kellan, Liam, Milo, Jasper ve Vaughn'un babamın etrafında oluşturdıkları çemberin dışına çıkmamıştı.

Babam.

Sanırım ikisi de berbat oldu.

"Hayır mı?" Rome elini omurgamın dibine yerleştirirken sesimdeki hafif titremeler duruldu. Ben bıçaklı elini tutarken Freddie bir kolunu omzuma dolamıştı ve Rome da hemen yanımdaydı. "O zaman nasıldı?"

Babam etrafındaki çembere bir bakış attı, yüzünde tereddüt vardı. Belki de bu odadan çıkmayacağını fark etmişti. İçimde bir üzüntü ya da keder hissi aradım. Ama orada değildi...

"Sorusuna cevap ver," dedi Jasper sıkılmış bir ses tonuyla. "Son derece kibar davrandı ve sen beni sinir ediyorsun."

Tarifine tam olarak gülümseyemedim ama yardımcı oldu.

"Tatlım," dedi babam - hayır, Sharpe oturmak için mücadele ederken. Elleri hâlâ birbirine bağlıydı, ayakları da öyle. Milo'nun kırdığı tek bağ babamı sandalyeye bağlayan bağlardı. "Brad, Brad piçin teki. Bunu biliyorum. Ayrıca çok çıkarıcı."

"Bahanelerinle birlikte siktir git," dedi Milo. "Ve onun lanet sorusuna cevap ver."

"Üzerinde çalışıyorum," diye tükürdü Sharpe. "Neler olduğunu anlaması gerekiyor."

"Affedersiniz," dedi Kellan, Sharpe'in bağlı bileklerini yakalamak için öne doğru uzanarak. "Sol el mi, sağ el mi?"

"Ne?"

"Doğru," dedim ve Kellan bana bir gülümseme attı.

"Teşekkür ederim, Sparrow."

"Neden sen-" Kellan sağ elinin işaret parmağını kırıncı Sharpe'in sonraki sözleri bir çığlıkla kesildi.

"Ağzını her açtığında ve onun sorusuna cevap vermediğinde bir parmağını kıracağım." Kellan'ın sakinliği beni sarıp sarmaladı ve arkama yaslanıp Freddie ve Roma'ya yaslandım.

"Kellan orta parmağını kırıncı tekrar çığlık atmaya başladı.

"Sekiz tane daha var ve benim zamanım var," dedi Kellan ona. "Sorusuna cevap ver."

"Lanet olası soru neydi?" diye hıçkırmadan önce iki parmak daha, sesini düzensizleştiren çığlıklar ve belirgin idrar kokusu gerekiyordu.

İleri doğru bir adım atmadan önce Freddie'nin elini sıktım. Onun ve Rome'un teması azaldı ama geri çekilmediler. Arkamı kolladılar. Dikkatle çömelip babamla göz hizasına geldim.

Ne kadar sık denerse denesin, bakabileceği güvenli bir yer yoktu, bu yüzden bana odaklanmasını bekledim. Kızarmış yüzünde gözyaşları ıslanmıştı ve belirgin acı titreşimleri vardı. Sağ eli parçalanmıştı.

Muhtemelen tamir edebilirler.

Mickey nasıl yapılacağını biliyordu. Ondan bunu istemeye niyetli olduğumdan değil.

"Benim için sana ne verdi?" Sesimi yükseltmedim. Gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. İçimdeki titremenin sesimle iletişim kurmadığından oldukça emindim.

Ağzını iki kez açtı ve ikisinde de hiçbir şey söylemeden kapattı.

"Yalan söylemek istediğini biliyorum - ister kendine ister bana, umurumda değil. Sadece söyle bana. Katlandığım diğer her şeyden daha kötü olamaz." Bu ifadedeki gerçek, var olduğunu bile fark etmediğim bir prangayı parçaladı.

Geçmiş beni amcam kadar etkili bir şekilde zincirledi. Geçmiş. Onların seçimleri. Hayatta kalma çabası içinde benimkiler. O zaman öyleydi. Bu ise şimdi.

Sharpe yavaşça, "Seni neden istediğini bilmiyordum," dedi. "Parayla aram hiç iyi olmadı ama bunu sen de biliyorsun."

"Sen bir kumarbazsın," dedim suçlamadan ya da başka bir şey söylemeden.

"Kötü bir taneydi," dedi. "O hafta... annene saldırdığı hafta, kumar oynadığım için iki kârlı sözleşmeyi kaybettiğim için beni cezalandırmak içindi." Burnunu çekti. "Düzeltemem için beni gönderdi ama başarısız olacağımı bildiğinden oldukça emindim..."

Bekledim.

"Döndüğümde bana kasetleri gösterdi. Ben ondan aldım, o da benden aldı." Bir koklama daha. "Bana söylemedi..." Bana ağlamaklı bir bakış fırlattı. "Bundan hiç bahsetmedik ve ondan sonra... Seyahatlerimde onu yanımda götürdüğümünden emin oldum ya da kendi başına gittiğinden emin oldum..."

"Karını tecavüzcüsüyle bırakmadığın için madalya mı istiyorsun?" Liam söyledi. "Onun sikini yere çivilemeliydin."

"O zaman ateşe ver," diye ekledi Freddie.

Jasper, "Sen onun derisini canlı canlı yüzdükten sonra," diye ekledi.

"Onu tanıımıyorsun," dedi babam kırık elini kucaklayarak. "Düşündüm ki... Hiçbir şey söylemediği için belki de görüldüğü kadar kötü değildir diye düşündüm. Sonra bebeği kaybetti ve ben... minnettar oldum." İfadesini suçluluk duygusu doldurdu. "Onun çocuğunu doğurmasını istemedim ve çocuğun benden olup olmadığını bilmiyordum."

Kusacaktım.

"Daha iyiydi, biliyorsun... berbat bir baba olurdu." Sanki anlamam için yalvarıyormuş gibi bana baktı.

"On altı yaşımdayken kürtaj yaptırdım. Onun ne kadar kötü bir ebeveyn olabileceğinin çok iyi farkındayım."

Yüzünün tüm rengi solmuştu. "Emersyn..."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Bana ne kadar üzgün olduğunu söyleme, üzgün değilsin. Annemi korumadın. Beni korumadın. Senin hataların için onu kullanmasına izin verdin -benim bedelini ödediğim hangi hataları yaptın?"

Ondan sümüklü ve acılı bir hıçkırık çıktı ve ben kendimi... uyuşmuş hissettim.

"Küçük bir kız istiyordu... sevebileceği kendine ait biri ve bir eş ya da herhangi bir yük istemiyordu. Moira çocuk sahibi olamayınca çok üzüldü. Evlat edinmemizi önerdi... böylece hepimiz için bir çocuk olacaktı." Başını eğerek daha sert hıçkırdı. "Seni çok severdi ve seninle her zaman gurur duyardı... Hiç düşünmemiştim..."

Son iki cümleden önce gözlerini kaçırmadı. "Benim için sol elinin serçe parmağını kırabilir misin?"

Dürüst olmak gerekirse kime sorduğumu bilmiyordum. Liam sol kolunu geri çekti ve Kellan o kadar yumuşak bir hareketle kolunu kopardı ki sanki prova yapmışlar gibiydi. Babam çığlık attı.

"Sana söyledim..."

"Yalan. O son iki cümle yalandı."

Babam, "O seni seviyordu," diye karşı çıkınca başımı salladım.

"Bu asla aşk değildi. Şimdi, hiç düşünmediğin kısım? Bunu tekrar denemek ister misin?"

"İşaret parmağı mı, yüzük parmağı mı, Hellspawn?"

"Dizin. Yüzük parmağını hak etmiyor." Hâlâ alyansını takıyordu.

Kellan işaret parmağına uzandı ve babam çığlık attı. "Yapma, biliyordum, tamam mı? Gördüm... Sen beş yaşımdayken yatıya kalma konusunda ısrar etmeye başladı. Bunu gördüm.... ve bana iki seçeneğim olduğunu söyledi. Seni birlikte evlat edinecektik, benim olduğun kadar onun da olacaktın ve eğer bu konuda ona karşı çıkarsam benimle ilişkisini kesecekti. Alacaklılarımın benim için gelmesine izin verdim - böylece beni yok edeceklerdi ve o zaman hala sana ve annene sahip olacaktı. En azından... eğer etrafta olsaydım, seni koruyabilirdim..."

"Vay canına," dedi Freddie kelimeyi uzatarak. "Sen gerçek bir pisliksin. Onu bir vurgun için sattın ve bağımlılığını finanse etmeye devam etsin diye onu elinde tutmasına izin verdin."

"Böyle olmaması gerekiyordu... Sen gittin, gösteriye gittin. Uzak durdun..."

Bunun daha iyi olması mı gerekiyordu?

"Özür dilerim," diye fısıldadı ağlayarak. "Çok özür dilerim."

Roma bana elini uzattığında ayağa kalkmaya başladım. Parmaklarımı avucunun içine kaydırđım ve ayağa kalkmama yardım etti.

"Başka sorun var mı, Dove?" Vaughn sordu ve gözlerindeki sert sempati beni neşelendirdi. Çünkü gözlerinde gurur da vardı. Gurur ve anlayış.

"Hayır," dedim yavaşça. "Gerçekten önemsedığım bir şey değil. Sorularınız olduğunu biliyorum... Fuckbucket Amca'nın şu anda nerede olduğu da dahil-"

"Emersyn!" Sharpe bana doğru hamle yaptı ama Liam ona sert bir tekme atmadan önce ayağının yarısına bile gelememişti. Darbe onu yüzüstü betona yapıştırdı.

"Hellspawn mı diyordun?"

"İşiniz bitmeden annemin onu görmesini sağlayın. Bir kapanışı hak ediyor." Ve benim de bu odadan çıkmam gerekiyordu. Rome beni kendine çekti ve bana sarılırken gözlerimi kapattım. "Artık gidebilir miyiz?" Sesim kısıktı ama artık titrememi durdurabileceğimden emin değildim.

Parmak eklemleri omurgama dokundu ve Kellan başımın arkasını öptü. "Biz hallederiz. Git, bırak Roma sana baksın."

Roma'ya sımsıkı sarılmış bir halde, beni kapıya doğru yönlendirmesi için ona güvendim, sadece Freddie'nin yanağına ve Mickey'ninkine birer öpücük kondurmak için durakladım.

Liam, Milo, Jasper ve Vaughn sözde babama çok yakındılar. Ona o kadar yakın olmak istemedim.

"Emersyn!" Sharpe bağırdı. "Emersyn!"

Arkama bakmadım ve bir sonraki çığlığı çok daha acılı çıktı ama kapının kapanmasıyla kesildi. Rome beni ofisten çıkarmak için kucağına aldı. Yüzümü boynuna gömdüğümde hiçbir şey söylemedi.

Şu anda ihtiyacım olan şey kelimeler değildi.

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

JASPER

N Roma Swan'ı dışarı çıkarırken kimse kıpırdamadı. Geçişlerini izleyen tek kişi ben değildim. Başı yukarıda ve omuzları gerideydi, üstünü örtmek için yaptığı her girişimde titremesine rağmen.

O daha fazla koruyamadığında, biz koruduk. Milo, Sharpe'in görüşünü engellemek için duruşunu değiştirirken, zavallı bok çuvalı onun adını haykırmaya devam ederken bile Roma onu hareket ettirdi. Ağzından kanlı tükürükler uçuşurken kimse tek kelime etmedi.

"Godda-" Kellan eliyle bir kesme hareketi yaptığı için feryadını bitiremedi. İleri atıldık. Milo, ben ve Liam Sharpe'i ayağa kaldırdık. Pek nazik değildik.

Vaughn zincirleri indirdi ve bileklerine kelepçeleri takmak için harekete geçti. Sharpe bir anda durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamış gibiydi. Milo'ya tekme atmaya çalıştı, ben de kollarını biraz daha sertçe sıktım. Kilitlendikten sonra, bileklerinden sarkana kadar zincirleri yukarı çektik.

Ayaklarınızın zar zor altınızda olduğu belli bir nokta vardı. Neredeyse ayak parmaklarınızın üzerinde dengede durabiliyordunuz ama sağlam bir temeliniz yoktu. Ağırlığınızın geri kalanı omuzlarınızda sürüklenirken bileklerinizden sarkardı. Belirli bir duruşu koruyabilerseniz, vücudunuzun üst kısmındaki baskıyı hafifletir, ancak ayaklarınızdaki ve bileklerinizdeki ağrıyı artırırdınız.

Zihinsel ve fiziksel olarak yorucu. Buzdolabının kapısı kapandığında sessizlikte yankılandı. Sözsüz bir anlaşmayla, Doc yerini alırken yer değiştirdik ve adamın gömleğini yırtıp parçalara ayırırken hiç yavaşlamadı.

Göğsünde ve kollarında yeni çürükler vardı. Birileri onu bağlarken ve taşırken hiç de nazik davranmamıştı. Nefes alış verişinin zayıf sesi

-

Doktor kaburgalarını test ederken Sharpe haykırdı. Bir çatlak bulduğu anda yeni bir baskı uyguladı ve adam irkilerek temastan kaçmaya çalıştı. Fazla uzağa gidememişti. Parçalanmış eliyle zinciri tutmaya çalıştı ve bir çığlık daha attı.

"Bu senin için çok daha kötü olacak," dedi Doktor, sesi klinik bir şekilde kopuk çıkıyordu.

"Ne istiyorsun?" adam neredeyse ağlayacaktı.

Milo, "Yaklaşık on altı yıllık saf işkence," diye bildirdi ona, sıcaktan ürperten bir sesle. "Onun dehşetinin ve rahatsızlığının her zerresini yaşamamı istiyorum. Aşağılayıcı acıyı hissetmeni ve yapacağın hiçbir şeyin başına gelecekleri durduramayacağını bilmeni istiyorum. Dışarıda seni önemseyen tek bir kişi bile olsa, gelmeyecekler. *Asla* gelmeyecekler, çünkü sen değersiz bir bok parçasısın."

Doktor yan masaya koyduğumuz tıbbi çantaya doğru ilerlerken Kellan ona, "Tarihleri, isimleri ve yerleri istiyorum," dedi. Freddie hiç hareket etmedi. Bıçağı parmaklarının üzerinde dans ederken boş ve soğuk gözlerle Sharpe'ı izledi.

Liam telefonuyla birkaç fotoğraf çekerken, "Bize bilgiyi vereceksin," diye onu bilgilendirdi. "Belirlenmesi gereken tek şey, bize vermek için ne kadar dayanabileceğin ve bunun için ne kadar acı çekmen gerektiği."

"Şahsen," dedi Vaughn, sesi öyle olmasa bile soğukkanlıydı. "Biraz zaman alsa da olur. Zamanımız var. Ayrıca Dove'un ne kadar acı çektiği konusunda da sağlam bir fikrimiz var."

"Var," dedim, ondan çok kendime. "Bu taraftan başlayalım..." Doktorun bir neşter, birkaç kelepçe ve bir dizi elektrot çıkardığı yere doğru ilerledim.

Evet, hepsi çok rahatsız görünüyordu. Ben de onayladım. Siyah bir çuval kaptım ve kafasına geçirdim. Açıkçası, ayaklarındaki kemikleri kırmakla başlayıp yukarı doğru ilerleyemediğim zaman lanet olası yüzüne bakmak istemiyordum.

İşin acı tarafı, bu orospu çocuğundan bilgi almamız gerekiyordu. Milo'nun bakışlarını yakaladım ve gözlerinde zar zor biriken öfkeyi gördüm. Odada bir durgunluk vardı, sanki bir kıvılcım hepimizi alevler içinde bırakacaktı.

Kahretsin, hepimiz alevler içinde kalmıştık. Ona yapılanları geri alamazdık. Geçmiş siilemezdi. Yara izleri içte ve dışta oradaydı.

Masumiyetinin ve özgürlüğünün kaybını yatıştırmak için intikam alabilirdik. Ona defalarca yapılan zulmün intikamını almaya çalışabilirdik. Dans kumpanyasındaki o şerefsizle başladı ve onu inciten herkes bunun bedelini ödeyene kadar da bitmeyecekti.

Kellan boğazını temizledi ve yumruğunu havaya kaldırdı. Doktor da dahil olmak üzere hepimiz teker teker aynısını yaptık. Dört raunt sürdü ama sırayı belirledik. Her birimizin aklında bir soru ve bir ceza vardı.

Kaputun altından gelen sözlü nefes alıp vermeler ve şikayetler Liam'ın koli bandından bir şerit koparmasına neden oldu. Ben de kumaşı yukarı doğru sürükledim.

"Sadece soruları sor."

Liam ağzını bantlarken, "Merak etme," dedi ona. Sessizlik biraz mutluluk vericiydi. "Yapacağız ama burada kuralları sen koymuyorsun. Şu anda sadece yardım etmeye istekli olduğunu düşünüyorsun."

Örtüyü kafasının üzerinden çektim. O orospu çocuğuna gerçekten bakmak istemiyordum. Doktor bulunduğu yere doğru ilerledi ve elektrotları uygulamaya başladı. Kızımız gittikten sonra yüzündeki ifade tüm duygulardan arınmıştı.

Bu hepimiz için söylenebilir. Şu anda hiçbir şeyi yedekte tutmamıza gerek yoktu, çünkü sonunda kederimizi ve acımızı açığa çıkarabileceğimiz biri vardı. Hepimizden aldığı bebeği koruyamamasının intikamını alıyordu.

"Biliyor musun," dedi Milo yanımda alçak sesle. "Evlat edinilmesine karşı koysaydım nasıl olurdu diye düşünüp duruyorum. Onu yanımda tutmak için çabalasaydım..."

"Bunu yapma," dedi Kellan aynı derecede yumuşak bir ses tonuyla. "Bunu değiştiremeyiz ve senin yapmaya çalıştığın şey -Bayan Stephanie'nin yapmaya çalıştığı şey- Sparrow'u ilk sıraya koymaktı. Bunu bilmiyorduk. Keşke bilseydik de daha erken davranabilseydik."

"Ama biz yapmadık," dedim ve Kellan'ın Milo'ya attığı cankurtaran halatını yakaladım. İki elimle kavrayarak bizi kıyıya doğru çektim. "O artık elimizde. Onu şimdi koruyacağız. Ona borçlu olduğu et parçasını alacağız."

"Biliyorum," dedi Milo, yüzünde bir gülümseme kırıntısı bile yoktu. "Yapacağız... ve aynı zamanda, Ivy'nin burada, ona *her* zaman bakmamızla birlikte büyüdüğünü hayal ediyorum."

Vaughn, "Çok daha fazla insan dövmüş olurduk," deyince Liam gerçekten güldü.

"Bu iyi kısımlardan biri olabilirdi."

Ama bu senaryoda bizim küçük kız kardeşimiz olarak büyür müydü? Kim olurdu? Onu güvende tutmak için boğar mıydık? Kahretsin ki biliyorduk, ona yanlış şekilde bakan herkesin gözlerini oyardık.

"Aynı şey olmazdı," dedi Freddie, sesi gergin çıkıyordu. Yine de solgun ya da titrek değildi. Ayrıca odaklanmış görünüyordu. Ona göz kulak olan tek kişi ben değildim. "Olmazdı. Daha iyi hissedip hissetmeyeceğini bilmiyorum. Ama yaşadıklarından hoşlanmasam da Boo-Boo'yu olduğu gibi seviyorum."

"Anlaştık," dedi Doktor, sonra geri çekildi ve bir cihaz aldı. Üzerindeki bir şeyi ayarladı ve bir düğmeye bastı. Sharpe tüm vücudu kasılırken bir ciyaklama sesi çıkardı. "Voltaj biraz yüksek."

Kadranı bir derece itti ve ben henüz aşağı mı yukarı mı olduğunu anlayamamıştım. Bu kez düğmeye bastığında, Sharpe'ın tüm vücudu kendisine çarpan voltajla kavis çizdi. Doc kontrolü bıraktığında titriyordu.

Hepimize doğru tutarak, "Önceden uyarın ve herkes elini çeksin" dedi.

Sharpe hıçkırığa hıçkırığa inledi ve kaset onu boğdu. Kellan her birimize odaklanmadan önce saatine baktı. "Ayrılın. Bunu vardiyalı olarak yapacağız. Sinirleri bozulmaya başlarsa kimse kalmayacak."

"Nöbet mi tutuyorsun?" Kontrol ettim çünkü bu orospu çocuğunu öldürmek istediğim kadar acı çekmesini de istiyordum. Ölmek için yalvarana kadar haftalarca Arlington'da kaldık.

Bu pislik için de sonucun bu olması benim için sorun değildi. Bunu doğru yapmak için zamanımız vardı, ama önce...

"Evet," dedi Kellan. "Güvertede olmayan herkes bir mola versin ve yürüsün."

Liam'a bakan tek kişi ben değildim. Gözlerini devirdi. "Ben iyiyim."

"Ben de," dedi Freddie biz aksini iddia edemeden. Hepimiz arasında Vaughn ve Kellan muhtemelen göründükleri kadar sakin olan tek ikiliydi.

Sonunda Milo ve Doc'a odaklandım.

"Gitmiyorum," dedi Milo. "Ama cevapları alana kadar ona dokunmayacağım..."

Buna saygı duyabilirim. "Merak etme kardeşim, ben senin arkadayım. Oh. İşimiz bitmeden önce elini dağlamak için bir şey bulmalıyız."

"Anladım," dedi Doc, Sharpe'la yüzleşirken kollarını kavuşturarak. Etrafımızda bir daire şeklinde sessizlik dalgalandı. Aslında ilk soruyu o kazanmıştı, dikkatini adama yöneltmişti, sanki önce hangi seçeneği inceleyeceğini tartıyormuş gibi.

Sonra bakışlarını ayaklarına indirdi. "Pekâlâ... Vaughn, benim için bacağını tutabilir misin?"

"Sağ mı sol mu?" Vaughn sordu.

Doktor aletlerden bir neşter alırken ona "Satıcının seçimi," dedi. Vaughn Sharpe'in sağ bacağını kavradı. Adam geri çekilmeye çalışırken hemen çırpınmaya ve sol eliyle tekme atmaya başladı. Vaughn sinirlenmek ya da bu konuda biraz bile fazla çalışmış gibi görünmek yerine Sharpe'in böbreğine dirsek attı. Boğuk bir homurtu çıkardı ve altına işedi.

Tekrar.

Koku iyileşmeden önce daha da kötüleşecekti. Elini Sharpe'in bileğine dolayan Vaughn ayağını yukarı doğru çekti. En azından dizini diğer yöne doğru bükmeye çalışmadı.

"Kardeşin nerede?" Doktor sordu. Basit. Basit. Doğrudan. Boğuk cevap anlaşılmazdı.

"Tekrar denemek ister misin?" Doktor dedi ki.

Sharpe debelendi ama Vaughn bacağını yerinde tuttu. Boğuk homurtular, hıçkırıkların arasında tiz sesler ve hakaretlerden başka bir şey değildi.

"Tamam." Adamın ayağının tam ortasından bir kesik attı. İrkilmedim ama lanet olsun, acı verici görünüyordu. Koli bandının arkasından gelen çığlık kulağa geldiği kadar kötü hissettirdiğini söylüyordu.

Sharpe çırpınmaya çalışırken Vaughn onu bıraktı ve geri çekildi. Sharpe dengesini çok iyi sağlayamasa da ayağını uzatmaya çalıştı, kesiği açtı ve rahatsızlığı daha da arttı.

"Güzel," dedim bir süre sonra. Basit ama etkiliydi.

Doktor bana alaycı bir bakış attı. Kollarımı kavuşturup omuz silktim. İşten zevk almaya iznim vardı, ama anladım. Zaman değil. İltifatlarımı sonraya saklayacaktım.

"Bir kez daha denemek ister misin, yoksa çemberin etrafından mı dolaşacağız?" Kellan sordu.

"Soruma geri dönebiliriz." Doktor başıyla beni işaret etti ve ben de parmaklarımı çıtlattım. İkinci sorum vardı.

Mahkûmumuzun yanına yaklaştım ve yerdeki kan lekesini görmezden geldim. Gerçekten daha yeni başlamıştık.

"Evet, Bay Sharpe," dedim ses tonumu kibar tutarak. "Onu korumaya çalıştığınız konusunda ısrar ettiniz. Daha önce onun sorusuna cevap veremediniz, o yüzden tekrar sorayım. Hayatının hangi noktasında onu gerçekten korudunuz?"

Kaputun altından gelen tek ses bir inilti oldu.

"Bu oyunu anladığımı sanmıyorum," dedim Kellan'a. "Ona kuralları tekrar açıklamamız gerekiyor mu?"

Lütfen evet de.

"Ona bir hayat dersi verin. Acele etmeme gerek yok ama ne kadar acı çektirebileceğimizi anlaması gerekiyorsa, hadi ona bir gösteri yapalım."

Milo bakışlarını yana kaydırđı. Çoraplar ve meyveler. Onu her şeye cevap verecek ve acı çekecek kadar uzun süre hayatta tutmamız gerekiyordu. Bu yüzden, canını yakan ama hissettirdiğı kadar zarar vermeyen şeylerle başladık.

Önce ben vurdum ama Freddie'nin darbesi benimkinden bir saniye sonra indi ve Milo'nunki onu önden yakaladı. Liam ve Vaughn da hemen katıldılar.

Sharpe üçüncü kez altına işemişti, ancak ben dayak atmaya devam ettim. İçin. Şimdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

F Kırk beş dakika sonra Sharpe acıdan bayıldı. Doktor onu kokulu tuzlarla uyandırdı. Bir saat daha dayanamadı. tekrar çöküyor. Doktorun taktığı bantların hepsi şok tedavisi için değildi. Aslında iki kalp monitörü takılıydı.

Doktor sıvı için serum takarken, "Nabızı hızlı ama menzil içinde," dedi. "Muhtemelen ona birkaç saat vermeli, sonra tekrar başlamalıyız."

"Hayır, birkaç saat beklersek, kazabilir. Zaten tereddüt ediyor. Onu bize her şeyi anlatmaktan alıkoyan tek şey kardeşinden korkması" dedi Milo.

Onu da yakalamıştım. "Belki de Moira'yı buraya getirmeliyiz?"

Jasper yüzünü buruşturdu. "Onu son bir darbe için saklamalıyız. Adamı çözdükten *sonra* onu da içeri alırız."

Freddie bıçağını parmaklarının ucunda döndürdü. "Rome onu yakaladığımızda telefonda o sikik herifle konuştuğunu söylememiş miydi?"

Kellan bir şişe suyu çevirerek açarken, "Evet," diye cevap verdi. "Tüm elektronik cihazları Alfabe'ye teslim ettim. Nerede olduğumuzu zaten biliyorlar, bu yüzden bizi takip etmek bir endişe değil. Aynı zamanda, içindeki verilere de ihtiyacımız var."

"Numaraların izini sürmeye çalışıyor ama diğer telefon kapalı." Elbette, Doktor onlarla konuşmuştu. Mantıklı. Açıkçası, Doc'un ekibi hakkında kişisel olarak ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Profesyonel olarak mı? Sağlamlardı. Doktor onlara güveniyordu, bu da benim için yeterliydi.

"Bu şekilde izini sürebileceğimizi umuyordum," dedi Freddie, bıçağını çevirirken hâlâ Sharpe'ı izliyordu.

"Onların sahip olduğu hiçbir yerde olmayacak," dedi Liam. "Hellspawn'ı geri aldığımızdan beri saklanıyor." Sonra Sharpe'a bir bakış attı. "Bu şerefsizi gösteriş yapması için gönderiyor. Bu arada karısını da bir tesise atıp uyuşturuyorlar."

"Kaldıraç mı?" Doktor sordu, ama kelimeyi oluştururken bile başını sallıyor gibiydi. "Hayır, bu çok doğrudan olur."

"Evet, onun için o kadar da üzölmüş görünmüyordu," dedi Milo. "Rol yapıyor olabilir ama kesin bir şey bilmiyoruz."

Jasper odada volta atıp gerinirken, "Bazı şeyler biliyoruz," dedi. "Birincisi, o bir bok çuvalı."

Bu doğrudu. "Eğer herhangi bir mülkünde saklanmıyorsa, belki de şirket adına ya da Moira'ya ait bir yerde saklanıyordur."

Bu, buzdolabındaki dikkati ona çeken bir ipi çekti.

"Yoksa neden onu kilitleyelim?" Ben sordum. "Onun uyuşturulmasını, duyarsız olmasını ve gözden uzak olmasını istedi. Göz önünde saklanmak istiyorsan, insanların seni aramadığı bir yere saklanırsın..."

Kellan Doktor'a bakmadan önce düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Onlardan Moira Sharpe'ı da aramalarına dahil etmelerini isteyelim."

"Evet."

Sharpe'a iyileşmesi için otuz dakika daha verdik. Doktor serumu çıkardıktan sonra Milo hortumu aldı. Buzlu spre y uyanmak için hiç de eğlenceli bir yol değildi.

Öksürdü, hırıldadı ve ağrıları artınca inledi. Evet, acı çekmesi benim için sorun değildi. Ona soru sorma sırası bendeydi. Henüz uygulanabilir bir cevap alamadığımız için, başa dönene kadar bir daire çizmeye devam edecektik.

Başlığı çıkarıp zincirlerden sarkan adamı inceledim. Onu buraya getirmeden *önce hiç* de korkutucu görünmüyordu. Peki ya şimdi?

Zavallı onun için fazla iyi bir kelime gibi görünüyordu. Burnundan zorlukla nefes alarak etrafındaki aydınlığa gözlerini kırıştırdı ve sonra bana baktı. Hiçbir şey söylemedim, sadece onu inceledim. Dövme dükkanındaki tüm ölümlerden bu adam ve kardeşi sorumluydu.

Lauren'ı yakanlar onlardı. Hâlâ hastanedeydi, bacaklarından birinde ikinci derece yanık ve duman solumaktan muzdaripti. Onu kontrol etmek için hastaneye sadece iki kez gidebildim.

İkinci ziyaretinde, birisinin tıbbi faturalarını ödediğinden bahsetti. Kim olduğunu sormama gerek kalmadı. Liam babasının yasını tutarken bile herkesle ilgilenmeye devam ediyordu.

Sonra bu pislik vardı.

Sharpe bana baktı ve kasetin arkasından gırtlaktan bazı sesler çıkardı. İki kez daha denedi. Kelimeler tercüme edilmese de, ses tonu tercüme edildi.

"Evet, hâlâ konuşmaya hazır değilsin." İçinde çok fazla meydan okuma vardı. Kızının ruhunun zerresine sahip olduğundan değil. Dove'a kızım demeyi bile hak etmiyordu. O kendisinden çok daha fazlasıydı.

Dönerek masaya gittim ve bütün meşalesini aldım. Yemek pişirmek için tasarlanmıştı ve benim yapmak istediğim şey de kesinlikle benzer bir kategoriye giriyordu.

Bununla birlikte, meşaleyi ateşlerken ne yaptığımı görebilmesi için ona döndüm. Sharpe'a bakmadan önce ucundan çıkan mavi alevi inceledim.

Yüzü ağarmış, kalan azıcık rengi de eriyip gitmişti.

"Korkuyorsun, değil mi?" Ona sordum. "Bununla ne yapacağım konusunda endişeliyim. Kimse konuşmana izin vermek için bandı çıkarmayacak diye dehşete düştüm. Çılgınlıklarından başka bir şey duyamayacağımız için endişelisin. Bunların umurumuzda olmadığını düşünüyorsan, haklısın."

Yaklaşmadan önce kelimelerin aklımda yer etmesi için bir an verdim. Meşaleden yayılan ısıdan uzaklaşmak istedi. Ne yazık ki çok uzağa gitmesine gerek yoktu. Ayaklarını altına almak için çabaladı, ancak bu sadece ayaklarının altındaki kesikleri açtı - şimdiye kadar ikisini de kesmiştik.

"Mesele şu ki," diye devam ettim onun alanını işgal ederken. "Henüz konuşmaya hazır değilsin. Şu anda bunun cehennem olduğunu düşünüyorsun. Bunun sadece birkaç saat sürdüğünü ve Dove'un *yıllarca* zincirlenmiş, ağzı tıkanmış ve işkence görmüş olduğunu fark etmen ne kadar zaman alacak? Sen neredeydin?"

Başımı eğdim.

"Ne demiştiniz? Doğru... Onu korumaya çalışmak için oradaydın. Ama onu koruyamadın. Benim için bir şey yap. Ağabeyin ona elini sürdükten sonra yemekte onun karşısına oturduğun tüm zamanları düşün. Ne yapacağının farkında olarak onu onunla bıraktığın tüm geceleri düşün. Gezici bir gösteriye yara bere içinde, hırpalanmış ve acımasızca geri dönmek zorunda kaldığı onca zamanı düşünün. Sonra da bunu kaç yıl boyunca yapmak zorunda kaldığını düşünün..."

Meşaleyi yan tarafına getirdim, hafif bir darbe, ama tam da gövdesinin derisinin gerildiği yere. Isıyı orada tutmasam bile çılgınlıkları yükseldi. Meşaleyi yakmam uzun sürmedi ama bir mektubun başlangıcını yakmayı başarmıştım.

Bir süre meşaleyi inceledikten sonra ona döndüm.

"Biliyor musun, şu anda taktığı dövmelelerin ikisini de ona ben yaptım." Konuşmaya devam ettim. "İğne derisine batırıldığında bile irkilmedi. Kararlı ve cesur, ama en önemlisi... hayatta kaldı. Senin kurtulamayacağını zaten biliyorum. Ama kendine aksini söylemeye devam et."

Feneri diğer tarafına doğru tuttum ve çığlık atarken ağzının gerilmesi bandın bir kısmını gevşetti.

"Evet, kendine bunu söyleyip duruyorsun. Bu, seninle dünya kadar zaman geçirebileceğimiz anlamına geliyor. Bunun tadını çıkarmayı planlıyorum."

Son birkaç kelimeyi anlamamıştı, çoktan altına işlemiş ve tekrar bayılmıştı.

"Bana mı öyle geliyor yoksa ona serum vermeyi bırakmalı mıyız?" Freddie sordu. "Çünkü işemeler eskidi."

Kellan başını salladı. "Bu biraz zaman alacak. Onu paketleyin ve kilitleyin. Ona yalnız ve acı içinde uyanması için zaman vereceğiz. Sonra gelip onu tekrar görün."

Onu orada öylece sallanırken bırakmak istemedim. Onu uyandırmak ve eklem eklem ayırmak yapılacaklar listemdeydi. Kellan'ın haklı olması dışında.

Freddie tartışmadı bile. Öfkesini kontrol altında tuttuğu için onu takdir etmek zorundaydım. Adamı kesip biçmek onun için kolay olurdu. Ama yapmadı.

Henüz değil.

Öyle de oldu, temizledik ve kusmaya karar verirse diye yüzündeki bandı yırttık. Kimse biz olmadan bu şekilde kendini öldürmesini istemezdi. Poşeti tekrar kafasına geçirdikten sonra dışarı çıktık.

Ben kulüp binasına dönerken Kellan ve Milo'yu Liam'la konuşurken bıraktım. Freddie ve Jasper çok arkamda değildi. Doc'un da benimle geleceğini sanıyordum ama o adamlarıyla konuşmak için hareket etti.

Kapıda durup onları izledim. Bayan Stephanie'nin gittiği fikrini hâlâ aklım almıyordu. Dürüst olmak gerekirse, herhangi birimizin nasıl ayakta ve işlevsel olduğundan emin değildim - başka seçeneğimiz yoktu.

Dove'un bize ihtiyacı vardı ve hayatı boyunca bu mücadelenin içindeydi. Her ne kadar amcasından uzaklaşmak istese de, bunu yapmak için bizi terk etmeyecekti. Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi.

"O iyi olacak," dedi Jasper, bakışlarını takip ederek. "Hepimiz bunu atlatacağız, tıpkı diğer her şeyi atlattığımız gibi."

"Sen kimsin ve Hawk'a ne yaptın?" Ona bakarak sordum. "Ne zaman Bay Pozitif oldun?"

"Evet dediği gün," dedi bana ve gerçekten - bununla nasıl tartışabilirsin ki?

Kulüp binasında, Rome ve Dove aşağıda değildi, bu yüzden kahve yaptım ve Jasper sandviçleri hazırladı. Üzerinde kan lekesi var mı diye kontrol ettim.

Yukarı çıkmadan önce bana.

Diğerleri henüz dönmemişti ve onları suçlayamazdım. Biraz zamana ihtiyaçları vardı; Milo muhtemelen hepimizden daha fazla. Süite vardığımızda oturma odası karanlıktı ama tavandaki ışıklar ve televizyon açıktı.

Dove, Roma'nın kucağında kıvrılmıştı ve ekranda bir film oynuyordu. Hızlı ve Öfkeli filmlerinden biriydi. Beş, belki.

"O nasıl?" Freddie yanlarındaki kanepeye yerleşirken sordu. "Yorgun ama güçlü," dedi Rome. "Onu görmek için ısrar etti Anne."

Yüzümü buruşturdum, Jasper da öyle. "Nasıl gitti?" Ayağa kalkmadan önce ayakkabılarını çıkardı.

Roma sadece omuz silkti. "Bir sürü gözyaşı, annesininki ve öfke, Starling'inki."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak, "İyi misin, yoksa gitmen mi gerekiyor?" diye sordum.

"Ben iyiyim," dedi Rome ve Freddie kayarak onun yanına oturdu ve Rome'a bir kahve uzattı.

"Duş alacağım," dedi Jasper. "Birazdan çıkarım." Bu hiç de fena bir fikir değildi.

Otuz dakika sonra Liam ve Doc yukarı çıktıklarında biz kanepeye yayılmıştık. Kellan ve Milo hâlâ aşağıdaydı. Doc duş almak için Dove'un odasına gitti ve Liam da ona ve filme göz kulak olabileceği bir sandalyeye yayıldı.

Hepimizin yaptığı şey buydu. Yemeği bitirdik, bir sonraki filme geçtik ve Kellan içeri girdiğinde Doc diğer sandalyeyi devraldı.

"Jas?"

Jasper ona bir bakış attı.

"İlk nöbeti sen tutabilir misin?"

"Evet," dedi, ayağa kalktı ve omzuma vurdu. "Dört saat sonra Vaughn seni rahatlatacak."

Arkama yaslanıp gözlerimi kapatmadan önce ona bir başparmak işareti yaptım. Eğer dört saatim varsa, bundan faydalanmalıyım.

Kellan, "Duş alıyorum, sonra onu yatağına yatıracağız," diye devam etti.

"Benimdir," dedi Liam başkasından önce ve Doc homurdanırken ben de kıkırdadım.

"Yalnız olmadığı sürece sorun yok." Kellan'ın sesi yorgun geliyordu.

Bir gözümü açarak onu inceledim. "Haydi yat. Uyuman gerek. Yarına kadar ona tekrar başlamayacağız, değil mi?"

"Doğru." "O zaman uyu."

Kel başını salladı. Freddie çoktan uyumuştı ve Doc da çok uzakta görünmüyordu. Henüz kimse Dove'u yatırmak için harekete geçmemişti. Liam ayağa kalkmadan önce Milo'nun bize katılmasını bekledi ve Roma onu kardeşine teslim etti.

Onu odasına götürdükten sonra Milo, Liam'ın terk ettiği sandalyeye oturdu.

"Doc'un arkadaşları depoyu gözetliyor. Yeni kameralar çalışıyor. Uyuyabilen herkes uyusun." Kellan dışarı çıkmamıştı, umarım çoktan çıkmıştır.

"Evet," dedi Doc. "Yapabilen herkes."

Roma'ya ve bana bir bakış attı. "Hadi uyuyun. Dört saat içinde sizi dürteceğim. Sonra da kendimi çarpacağım."

Benim işime yaradı. Kanepeden kalktım ve odama yöneldim. Kimseyi şaşırtmayan bir şekilde, Roma Dove'un odasına gitti.

Onun yattığı yer, genellikle onun yattığı yerdı.

Soyunmaya zahmet etmedim, sadece yatağa uzandım. Dört saat. İç saatim bunu kaldırabilir.

Sharpe'ı tekrar görmeye gitmeden önce en az sekiz ila on iki yaş arasındaydık. Adam altına sığacaktı.

Güzel.

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

EMERSYN

W kol beni sardı. Sırtımdaki bir el ve kıkımdaki başka bir el, farkındalık uykunun sisini bir kenara atarken kaydedildi. İkiz kokular

Gül ağacı ve amber kokulu sandal ağacı kokusu burun deliğimi gıdıkladı. Kulağımın altında sabit bir kalp atışının gümürtüsü ve yanağıma bastırılan sert kaslar.

Liam.

Yanağıma yavaşça ona sürttüm. Umarım salyalarım akmamıştır. Sadece Rome varken, her zaman onun bana sarılmış, beni ayısı gibi kucaklamış haliyle uyanırdım. O ayıyı çok severdim.

Düşünceler her iki zihinsel yolu da takip etmek üzere bölündü, ancak aynı anda dikkatimi onlardan Liam'a çektim. Her nasılsa, Liam beni her zaman üzerine çeker, kişisel battaniyesiymişim gibi sarardı.

Başımı yavaşça kaldırıp gözlerimi kırıştırarak odanın karanlığına odaklandım. Köşede bir gece lambası vardı, yumuşak mavi ışığın uykumuzu bozması pek mümkün değildi. Yine de Liam'ın çene çizgisini seçebilmem için yeterli bir aydınlatma sağlıyordu. Bir kolu başının altında kıvrılmıştı, diğeri ise bana sarılmıştı ve eli kıkımdaydı.

Sırtımdaki diğer el ise Roma'ya aitti. Başımı biraz çevirerek Roma'nın yan yattığı yere gülümsedim. Bize doğru eğilmişti, elinin ağırlığı beni rahatlatıyordu. Onun kucağında uyumaya gitmiştim, bir yandan da inatçı duygularımı kutusuna geri sokmaya çalışıyordum.

Pek başarılı olduğum söylenemez. Babamın bilmemesini o kadar çok ummuştum ki. Şok ya da şaşkınlık göreceğimizi. *Bu* duyguları ifade etmemiş olsa bile, iğrenme ya da üzüntü neredeydi? Annemin tecavüzünden bahsetti, sanki bu *onun* için talihsiz bir cezaymış ve düşük bir rahatlamaymış gibi.

Daha sonra annemi görmeye gitmek muhtemelen en parlak hamlem değildi. Babam burada olduğu için kızgın ve üzgündü. Onu görmesine izin vermediğim için daha da kızgındı, henüz değil. Gitmek istediğini söylediğinde, ona beklememiz gerektiğini söyledim.

Konuşma gözyaşlarına ve suçlamalara dönüştü. Roma ona hayır demeseydi, güvenli olana kadar ayrılamayacağını ve beni taciz etmeyi bırakmasını söylemeseydi daha da kötüleşebilirdi. Sonra da beni dışarı çıkardı.

Orada olmasaydım beni taciz etmeleri zor olurdu. Süite döndüğümde, adamların ne yaptığını düşünmemek için kendimi zor tutuyordum. Babama işkence edip etmedikleri umurumda değildi. Bunu hak ettiğini *biliyordum*. Aynı zamanda, o hâlâ amcamdan *koruduğum* babamdı.

İkisini de korumuştum ya da koruduğumu sanıyordum, peki onlar ne yapmıştı? "Hey," dedi karanlıktan gelen yumuşak bir ses ve ben kirpiklerimi kaldırıp

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken Liam'ın gözlerindeki endişe.

"Merhaba." Kelime daha çok bir mırıltı gibi çıktı ve burnumu çektim. Liam dikkatle elini sırtımdan yüzüme doğru götürdü, sonra da gözyaşımı sildi. "Seni uyandırmak istememiştin."

"Umurumda değil, Hellspawn. Eğer ağlıyorsan, beni uyandırsan iyi edersin." Bu vahşi ifade üzerimde soğuk bir ürperti gibi dalgalandı, ancak hiçbir yanı soğuk değildi. Çenesine sokularak gizlice nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Saat erkendi ve ben-

Sabah nefesi alıp almadığım konusunda endişelenmemi beklemedi. Onun yerine saçlarımı avuçladı ve çekişiyle kafa derimi aydınlattı. Tüylerim diken diken olurken bile acı gözyaşlarımı kovaladı. Meme uçlarım onun çıplak göğsüne dayandıkları yerde sertleşti.

Liam'ın ağzı ağızıma çarparken bile Roma'dan gelen bir ses uğultusu içime doldu. Isı tuttuğunda iç çektim, kanıma buz gibi bir ateş yayıldı ve ağrıyan ruhumda örümcek ağı gibi yayılan yarıklardan geçerek şiddetlendi. Liam dilimi emerken bir elimi Roma'ya doğru uzattım. Saçlarımdaki sert tutuşu beni olmak istediğim yerde tutuyordu.

Roma omzuma bir öpücük kondurdu ve meme uçlarım Liam'ın göğsüne sürtünmeye devam ettikleri yerde sıkılaştı. Dili benimkine karıştı. Bir damla gözyaşı daha süzüldü ama Liam'ın kollarındaki huzur ve tutku vaadini kovalarken onu görmezden geldim.

Ağıza karşı iç çekerek kalçalarımı onunkilere doğru bastırdım. Ereksiyonunun tatlı sıcaklığı tam oradaydı. Labialarımın arasından kayıyordu. İçimde bir inilti titreşti. Onunki mi, benimki mi, hatta Roma'nınki mi, bilmiyordum. Belki de hepimizin iniltisiydi.

"Hellspawn-" dedi Liam, beni inceleyebilmek için saçlarımdan çekiştirerek başımı geriye attı.

"Seni istiyorum," dedim, bu kadar basit. "İkinizi de." Hepinizi. Dönerek Roma'ya baktım. Kucağına kıvrılmamdan bu yana saatler değil de haftalar geçmiş gibiydi.

Başını eğdi, sonra beni öptü. Ağzı açık, ıslak ve verdiği kadar talepkârdı. Roma'da zahmetsizce boğulabilirdim. Liam'da da boğulabilirdim. İkisinde de boğulmak istiyordum.

Liam ellerini kalçalarımın doğru kaydırırken içimde beyaz ve çaresiz bir şey parladı. Parmaklarımı sikinin etrafına doladığımda o bile kalktı. Ben Liam'ı mükemmel açığa yönlendirirken Rome dilini benimkine doğru daldırdı.

Sonra yukarı doğru itti ve ben haykırdım. Roma göğsümü avuçladı ve beni Liam'ın öpücüğüne bıraktı. Ateş gibiydiler ve her şeyi ele geçiriyorlardı. Liam ona binmem için beni zorladıkça yatak kayıyor ve hareket ediyordu.

Bir yanağımı tokatlamadan önce kıkımda yavaşça bir daire çizdi ve ben onun etrafında kenetlendim. "Siktir," diye nefes verdi Liam. "Aynen böyle, Hellspawn." Ovalamakla kıkımı tokatlamak arasında gidip gelerek beni çılgına çevirdi. Sonra Roma geri döndü - nereye gitmişti?

Başımı kaldırdığımda onu parmaklarına kayganlaştırıcı sürerken buldum, sonra da kıkıma daha fazla kayganlaştırıcı damlattı. Isınan sıvı, üzerimde yuvarlanan hislere bir katman daha ekledi.

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Liam beni hareketsiz tutarken sordu, içime o kadar derin itti ki neredeyse tek hissedebildiğim buydu.

"Evet," dedi Roma, Liam göt yanaklarımı benim için açarken bile. Sonra anüsümü okşamaya başladı ve sıcaklık yüzümü ve göğsümü ısıtmak için omurgamın tabanından yukarı doğru yükseldi. "Yavaşça ve dikkatlice."

"Bolca kayganlaştırıcı."

"Ellerimle nasıl çalışacağımı biliyorum," dedi Rome ona, bir parmağını içime sokarak. Bu şekilde tartışılmanın son derece keyifli bir yanı vardı. "Starling'i öp."

Liam homurdandı ve ben de içimden kaçan kıkırdamaları bastıramadım. Liam'ın hafifçe sırttığını ve omzumun üzerinden başını sallarken göz kırptığını fark ettim. Biraz döndüğümde, Roma'yı öyle bir konsantrasyonla kıkımı incelerken buldum ki içim acıdı.

İkinci parmağını eklediğinde, yanığın tatlı gerginliği beni usulca soluk soluğa bıraktı. Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldıran Roma yüzümü inceliyor gibiydi.

"İyi hissettiriyor," diye söz verdim ona. "Yanık... Seni hissedebiliyorum." Liam'ın etrafında esnedim. Küçük bir tıslama sesi çıkardı ya da belki de bir kahkahaydı. Her iki durumda da bu bana bir çimdik ve hoşgörölü bir gülümseme kazandırdı. Roma

eğildi ve parmaklarını makaslarken beni tekrar öptü. Aynı anda Liam eğilerek meme uçlarımdan birini dişleriyle emdi.

Nasıl nefes alacağımı unutmuştum, gerçi bunu yapmam için bana fazla zaman vermiyorlardı. Cidden, oksijen abartılıyordu. Liam'ın sikini sıkıca kavradım ve Rome'unkini okşamak için arkama uzandım. Dönmek, Liam'a yaslanırken kalçalarımı döndürmek ve aynı anda Roma'yı hissetmek istiyordum.

Aralarında, Rome üçüncü bir parmak ekleyene ve Liam da parmağını içeri sokana kadar beni sabit tuttular.

"Siktir," diye tekrar yemin ettim. Nefes alma sırası bendeydi. "Çok fazla..."

"Bizi götürebilirsin," diye yatıştırdı Liam, Roma omzumu ısıtırken bile. Dişlerinin keskinliği, gerginliklerinin yakıcılığıyla tezat oluşturuyordu. Hemen geri itmek ve bastırmak istedim.

Beni hareketsiz tutarken bile Liam yukarı doğru itti ve leğen kemiğini benimkine dayadı. Klitorisime yaptığı baskı sistemimde kıvılcımlar yarattı. Rome boştaki eliyle sırtımı okşadı, sonra saçlarımı çekiştirdi, böylece bir öpücük daha almak için ona döndüm.

Omzunun üzerinden, köşedeki koltukta yarı oturur vaziyette duran Freddie'yle bakışlarımızı kilitledik. Bir ara uyumak için buraya gelmiş olmalıydı. Gözleri açıldı ve yüz ifadesi gergindi.

"Hey, Boo-Boo," dedi, sesi boğuk bir fısıltıydı ve duyularımı bir kez daha okşadı. Şaşkınlık içimde titreşti. Rome dudağımı ısırdı ama bakışlarımı takip etmek için başını çevirdi. Liam'ın dikkati başka yöne kayd ve şimdiye kadar oynadığım en şehvetli twister oyununda kapana kısıldık.

"Hey," dedim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "İyi misin?"

"Evet," dedi yavaşça, öne doğru eğilerek. "Gitmemi ister misin?"

Dudaklarımı yaladım, ikizlerin tüm dikkatinin farkındaydım. Şaşırmamışlardı, yani onun orada olduğunu biliyor olmalıydılar. "Sadece ihtiyacın olursa ya da istersen, burada olman hoşuma gidiyor."

Yüz ifadesi değişti ve dudaklarında beni heyecanlandıran sinsi bir gülümseme belirdi. "O güzel amcığı çoktan doldurmuşsun."

Kıkırdadım ve Liam onu sıkıştırdığımda inledi. "Evet, biliyorum ve ikiz sandviçin çok mutlu dolgusu olmak üzereyim."

Bu da Liam'ın izniyle kıcıma bir tokat daha yememe ve Roma'nın kahkahalar atmasına neden oldu.

"İyi hissediyor musun?" Freddie'nin bu yumuşak sorusu beni ters köşeye yatırdı. Daha çok flörtöz gülümseme ve şakacılık endişeyi tam olarak maskeleyemediği için.

"Çok iyi," diye söz verdim. "Bana hiç zarar vermediler."

Liam başını salladığında bile Rome, "Ve biz yapmazdık," dedi.

"Freddie, adamım, kalmak istiyorsan kal. Ama şimdi kızımızı becermeye geri dönüyoruz. Hellspawn, gözler üzerimde."

Bu emri reddetmek imkânsızdı ama Liam'a bakmadan önce Freddie'ye bir öpücük gönderdim.

"Aferin kızıma," dedi. "Rome, onu parmaklarınla becermeyi bırak çünkü hareket etmem gerekiyor."

Talebin içinde sadece bir yalvarış fısıltısı vardı ve Liam'ı öpmek için eğildim. Bu sözler tam da Freddie'nin duymaya ihtiyacı olduğu gibi sakin, pratik ve sorumluluk sahibiydi. Roma arkama geçtiğinde parmakları kıcımdan çıktı ve yerine sikini geçirdi.

Liam öpücüklerin arasında, "Yavaş ol," diye emretti. "Rahatla, Hellspawn. Bırak sana adadığı sikiyle seni becersin."

Bu, sistemime başka bir sıcaklık trili gönderdi. İçime kayan Roma'nın yakıcılığı, Liam'ın sıcak öpücükleriyle birleşince beni daha da azdırdı. Roma'ya uzanırken bile parmaklarımı Liam'ın saçlarında gezdirdim ve sonra ikisi de içimde gidebildikleri kadar derine indiler.

Sallanmaya başladıklarında alçak bir inilti sesi yükseldi. Kalçalarımı yuvarladım, kıcımdaki Roma'nın ve amıma giren Liam'ın muhteşem yanışının tadını çıkardım. Roma'yı öpmek için döndüm ve sonra tekrar Liam'a döndüm. Öpücüklerim aralarında gidip geliyordu. Hepimiz nefes nefese kalmıştık ve öpücükler arasında Freddie'nin sıcak gözlerini üzerimde yakaladım.

Rome ve Liam'ın elleri her yerdeydi, beni ayarlıyor, dengeliyor ve arzu akkor haline geliyordu. Nazik vuruşlar ve şiddetli itişler arasında gidip geliyorlardı. Kontrolüm elimden kayıyordu. Liam'ın parmaklarının klitorisime ilk dokunuşunda, zevk sinirlerim boyunca ateşlendi.

Liam'ın konsantrasyonu dağılmış gibiydi ve Rome açısını değiştirdi, her hamle beni Liam'ın üzerine itiyordu. Her şey çözülürken görüşüm bulanıklaştı. Gerilimin sarmal ilmekleri patladı ve içimden bir çığlık koptu. Liam da benimle birlikte boşaldı, Roma boşalmadan önce birkaç hamle daha yapmayı başarsa da, onun salıverilmesinin sıcaklığı başka bir ateş fırtınasına yol açtı.

Serbest bırakılmalarının sıcaklığı içimi doldurdu ve Roma sırtıma yerleşirken Liam'ın göğsüne doğru sarktım. Artçı sarsıntılar onları bedenime çekmeye devam ediyor gibiydi, çünkü ben onların her lezzetli santimini hissediyordum. Liam boğazıma öpücükler kondururken Roma omuzlarımda bir yol öptü.

Gözlerimi açıp tekrar Freddie'ye baktım. Bakışları ruhumu sıkıyordu. Pantolonunun üzerinden sikini okşuyordu ve bunu onun için benim yapıyor olmamı diledim. "Boşalacak mısın?" Harap olmuş bir sesle sordum ama ikizleri umursamayacak kadar dolu ve ateşliydim.

"Hayır," dedi Freddie yavaşça. "Onu saklıyorum." Gerçekten mi?

Aletini okşamaya devam ederken gözlerini benden ayırmadı ve ben de sııttım.

"Benim için zevktir."

Bu bana Liam'dan bir ısırık, Roma'dan da yukarı doğru hafiflerken bir kahkaha kazandırdı. Hepimiz inliyorduk. Her yerim gerilmiş ve ağrıyordu. Alışmak biraz zaman aldı ama Rome kalktıktan sonra Liam onun çıkabilmesi için beni döndürmesine yardım etti. Kalçalarımaya yapışan ve kıcımdan akan dölleryüzünden darmadağın olmuşum.

"Hey, Boo-Boo," dedi Freddie, Liam banyoya girmeden önce beni öpmek için eğildikten sonra. Rome elinde sıcak bir bezle geri dönmüşü bile.

"Hmm?"

"Bacaklarını biraz daha aç."

Dizlerimi kelebek pozisyonuna getirdim, böylece amımı görebilecekti. İç çekişiy benden bir kahkaha daha kopardı.

"Evet, hala gördüğüm en güzel amcığa sahibim."

Kaldı ve hiçbir rahatsızlık, korku ya da üzüntü belirtisi göstermedi. Kaldı ve izledi ve ben de yanına gidip pantolonunu çadırlayan ereksiyon konusunda ona yardım etmek istedim. Aynı zamanda zorlamak da istemedim.

"Biliyorsun," dedim. "İstersen her zaman buraya gelip üzerime boşalabilirsin."

Roma, elindeki bezi kalçalarımın arasında gezdirirken bir kahkaha attı.

"Belki sonra?" Freddie utangaç bir ifadeyle, "Belki sonra," dedi.

Onu hemen serbest bıraktım. "Bu bir randevu... Ne zaman istersen."

"Harika," dedi Liam banyodan çıkarken. "Gel buraya, Hellspawn. Duş zamanı." Roma'ya baktı. "Kendin alabilirsin."

Homurdandı ama ben geçerken yüzünü okşarken parmaklarımı öptü. Freddie'nin yanında durdum ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. Serçe parmağını benimkine dokundurdu ve ben de serçe parmağımla sarıldım.

"Ben iyiyim," diye söz verdi Freddie. "Kahve ister misin?"

"Kahve içmek isterim." Onun için hâlâ biraz endişeliydim.

"Ben bakarım. Git duş al. Ona kendini yedir ya da başka bir şey yap ve beni düşün..."

"Siktir git Freddie," dedi Liam, sesinde bir kahkaha vardı.

Freddie kıkırdayarak parmağını bir kez sıktı ve sonra gitmeme izin verdi. Liam'a doğru sürüklendim ama Freddie odamdan çıkarken onu takip ettim, ardından Roma geldi.

"Roma ona göz kulak olur," dedi Liam, beni kendine doğru çekerek. Gözlerimi kapadım ve onun gücüne yaslandım. "Bu onun için büyük bir adımdı."

Kesinlikle öyleydi. "Aldırmadığın için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bana sözsüz bir öpücük verdi ve sonra beni duşa çekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

FREDDIE

S Harpe yine baygındı. Doktor onu başka bir seruma bağladı ve adamı hortumla yıkadık çünkü kokuyordu. Bir iyi tarafı yenilenmiş buzdolabı, drenaj çok daha iyiydi.

Doktor, tıbbi çantasını karıştırdığı yerden bana bakarken, "Boğulmadan önce tükür," dedi. Onu temizledikten sonra şok pedlerini çıkarmış ve yenilerini eklemişti.

Ona bir de vitamin iğnesi yapmıştı, bana tuhaf gelmişti ama kimse bana sormadı, neyse. Adamın ölmesine izin vermeyecektik.

"Anlamıyorum," dedim bıçağı parmak uçlarımda dans ettirerek. "Tanımlayabildiğim kadarıyla acıya tahammülü yok. Eğer onu yaralarsak, benim yedi yaşındayken yaptığımdan daha fazla çöküyor ve sızlanıyor."

"Peki neden sadece kırılmıyor?" Doktor sordu, ben de iç çektim. "Evet."

Bir su şişesinin kapağını açan Doktor başını salladı. "Dayanamayacağı kaldıracı bulmamız gerekiyor. Herkesin bir kırılma noktası vardır, doğru miktarda baskının onları parçaladığı bir yer. Bu adam zayıf olsa bile o kadar kolay değil."

"Kardeşinden daha çok korktuğunu düşünüyorsun." Tüm bunları bağdaştırmaya çalışıyordum. En azından benim tacizcilerim asla aile gibi davranmadılar. Onların istismarı zevkleriyle değil, cüzdanlarıyla ilgiliydi. Elbette, muhtemelen bundan zevk alan bazı hasta herifler vardı ama *değer verdiği* biri bana bunu hiç yapmamıştı.

Ona bir kemik atmasını umarken onu izlediğini görmek -Bir gram bile pişmanlık ya da vicdan azabı duysa onu affedebilirdi. Açtığı yaralar yüzünden onun derisini canlı canlı yüzmek istedim.

Hiçbir şeyin onun acısını silebileceğini düşünmemiştim. Pinetree'de sırrını itiraf ettiği gün, karanlığının bir adı vardı. Ona musallat olan aynı karanlık bana da musallat olmuştu. O karşı koydu. Onu içinde boğmaya çalıştıkları pisliğin üzerine çıktı, onu süslü kıyafetlerle giydirip üzerine mücevherler asmış olsalar bile.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Doc, zerre kadar ironi ya da acıma duymadan. "Nasıl bir adam karısının tecavüzcüsünün kızının da tacizcisi olmasına izin verir?"

"Neredeyse ondan korktuğunu umuyorum," dedim, öyle olduğunu düşünmesem de.

Doktor uzun bir içki daha almadan önce bana baktı. Bir tur daha sorgulama yaptık. Kel ve Milo, Doc'un ekibiyle konuşuyorlardı. Bradley Sharpe hakkında olası bir ipucu bulmuşlardı. Tüm ipuçlarını kullandığımızdan emin olmak en iyisiydi.

"Sence öyle değil mi?"

Başımı salladım, sonra telefonuma baktım. "Onu öldüreceğimizi biliyor olmalı. Besbelli. Peki kardeşinin korkusu bununla nasıl rekabet edebilir?"

Doktor kaşlarını çatı.

"Gördün mü, bence söylediğinden daha fazlasını biliyordu." Korku ya da pişmanlık değildi

-Yaptığı her şeyi renklendiren suçluluk duygusuydu. "Bence kardeşinin her adımında ne yaptığını tam olarak biliyordu ve bunun olmasına izin verdi."

İkimiz de orada asılı duran adama baktık.

"Boo-Boo'ya bizim verdiğimiz değeri veren insanlara gerçeği söyleyemezsiniz, çünkü yapacağımız şey şu anda yaptığımızdan bin kat daha kötü olur."

"Ya da kardeşinin onun için geleceğine inanıyor," diye önerdi Doc, ama bu fikre benden daha fazla inanıyor gibi görünmüyordu.

Aklıma bir fikir geldi. Burnuma dokundum ve kapıyı işaret ettim. Doktor başıyla onayladı, serumu ve bağları kontrol ettikten sonra beni buzdolabının kapısına kadar takip etti. Ofise girdiğimizde kaşlarını kaldırdı.

"Ona rüşvet vermeliyiz," dedim ve bu yapmak istediğim her şeye ters düşüyordu. "Onu gitmesine izin vereceğimize ikna etmeliyiz... ya da her neyse, yeter ki bize kardeşinin nerede olduğunu söylesin ve ona ulaşmamıza yardım etsin."

Doktor kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. Fikri hemen reddetmese de pek hevesli görünmüyordu. "Zaten hepimizle anlaşması var. Bu işe yaramayacak."

Kendimden nefret ettim. "Boo-Boo yaparsa olur."

Doğrulurken küçük bir sarsıntı geçirdi. "Biz-" Sonra sözünü kesti. "Siktir."

"Evet," dedim. "Hayranı değilim. Sharpe onu bulamayacağımız bir yerde ne kadar uzun süre kalırsa, peşimizden gelmek için o kadar çok fırsatı olur." Onun peşinden gelmek için.

Ellerini kalçalarına koyan Doc adımlarını hızlandırmaya başladı. Adımlarında sadece esneme hareketlerini yapmaya vakit bulamadığında ortaya çıkan bir sertlik vardı. Muhtemelen onu bir hatırlatma ile kızdırmalıydım ama temiz, ayık ve sorumlu olmak şu anda kartımın limitini doldurdu.

Zaten hoş olmayan bir fikir önermiş olmamdan bahsetmiyorum bile. "Kel'e sor," dedi Doc sonunda. "Bundan hoşlanmıyorum ve Little Bit'ten bunu yapmasını istemek istemiyorum, ama bu kararı verme hakkı var."

"Kel kabul ederse." Sorumluluğu üzerimizden attığımız gerçeğini gözden kaçırmadım.

"Evet." Doktor tekrar buzdolabına baktı. "Keşke annesine güvenebilseydik."

Ben bir şey söylemedim. Söylememe gerek yoktu. İhtiyacımız olanı yapması ya da söylemesi için annesine güvenemezdik. Boo-Boo? Bir planı takip edebilirdi, ama...

Keşke bunu düşünmemiş olsaydım.

"Gidip Kel'i bulacağım," dedim. "Burada iyi misin?"

Doktor bana el salladı ve ben de depoya geri döndüm. Kel ve Milo mutfakta Alfabe ile konuşuyorlardı. Havayı lazanya ve sarımsaklı ekmek kokusu dolduruyordu.

Puan, Kel yemek yapma havasındaydı.

"Sharpe adına kayıtlı kurumsal ve kişisel tüm mülkleri kontrol ettim. Emersyn Sharpe adına olanları da kontrol ettim. Bu arada epey bir malı var." Alfabe bir kurşun kalemi çevirdi. Silginin etrafı ciddi şekilde çiğnenmiş ve gövdesi boyunca diş izleri vardı.

Bunlar, dizüstü bilgisayarda yazı yazmak için kalemi dişlerinin arasına nasıl koyduğuyla kolayca açıklanabilirdi. "Zor olan şey şu ki," dedi kalemin etrafında. "Mülklerin çoğu otel, ofis binası ve birkaç yerden daha fazla yerde apartman dairesi. Garip bir çeşitlilik var. Aralarında Kolombiya'dan bir grubun da bulunduğu bazı yabancı yatırım hesaplarıyla da bağlantılar var. Bu insanlar kötü haber."

"Boo-Boo'nun bir kartelde yatırım hesabı mı var?" Bu nasıl oldu?

"Tam olarak onun olduğunu sanmıyorum, ama *onun* yatırımları var. isim. Yani-"

"Onu bulamamamızın nedeninin saklanmak için suç kaynaklarını kullanması olduğunu düşünüyorsunuz."

"Büyük ihtimalle. Adamın muhtemelen arkadaşları vardır. Onu saklayacak insanlar ve parası da var, bunu karşılayamayacak gibi değil."

"Paranın izini sürebilir misin?" Kellan sordu.

Alphabet, "Bunun üzerinde çalışıyorum," dedi. "Ama görüldüğü kadar basit değil -Sağlıksız bir hesaplar, tröstler ve kabuklar ağı var. Oraya varacağım, ama belki de bu adamı başka bir yoldan bulmadan önce değil."

Onlar birkaç fikir daha ileri geri konuşurken ben de bir şişe su aldım. Sohbet iştahımı kaçırır da yemek kokusu ağzımı sulandırdı. Milo, Alfabe'yi dışarı çıkaracağını söyledi ve ben sadece onları yarım yamalak dinledim.

"Ne oldu?" Kellan sordu ve ben de dikkatimi ona yönelttim.

Tezgâha yaslanmış, gömleğinin kollarını sıvamış ve kravatını çözmüştü.

"Neden kravat takıyorsun?"

"Bu sabah bankaya gitmem gerekti," diye kolayca cevap verdi. "Şimdi de sen."

Banka. "Bankaya gitmek zorunda değildim. Neden bankaya gitmek zorundaydın?"

Kellan başını sallayarak, "Dükkân. Yeniden inşa etmek için kredi bakıyorum. Sigorta ancak bu kadarını karşılayabilir ve kundaklama soruşturması tamamlanana kadar hiçbir şeyi karşılamayacaklar."

"Huh." Bunu hiç düşünmemiştim bile. "Dükkanın sahibi sen miydin?"

"İlgimi çekti ve satın almayı planlıyordum." Ses tonundaki sabır beni etkiledi.

"Dostum, daha uzun süre ayık kalmalıyım. Kafam iyiye her türlü şeyi kaçırdım." Bu sadece küçük bir şakaydı. Öyle olduğu için Kel bana hafifçe gülümsedi.

"Ayık kalmak bir plana benziyor. Şimdi bana içini kemiren şeyin ne olduğunu söyle."

"Doğru," dedim ve uzun bir içki daha aldım. Midem gurulduyordu ve yemek sormak istiyordum ama Kel bana bakıyordu. "Aklıma bir fikir geldi. Bu fikirden hoşlanmadım. Sadece Doc'a söyledim ve ikimiz de işe yarayabileceğini düşünüyoruz. Doktor işe yarayacağını düşündüğünü söylemedi ama aynı fikirde de değildi."

Su şişesini boşalttım.

Kellan iç çekerek, "Bunun Sparrow'la bir ilgisi var," dedi.

"Bence işkence bizi bir yere kadar götürebilir. *Bence* kardeşinden çok bizden korkuyor..." Ben de Kellan'a Doktor'a söylediklerimi anlattım. "Bu bir tahmin, ama sanırım Boo-Boo'ya vermek isteyebileceğimiz bir seçenek. Bilgin olsun, bu fikri ortaya atan kişi olmaktan hoşlanmıyorum."

Eğer görmek istemiyorsa ailesinden kimseyi bir daha görmek zorunda kalmasını istemedim. Kellan ellerini yüzünde ovuşturdu.

"Bir düşüneyim," dedi. "Yine de konumu sıkıştırabilir ve onu bununla uğraşmak zorunda bırakmayabiliriz."

Umarım öyledir.

Cidden öyle umuyordum.

"Tamam, bir sorum var, yemek ne zaman hazır olacak?"

"Sorunuz bu mu?" Biraz eğlenmiş görünüyordu. "Belki otuz dakika. Soğuması gerek."

"Hayır, benim sorum-" Bir parmağımı kaldırıp kapıya doğru ilerledim, sonra oturma odasına bakan yeni bara doğru yürümeden önce koridoru taradım.

Sadece yalnız olduğumuzdan emin olmak istedim.

"Tamam," dedim. "Normalde Jas'a sorardım ama şu anda kararları sen veriyorsun, o yüzden... Boo-Boo'ya çıkma teklif ettim."

Kellan sırtarak, "Aferin sana," dedi.

"Evet ama onu şu anda dışarı çıkarabilir miyim? Bütün fikir bizim... bilirsiniz, normal olmamız ve bizim yaşımızdaki insanların yaptığı normal şeyleri yapmamızdı."

"Senin *yaşındaki* insanların yaptığı normal şeyler nelerdir?" Bu komik yanıt beni güldürdü.

"Biliyorsam ne olayım, sadece düşündüm... Ondan hoşlanıyorum, Kel. Ondan çok hoşlanıyorum ve onun için güzel bir şey yapmak istiyorum." Eğlenceli bir randevu olmasını istiyordu, zevk alabileceği bir randevu.

Hatırlayacağı bir şeydi ve belki de... başka şeylere yol açacaktı. Cinselliği ya da zevki konusunda bu kadar açık olmasını beklemiyordum ama onu ikizlerle birlikte izlemek bir nevi vahiy gibiydi.

"Kızları becerdim. Onlarla hiç çıkmadım." O zaman bile, yaptığım şey kesinlikle onun onlarla yaptığına benzemiyordu. "Boo-Boo onlar gibi değil."

"Hayır," dedi Kellan. "Değmez. Yine de buna değer."

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin. Kendimi biraz bencil hissediyorum ama her şey olup biterken ona çıkma teklif ettiğimi unutmak istemiyorum." Bu beni bir pislik mi yaptı?

"Ona karşı bencil ol," dedi Kellan ve bu beni şok etti. "Ne?"

"Ona karşı bencil ol. Biraz mutluluğu hak ediyorsun. O da bunu hak ediyor. Şu anda çok fazla şeyle uğraşıyoruz. Ancak bir değişiklik için net hedeflerimiz var. Ve er ya da geç, o orospu çocuğunu öldüreceğiz, bu da birçok sorunumuzu ortadan kaldıracak. O zaman burada hayatımızı yaşayacağız. Bu her şeyin duracağı anlamına gelmiyor."

"Ama dışarı çıkma ve normal olma randevusu bekleyebilir..."

"O zaman daha basit bir randevu ayarlayın. Dans stüdyosunda bir piknik, odanızda özel bir film. Bir randevunun amacı birlikte vakit geçirmektir. Geri kalan her şey gürültüdür."

Bunu kafamda evirip çevirdim. "Teşekkürler, Kel."

"Sorun değil." Kulüp binasının kapısı açıldı ve Kellan saatine baktı. "Bu Doc. Git herkesi akşam yemeği için aşağı çağır. Gerekirse temizlenin."

"Köşe parçalarından birini istiyorum," dedim ve bir şekil çizdim. "Yaklaşık bu büyüklükte."

Kıkırdadı ve bana el salladı. "Alacağınızı alacaksınız." Sonra telefonu çaldı ve cevap verirken "Traschel" dediğini duydum. Bu işi halletmesi için onu yalnız bıraktım ve merdivenlere doğru giderken Doc'un yanından geçtim.

Sinema ya da piknik.

Dans dersi randevu sayılır mı?

Evet, o sik kafalıyı bulup, ondan kurtulmamız gerekiyordu. Hayatını geri istiyordum, böylece şu çıkma olayını çözebilirdik. O pislik ölürse çok daha eğlenceli olacaktı.

Çok daha fazlası.

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

KELLAN

Guilt damarlarımda sürünen, yaşayan, nefes alan bir canavardı. Dükkânın yanması bir şeydi. Onu doğrudan satın almaya niyetlenmiş miydim?

Evet. Beklemeyi ve parayı bir araya getirmeyi göze alabilsem de, sigorta Terry'nin tüm kayıplarını karşılamayacaktı. Borcunu ödemekten fazlasını yapmaya yeteceğini sanmıyordum.

Kredi onu satın almama izin verecekti. Sonra yeniden inşa etmek için kaynakları bir araya getirmeye çalışabilirim. Çocuklar yardım edecekti. Liam zaten dükkânı finanse etmeyi teklif etmişti ama biz zaten onun kaynaklarını tüketiyorduk. Bu iş bitmeden daha da fazla olabilirdik.

Savaş pahalıydı.

Elimi yüzüme sürerek, gider ve bütçe sayfasına ulaşana kadar dizüstü bilgisayarın ekranlarında gezindim. Kamyon şirketi zar zor kâr ediyordu ama yine de kâr ediyordu. Artırılmış güvenlik, yükseltmeler ve destek sağlamak için ekiplerin iki katına çıkarılması çok fazla fon emiyordu.

Kanamanın bizi kırmızıya götürmesinden önce belki üç ayımız vardı. Bir sonraki gelir tablosuna geçerken kaşlarımı çattım. Vaughn'un ekipmanlarını değiştirmesi ve yeni bir stüdyo kurması ya da en azından yeni bir stüdyoda yer bulması gerekecekti. Bu da mevcut tehditleri ortadan kaldırına kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Kredi alsaydım, ödemeye başlamadan önce bana sadece altı hafta süre tanıyacaktı. Bu da daha fazla yük getirecekti. İnşaat bu süre içinde bitebilirdi, tabii o bölgeyi tamamen atlayıp başka bir yer satın almazsam.

Bu Terry için adil olmaz. Hay
sikeyim.

Fonlara ve inşaat süresine bağlı olarak, kamyon taşımacılığı üç ay yerine iki ay içinde kırmızıya geçecekti. Yumuşak bir ayak sesi başımı kaldırmama neden oldu ve karanlık koridordan gelen sesi takip ettim.

Kapıda beliren uykulu, buruşuk güzellik, yatakta olması gerekse bile beni gülümsetti. Saat -duvardaki saate baktım- sabahın birini geçiyordu.

"Hey," diye mırıldandı, kapı çerçevesini iterek bana doğru yürüdü. Üzerindeki tişört Vaughn'unkilerden biriydi ve kalçasının ortasına kadar geliyordu. Dağınık saçlarından boyalı ayak tırnaklarına kadar çok sevimliydi.

"Hey," dedim ona elimi uzatarak. Fayans zeminde sekerek ilerledi ve ona bir sandalye çekmek yerine kucağıma oturması için onu çektim. Yan dönerek o tatlı kışını kalçama dayadı ve başını omzuma yaslamak için kıvrıldı. "Yukarıda ne yapıyorsun?"

"Kötü rüyalar," diye mırıldandı.

"Liam ya da Jasper'ı neden uyandırmadın?" Onu birlikte gördüğüm son iki kişi onlardı ama omuz silkti.

"Mickey benimle uyuyordu ama bir ara kalkıp gitti." Göğsümde yavaşça bir daire çizdi.

İçimi çektim, sonra alnına bir öpücük kondurdum. Aşağı inmemiştii ama üst katta başka odalar da vardı. Doktor'un sorunları sık sık yardım etmemize izin verdiği sorunlar değildi. "Muhtemelen seni uyandırmak istememiştir."

Ama ona, onu uyuması için yalnız bırakacaksa birimizi dürtmesi gerektiğini hatırlatmamız gerekiyordu. Kalçasını okşayarak onu biraz daha yaklaştırdım. "Sorun yok, sadece sonra tekrar uyumak istemedim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Hepimiz kendi kötü rüyalarımızdan muzdariptik.

Bazılarıyla başa çıkmak diğerlerinden daha kolaydı.

"Daha önce gördüğüm rüyanın aynısı. Bir arabadaydık ve siz beni amcama geri götürüyordunuz."

Bu rüyadan nefret ediyordum. Elimi çenesine doğru kaydırarak, bana bakması için yüzünü yukarı doğru ittim. Gözlerindeki yorgunluk beni çekiştiriyordu. Orada hiç bulunmaması gereken bir yorgunluktu bu. On dokuz yaşındaydı, birkaç ay sonra yirmi olacaktı. Üniversiteye gitmesi, belki bir kız öğrenci yurduna yazılması, belki de partilere katılıp elindeki sopayla erkek öğrenci yurdu çocuklarını dövmesi gerekiyordu.

Siktir et, erkek arkadaşlarının onun yakınında olmasına gerek yoktu. Aynı zamanda, beni kendine çeken şey gözlerindeki karanlık ve yorgunluktu. Hayatını şekillendiren karanlık aynı zamanda onu bizim için mükemmel yapıyordu. Aldığı hasar onu insan yapıyordu ama aynı zamanda beni kızdırıyordu.

"Seni *asla* ona vermeyeceğiz," dedim bakışlarını tutarak. "Önce ben öleceğim. Her birimiz de öyle." Yüzünde acı titreşiyordu.

"Ölmeyi planlamıyoruz, Sparrow." Elimi boğazına koyarak nabzını ölçtüm. Tavşan gibi atıyordu ama elimi tuttukça yavaşlamaya başladı.

yerine yerleşti. "Bana inanıyor musun?"

"İstiyorum." Yanıtta hiç tereddüt yoktu. "Ama aynı zamanda hepinize neler yaptığını da biliyorum. Yapmaya da devam edecek ve babam işbirliği yapmıyor."

"İhtiyacımız olan cevapları öyle ya da böyle alacağız." Alnımı onunkine yasladım. "Freddie'nin bir fikri var. Eğer yakında bir ilerleme kaydedemezsek, bunu seninle tartışacağım."

Bakışlarında şaşkınlık vardı. "Onunla konuşmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, gelişmek ve mutlu olmak dışında bir şey yapmanı istemiyorum." Bununla birlikte... "Onunla konuşmanız, ona bir mal satmanız ve ne söyleyip ne yapacağını görmeniz gerekebilir."

"Bunu yapabilirim." Cesareti sonsuza dek sergilendi. "Sadece ne yapmamı istediğini söyle."

"Henüz değil," dedim. "Yapabileceğini düşünmediğim için değil, çünkü yapabileceğini biliyorum. Ama senden bunu yapmanı istemeye henüz niyetim yok."

Kaşları çatıldı ve alnı gerildi. Yine de nabzı düzleşmeye devam etti ve gözleri yarı kapalı bir şekilde daldı. Parmaklarımı boğazına doğru hafifçe esnettiğimde küçük bir iç çekti. Aletim, kışının bu kadar yakın olma ihtimaline çoktan uyanmıştı, ama arzumdan çok onun ruh haline odaklandım.

"Tamam," diye kabul etti. "Ama ne olursa olsun, eğer yardımcı olacaksa, yaparım."

Bu sözler beni dizlerimden yakaladı. Parmaklarımı boğazında sıkarak dudaklarına bir öpücük kondurdum. Bana doğru açıldı, dilini benimkini selamlamak için dışarı çıkardı ve ben inledim.

"Sparrow," diye fısıldadım dudaklarına. "Sen riske atılamayacak kadar değerlisin."

"Başka bir seçeneğin olsaydı beni asla riske atmazdın." İfadesinin ne kadar doğru olduğu önemli değildi, başka seçeneğim *olmaması* fikrinden bile nefret ediyordum.

"O zaman bile seni riske atabilir miydim bilmiyorum," dedim başparmağımla nabzını okşayarak.

Burnunu çeneme dayadı. Oradaki kıllar bana tıraş olmam gerektiğini hatırlattı ama sonra boğazımı öptü ve ben de iç çektim.

"Sorun nedir?" Yumuşak bir şekilde güldü. "Yani, bilirsin, bariz olanın dışında."

"Açık olan fazlasıyla yeterli," dedim ona. Sonra, dizüstü bilgisayar orada olduğu için onu kenara çektim ve uyandırmak için ekrana dokundum. Şunları yazdım

Şifremi. "Finans üzerinde çalışıyorum."

Kucağıma biraz yaslandı ve ekrana baktı. Kâr, zarar, beklenen ödeme ve gelir için farklı sütunlarda ona yol gösterdim. Bitirdiğinde alt dudağını çiğniyordu.

"Yardım edebilirim," dedi ve onu çimdikleme dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Bu konuyu daha önce açmamamın bir nedeni de buydu.

"Gülümseyerek, çeneni kaldırarak, uçarak bana her gün yardım ediyorsun..." "Seni öpmek mi?" Gülümsemesindeki alay kesinlikle karanlığı aydınlattı gözlerinde gizleniyordu.

"Bu her zaman günü daha iyi yapar," dedim ona ve dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde öpücüğü derinleştirdim. O bana karşı erirken bizi orada, askıda tuttu. Ağzının derinliklerine daldığımda, onun tadıyla inledim. Doktor yatağını terk ettiğine göre, belki de onu yatağına geri götüren ben olmalıydım.

Ağızma doğru kıkırdadı ve parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi. "Kellan..."

"Hmm?" Çenesine öpücükler kondurarak sordum. Eğer konuşmak isterse, boğazına giden yolu yalayabilir ve kıştırabilirdim. Nabzının üzerinde küçük bir morluğa emdiğimde kahkahalar yükseldi.

"Yardım edebilirim," diye mırıldandı. "Param var..."

"Sparrow..."

İki parmağını dudaklarıma bastırdı ve arkasına yaslandı. "Kestrel," dedi ve Kel ya da Kellan gibi uzun bir aradan sonra bu ismi duymak beni hafifçe şok etti. Kaşlarını kaldırdım ama o geri adım atmadı. "Ben de bir vandalım. Hatırladın mı?"

Bir iç çekiş kaçtı.

"Param var, hem de çok var. Kabul ediyorum, bir kısmı vakıflarda ama... hepsi değil. Benim paramın peşinden gidebiliriz. Daha fazlasına ihtiyacımız olursa, içinizden biriyle evlenebilir ve daha çabuk serbest bırakılmasını sağlayabilirim." Bir an durakladı, dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirirken yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi.

Bizden biri. *Sparrow, sen zaten bizimsin.* Bunu yüksek sesle söylemedim ama aklımdan geçiyordu. Evlilik evrak işiydi. Evlat edinme de öyle.

"Bununla birlikte... paramın peşine düşersem bu bize yardımcı olabilir," dedi yavaşça ve neredeyse nereye gittiğini duyabildiğime yemin edebilirdim.

"Bu hâlâ seni yem olarak sallamaktır."

"Eh," dedi yüzünü buruşturarak. "Pek sayılmaz. Bildiğim üç tröst var... ve Adam'ın söylediğine göre daha fazlası da olabilir."

Şüphesiz daha fazlası vardı.

"Bu vakıflardan biri annem tarafından denetleniyordu. Tek ihtiyacım olan onun talebi onaylaması ve ardından evrakları dosyalayabilmem. Bu da paranın benim seçtiğim bir hesaba aktarılmasını sağlayacak yasal süreci başlatır..."

Fikri detaylandırdıkça tartışmak daha da zorlaştı. "Bu finansal bir süreç, kolayca bir avukata devredebileceğimiz bir süreç ön tarafa. Gerçi tanıdığım tüm avukatlar Fuckbucket Amca için çalışıyordu ama başka avukatlar da tanıyor olmalıyız."

Kaşlarımı çattım.

"Avukatların müvekkil gizliliği diye bir şeyi var... Adam'a sorardım ama teslim olduğundan beri ondan haber almadım." Bu onu rahatsız etti. Hepimizi rahatsız etti. Hâlâ hayatta olduğunu biliyorduk ve Liam onunla bir kez konuştuğunu söylemişti ama bu yeterli değildi. "Ezra bir tane biliyor olabilir. Lainey'e sorabilirim. Kesinlikle kaynakları var ve büyükbabasının bir tabur dolusu avukatı var-"

Aniden doğruldu ve uykunun izleri bir anda yok oldu.

"Kral."

"Hayır," diye tek bir hece çıkardım ve o da gözlerini kırptırdı. "Kesinlikle olmaz. Uzun vadeli etkileri konusunda endişelensem bile, yaptığımız pek çok seçimi değerlendireceğim. Kral başka bir tehdit ve henüz tam olarak kategorize edemediğimiz bir tehdit. Milo'nun peşine düşmesi için Liam'ı neden görevlendirdiğini unutmuş değilim. Siz de unutmamalısınız."

Ses tonumdaki azarlama karşısında kirpiklerini kırptırdı. Belki biraz daha yumuşatabilirdim ama bu tehlikeli bir oyundu ve o da tehlikeli bir adamdı. "Bize yardım etmek istiyorsun, buna saygı duyuyorum. Ama..." Şimdi elimi tekrar boğazına doladım ve bakışlarını benimkilere kilitlediğinde sertliği azaldı. En iyi günlerimde bile bu saf güven beni alçaltırdı. Şu anda mı? Beni onun için dizlerimin üzerine çöktürdü. "O adam tehlikeli. Henüz senden ne istediğini ya da neden bu oyunun bir parçası olduğuna karar verdiğini bilmiyoruz. Sadece

Sessiz olması öyle kalacağı anlamına gelmez..."

O yaladı onu Dudaklar. "Ne Eğer Biz olabilir Çukur onu karşı Fuckbucket Amca?"

"O adama bir şey borçlu olma ya da onun tahsil etmeye çalışma ihtimali olmadan yapabilseydik? Olur. Ama bunu garanti edemeyiz." Geçmişe uzandım

Ayağa kalkıp onu yanıma almadan önce dizüstü bilgisayarını kapattı. Bacaklarını kalçalarımın doladı ve bir anda gömleğinin altında çıplak olduğu gerçeği fark edildi.

"Son cevabın bu mu?" Cesareti sesinden okunuyordu ve onu mutfaktan çıkarıp oturma odasına götürürken alt dudaklarını ısırardım. Yukarı çıkmaya zahmet etmedim.

"Kral konusunda mı?" Bir kez başımı salladım. "Kesinlikle. Diğer her şeyi daha sonra görüşmek üzere masaya yatırıyoruz. Stratejiyi ve fikrin gücünü görebiliyorum ama ben seni kendin için istiyorum, Sparrow. Hepimiz istiyoruz. Paran bu denklemin bir parçası değil." Bana kalırsa hiçbir zaman da olmayacaktı. O evde hepimizin olduğu kadar fakir olabilirdi ve yine de benim için dünyadaki her şeyden çok daha değerli olurdu.

Gecenin bir yarısıydı ve kulüp binası sessizdi. Onu yukarı taşımak yerine bilardo masasına oturttum ve tişörtünü çekiştirdiğimde yukarı çekmeme izin verdi. Tamamen çıkarmadım, kollarını arkadan bağlamak için kullandım.

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyordu. Ona biraz zaman tanımak için durakladım. Buradaki hava soğuktu, tüyleri diken diken olmuş ve göğüs uçları diken diken olmuştu.

"İyi mi?" Kontrol ettim. "Değilse bana söyleyeceksin."

Burada hataya yer yoktu.

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Ben iyiyim..." Gözlerindeki o güven geri gelmişti.

"Ama sana yardım etmeyi daha bitirmedim."

Ellerimi kalçalarında ve uyluklarında gezdirdim, sonra gözle görülür tatlı nemin tadını çıkarmak için onları iyice ittim. Kokusu pembeleşmiş ve biraz da şişmişti.

"Sana hiç ara veriyor muyuz, Sparrow?" Altı kişiydik ve sonunda yedi kişi olacaktık.

Güldü. "Düşündüğünüzden daha fazla... Hepinizden sonra acı çekmeyi seviyorum." Üzerinde bir ürperti dalgalandı. Parmağımı dudaklarının arasından geçirdim ve klitorisinin etrafındaki nemi topladım.

"Asla çok ağırlı olmanı istemiyorum." Ya da acı çekmeni. Onun için acı yok. Bu şekilde olmaz. "Bu yüzden çok fazla olduğunda söyleyeceksin ve seninle ilgilenmemize izin vereceksin."

Kabul etmek yerine, ayağını yanımdan omzuma doğru sürdü, sonra da bacağına bana doladı. Kolları arkadan bağlı olmasına ve ellerinin üzerinde dengede durmasına rağmen beni yakalamayı ve ileriye doğru sürüklemeyi başardı.

"Sen istersen yaparım, Kerkenez. Seninle ilgilenmemi istediğinde bana söyleyeceksin."

İki parmağımı içine soktum ve onu öpmeden önce alt dudağını ısırdım. O da bu iyiliğime karşılık verdi ve alt dudağımı dişlerinin arasına alarak emdi.

"Evet, hanımefendi," diye mırıldandım. "Ama önce... Seninle ilgileneceğim."

Vücudunu öpmeye başladığımda iç çekmesi beni kıkırdattı.

"Tartışmaları kazanmanın yolu bu değil," diye inleyerek azarladı, ben sırtıtırken, çünkü onu yatırmaya yardım ederken bile kalçaları bana doğru eğiliyordu. Bu açı bana tüm kontrolü veriyordu.

Klitorisini dişlerimin arasında emmeden önce ona "Tartışmıyorum," diye bilgi verdim. Ayrıca artık konuşmuyordum. Hayır, şimdi ikimizin de icabına bakacaktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3 1

OceanofPDF.com

"**I** Geç oldu," dedi Ezra küpeşteye yaslandığı yerden. Hava nemliydi. Üzerimize vuran tuzlu esinti bile daha fazla nem taşıyordu.

Okyanustan gelen nem. Gerçek yağmur olmadan yağmur öpücüğü.

"Zamanı ve yeri ayarlayan sendin," dedim ona, potansiyel dinleyicilerden ve casuslardan kaçınmak için gizlice dolaştığımız için daha çok sinirlenmişim.

"Teknik olarak-" Ezra arabasını işaret etti ve yolcu kapısı açıldı.

Adam araçtan inerken içimdeki hava boşaldı. O da bizim gibi tamamen siyah giyinmişti ama yine de takım elbiseydi. Ayrıca sakal bırakmıştı.

"Bu yeni," dedim, elimi uzatırken bile çenemi kaldırarak ona baktım.

Sıkı bir tokalaşma için elini sıktı. "Uyum sağlamama yardımcı oluyor. Ne de olsa hâlâ ölü taklidi yapıyorum." Sonuncusu, statüsünü hatırlatan sivri bir ifadeydi.

"Gerçek bir ölüden daha iyi." Parmaklıklara geri dönerek etrafı taradım. Çok sessizdi. Birileri bizi gözlemleyemezdi ama burası da halka kapalıydı. "Neler oluyor?"

"Babana olanları duydum," dedi Adam ve ben bu sözlerin uyandırdığı acı spazmına odaklanmadım. Beklemenin sorunu buydu, bana düşünmek için çok fazla zaman veriyordu. Bu yüzden beklemedim. Hareket ettim. Plan yaptım. Çalıştım.

Beklemekten başka bir şey yapamayana kadar. Şu anda bu acıyı dindiren tek şey Hellspawn'dı. Hellspawn, ardından da aynam beni dengede tuttu ve dengemi sağladı.

Bu ve Sharpe'a işkence etmek günümün parlak noktalarıydı.

"Kaybınız için üzgünüm," diye devam etti Adam. "Annenin kurtulduğuna sevindim. İyi olacak mı?"

Kollarımı kavuşturma dürtüsüne karşı koyarak omuz silktim. Burada savunmaya geçemezdim. "O yas tutuyor. Bradley Sharpe'ın icabına bakana kadar onu güvenli bir yere sakladım."

"Ben de bu yüzden buradayım," dedi Adam ve Ezra'ya başıyla işaret etti. "Sharpe'ın hayranı değiliz."

Ezra etrafı tararken, "Hiç gitmedim," diye ekledi. Sanki hem konuşmanın bir parçasıymış hem de değilmiş gibiydi. "O bir ghoul."

Bu onun için bir kelimeydi.

"Hellspawn'ın arkadaşını güvende tut yeter. Lainey için endişeleniyor." Özellikle de şu anda, vagonlar dönerken.

Ezra neredeyse eğlenen bir tonda, "Lainey iyi olacak," dedi. "Ona gayet iyi bakıyorum ve öyle de kalmasını sağlayacağım."

Bu ona Adam'dan sert bir bakış kazandırdı. Dikkatsiz ya da değil, Ezra onu görmezden geldi.

"Her neyse," diye devam etti Adam, ağırlığını değiştirdi ama bakışlarını değiştirmede. Ezra'nın sırtışı meydan okurcasına büyüdü. Evet, ikisi arasında ne olup bittiğini anlamaya çalışmama gerek yoktu. Şu anda değil. Zaten yeterince baş ağrım vardı. "Sharpe birkaç ay önce gözden kayboldu. Onu takip etmek neredeyse imkânsız."

Farkındaydım, bu yüzden Adam'ın bakışlarına karşılık verdim ve bekledim. Orada bir nokta vardı.

"Onun hakkında güvenilir bir kaynaktan bilgi aldım." Cebinden bir kart çıkardı ve bana uzattı.

"Kaynağı öğrenebilir miyim?" Kartı taradım. Pek bir şey göstermiyordu. Köşede bir kuzgun ve ön yüzünde tek bir isim ve bir telefon numarası vardı. Yerel alan kodu yoktu. Arkasında sadece yer değiştirme uzmanı yazıyordu.

"Margareta Waldemar."

İsim benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Evet, ben de onu daha önce tanıımıyordum. Ancak son birkaç aydır onu tanımaya başladım..."

"Brixton'ın patronu." Rome ve Hellspawn'ı kaçırın kaltak. Bir baş sallama.

"Peki ya bu?" Karta tekrar baktım ve Margareta Waldemar adını bir kenara not ettim. Soyadını bir v sesi ve biraz da Almanca bir tonlamayla telaffuz etti.

"Bir komisyoncu. Belirli bir müşteri kitlesi için belli bir fiyat karşılığında güvenli sığınaklar ayarlıyorlar."

Yani suçlu WITSEC, aşağı yukarı. Harika.

"Onları satın alamayabilirsiniz," diye uyardı Adam. "Gizlilik ve anonimlik sunulan şeyin bir parçası. Kolay kolay vazgeçmeyecekler."

Ama onlara işkence edebiliriz. Belki de.

"Bir yer değiştiricinin olduğu yerde," diye devam etti Adam, "onları bulabilecek bir yer belirleyici de olabilir."

"The Network." Onlarla pek sık iş yapmazdık. Sharpe'ın nakli bir süredir ilk kez oluyordu. şebeke son birkaç ayda bazı sismik değişimler geçirmişti.

"Onlara güvenebilirsiniz, bazılarına. Tanıdığım insanlar var. şu anda bizi arıyor ama çıkmaz sokaklara da giriyor. Ama doğru fiyat karşılığında herkes bulunabilir."

"Bir ödöl."

Adam bir kez başını salladı. "O zaman daha doğrudan bir yol var..."

Ezra bana bir bakış attı. "Parasının peşine düş, özellikle de Em'in adına olanın."

Bunu zaten tartışmıştım. Yine de Hellspawn'ın onunla gereğinden fazla uğraşmasını istemiyordum.

"Eğer doğrudan üzerine gitmek istemiyorsanız, benim için mümkün kılacak yasal belgeleri bir araya getirebiliriz-"

Adam'ın sözünü bitirmesine bile izin vermeden, "Siktir et, hayır," dedim. "Ona evlenme teklif ettin ve o da hayır dedi. Boş ver gitsin."

"Teknik olarak," dedi Ezra. "Hiçbir şey söylemedi."

Ona ters ters bakan tek kişi ben değildim. "Neyin var senin?"

Ezra kollarını kavuşturarak, "Hiçbir şey," dedi. Sonra da bu cevabı ürötmek istercesine, "Bir süredir beklemedeydik ve King sessizliğe gömüldü," dedi.

Kral. Kral değil, sadece kral. Julius King'in açıklaması gereken çok şey vardı. Ama lanet olsun, o oldukça renkli akşam yemeğinden beri sessizdi.

"Hâlâ o pislik için sonunda bir isim bulduğumuza inanamıyorum ve hakkında *hiçbir şey yok*." Adam'ın hayal kırıklığı benimkini yankıladı.

Burnumun kenarını sıkarak kartı arka cebime attım ve iç çektim. Tüm bu karmaşa içinde King ya da planları gerçekten umurumda değildi. Sessiz kalması benim işime yaramıştı.

Birinci sorun: Eğer sessizse, neyin peşindeydi? İkinci sorun: Hellspawn'a ve servetine ilgi duyduğunu zaten belirtmişti. Sorun üç: Hellspawn'ı Kraliyet'in bir parçası olarak istiyordu.

"Biraz meşguldüm," dedim. "Bu yüzden onunla ilgilenmek için gerektiği kadar zaman harcayamadık." "Sharpe önce gelmeli. Bu saldırılar ondan geldi. Annesini bir tesisten çıkardık ve Hellspawn'ı ondan uzak tutuyoruz."

Hasta orospu çocuğu saldırdı. Misilleme beklemeliydik. Ama Hellspawn'ı aldığımızdan beri ihtiyatlı davranıyordu. Çoğu zorba gibi, yaralarını sarmak için deliğine girmişti.

Muhtemelen alternatifler arıyordu. Her iki durumda da, radardan düşmüştü. Şimdi, güvenli bir şekilde gözden kaybolmuş, saldırıyordu. Son saldırının koordinasyonu, her parçasının kasıtlı olmasını sağladı. Eğer silahlı olmasaydık ve en azından biraz tetikte olmasaydık.

Fark etmedi, yine de çok yüksek bir maliyet ödedik.

Aynı zamanda, amcanın oyununun sonu en iyi ihtimalle belirsiz görünüyordu. Belli ki onu geri istiyordu. Ancak Hellspawn'ı çatışmanın ortasına atmakta da en ufak bir tereddüt göstermemişlerdi. Eğer o kamyon benim arabama çarpmış olsaydı, o da yaralanabilirdi.

Patlamalar ona zarar verebilirdi. Çatışma *sonrası* ona zarar verebilirdi. Bir ara sokakta ona saldıran aptal bir orospu çocuğu neredeyse ona zarar veriyordu.

"Astları aracılığıyla temelde aynı şeyi ifade eden iki mesaj ilettiler. Biz ondan aldık, o da bizden alacak. Hellspawn'ı zorlamak istiyorsa Lainey'nin canını yakmak da bu denklemin içine girebilir."

Adam'ın bütün tavrı karardı. Tüm küstah ve umursamaz tavrına rağmen Ezra taş dönmüştü.

Ezra, "Onun güvenliğini ben sağlıyorum," dedi. "Gittiği her yere giden kişisel bir koruma da dahil."

"Ona bunu nasıl kabul ettirdin?" Adam Ezra'ya ters ters baktı. "Ya öyle oldu ya da adaya geri döndü." Adam'ın bakışı rahatsız ettiyse ama Ezra bunu belli etmedi. "Bu saçmalık için zamanım yok. Sen şu güç simsarıyla işi pişirdin, Liam da Emersyn ve küçük çetesiyle uğraşıyor."

Son kazığı görmezden geldim.

"Bu da Lainey'i bana bırakıyor. Bu yüzden onunla *ben* ilgileniyorum. Hoşuna gitmedi mi?"

O da var. Lanet olsun. Kötü."

Aralarındaki düşmanlık şiddetli bir yaz fırtınası gibi kabardı. "Cennette sorun mu var çocuklar?"

Tüm bu düşmanlık daha sonra bana yöneldi. "Kesinlikle cennet değil," dedi Adam.

Ezra sırtarak, "Kendi adına konuş," dedi. "Adada kesinlikle cennetteydim. Muhtemelen onu oraya geri çalmalısın, ta ki sen

ikisi-"

Adam'ın yumruğu Ezra'nın çenesine çarptı. Dişlerinin birbirine çarpması gerçekten de acı vericiydi. Darbe diğer adamı sendeletti ve ayakta kalmak için mücadele ederken bir elini yüzüne götürdü.

"Ezra kan tükürdü ve Adam'a ters ters baktı. "Bu ne içindi lan?"

"Biliyor musun?" Soğuk ses tonu havayı bir balta gibi kesti. Aralarındaki antipati çatırdarken Ezra'nın Adam'a saldırmasını bekledim ama saldırmadı. Sadece çenesini ovuşturdu ve birkaç adım uzaklaştı.

"Sana kılıcını bırakmanı söylemedim," dedi Ezra, her hecesini buz gibi soğuk notalar süslüyordu. "Bu senin kararındı. Sonuçları beğenmedin. Daha önce söylediğimi tekrar edeceğim, çok kötü. Ben arabada olacağım."

Bana doğru bir bakış attı.

"O'Connell."

"Graham."

Sonra arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Adam onun gidişini izlemedi. Onun yerine bakışlarını suyun üzerine daktı. "Evlen onunla," dedi Adam aniden. "Onunla evlen ve onu kendi adının arkasına sakla. Sonra hesapları taşı. İçlerini boşalt. Bu onu her şeyden daha hızlı çekip çıkaracaktır."

"Sanırım onunla evlenmek için başka bir neden bulacağım, ama tavsiye için teşekkürler." Adam bana açıkça, "Evlilik bir alışveriştir," dedi.

"Korumaya sağlar

ve erişim. Bu her ikiniz için de bir kazançtır."

"Ezra'nın senin tavsiyelerinle neden ilgilenmediğini anlamaya başlıyorum."

Bu bana bir gülümseme bile getirmedi. "Savunmasız olduğu sürece," dedi Adam. "Başka birinin üzerine çullanması için bir şans var. Onun sadece tahtadaki bir taş olduğunu mu düşünüyorum? Hayır. Ancak bu onun bir taş *olmadığı* anlamına gelmez, hem de değerli bir taş. Ezra'nın söylediğine göre King onun bağlantılarından ve hesaplarından yararlanmak istiyor. Sharpe'in kurumsal varlıklarına erişmek ve onları ele geçirmek için onu kullanmayı planlıyor olabilir."

Kızgınlık içime işledi.

"Hoşuma gidiyor mu? Hayır. Ama basit gerçek şu ki, o bir Sharpe. Onların tek varisi. Son zamanlarda bir şeyleri değiştirmediyse, anahtar o. Bu yüzden... onu kilitte, yoksa olmak istediğin yerde oldukları için herkesin istediğin şeye sahip olmasını izlemek zorunda kalabilirsin."

Başımı sallayarak saçlarımı alnımdan geriye doğru taradım. "Çıkmak istiyorsan çık. Bunu gerçekleştireceğiz."

"Hayır," dedi Adam, yüz ifadesi değişmemişti. "Şu anda en çok iyilik yapabileceğim yerdeyim. Julius King benim sadece ölmediğimi değil, aynı zamanda onu yok etmek isteyen biriyle aynı yatakta olduğumu öğrendiği anda ne olacak? Bu hiçbirimiz için iyi olmayacak ve o savaşa hazır olmalıyız."

Şu anda hazır olmadığımızı söylemesine gerek yoktu, çünkü kesinlikle hazır değildik.

Sikeyim.

"Peki ya sana mal olursa...?"

Verdiği tek cevap omuz silkmek oldu. "Bu bana çoktan pahalıya mal oldu. Bu noktada..."

Oraya gitmiştim.

"Sana bir sorum var," dedi Adam. "Sor. Cevap vereceğime dair söz vermiyorum."

İlk başta hiçbir şey söylemedi, sadece Ezra'nın bize bakmadan sürücü koltuğunda oturduğu arabaya dönüp baktı.

"Okulda sana yaklaştığımızda..."

"Ben de bunu bekliyordum," dedim ve bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Evet, senin kim olduğun ve bu işe karıştığın hakkında bir fikrim vardı."

"Hardigan yüzünden." Bu bir soru değildi ve ölü nötr tonu hiçbir şey ele vermiyordu.

"Evet."

Uzun bir nefes verdi. "Yani sadakatin her zaman Vandallara oldu."

"Siz de benim sadakatimi kazandınız, ikiniz de. Ezra bok kafalı olduğunda bile."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Beni öldürmediğin zaman bunu anladım." "Bir şey değil."

Homurdandı, sonra bana döndü. "Hardigan."

Yüz ifademi koruyarak bekledim. "Peki ya o?" "Ona güveniyor musun?" Beklediğim soru bu değildi.

"Hayatım pahasına." Yine de, tam olarak bunu anlamayabileceği için, "Roma'nın hayatıyla" diye ekledim.

Bu, kaşlarını çatmasına ve bir anlık şaşkınlık yaşamasına neden oldu. Ama tekrar suya bakmadan önce hiçbir şey söylemedi.

"Neden?" Diğer Vandallar gibi Milo'nun da benim ailem olduğunu ve onlara her konuda güvendiğimi düşünebilirdim.

"Hardigan'ı tanımıyorum ve o-" Arabaya baktı, sonra başını salladı. "Biliyor musun, boş ver. Hâlâ arkadaşın Trachel için o iş üzerinde mi çalışıyor?"

"Siktir, muhtemelen. Bilmiyorum. Biraz meşguldük."

Bana bir kart uzattı. "Eğer öyleyse bunu ona ver. Aramaya cevap vereceğim." Önce kartı sonra onu inceledim. "Bu bir tuzak mı?"

Adam sırttı. "Şu anda değil. Gelecek için de söz veremem." Doğru.

Başımı salladım. "Adam..."

"Evet, biliyorum. O Emersyn'in kardeşi. Bu ona biraz hareket alanı sağlıyor ve o senin arkadaşın, bu da ona biraz daha fazlasını verecektir." Duraksaması anlamlıydı. "Benden bundan fazlasını isteme."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye hatırlattım ona. "Söylediğimde ciddiydim. Çıkmak istiyorsan, seni çıkaracağız."

"Biliyorum-" Adam uzaklaşmak için döndü ve omzunun üzerinden geriye baktı. "İşte bu yüzden ona biraz müsamaha göstermeye hazırım."

Sonra arabanın yanına geldi ve yolcu tarafına kayd, Ezra alaycı bir selamla beni tersledi ve sonra uzaklaşıp beni körfeze bakmaya bıraktılar.

Bisikletime geri dönmeden önce onlara gitmeleri için zaman verdim. Daha hızlı ve manevra kabiliyeti daha yüksekti. Kulüp binasına dönüş yolculuğum sessizlik içinde geçti. Geç olmuştu ve çok fazla trafikle karşılaşmadım. Bu da olası kuyrukları fark etmemi kolaylaştırdı.

İçeri girdiğimde ve Hellspawn'ın inleme sesleri beni karşıladığında hâlâ konuşmayı düşünüyordum. Kellan'ın kafası bacaklarının arasındayken bilardo masasına yayılmış olduğu gerçeği, kasvetli düşünceleri uzaklaştırdı.

Kapıyı kilitleyerek onlara doğru yöneldim. "Oynamak için etiketliyorum..."

Kel yukarı baktı, yüzü kızın salıverilmesiyle kayganlaşmıştı ve sırttı. "Git onun ağzını meşgul et. Bundan zevk alıyorum."

Hellspawn o karanlık gözlerini bana çevirip elini uzattı ve tüm endişelerim bir anda yok oldu. Buraya, onun yanına ait değillerdi.

"Benim için zevkti," diye mırıldandım ve o da küçük, boğucu bir kahkaha attı. "Benim için de," dedi ve ben de sırttım.

Evet, öyle olurdu.

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

"E Onunla evlenenin neden *sen* olması gerektiğini bana bir kez daha açıkla." Liam'a bakarken Jasper'ın yüz ifadesi buz gibi değildi, daha çok öfkeliydi.

Vaughn, "Çünkü zaten dolu," diye yorum yaptı ve beni yerimden kaldırıp kucağına oturttu. Kahve fincanımın kenarından ona baktım.

"İyi işti." Bir damla bile dökmemişti.

Göz kırptı, sonra beni nazikçe öpmeden önce alt dudağımı ısırdı. "Teşekkür ederim."

"Aslında," dedi Liam. "Doğrudan parayla ilgili değil."

Jasper kollarını kavuşturarak, "Yani sadece dolaylı olarak bağlantılı," dedi. Gerçekten sinirlenip sinirlenmediğinden emin değildim.

Liam başka bir açıklama yapamadan Kellan, "Mesele şu," dedi. "Bu bir *seçenek* ve sadece bir *seçenek*. Sparrow hiçbir şey yapmak zorunda değil."

Roma bana baktı. "Liam'la evlenmek istiyor musun?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Onunla evlenmek istiyor musun?" Sorduğu sorunun basitliği, kahvaltıda Liam'la benim evlilik cüzdanı için başvuruda bulunmamız gerektiğine dair oldukça açık sözlü duyurunun ardından kırılan tüylerin bir kısmını yatıştırdı. Muhtemelen hafta sonuna kadar her şeyi halledebilirdik.

"Onunla evlenmek istemiyor değilim," diye itiraf ettim. "Ve Kel'e, eğer benim güvenime erişmemizi sağlayacaksa herhangi birinizle evlenebileceğimi söyledim..."

Mickey burnunun kenarını sıkarken Freddie gözlerini kısarak bana baktı.

"Soru, Boo-Boo."

Vaughn'un kucağında kayarak ona baktım.

"Eğer mesele para olmasaydı, evlenmek ister miydin?"

"Evleneceğimi hiç düşünmemiştim." Bu konuda dürüst olabilirdim ve üzerimde birkaç ölçüm bakışından fazlası vardı. Bu değerlendirmelerin ağırlığı üzerimdeydi ama beni rehin almıyorlardı. "Çocuklar, geleceğim hakkında hiçbir zaman çok fazla düşünmedim ama büyük düğün ve sonsuza dek mutlu olma kısmı yaptığım çeşitli şovlarda sattığımız bir fanteziydi."

O zaman bile her şey çok yapmacıktı.

"Çocuk istiyor musun?" Milo sordu. Liam konuyu açtığından beri ilk kez bir şey söylemişti.

Omuzlarımı kaldırdım. "Bilmiyor muyum? Bildiğimi sanmıyorum." O testin maviye dönmesi beni kör bir dehşetle doldurdu. "Düşüncesi bile beni korkutuyor."

Liam bana bakarken kaşlarını çattı ve Vaughn kollarını ortama dolayarak beni daha sıkı bir şekilde kendine çekti.

Milo'nun gözleri endişeyle doldu. "Neden?"

"Dürüst olmak gerekirse şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum... Güvenimi kazanmak için bebek sahibi olmak zorunda değilim. Yirmi beş yaşıma kadar beklemeyi göze alabilseydik, evlenmeyi düşünmezdim bile."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," dedi Kel, ses tonu kararlı ve bakışları sabitti. "Ciddiyim Sparrow, Sharpe'ların ne kadar parası olduğu umurumda değil. Warrick'in işini parçalara ayırabilirim. Onu kapatıyor ve parçalarına ayırıyoruz. Gerekirse parçalar için satarım."

Bunu söylerken bile gözlerindeki gerginlik belli oluyordu. Kellan bu işle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Ama bunu hepimizi korumak için yapardı.

"Sana şunu sorayım..." Dudaklarımı yaladım. "Liam'la evlenirsem ve hesaplarımı transfer ettirip boşalttırsak. Bunun bir gecelik bir süreç olmayacağını biliyorum ama en azından başlayabiliriz. Bunu yaparsak hepimiz için ne değişir?"

"Değişiklikler mi?" Jasper sordu. "Hiçbir şey. Senin üzerinde yasal bir hakkı olup olmaması umurumda değil. Sen hâlâ *bizim* kızımızsın."

Bu tam olarak doğru değildi. Jasper fark etse de etmese de bu fikir onu rahatsız ediyordu. Roma omuz silkti.

"Jasper haklı. Değişecek tek şey senin adın."

"Ve bunu değiştirmek için evlenmene gerek yok," diye homurdandı Milo. "Zaten Hardigan olmalı."

Sharpe.

Kendimi bildim bileli adım buydu. Ben her zaman Emersyn Sharpe oldum. Ama o olmanın getirdiği bir sürü yük vardı. Hayır... *Ben* olmak bir sürü yükü de beraberinde getirdi. Bu isim amcamdan, babamdan...

"Ne olursa olsun adımla değiştirmek istiyorum," dedim aniden. "Ve çocuk sahibi olmak ya da bunların hiçbirisi hakkında konuşmak istemiyorum. Dışarıda bir eve, iyi bir eve ve Liam'ınki gibi ebeveynlere ihtiyacı olan bir sürü çocuk var. Ya da Vaughn'un annesi veya Kellan'ın annesi gibi ebeveynlere."

Mickey'ye bakmadan önce Freddie'ye, sonra Jasper'a ve son olarak da Rome, Liam ve Milo'ya baktım.

"Küçük Bit, şu anda kimsenin seni hamile bırakmaya odaklandığını sanmıyorum."

"Ama pratik yapmak eğlencelidir," diye itiraf etti Jasper. Milo hırlamak yerine Jasper'a bir yastık fırlattı ve kafasına vurdu.

Milo, "Bu saçmalıkları ben yokken konuş," diye emretti ve Jasper sırtıttı.

"Hayır." Yastığı arkaya doğru savurdu ve ben bir gülümsemeyi gizledim. "Çocuklar," dedi Kellan sabırsız bir ses tonuyla.

"O başlattı," diye mırıldandı Jasper ve Liam gerçekten de kıkırdadı. Kahkahalar odanın içinde dalgalandı, gerginliği çatırdattı ve teker teker rahatlar gibi oldular.

"Bakın," dedi Kellan ayağa kalkarken. "Hepimiz tedirgin oluyoruz çünkü Sharpe'ın dışarıda olduğunu biliyoruz. Ama *tepki vermeye* başlarsak, onun ekmeğine yağ sürmüş oluruz. Adımlarımızı attık ve Moira'yı Sparrow için dışarı çıkardık. Şimdi elimizde Sharpe'ın kardeşi var."

Moira ve Reginald'ın ailem, Fuckbucket Amca'nın da ailem olduğu fikrinden kendimi ayırmak zordu. Moira'yı hâlâ seviyordum... O hâlâ her şeye üzülüyordu ve aynı zamanda...

"Sadece gitmesini istiyorum," dedim usulca. "Bir daha size, bana ya da hayatımdaki hiçbir şeye dokunmasını istemiyorum."

"Sana bir daha *asla* dokunmayacak," dedi Milo, dinlememi talep eden bir çelik gibi bir sesle.

"Hayır," dedi Liam. "Ellerini keseceğiz."

"Parmak uçlarıyla başlayacağız. Sonra eklem yerlerine yöneliriz," diye düşündü Freddie. "Gerçekten acıtmasını sağla. Deri üzerinde peynir rendesi kullanabileceğinizi biliyor muydunuz? Gerçekten berbattır."

"Dikkatli ol. Ona işkenceden bahsetmek onu tahrik eder," diye neredeyse şakacı bir şekilde uyardı Jasper. Milo ona ters ters bakarken ve Kellan başını sallarken bile içimden bir kahkaha yükseldi.

Vaughn kulağımın hemen arkasına bir öpücük kondurdu. "Dove, sanırım hepimizin söylemeye çalıştığı şey bu işi hallettiğimiz. Liam'ın neden aniden ayağını gaz pedalına bastığından emin değilim."

"Çünkü onun gitmesini istiyorum," dedi Liam, buz her kelimenin altını çizerek. "Daha da ötesi, onun mümkün olduğunca acı verici ve acımasız bir şekilde silinmesini istiyorum. Bu sadece intikamla ilgili değil. Bu savaşıla ilgili ve-"

Hızlı bir yumruk kulüp binasının kapısına çarptı. Rahat tavır değişti. Vaughn ayağa kalktı ve ben de onun arkasına geçtim, Freddie de kayarak yanımda durdu. Jasper, Kel ve Milo kapıya doğru yönelirken Rome diğer tarafıma geçti. Liam ve Mickey de ek binanın girişinin iki yanında durmak üzere yer değiştirdiler.

Milo kapıya doğru uzanırken vurma sesleri devam etti. Liam silahını çıkarmış ve kapıya doğrultmuştu. Freddie bıçağını çıkarmıştı ve Vaughn tam önümde duruyordu. Etrafına bakmak istedim ama odadaki gerilim o kadar gerilmişti ki kopacakmış gibi hissettim.

Milo kapıyı çekerek açtı ve Jasper kapıyı çılgınca çalan fareyi yakalayıp içeri çekti. "Ek binada ne halt ediyorsun?"

Hiçbir farenin kulüp binasına girmesine izin verilmiyordu. Ek bina da yasak bölgedeydi. Aramaları gerekiyordu.

"Biri üzerimize bir ceset daha düşürdü," dedi JD, Jasper'ın onu gömleğinden tuttuğu yerde zorlanmadan.

Mickey, "Siktir," diye küfretti ve Liam, Kellan ve Milo'nun hemen arkasından kapıdan çıkmaya başladı.

İlerlemeye başladım ama Roma bir kolunu bana doladı ve beni geri çekti.

"Roma-"

"Henüz değil," diye uyardı.

"Ama Mickey Bayan Stephanie'yi böyle buldu..."

"Bunun bir piliç olduğunu düşünme-" Jasper kafasına vurunca JD sözünü kesti.

"Dışarı," diye emretti. Omzunun üzerinden "Hemen döneceğiz," dedi. Ben.

JD için neredeyse kötü

hissediyordum. Neredeyse.

Etrafında vakit geçirmesem de hala ürkütücü olduğunu düşünüyordum. Sıçanlar ve çocuklar beni onlara yaklaşmam için teşvik etmediler. Yine de sayıları arttıkça onlardan kaçınmak zordu.

Freddie, Vaughn'la birlikte kapıya doğru ilerlerken, "Doktor iyileşecek, Boo-Boo," dedi. Jasper kapıyı arkasından kapatmıştı ve ben odanın diğer ucunda, Roma'ya yaslanmış bir halde kalmıştım.

Sessizlik üzücü olduğu için hiçbirimiz konuşmadık. Nabzım hızla atıyor, dudağımda ter damlaları oluşuyor ve tedirginliğim içimi kemiriyor gibiydi.

deri. Rome kollarını daha sıkı sararak omuzlarıma sarıldı. Temasa doğru eğildim.

Sonra Freddie oradaydı, alnını benimkine yaslarken serçe parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Nefes al, Boo-Boo."

Deniyordum ama gittikçe zorlaşıyordu ve göğsümün etrafındaki mengene neredeyse imkânsız görünüyordu. Bilmemek bilmekten çok daha kötüydü.

"Bana son durumu bildirin," diyordu Vaughn. "Dove panik atağın eşiğinde-"

Hayır, değildim. Öyle miydin? Derin bir nefes almak neden bu kadar zordu?

"Doğru," dedi Vaughn. "Biliyor muyuz... Yani takip ediyorlar. Tamam... Evet... Bizi haberdar et. Evet, ona söylerim... Teşekkürler."

Nefesimi kontrol altına almaya çalıştıkça daha da zorlaşıyordu. Pipetle şnorkel yapmaya çalışmak gibiydi.

"Nefes al, Starling," dedi Rome, kolları beni öylesine sıkıca sarmıştı ki tüm varlığımı güvende hissettiriyordu.

"Dove, onlar iyi. Doc'un adamları onlarla birlikte dışarıda ve koruyorlar. İkisi cesedi düşüren arabanın peşinden gitti. Yakında cevapları alacağız ama diğer herkes iyi."

"Tanıdığımız biri mi?" Neredeyse bu soruyu sormak istemiyordum. Ya onlar için önemli olan başka biriyse? Ya benim için? Vaughn'un hâlâ iyileşmekte olan yanıkları vardı, Roma'nın da öyle. Kellan'ın bazı çürükleri ve yanık lekeleri vardı.

Herkesin yaraları vardı.

"Bilmiyorum," dedi Vaughn. "Kim olduğunu bildiklerini sanmıyorum... Bu rastgele atılmış bir ceset olabilir. Biri bize komplo kurmaya çalışıyor olabilir."

"Buna inanmıyorsun."

Freddie konuştuğum süre boyunca hareket etmedi ama onunla Roma arasında, hızlı nabzımla birlikte hiperventilasyonum da yavaşladı.

Vaughn içini çekti. "Hayır, Dove, istemiyorum. Ancak, şu anda "ya olursa" diye endişelenecek durumda değiliz. Onlar hallediyorlar ve öğrendiklerinde biz de öğreneceğiz. Kel endişelendiğini biliyor. Oturmayı deneyebilir misin? Belki bir şeyler yersin?"

Yarım bir kahkaha attım. "Aç değilim." Eğer bir şey varsa, iştahım kaçmış olabilirdi. Çok fazla değişken vardı.

Liam'ın evlilik meselesini tekrar gündeme getirmesi çok mantıklıydı. Kendisini arayanlar olduğunu, Mickey'yi arayanlar olduğunu ve çocukların aradığını düşünürsek, kimse Fuckbucket Amca'nın nerede olduğunu bilmiyordu...

Olası tüm yerleri düşünmeye çalışıyordum. Birkaç yeri vardı; biri şehirde bir apartman dairesi, diğeri de sahilde. Bunlar onun "inziva yerleri" idi. Ona sadece birkaç kez eşlik etmişim.

"Daha iyi misin?" Sonunda daha derin nefesler almaya başladığımda Freddie sordu. "Üzerinde çalışıyorum," dedim ona.

"Söz veriyorum."

"Güvendesin," dedi Rome ve dürüst olmak gerekirse bunu duymaya ihtiyacım vardı. Bana sarılmasına ihtiyacım vardı. Freddie'nin yakınlığına ve desteğine ihtiyacım vardı. Vaughn'un yatıştırıcı, tatlı mırıltısının tüm karanlığı silip süpürmesine ihtiyacım vardı.

"Biliyorum," dedim usulca, biraz daha güçlenerek. "Biliyorum... Sizin yanınızda her zaman güvendeyim çocuklar."

Roma kulağımın kabuğunu öptü ve içimdeki gerginlik biraz olsun dağıldı.

"Yani," dedi Freddie. "Şimdi randevu seçeneklerini konuşmak için iyi bir zaman mı?"

Gülümsemesi o kadar şakacıydı ki ona gülümsemekten kendimi alamadım. "İyi vakit geçirdin mi? Muhtemelen değil. Ama yine de yapalım."

"Resim yapmak iyi bir randevudur," diye önerdi Rome sıkı sarılışını hafifletirken. Ona bakmak için başımı arkaya doğru eğdim.

"Evet, öyle." Çok eğlenceli bir randevuydu.

Freddie, "Duvara onun kışının resmini asmışsın," dedi. "Bu bir randevu değil." "Aslında oraya kendi kışımın izini koyduğuma eminim. Roma yardım etti."

Üçü de bir an bana baktı, sonra Freddie'nin ciddi ifadesi gülerek kırıldı. Vaughn kıkırdadı ve Rome gülümsedi. Biraz daha rahatladım.

"Pekâlâ, randevu. Ne yapmak istiyorsun?"

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Freddie ama o devam edemedi telefonum çaldı.

Rome elini daha da gevşetti, böylece telefonumu çıkarabildim. Numarayı tanıımıyordum ama telefonun Julius King'e ait olabileceğini söylemesi beni olduğum yerde dondurdu.

Liam'a benim için verdiği telefon bu değildi. Bu numara onda bile olmamalıydı.

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

EMERSYN

Liam zorlukla bastırılmış bir öfkeyle titriyordu. Roma yanındaki yolcu koltuğundaydı ve Liam'ın hırıltılı sesleri onu caydırmaya yetmemişti. Kraldan gelen mesajı sunduktan sonra Roma bize eşlik etmekten vazgeçti.

Çocuklar geri döndüğünde ve Mickey mesajı taradığında kulüp binasında huzursuzluk patladı. "Neden bu orospu çocuğunun bir fotoğrafını çekmiyoruz?"

Omuz silktim. "Onunla tanıştığım tek seferde, selfie istemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmemiştim." Bu küstahça yoruma rağmen, konu hakkında en ufak bir bıkkınlık hissetmiyordum.

"Sana bağırıyordum, Little Bit," dedi, ses tonundaki tuzluluk biraz azalmıştı. "Ama onunla tanıştın-" Bakışlarını Liam ve benim aramda kesti. "Neye benziyordu?"

Liam, "1.80, belki 1.80," dedi.

"İki yüz kilonun biraz altında diyebilirim." Bu bir tahmindir, çünkü adam o takım elbisenin altında yapılıydı. Terzilik ne kadar pahalı ya da iyi kesilmiş olursa olsun iskeletini saklayamamıştı.

"Koyu renk saç," diye ekledi Liam.

"Burada ve orada gümüş ipuçları var. Sanırım onu renklendiriyor." Bu da bir tahmin olabilir. "Koyu renk gözler. Ellili yaşların ortasında mı? Belki daha yaşlı?" Amcamın yaşlarında görünüyordu.

"Tıraşsız," diye devam etti Liam, sonra bana baktı. "Sence saçını boyuyor mudur?"

"Belki," dedim. "Bazı çevrelerdeki pek çok yaşlı beyefendinin genç görünümelerini korumak için bunu yaptığını biliyorum."

Mickey homurdandı. "Onun bir resmine ihtiyacımız var, özellikle de Alfabe Julius King hakkında hiçbir şey bulamadığı için."

"Onun adı olmama ihtimali nedir?" Milo sordu ve diğer her şey kadar bunun da olasılığı olduğu için omuz silken tek kişi ben değildim.

"Belki onu görmeye gittiğimde bir fotoğrafını çekebilirim."

Liam arkasını döndü ve bana ters *ters* baktı. Bakışlarındaki gerçek öfke ve kızgınlık keyfimi yerine getirdi. "Hellspawn..."

"Evet?" Sırıttım ve onun sabırsız oflaması beni biraz daha gülümsetti. "Seninle ne yapacağım ben?" İnlemiş ve ters ters bakmış olabilir, Ama beni kendine yaklaştıırken bir gülümseme de vardı.

"İstediğin her şeyi söyleyebilirim," dedim o başını sallarken. "Milo'nun burada olması dışında. Bu konuda biraz alıngan olduğunu biliyorsun."

"Velet," diye homurdandı ağabeyim. Liam'ın içinden kahkahalar yükselirken bile beni daha sıkı kavradı. Bundan nefret ediyordu. Hepimiz nefret ediyorduk.

Ben de hayranı değildim. Yine de, eğer Julius King'i kullanabilirsek ve bu onları koruyabilirse, o zaman ben de buna varım. Adama güvenmeye niyetli olduğumdan değil. Bana evlenme teklif ettiği için Adam'ın ölmesini istemişti zaten. Liam'ın ani duyurusuyla ilgili tek bir kelime bile duymasını istemiyordum.

On dakika sonra tartışma cesetlerin atıldığı yere kaydı. Tanıdığımız biri değildi. Adamlar fotoğraflarını ve parmak izlerini aldılar, sonra da Mickey'nin adamları onu götürdüler. Onun için yapılacak bir şey yoktu. Adam, onlar onu bırakmadan çok önce ölmüştü.

Erkek olduğu fikri beni bir nebze rahatlattı. Ya Adam ya da Ezra olsaydı? Liam ikisinden biri olmadığını söylemişti. Yüz tanımlanamaz olsa da, her iki adamın da kollarındaki dövmeleri biliyordu, ki bu dövmeler ceset parçasında yoktu.

Yani şimdilik bunu beklemek zorundaydık. Bu arada Julius King beni bir an önce görmek istiyordu. O öğleden sonra, tartışmaya açık değildi. Bu yüzden kendimi Liam'ın cipinin arkasında otururken buldum, Rome ön koltuktaydı ve Kel ile Vaughn'un bulunduğu bir araba bizi takip ediyordu. Milo da katılmak istemişti ama Liam itiraz edince Kellan bile bu fikre karşı çıkmıştı.

"Vaughn ve ben para için gidip bu adamın bir fotoğrafını çekebilir miyiz diye bakabiliriz. Senin orada görünmeni göze alamayız." Kel'in kullandığı eşit tonla tartışmak zordu, Milo'nun umurunda değildi.

Mickey, "Sharpe'a başka sorularımız da var," dedi ve sonra annem de geldi.

Böylece ayrıldık, dördü benimle gelirken diğer dördü geride kaldı.

Elimi Rome'un omzuna koymak için öne doğru eğildiğimde bana baktı. Bakışlarındaki ağırlık şu anda gerçekten ihtiyacım olan sessiz güveni taşıyordu.

"O bizde," diye söz verdim çünkü Liam'ın hoşuna gitse de gitmese de hepimiz onun için endişeleniyorduk.

"Evet," dedi Rome. "Pisliğin teki olsa bile."

"Isır beni," diye yorumladı Liam, bir gram bile kızgınlık duymadan.

"Sen araba kullanırken değil," diye karşılık verdim ve dikiz aynasından bana bir bakış attı.

"Gerçekten bir şaplak istiyorsun, değil mi?" Arzunun alaycı sözcükleri yalayıp geçmesi beni son derece memnun etti.

"Sana hayır demeyeceğim."

"Sadece ben araba kullanırken değil," diye yorum yaptı ve Roma elimi omzuna **k o y m a k** için uzandı.

"Aynen öyle."

Liam başını sallayarak, "Sen gerçekten bir veletsin," dedi.

"Biliyorum." Hoşuma gitmişti. "Ancak, bana cehennem zebanisi lakabını taktığınızda ne elde ederseniz edin."

Roma kıkırdadı ve Liam'ın yüzünde bir sırıtma belirdi. "İyi bir noktaya değindin. Şımarıklığından hoşlanmamın bir zararı yok."

"Hoşuna gidiyor mu?" Boştaki elimi göğsüme götürdüm. "Şok oldum."

Sadece homurdandı, ama bu etrafımızdaki başka bir gerginlik grubunu hafifletmeye yardımcı oldu. Ama bu rahatlama uzun sürmedi. Braxton Limanı'ndan ayrılmıştık, Rosewood'un kuzeyine doğru neredeyse iki saat süren bir yolculuk yapmıştık.

Otoyolda manzara ve manzara değişti. Birden fazla kez Kellan ve Vaughn'u kontrol etmek için arkama baktım. Ayrıca Lainey'e bir mesaj göndererek Julius King'i ve bu ismin ona tanıdık gelip gelmediğini sordum.

Henüz cevap vermemişti ama ona biraz zaman tanıyacaktım. Onunla ilgili çok şey oluyordu ve tecritten kurtulduğum anda bir sonraki durağım o olacaktı. Onun kapısına sorun getirmeyi reddediyordum -özellikle de amcamın peşimizden gönderdiği ölüm kalım tehditleri varken.

"On dakika uzaklıktayız," diye uyardı Liam. "Rosewood Garden Club'da rezervasyonumuz var."

Burnumu kırıştırdım ve sonra kıyafetlerime baktım. "Bir bahçe kulübü için giyinmiş değilim."

"Oraya vardığımızda üstümüzü değiştireceğiz, Hellspawn. Merak etme."

"Kellan ve Vaughn içeri girebilecekler mi?" Liam, "Bırakalım bu konuda onlar endişelensin," diye tavsiyede bulundu. "Bu gerçekten de bizim ilk yüzde birlik kesim ile kendimiz arasındaki çizgide dans etmek."

Kendimiz.

Liam ve ben ikimiz de yüzde birlikler olarak nitelendirildik. Zaten ikimiz de kendimizi tam olarak onlar olarak tanımlamıyorduk. Bu dünyadan istediğim tek şey

para, ilk etapta parayı emanete koyan insanların özgürlüğüydü.

Kulübe vardığımızda Liam valenin arabayı park etmesine izin verdi. Hepsinin bir planı olduğuna güvenerek hiçbir şey söylemedim. Hal böyleyken, sinirlilik ve ürkeklik beni gergin tutuyordu. Bizi karşılayan adam sadece işe yaramaz bir aracı değildi. Liam'ı da tanıyordu.

"Bay O'Connell, sizin için bir süit ve normal ölçülerde bir giysi seçkisi hazırlandı. Misafirleriniz için de daha fazlası gönderildi."

Liam onun elini sıkarken "Teşekkürler Carson," dedi. Sonra bizi gerçekten de giysi raflarının bulunduğu bir dizi özel odaya götürdüler.

"Beni takip ederseniz, Bayan..." Carson bana öyle dedi ama Liam elimi tuttu ve beni geri çekip Roma'ya doğru götürdü.

"Bizimle birlikte üstünü değiştirecek. Kıyafetlerini buraya getirin."

"Tabii ki." Tartışma yok, yan gözle bile bakmadı. Dışarı çıktı ve bir dakika sonra bir raf dolusu giysi geldi. Liam'a bakmadan önce onlara baktım.

"Üzgünüm, Hellspawn. Hayranı olmadığını biliyorum. Söz veriyorum, bundan sonra onları yakmana bile yardım edeceğim."

Dudaklarımın kenarları kıvrıldı. "Hayır, ama bu farklı..." Kıyafetleri taradım. "Bunlardan herhangi birini sen mi seçtin?"

Yüz ifadesi karardı. "Hayır, ama muhtemelen dükkândan gönderilmişlerdir. Bir şeylere ihtiyacımız olacağını söylemiştim."

Çok gergindi. Buna karşılık, Rome daha rahat görünüyordu. Sadece Liam ve benimle ilgilenmek için buradaydı ve gerisi umurunda bile değildi. Bu tavır için söylenecek bir şey vardı.

"Şimdi benim için bir şeyler seçmek ister misin?" Teklif kolayca yapılmıştı ve Liam Fuckbucket *değildi* ve *asla* o olmayacaktı.

Teklif karşısında tüm tavrı değişti. "Gerçekten mi?"

Rome'la göz göze geldik ve o da başını sallayarak gülümsedi. "Kıyafet seçmeyi seviyor."

"Ben de fark etmiştim," diye mırıldandım.

"İkinizi de görmezden geliyorum çünkü evet, Hellspawn, sadece bu seferlik, kıyafetlerini seçmek istiyorum." Bu teklif istediğim şeyi yaptı. Etrafında dönen karanlığın bir kısmını hafifletti.

Kaybedecek fazla vaktimiz olmadığı için rafta asılı olan farklı kıyafetleri inceledi ve çapraz askılı, lacivert bir midi elbise seçti.

Kalçama kadar inen yırtmaçlı bir elbise. Birkaç bilezik ve bir çift sade babet ekledi.

"Bu seçkide çok fazla mücevher yok ama sen de fazla takmıyorsun," dedi tek yorumu. Roma'nın elbiseme uygun bir gömlek seçtiğini ya da Liam'ın da benzer bir şey seçtiğini gözden kaçırmadım. Mahremiyet konusunda endişelenmeden soyundum ve kısa sürede giyindim. Daha sonra, bileklerime bileziklerimi takmadan önce saçlarımı sade bir bukle haline getirdim.

Ayrıca üstlerini değiştirmelerini de izledim. Onları daha önce neredeyse aynı kıyafetler içinde hiç görmemiştim. Yine de fark etmemiştim. Benzer saç kesimleri ve Liam'ın yüzündeki morluklara rağmen onları birbirinden ayırabiliyordum. Neyse ki, bu şekilde fotoğraflarını çekmek istediğimde şikayet etmediler.

"Hanginizin hangisi olduğunu tahmin etmesini sağlayarak Kral'ı kızdırmayı mı planlıyorsunuz?"

Liam aslında güldü ama Rome elini bana uzatarak, "Onu rahatsız etse de umurumda olmaz," dedi.

Kendi adıma ben de öyle. Bu kıyafetle silah takamazdım ama taşıyabileceğim bir çantaya sığardı. Liam'ın silahları vardı ve Rome da bir tane takıyordu. İkisinin de kılıflarını örtmek için ceketleri vardı.

Geldikten yirmi dakika sonra dışarı çıkıp Kral'la buluşmaya hazırдық. Carson bizi özel yemek odasına götürürken aralarında yürüdüm -özel, odaya dağılmış masalar düşünüldüğünde biraz öznel bir terim.

Julius King biz yaklaşırken ayağa kalktı. Peçetesini bir kenara bırakırken yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "Günün birinde Piskopos, dinlemeyi öğreneceksin."

"Bugün değil," dedi Liam, bana bir sandalye çekerek. "Birkaç sorun yaşadık..."

"Ben de öyle duydum," dedi King, bakışlarını önce üzerimde, sonra Roma'da gezdirip tekrar bana odaklanırken. "Bay Cleary, yıllar boyunca hakkınızda çok şey duydum."

Roma hiçbir şey söylemedi ve King aslında eğlenmiş görünüyordu.

King başını sallayarak yeniden Liam'a odaklandı. "Hepiniz oturun.

O zaman bana babandan ve neye ihtiyacın olduğundan bahset." Liam'ın üzerinde dalgalanan durgunluk onu kaskatı kesmişti.

"Evet, duydum. Bana söylemeniz gerektiğini düşünsem de, yas tuttuğunuz için size bir istisna tanıyacağım."

"Ve bilmek istiyorsun çünkü...?"

"Biri size saldırırsa, bana saldırmış olur." King'in ifadesi soğuk ve düşmanca bir hal aldı. "Bana saldıran insanların gitmesine izin vermem."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

ROMA

T Kral o kadar da muhteşem ya da etkileyici değildi. Takım elbisesi pahalıydı ama elleri kabaydı. Burnu daha önce kırılmıştı. Belki birden fazla kez. Yüz hatları tamamen simetrik değildi. Alışılmadık bir durum değil çünkü insanlar her zaman orantılı yüz hatlarına sahip olmamışlardır.

Yemekte, hiçbiri bana hitap etmeyen birkaç zengin yiyecek vardı. Görgü kuralları, en azından ısırik almaya çalışmamı gerektiriyordu. Yemek yediğim izlenimini vermek için yiyecekleri yeniden düzenlerken, Julius King'in hareketlerini, tavırlarını, bakışlarını ve tavrındaki ince değişimleri takip ettim. Her ne kadar sakın görünse de, bu bir roldü.

Liam'a yapılan bir saldırının kendisine yapılmış bir saldırı olduğunu anladığında ruh halinin bir *kısmını* açığa vurmuştu. Ama King'in Starling'e bakışını beğenmemiştim. Bunu yorumlayamadım. Sahiplenme değil. Göz dikme değil. Sadece doğru değildi. Belki de çok tanıdıktı. Rahatsız etti.

Hal böyle olunca, diğer yarımın tavrı daha da hırçınlaştı. "Madem yardım edecektiniz, belki de daha önce bir şeyler yapmalıydınız."

"Belki de olanları kendi başıma keşfetmemi beklemek yerine bana haber vermeliydiniz. İnsan bana güvenmediğinizi düşünüyor, Bishop."

Liam buz gibi bir ses tonuyla, "Bilmiyorum," dedi. "İş dünyasının ilk kuralı, güven kazanılmalıdır."

Söz konusu adam gücenmek yerine arkasına yaslanırken düşünceli görünüyordu. "Güveninizi kazanamadım mı?"

"Hayır." Aynam fikrini yumuşatmadı ya da sterilize etmedi. "Beni işe aldığandan beri neredeyse on yıl boyunca kimliğini ve adını gizli tuttun. Bu süre içinde bana kaç iş yaptırdın? Açıklama yok, sadece talimatlar. Beni sınava tabi tuttun ama güvenilir olduğunu kanıtlamak için tam olarak ne yaptın?"

Starling de benim yaptığım gibi aralarındaki konuşmayı takip etti. O King'in karşısındaydı, Liam ve ben de King'in karşısındaki ve ona daha yakın olan koltuklara oturmuştuk. Liam sandalyesinin açısını bile değiştirmişti, böylece daha ne olduğunu anlamadan sandalyeden kalkıp King'e saldırabilecekti.

Diğer yarımın zengin varis rolünü oynayabilmesine rağmen göğsümde keskin ve hüzünlü bir acı kasıldı. Liam bana bir bakış fırlattı ve bir an için her şey gözlerinin içindeydi. Kayıp. Acı. Öfke. O artık *varis* değildi. Jonathon O'Connell, Liam'ın babası olarak seçtiği adam kadar Liam'ın da oğlu olarak seçtiği adam ölmüştü.

Mary O'Connell incinmiş ve kaybolmuştu. Kalbi Liam'ınki kadar, belki de daha fazla kırılmıştı. Çift sadece Liam'ı sevmek istemişti. Onlar da beni sevmek istiyorlardı ama benim onlara onun gibi ihtiyacım yoktu. Yine de...

Her şey aynamın gözlerindeydi. Onun acısı her zaman benim acım olacaktı. Tıpkı benimkinin onunki olduğu gibi. Anlayış bakışlarında kristalleşti ve bir kez başını salladı. Sonra ikimiz de tekrar King'e baktık.

King'in tek söylediği "Oyunu ben kontrol ettim," oldu, sesi ve tavrı beklediğimden çok daha yumuşaktı. "Ben kontrol ettim ve seni oynamaya davet ettim. Yetenekli olduğunu kanıtladın. Bazı açılardan zaten ustaydın ama bazı açılardan-" Omuz silkti. "Önündeki görev için hazır değildin. Şimdi hazırsın."

"Ne görevi?" Liam bir şey söyleyemeden Starling sordu ve bakışlarını ona çevirdi. Kız doğrudan King'e baktı, yüz ifadesinde açık bir meydan okuma vardı. Starling'in saf meydan okuması gözlerine bir ışıltı katmıştı.

"Onun kendi görevleri var," dedi King ona. "Senin de kendi görevlerin olacak."

"Hayır," dedi ve bu Liam'ın yer değiştirmesine neden oldu. Elime bir bıçak aldım çünkü Starling kavgayı kışkırtmak istiyorsa, onun yerine ben bitirecektim.

"Hayır mı?" King muhtemelen bu kelimeyi pek sık duymamıştı.

"Hayır, benim *görevlerim* olmayacak ve Liam'ın *da* olmayacak. Ona bir hizmetçi, sözde oyununuzun bir oyuncusu gibi davranmak istiyorsunuz. Bu ikimizin de oynamak zorunda olduğu anlamına gelmiyor." İçmekte olduğu şarap kadehini aldı ve koltuğuna yaslanmadan önce hepsini boşalttı. "Açıkçası, yaptığın hiçbir şey Liam'a ya da bana fayda sağlamadı. Bu yüzden, bu iğrenç küçük oyunun her neyse onu 'oynamaya' devam etmemizi *istiyorsan*, bence bu ayrıcalığı hak etmelisin."

Liam bakışlarını tekrar King'e çevirdi ama ben yerimden kıpırdamamıştım. Çevremde diğer yarımı görebiliyordum. Bu yemekte mevcut olan tehlike az önce tırmanmıştı. King'in ifadesi buz kesti. Ona bakarken gözlerinde ya da tavırlarında hiçbir hareket yoktu.

"Anlıyorum," dedi. Bu iki kelime muazzam bir ağırlık taşıyordu. Kadehini işaret etti. "Bir tane daha?"

"Hayır, teşekkür ederim." Starling bu üç kelimeyle hiçbir şeyi ele vermedi.

King dikkatini Liam'a çevirirken, "Söyleyin bana, Piskopos," dedi. "Bu ayrıcalığı *hak* etmem gerektiğine inanıyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı Liam tereddüt etmeden. "Hellspawn haklı. Benim için hiçbir şey yapmadın."

King sanki bu olasılığı sorguluyormuş gibi, "Bildiğiniz kadarıyla," dedi. Bizim bilmediğimiz neyi biliyordu?

Liam çatal bıçak takımını bir kenara bırakıp peçeteyle ağzının kenarlarını silerken, "Sadece benim bilmem gerçekten önemli," dedi. "Aksi takdirde, yapılan şey bir hayır işi ya da bir hediyedir. Kimse bunların karşılığının ödenmesini beklemez."

King uzun bir süre ona baktı, ifadesi okunamıyordu. "Ya da birçok başarısızlığa rağmen bir bağışlama eylemi olabilir."

Liam ve King bakışlarını kilitledi, ancak Starling homurdandı. "Bu aynı zamanda uzun süredir yapılan manipülasyonlardan biri de olabilir. Birine somut bir şey için minnettar olması ya da olmaması gerektiğini söylemek saygı, sevgi... hatta güven değildir. Bu kontroldür."

King bakışlarını ona çevirdi. Sesindeki yalpalama, ellerindeki hafif titreme... Bunların başkaları tarafından duyulabildiğinden ya da görülebildiğinden şüpheliydim. Gerçi Liam ne yaptığımı duydu, yanağındaki bir kasın sıçramasıyla çenesi gerildi.

Starling'in amcası onun üzerindeki gücünü şartları dikte etmek, onu manipüle etmek ve kontrol etmek için kullanmıştı. Onu *incitmek* için kullanmış ve uzun süre boyunca kimseye söyleyemeyeceğine ikna etmişti.

Yardım alamadı. Kaçış yolu arayamadı. Babasının etrafına inşa ettiği yalanlar kafesine hapsolmuş ve ailesi tarafından kilitlenmişti. Bunu düşündükçe, kulüp binasına geri dönüp babasının ağzını burnunu kırmak istiyordum. Gerçeği öğrenmenin yolları vardı.

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" King sordu.

"Buna cevap vermek zorunda değil," dedi Liam, dinlediğinden emin olmak istercesine elini onunkinin üzerine koyarak. "Aslında hiçbir şeye cevap vermek zorunda değiliz. Bunu daha adil bir düzenleme haline getirmek istiyorsanız, çeşitli konulardaki düşüncelerinizi dikkate alacağız. Ama ben Hellspawn'dan yanayım..."

King çatal bıçak takımını yere bıraktıktan sonra sandalyede arkasına yaslandı ve onları incelerken parmaklarını dikleştirdi. Bir kez bile bana bakmadı. Beni görmezden gelmesini sorun etmedim. Angaje olmaktansa gözlemci olmayı tercih ederdim.

"Aldığın bu pozisyonu açıklığa kavuşturalım Liam." Kardeşimin adını kullanması bir mesaj gibiydi, ama ne için, emin değildim. Zaten aynam da tepki vermedi.

Tek yanıtı "Rahat ol," oldu.

"Görevleriniz ve yükümlülükleriniz var..."

"Hayır," dedi Liam, elini Starling'in elinin üzerinde gezdirerek. "Görevlerim ve ödevlerim var. Görev ahlaki ya da yasal bir yükümlülüktür, zımni bir sorumluluktur. Yükümlülükler de hemen hemen aynı şeydir."

Adamdan bir kıkırdama kaçtı ve ifadesindeki mizah rahatsız ediciydi. "Pekâlâ, o zaman görevleriniz ve ödevleriniz var. Kabul ettiğiniz ve yerine getirdiğiniz görevleri size hatırlatacağım. Sözleşme, açık ya da zımni, eylemleriniz ve sonuçlarıyla varlığını sürdürüyor."

"Benim sorunum değil," dedi aynam. "Tabii sen bunu benim sorunum haline getirmeye karar vermezsen. Bir keresinde beni düşman edersen ne olacağı konusunda seni uyarmıştım."

"Ve ben asla kardeşinin peşinden gitmedim. Bu masada oturuyor olmasına ve onu bize katılmaya davet etmenize rağmen ona hitap etmiyorum bile." King ellerini açarak başka ne istediğini sorar gibiydi.

"Hayır, *kız arkadaşımı karıştırmaya* karar verdin."

"Hayır," dedi King bir başka kıkırdamayla. "Bunu onu önemli biri haline getirerek yaptın. O bir koz. En az kardeşin kadar, hatta daha fazla. Onu bu konuma *sen getirdin*." Dikkatini Starling'e yöneltti. "Emersyn bunu halledebilir, değil mi?"

Omuz silkti, görünmeye çalıştığı kadar umursamaz değildi. "Pek çok şey yapabilirim. Ama bu onları yapmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Not edildi," dedi ve kadehini kaldırırken nefes verdi. Bir süre her ikisini de incelerken alkolü kadehin içinde döndürdü. Bir sonraki hamlesini ya da tepkisini tartarken hiçbir duygu göstermedi.

Sessizlik o kadar uzadı ki gerginlik hissedilir hale geldi. Hava bile sanki bir elektrik hattı kesilmiş ve hepimizin arasında dans edip kıvılcım çıkarmış gibi uğulduyordu.

Aynanın planı bu değildi. Starling oyunu değiştirdi. Doğru karar mıydı? Belki de.

Öyle olmasını istedim.

Liam bu oyunu on yıl ya da daha uzun bir süre boyunca oynamış, acımasız dövüşlerden bazen infazlara kadar bu adamın kaprisleriyle dans etmişti. Onun özgür kalmasını istedim. Starling benim tarafımdaydı.

Bizim tarafımız.

"O zaman müzakereleri başlatalım. Eğer daha üst düzey bir masada oturmak istiyorsanız, bunu talep etme hakkını kazandığınızı kabul edebilirim."

Bu imtiyaz gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Liam neredeyse kuru bir ses tonuyla, "İzin verdiğiniz için teşekkürler," dedi. "İstemiyordum ki."

"Farkındayım. Bunu siz talep ettiniz ve bu konudaki düşüncelerim umurunuzda bile değil. Ancak..." Bakışları tekrar Emersyn'e kaydı. "Benden bir şey istiyorsun ve bu da pazarlık yapabilecek bir konumda olduğum anlamına geliyor."

Aynam nefes vererek içkisini aldı. Bu, konuşmanın onun istediği yönde ilerlediğinin ilk işaretiydi.

"Asıl soru şu: *Ne istiyorsun?*" King kadehi bir kenara koymadan önce bir ağız dolusu alkolü yuttu. "Ya da belki, daha uygun bir ifadeyle, benden ne *istiyorsun?*"

Çekil.

Karşı hamle.

İmtiyaz.

Pazarlık.

Aynam ve Kral birbirlerine bakarken an yeniden uzadı. Kilitlenmiş irade savaşı son derece özel görünüyordu. Son kararı beklerken bıçağın metali avucumda ısındı. Yemek odasından üç çıkış vardı. İki üçüncüsünden daha erişilebilir. Erişilebilir olan iki çıkıştan biri diğerinden daha güvenliydi.

Buradan çıkmak zorunda olsaydık, çıkabilirdik. Birimiz Starling'i dışarı çıkaracak, diğerimiz de kaçışımızı örtbas edecekti. Tüm bu adımları benim kadar iyi anladığını bilmek için diğer yarıma bakmama gerek yoktu.

Bakışmamız o kadar uzun sürdü ki garsonlar başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını öğrenmek için yanımıza geldi. Ne King ne de Liam cevap verdi ama Starling, "Hayır, sanırım şu an için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz" dedi.

Bu, irade mücadelesini kıran andı. İki adam da ona baktı ve King başını salladı.

"Sana bir şey kanıtlamamı istiyorsun," dedi King aniden. "Görevi söyle."

Liam ağzını açacakken Kral elini kaldırdı ve başını salladı.

"Kız arkadaşın meydan okudu, Bishop. Emersyn'in lütuf talep etmesine izin vereceğim." Yüz ifadesi alaycı bir eğlenceden ölümcül bir ciddiyete dönüştü. "İstediğin şeye dikkat et, Emersyn. Ben sözünün eri bir adamım."

Gerilim bir kez daha gerildi ve Liam bana bir bakış fırlattı. Söylemediği şey açıkça yankılanıyordu. Başımı salladım. Sonra, ancak o zaman Starling'e baktı.

Bu açıdan, o sessiz konuşmayı anlayamadım. Sadece aralarındaki bağın birbirlerini anlayabilecek kadar derinleştğini umabilirdim.

"Amcam," dedi Emersyn aniden ve ben gülümsemedim. Çünkü bu mükemmeldi.

"Peki ya o?"

"Nerede olduğunu ve ona nasıl ulaşacağımı bilmek istiyorum." İstek basit görünüyordu, neredeyse çok basit.

"Sadece sorunu çözmemi ister misiniz?" Meydan okuma teklif etti.

"Bunu yapmanı isteseydim," diye karşı çıktı. "Bunu ben isterdim. Şu anda istediğim şey doğru konum ve olası erişim noktaları."

King çenesini ovuşturdu. "Kardeşiniz için koruma istemediğinize şaşırdım."

"Kardeşim kendi başının çaresine bakabilir," dedi, tonu sert, keskin ve kendinden emin.

Yaşlı adam gerçekten de kıkırdadı. "Senden hoşlanıyorum. Ukala, küstah, sidik ve sirke dolu."

Liam ona, "O da alındı," diye bilgi verdi.

King başını salladı. "Hatırlatmayın bana. Şimdi amcayı bulacağım. Sana bilgi getireceğim. Bu bana ne kazandıracak?"

"İyi niyetimi ve hizmetimi sürdürmek için bir pazarlık fırsatı." Liam buna cevap veremeyecek kadar hızlıydı.

"Belki," diye karşılık verdi Starling ve elini Liam'ın elinin üzerine koydu.

"Bir santim bile vermiyorsun, değil mi?" King şimdi büyülenmiş olmaktan çok şaşırmış görünüyordu.

"Hayır." Düz tonu benden bir gülümseme aldı. Benim aynam da, onunki neredeyse oluştuğu anda kaybolmuş olsa da.

"Pekâlâ." Gerginliği eğlencesine yansıyor. Onları şımartıyordu ama artık o kadar da komik bulmuyordu. Geri adım atmıyorduk. O da

kurallar değişmişti. "Amcanı ve ona nasıl ulaşabileceğine dair bilgileri bulacağım. Sonra tekrar konuşuruz, sen ve ben," dedi Liam'a bakmadan önce. "Sana gelince, Bishop... beni bir daha sınama."

Liam usulca ayağa kalkıp sandalyeyi geriye iterken, "O zaman bu işi berbat etme," dedi. Starling'e bir el uzattı. Ondan bir saniye önce ayağa kalkmışım. King de ayağa kalktı. Ancak onun tavrı saldırgan olmaktan çok gözlemciydi.

King, "Kaybınız için başınız sağ olsun," dedi. "Sorumlu kişi ya da kişileri bulduğunuzda bana haber verin. Ya da yardıma ihtiyacınız olursa. Dediğim gibi, size yapılan bir saldırı bana yapılmış demektir."

Bu bir uyarının yankısını taşıyordu. Onları takip etmek için hareket etmeden önce Liam'ın Starling'i masadan kaldırmasını bekledim.

"Roma mı?" dedi adam ve ben de ona kısa bir bakış attım. "Onlara göz kulak ol."

Homurdandım. Ona verecek başka bir cevabım yoktu. On dakika sonra otoyoldaydık ve Liam telefonda Kellan'la konuşuyordu.

"Yeterince yaklaşamadık," dedi, ses tonunda kızgınlık vardı. "Oradaki güvenlik çok etkileyiciydi."

"Buldum," dedim Liam cevap vermeden önce. Çizim defterimi çoktan açmış ve kalemi elime almışım. Biraz zaman alacaktı ama Julius King'in yüzünü ezberlemişim.

Kellan, "Hemen arkanızdayız," dedi ve Liam aramayı sonlandırmadan önce başıyla onayladı.

"Hellspawn..." Derin bir nefes aldı ve ben de çizimimden başımı kaldırıp baktım.

"Size bir özür borçlu muyum?" Sesindeki soru onu rahatlatmamızı gerektiriyordu.

"Hayır," dedi aynam, huysuz sesi öfkeden çok endişe ve korkudan kaynaklanıyordu. "Ama bir dahaki sefere bir boğaya kırmızı bayrak sallayacaksan bir adamı uyar."

"Seninle konuşması hoşuma gitmedi," diye cevap verdi ve ben de eskizime geri döndüm. Hayır, Liam'la konuşması benim de hoşuma gitmemişti. Diğer yarım sadece homurdandı.

Ama tartışmadı.

"Ve onun ne yapacağını görmek istedim..." İç çekti. "Neden bir dakika önce benimle bu kadar ilgilenip, bir dakika sonra bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum."

"Yeteneğin var, Cehennem Tohumu," dedi Liam, kelimelerin etrafında dönen bir eğlenceyle. "Bir azizi test edebilirsin."

"İyi ki öyle değilsin o zaman."

Kıkırdadım ve bir süre sonra Liam da bana katıldı.

Evet, gözler güzelce şekilleniyordu. Umarım biz dönene kadar taslağı büyük ölçüde bitirmiş olurum.

Julius King artık bizim için bir gizem olmayacaktı. Ya da Milo, Liam veya Starling için bir tehdit.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

EMERSYN

W Duş almak için odama girdiğimde, Roma'nın kolunu belime dolamasını ya da beni etrafında döndürmesini beklemiyordum. I Bir solukta dudaklarımı zar zor ayırdım ve o oradaydı, şiddetli bir öpücükle ağzıma sahip oldu. Yavaş, derin ve talepkâr bir şekilde, kalçasını bacaklarımın arasına bastırırken bile dilini içeri soktu. Beni kapıya yaslayan ağırlığı o kadar lezzetliydi ki.

Akşam yemeğinden ve dönüş yolunda arabada yaşadığımız gerginlikten kaynaklanan soğuğu kovdu. Buzdolabına göz attığımda ya da koridorda annemin tutulduğu yere baktığımda her zaman ortaya çıkan soruları ve şüpheleri sildi. Bu konuda satır aralarını renklendirmek mümkün değildi. Şu anda o da babam kadar tutsaktı ama daha iyi bir yerde kalıyordu.

Rome bir elini saçlarımda gezdirirken, diğer eli eteğimden aşağı kayarak onu yukarı itti. Avucunun sıcaklığı, nazik çekişiyle birleşince beni aydınlattı. Kalçalarımı kaldırıp kalçasına sürtünürken, çenem boyunca alaycı öpücükler yaydı.

Kalçasını esnetti. Roma'nın yapısı da Liam'inki kadar sıkı ve sağlamdı. Yaptığı iş, resim yapmak için tırmandığı yerler, uçabildiği gerçeği. O kasları tekrar esnetirken baş döndürücü bir sevinç duygusu beni istila etti. Kahretsin, bu çok iyi hissettirdi. Başımı geriye yatırmak için saçlarımdan çekiştirdi ve boğazımdan aşağıya doğru bir yol öperken onunla birlikte eridim.

"Sana ihtiyacım var, Starling."

Dikkatle elbisemi yukarı doğru itti. Yardım etmeye çalıştım ama tek başardığım, onun kalçasına bindiğim yerde klitorisime daha fazla baskı yapmak oldu. Külotum sıırsıklam olmuştu ve meme uçlarım gerilmişti.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı, ihtiyaç sesini ıslatmış, karartmıştı. Liam orada yankılandı. Onu görme ihtiyacıyla gözlerimi sürükleyerek açtım. Dudakları yumuşayarak günahkâr bir gülümsemeye dönüştü ve içimdeki sıcaklık tüm sistemime yayıldı.

Ellerimi gömleğinin altına soktum. Döndükten sonra üstünü değiştirmişti. Tişört ve eşofman, daha önce giydiklerimize kıyasla rahat kıyafetler. Gömleği yukarı doğru itip sıyrarak bir kenara attığımda beni bırakmak zorunda kaldı. Roma'da alışık olmadığım sabırsızlık onun her hareketine damgasını vuruyordu.

Hareket. Hareketinin ortaya çıkardığı kas dalgalanması içime bir şehvet dalgası daha gönderdi.

Şehvet ve takdir. Roma çok güzeldi. Hepsi öyleydi. Sert. Kalın. Zayıf. Dövmeli. Temiz tenli. Yaralı. Pürüzsüz. Hepsi çok güzeldi. Çok sıcak.

Güvenli.

Öne doğru eğilerek, dilimi dönen mürekkep deseninin ana hatları üzerinde gezdirdim. Bu canlı mercekten gördüğü dünyasına girmeme izin veren büyümlü bir yol. Dişlerimi düz meme ucunun üzerinde gezdirerek tırnaklarımı sırtına geçirdim. Sonra elbisemi yukarı ve aşağı sürükledi.

Arkasında bir yerde kayboldu ve sonra sadece biz kaldık. Boğazından kısık bir ses çıkarken ve bileklerimi bir elinde toplayıp başımın üstünden kapıya sabitlerken onun için acı çekiyordum. İfadesinde sıcak ve elektrikli bir şey vardı. Bana bakarken bakışları başlı başına bir okşayıştı.

Birdenbire çıplak olmayı diledim ve sonra bir öpücük daha çaldı, ağzı benimkinin üzerine kilitlendi, aldığım tek oksijen onun bana izin verdiği kadardı. Onun nefes nefese kalışı da benimki gibi kesik kesikti ve ben *daha fazlasını* istiyordum.

Avuç içleri tenimde sıcaktı. Bir şey koptu, lastik etimi ısırdı. Gitmişti.

"Sütyenimi kırdın," diye fısıldadım sert nefesler arasında.

"Evet," dedi ağzımı yalayıp yutarak. "Yolumun üzerindeydi." Sonra göğüslerimi avuçluyordu ve kumaş umurunda bile değildi.

Alt dudağımı dişlerinin arasında emdi. İçimdeki her şey ısınıyor ve gevşiyordu. Külotumun yırtılması beni kıkırdattı. Baş ve işaret parmaklarının meme uçlarındaki sert kıvrımları ve kısırmaları amıma sıcak, ahlaksız titreşimler gönderdi.

Onu hissetmekle sarhoş olmuş bir halde, eşofmanını aşağı çekerken kalçasında sallandım. Aletinin sıcak uzunluğu avucumu doldurdu. Boğazıma öpücükler kondururken kısık bir ses çıkardı ve ben de ona uzun, yavaş bir vuruş yaptım.

Kadife teni, alttan fişkırان damarları ve ucunda toplanan nemiyle güçlü ve kordonlu, beni içinde boğduğu çaresiz tatlılık ve erimiş, aç öpücüklerin karışımı kadar davetkârdı.

"Seni istiyorum," dedim ona bir solukta ve Roma başını kaldırdı.

"Seni de istiyorum," diye söz verdi benim hissettiğim aynı çaresiz tonda. Beni yukarı kaldırdı ve ben de elimi sikinin üzerinde tutarak onu

tek bir hamleyle beni doldurdu.

Basınç ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı itti. Kalçalarımı kıvrarak uyluklarımı kalçalarına kilitledim ve ayak bileklerimi kışının arkasından geçirirken ellerini serbest bıraktım.

Ağzını benimkine yaklaştırdı, dilini sikini taklit eden bir hareketle iterken öpücük derinleşti. Kalçalarımı döndürerek onunla birlikte sallandım ve her itişine kıvrımlar eklemeye devam ettim. Açı, her itişte doğru noktayı okşamasını sağlıyordu.

Bu kadar yakınken, teni meme uçlarım için mükemmel bir merhem ve işkence gibiydi. Her daha derine inişinde beni kendisine doğru bastırıldığında görüşümde yıldızların parıldamaya başladığına yemin edebilirim. Tırnaklarım omuzlarında, dillerimizle düello edip dans ederken ona yapıştım. Çaresizlik sadece daha da yoğunlaşıyor gibiydi. Teninin benimkine her dokunuşu beni alevler içinde bırakıyordu.

Gerginlik aniden kopana ve aceleyle boşalana kadar ne kadar yaklaştığımı bile anlamamıştım. Beni orgazm ederken ona yapıştım, kalçalarının pistonu hızını koruyordu. Ağzı benimkini terk etti ve sonra omzumla boynumun birleştiği yeri ısırdı.

Acı keskin, parlak ve yoğundu. Beni başka bir orgazmın içine soktu ve haykırırken bile nefesimi kesti. Roma cayır cayır yanarak boşaldı, yatağa doğru sendelerken sıvı ateş beni dolduruyordu.

Aniden oturduğunda, ikimiz de kısık bir çığlık attık. O bana tutunurken ve ben ona sarılırken sert nefesler havayı doldurdu. Bir yerden bir kapının açılma sesi geldi ve başımı kaldırdığımda Mickey'nin bize baktığını gördüm.

"Paylaşıyor musun, Rome?"

Rome alçak sesle, lezzetli ve sapkın bir sesle kıkırdadı ve ben aniden ondan daha fazlasını istedim. "Doktor ister misin, Starling?"

Çılgınca doymuşluktan tekrar şok edici bir açlığa geçmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim. "Roma kalabilir mi?" Soru niyetlendiğimden daha titrek çıkmıştı ama Doc öyle yoğun bir bakışla beni mızrakladı ki, Roma yumuşarken bile onun içimi doldurduğunu hissedebildiğime yemin edebilirdim. İçimden kayıp gitti ve ben biraz ağlamak istedim.

Mickey kapıyı arkasından kapattı ve kilitledi. Sonra pantolonunu açtı. "İstedğin her şeyi alabilirsin," diye söz verdi Mickey. Gözlerinde anladığım bir çılgınlık vardı. Roma'yı uzanması için teşvik ettim ve yatağın kenarına doğru ilerlerken onu aşağı doğru öptüm.

Sıcak bir el kıcımlı okşadı ve Mickey omurgama bir öpücük kondurdu.
"Hızlı mı yavaş mı, Küçük Bit?"

Bu ihtiyaç içimi burktı. İkisini de istiyordum. "Şimdi hızlı... sonra yavaş?"
Kıkırdaması Rome'unkini yankıladı, karanlık bir zevk her tarafa yayılmıştı.

o.

"Ne istersen," dedi ve elleri kalçalarımı ısırды, yarı-Roma'nın yumuşamış sikini yutmaya başladığımda beni kaldırdı. Sonra Mickey sert ve öfkeli bir şekilde içime girdi.

Daha önceki orgazmlarımdan dolayı hala titriyordum, bunun kaba gücünden zevk aldım ve beni Roma'nın spermine doğru becerirken onu karşılamak için geri ittim.

Şaşkınlık ve zevkle daha sert emdim, Roma sertleşmeye başladığında başımı salladım. Micky saçlarımı okşadığında her şey gevşedi ve kolaylaştı. Sonra başımı hareket ettirmeye başladı, beni daha sert sikerken bile Roma'yı nasıl yutacağımı kontrol etti.

Her itişte bir acı vardı. Yine de o acıyı istiyordum, ona ihtiyacım vardı. Mickey'nin sikini içimde o kadar derinde hissediyordum ki onu orada tutmak istiyordum. Hepsini orada, birbirimize her zaman sahip olabileceğimiz güvenli ve sıcak bir yerde tutmak istiyordum.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı Mickey, kelimeler klitorisimi gıdıklıyor gibi görünen yavaş bir okşamaydı. "Gözlerini aç ve Rome'a bak, ona ne yaptığına bak, bize ne yaptığına bak."

Gözlerimin kapandığını fark etmemiştim bile. Kirpiklerimi kaldırdım ve Roma'nın uzunluğu boyunca, dövmelelerinin arasından görünen sarmaşıkların ve dağınık kuşların üzerinden, büyümüş gözlerle ve şaşkın bir ifadeyle bana baktığı yere baktım.

Mickey'nin hızı beni acımasızca başka bir orgazma doğru sürüklerken bile zevk içimde kıvrılıyordu. Boşalmayı çok istiyordum ama Roma'yı tekrar oraya getirmeden önce değil. Mickey'nin ateşli elleri başımı kontrol etmediği zamanlarda sırtımı ve kıcımlı okşuyordu.

Gevşek bacaklı ve dolgun, Roma itmeye başladığında dalgayı sürdüm. Aralıklı olarak nefes alma yeteneğimi kaybettiğimde, horozunun boğazındaki yumruğu baş döndürücü neşeye katkıda bulundu.

Kellan'ın elinin boğazımda olmasını diledim. Sadece bunu hayal etmek bile beni uçurumun kenarına getirirken, Roma sıcak bir fişkırmayla boşaldı ve Mickey'nin kendi hızı kekeledi. Bitirdiğinde sırılsıklam olmuşum, kalçalarımın aşağı sızıyordu ve Mickey beni yatağa uzanmam için sürüklediğinde kahkahalarla soludum.

Sadece sıcak bir bezle geri dönmek için ortadan kayboldu. Mickey beni temizlerken Roma beni sabit tutmak için kollarını etrafıma sardı. Amımı avuçladığında neredeyse çok hassaslaşmışım. Sorun Mickey'nin hâlâ giyinik olmasıydı.

"Nasılsın, Küçük Bit?" diye sordu sert bir sesle, kalçalarımı okşarken. Kaslarımın tereyağı kıvamına rağmen içimi bir ürperti kapladı. Meme uçlarım gerilirken sıcak ve soğuk çarpıştı. Ellerin sert darbeleri hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

"İyi hissediyorum," diye itiraf ettim ve o da gülümsedi. "Öyle mi?"

Yanağımı Rome'un çenesine sürterek bir elimi beni tuttuğu yerde onunkinin üzerine koydum ve diğer elimi Mickey'ye doğru uzattım. "Evet," diye fısıldadım. "Buraya düş almaya geldim."

Kıkırdadı. "Düş alabilirsin... birazdan."

Tamam demek istedim ama kalçalarımı bastırarak ayırdı ve sonra ağzı amımın üzerindeydi. Eğer Roma'nın öpücükleri ve göğüslerime masajı olmasaydı neredeyse dik duracaktım. Her yerdeydiler ve Mickey beni yutarken düşüncelerimi nasıl bir araya getireceğimi unutmuşum.

Yüzüne üçüncü kez geldiğimde kapı çalındı ve içimden bir kahkaha yükseldi.

"On dakika daha," diye seslendi Jasper. "Sonra içeri giriyoruz. Paylaşmayı öğrenmelisiniz."

Rome önce bana, sonra da Mickey'ye baktı. "Paylaşıyoruz," diye seslendi. "Şimdi hepsi dolu."

Sanki bunu kanıtlamak istercesine Mickey hareket etti ve Rome onun yerini aldı. İçime ilk kez girdiğinde bir orgazm daha yaşadım ve sarsıldım.

"Daha fazlasını kaldırabilirsin," diye fısıldadı Mickey, sikini dudaklarıma sürtmek için yer değiştirmeden önce kulağımı ısırdı.

Evet, evet, yapabilirim.

Kahkahalar kapıdan içeri taşındı.

"Kurtarılmaya ihtiyacın olursa seslen, Sparrow," diye seslendi Kellan, ama sesinde o kadar çok mizah vardı ki gülümsemek istedim, yine de Mickey'nin sikini bırakmak istemedim.

Hepsine birden sahip olmak nasıl olurdu... aynı anda ya da birbiri ardına.

Bu mümkün müydü?

Yürüyebilecek miydim?

Roma'nın dilinin itişiyle Mickey'nin sikinin itişi arasında ipin ucunu kaçırmıştım. Ama geri dönecektim.

Onlara.

Eğer bilmek isteseydim.

Bana yardım ederlerdi.

Ve tensel saldırı altında tekrar boşalıırken kararsız his patladı ve dünya kaleydoskoplaştı.

Duşa girdiğimde Mickey onu da yanımda götürmek zorunda kaldı. Kemiksiz ve doymuş bir halde, bir zevk seli içinde süzölüyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Boğuk bir sesle gözlerimi açtım. Tavanın etrafındaki ışıkların ipucu, kasvetli bir aydınlatma sunarak Gölgeler vardı ama kimseyi uyanık tutacak kadar parlak değildi. Hâlâ kemiksizdim ve muhteşem bir ağrıdan daha fazlası vardı. Şehvetli ağrılar tam orada beni bekliyordu.

Sıcaklık bana doğru bastırdı, elimin altında bir nabzın sabit tınısı. Bir esnemeyi bastırarak başımı tekrar Mickey'nin göğsündeki kaslara yasladım ve ondan tekrar bir ses yükseldi. Uykusunda yuttuğu alçak, boğuk bir ağlama gibiydi. Göğsünün titreşimi olmasa, neredeyse başka bir yerden geldiğini düşünecektim.

Ayağa kalktım ve bir elimi göğsüne koydum, ancak ben bir şey yapamadan ya da söyleyemeden elini boğazıma doladı ve sırt üstü yere yığıldı. Adrenalin içimde dalgalanarak uykunun tüm izlerini sildi. Elinin esnekliği bir parça sıkılaştı. Beni boğmuyordu ama uyanık da değildi. Gözleri açıktı ama neredeyse boştu.

Acı ve işkence dolu bir ses daha çıkardı. Ses o kadar ilkeldi ki gözlerim yaşardı. Ağırlığı beni yatağa bastırdı ve eli sıkılaştı ama bu parmaklarındaki kasların seğirmesi gibiydi, bir refleks. Gerginliğin serbest kalması ve yeniden toplanması beni hareketsiz tuttu.

"Mickey-" Elini kapatıp oksijenimi keserken kelimeyi tamamlayamadım. Bir elimi göğsüne bastırdım. Korku içime işledi. Kendim için değil. Onun için. Onu itmedim, göğüs kemiğine doğru yavaşça bir daire çizdim. Pürüzsüz ve yaralı ten arasındaki zıt dokular beni topraklıyordu.

Ürperdi, başı yukarı kalkarken tüm vücudu sarsıldı ve sonra gözlerini kırptırdı. Gözlerimin önünde noktalar dans etti.

"Siktir..." Elini açtı ve Mickey kendini yataktan atarken bile umutsuzca havayı içime çektim. Duvara çarptı.

İçime daha fazla hava çekerken dünya yüzüyordu. Ona seslenmeye çalıştım ama kelimeler çıkmıyordu ve kapı çarparak açıldı. Jasper, Vaughn'un sadece yarım adım gerisinde, orada duruyordu.

Mickey onların bir şey söylemesini beklemedi, yanlarından geçip gitti.

"Bekle..." Konuşmak zordu. Boğazımı ezmemişti ama yine de her şeyi çalıştırmakta biraz zorlanıyordum.

Vaughn Jasper'a "Git," dedi ve Jasper bana bir bakış attıktan sonra başını sallayarak Mickey'nin peşinden gitti. Vaughn odadaydı ve beni yataktan kaldırdı. Kapıların açılmasıyla oturma odasından sesler yükseldi.

Binada bir alarm çalmaya başladı. Mickey dışarı çıkmadan önce alarmı devre dışı bırakmamıştı. Vaughn beni banyo tezgahının üzerine bırakırken gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Şşşt," diye mırıldandı, iki parmağını çeneme dokundurdu ve başımı yukarı kaldırdı. "O iyi olacak, Dove."

"Ne oldu?" Kellan sordu, mavi gözleri sertti ve bana kilitlenmişti. Nefret dolu bir gözyaşı kaçarken, "Kötü bir rüya," demeyi başardım.

"Morarmış," dedi Vaughn. "Muhtemelen buz torbalarından birini alıp
."

"Ben bakarım," dedi Freddie. Kahretsin, herkes uyanıktı.

"Mickey?"

"İyi olacak," dedi Kellan. Bu sözlerle yansıttığı güven üç kelime yardımcı oldu. "Şu anda nasıl olduğunu bilmem gerekiyor." "Bana zarar vermedi."

Freddie çoktan buz torbasıyla geri dönmüşken Vaughn'un bakışlarında biraz şüphe vardı. Roma hemen arkalarındaydı, sessiz ve temkinliydi. Liam ve Milo ortalıkta yoktu. Belki de Mickey'ye yetişmek için Jasper'la birlikte gitmişlerdi. Çıplak olmam umurunda bile değildi. Buz torbasını uzatırken Freddie'nin bakışları benimkilere sabitlenmişti.

"Boo-Boo, boynundaki kırmızı izler aksini söylüyor."

"Sesin de öyle," diye ekledi Kellan ama sonra elini kaldırdı. "Ama anlıyorum. *Sana* zarar vermeye çalıştığını düşünüyorsunuz."

Hayır, kesinlikle bana zarar vermeye çalışmıyordu. "Rüya görüyordu." Sesi ne kadar acı verici gelse de... bu bir kabustu.

Mickey ile yatağa girdikten sonra birkaç kez yalnız uyandım. Ne kendine ne de rüyalarına güveniyordu. Çoğu zaman benim uyumamı bekler ve sonra giderdi. Bu gece... kalmıştı.

Vaughn buz torbasını boynuma sardı. "Bana zarar vermek istemedi," diye Vaughn'a güvence verdim ve gözleri yumuşadı, topaz rengi daha da büyüğü görünüyordu.

"Yapmadığını biliyorum, Dove. Doc sana asla isteyerek zarar vermez."

Bakışlarımı önce Kellan'a sonra da Freddie'ye çevirerek herhangi bir anlaşmazlık aradım. Ama Kellan'ın tek söylediği, "Başka bir yerin morardı mı?" oldu.

"Hayır." Kollarımı kavuşturdum çünkü mermer tezgah, buz torbası ve çıplaklığın birleşimi göğüs uçlarımla sertleşmesine ve titrememe neden oldu. "Beni kıstırdı ama canımı yakmaya çalışmıyordu. Bir şey bile söylemedi, sadece sesler çıkardı." Yara sesleri. Duymak acı veriyordu.

Rüyasında Bayan Stephanie'yi mi görüyordu? Yaralandığı çatışmayı mı? Yaralarını mı? Hiçbir fikrim yoktu ama o gırtlaktan gelen seslerdeki acıyı ve *kaybı* yanlış anlayamazdım.

"Sonra onun adını söyledim..." Omuzlarımı kaldırdım. Başka ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Mickey'nin bunları yaşamasından nefret ediyordum.

"Sence tekrar uyuyabilir misin?" Kellan sordu. "Gidip Doktor'u bulmak istediğini söylemeden önce, bence Jasper ve Milo'nun onunla konuşmasına izin vermelisin. Başa çıkması gereken çok fazla kendinden nefret etme durumu olacak."

Bundan nefret ederdim.

"Seni görmeye henüz hazır olmayabilir, Boo-Boo," dedi Freddie bana. "Hadi, ben seninle kalacağım. Geri gelirse kaçabilirim."

"Vaughn?"

"Gidip onu bulmaya yardım edeceğim," diye mırıldandı ve avucunu yanağıma bastırdı. Temasa doğru eğildim ve o da dudaklarını alnıma dokundurdu. "Uyumaya çalış, Dove. Bırak Freddie sana göz kulak olsun, tamam mı?"

Başımı salladım.

Tezgâhtan kaydım ve Kellan beni tek kolla kucakladı, ben de kollarımı ona doladım. Hiçbir şey söylemedi, sadece bana sarıldı ve sonra Roma oradaydı. Beni tamponluyor ve sevgileriyle çevreliyorlardı.

Ancak onlar gittikten ve beni Freddie'yle baş başa bıraktıktan sonra bir tişört almayı düşündüm. Bir tane almak yerine, tişörtü ve şortuyla ona baktım. Yatağımın kenarına park etti ve açık bir takdirle bana baktı.

"Gömlek giymeme gerek var mı?" Rahatsız olmasını istemedim.

"Nasıl istersen," dedi dudaklarında bir gülümseme belirerek. "Hâlâ gördüğüm en güzel amcığa sahipsin."

Başımı sallarken yumuşak bir kahkaha attım. "Benimle ilk tanıştığında çıplaktım."

"Evet," dedi Freddie, sonra yatağı okşadı. "Çıplak harika görünüyorsun, Boo- Boo. Ne zaman istersen çıplak olabilirsin."

Oradaki açık şefkat ve kabullenme beni harekete geçirdi. Freddie elini uzattı, ben de yatak yerine onun kucağına kaydım ve o da beni en güzel şekilde kucakladı.

Yüzümü boğazına yaslayıp elini sırtımda aşağı yukarı gezdirirken iç çektim. "Bu iyi mi?" diye sordum.

"Tuttum seni, Boo-Boo." Bu hızlı yanıt yeni gözyaşlarına yol açtı.

Herhangi birinin canının yanmasından nefret ederdim. Herhangi bir nedenle canlarının yanması fikrinden nefret ediyordum. Freddie saçma sapan bir şeyler mırıldandı. Onu zar zor anlıyordum, hatta gözyaşlarımın gömleğini ıslattığına yemin edebilirdim.

"Ben buradayım," diye tekrarladı, bu iki kelime diğerlerinden ayrılıyordu. "Doktor iyileşecek, sen de öyle."

Ben ona sarıldıkça zaman anlamını yitirdi. Sonunda beni ikna ederek yatağa soktu ve yorganın altına girdi. Freddie bana doğru yaklaştı ve bir kolunu bana doladı.

"Bu iyi mi?"

Başımı salladım, battaniyeleri yukarı çekerken ona yaslandım.

"Lanet olsun, Boo-Boo. Ayakların donuyor."

Şikâyet etmeme rağmen geri çekilmedi, sadece sırtım göğsüne yaslanana kadar beni kendine yaklaştırdı. Freddie ısı yayıyordu. Etrafımda yarattığı kozanın içinde ürpermelerimin geçmesi uzun sürmedi.

Yine de ellerinin yerleşimi beni kıkırdattı. İlki kaçtı ve Freddie başını kaldırdı. "Şşş, uyuyor olman gerekiyordu."

Dudaklarımı birbirine bastırmam sesin dışarı çıkmasını engelleyemedi. Beni nazikçe sıktı. Bir eli yanımda, diğeri göğüslerimin hemen altındaki kaburgalarımıydı. Parmaklarının soğuk tenime değen sıcaklığı iç çekmeme neden oldu.

Ama elini sıkıldığında yeniden kıkırdadım. Kıkırdarken nefesi omzumun üzerinden tüylerimi ürpertti. Sonra dudaklarını omzuma bastırdı.

"Beni öldürüyorsun," diye mırıldandı parmaklarını kaburgalarımın doğru kıvrımdan bir süre önce. Tüy kadar hafif bir fırça hissi beni yeniden kıpır kıpır etti. Ben onun için hareketsiz kalmaya çalışıyordum, o ise beni gıdıklıyordu.

Omzumun üzerinden bakmak için yarım döndüğümde, şortunun üzerinden ereksiyonunun baskısıyla sıkıldım. Karanlıkta gözlerini tam olarak seçemiyordum ama Freddie burnuma bir öpücük kondurdu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ve parmaklarını kaburgalarımın üzerinde gezdirirken gülme sırası ona geldi ve sonra kahkahalar benden dışarı taşıtı.

"Hayır, değilsin" diye karşılık verdi. Ancak sözlerindeki sırıtma benden bir gülümseme daha aldı ve gerçekten gıdıklamaya başladığında bir ciyıklama kaçtı. "Şşşt," diye uyardı, ama kıkırdarken bile gülümsemesi kelimeyi yalana dönüştürdü.

Hafif parmaklarının zarafetiyle, ben gülmekten nefesim kesilene kadar ellerini yanlarımda gezdirdi. Sarılma ve gıdıklama olarak başlayan şey hızla güreşe dönüştü. Bacaklarımı onun etrafına dolamayı başardım ve sonra onu sırt üstü çevirdim.

Ben yüzüne bakarken bir *oof* sesi duyuldu. Sırıtmaktan yanaklarım ağrıyordu ve Freddie kıs kıs güldü. "Boo-Boo tam bir baş belası."

Burnuna fiske attım. "Ve bunu sakın unutma."

Ortam elektriklendi. Bir an oyun oynarken, bir an sonra yukarı doğru fırladı ve ağzı benimkinin üzerindeydi. Dilini dilimi aramak için dişlerimin üzerinde hafifçe gezdirmeden önce dudakları benimkileri birbirinden ayırırken tüm dünya baş aşağı dönmeye başladı.

Kollarım ona sarıldı ve ağzımı ısırıp emerken yakınlığını ve öpücüğünün tadını içime çektim. Bir an alaycı ve şakacı, bir sonraki an ise içten ve tutkulu. Gömleğinin göğüslerime sürtünmesi bir alaydı ama kendimi arzularken buldum.

Tıpkı onun yakınlığını hissettiğim gibi. Freddie'yi öpmek sistemime eşit derecede yatıştırıcı ve şehvetli bir merhem sundu. Yanlarıma doğru yuvarlandık ve kalçalarımı döndürme ihtiyacıyla savaştım. Bizi ayıran tek şey şortuydu. Alt dudağımı emdiğinde saçlarını avuçladım.

Altın sarısı bukleler parmaklarımın etrafında yuvarlanıyordu, yumuşak ve ipeksi. Daha önce saçlarıyla hiç oynamamıştım ve parmaklarımı kafa derisi boyunca gezdirirken dudaklarını yaladım.

Başını kaldırdığında kollarında gerginlik vardı ve ben de elimi gevşettim. Freddie geri çekilmek yerine burnunu benimkine yaklaştırdı. "İyi hissediyorsun, Boo-Boo."

"Bu çıplaklık."

Ağzının kenarları seğirdi. Gölgelemin arasında gözlerini göremiyordum ama ağzının şekli, dişlerinin parıltısı, hepsi oradaydı. "Belki." Ellerini sırtımda gezdirdi, yavaş, okşayıcı hareketlerle bir kedi gibi gerinmek istememe neden oldu.

Başparmakları özellikle inatçı bir kasın içine girdiğinde belimi büküm ve içimden bir ses çıktı.

"Bunun gibi mi?" Ses tonunu istila eden heyecanı yanlış anlamak mümkün değildi.

Sonra orada olduğunu fark etmediğim başka bir inatçı düğüme çarptı. O düğümü çözerken acı zevke dönüştü. "Evet," diye inledim. Benden uzaklaştı ve şikayetçi bir ses çıkardığımda sırtımı yavaş bir daire çizerek ovdu.

"Yuvarlan, Boo-Boo."

Ona nedenini sormak için beklemedim. Sadece sırtüstü döndüm ve o da meme ucumu bir kez cimcikledi - hafif, fırçalayıcı bir temas, aynı anda hem komik hem de alaycıydı.

"Diğer taraf."

"Peki," diye sahte bir iç çekişle homurdandım ve gözlerimi devirdim. Karnımın üzerine yatar yatmaz ellerini birbirine sürttü ve sonra her ikisini de sırtıma yerleştirdi. Eşit basınç sistemime sıcaklık yaydı, sertliği ve huzursuzluğu ortadan kaldırdı.

Daha önce üzerinde yüzdüğüm kemiksiz nehir, omuzlarımdan başlayıp omurgam boyunca aşağı doğru ilerlerken beni sürüklemek için yükseldi. Kalçalarımın ulaştığında ne yapacağından emin değildim ama yoğun çabası beni inletti.

"Boo-Boo..."

"Hmm."

"Kıyafetlerimi çıkaracağım."

Yaptığı masajın uzuvlarımda tetiklediği durgun hislere rağmen, kelimeleri ya da ne anlama geldiklerini kaçırmadım. "Tamam. Senin için neyin iyi olduğunu söyleyecek misin?"

"Evet." Omzuma bir öpücük kondurdu ve sonra uzaklaştı. O inerken yatak kaydı ve tekrar çöktüğünde, kıcıma hafifçe binerken teninin sıcaklığı benimkine değiyordu. Aleti bana doğru uzanıyordu, sıcak ve sertti.

Ancak bu konuda yorum yapmadığında, bana dokunabildiği gerçeğinin tadını çıkardım.

"Bu iyi mi?" Her zaman kontrol ederim. İçimde hayranlık fişkırıyordu.

"Hoşuma gitti," diye söz verdim, sonra sikini kızdırmak için kıcımı hafifçe sıktım. "Peki ya sen?"

Titreyen bir kahkaha attı. "Baştan çıkarıcı, Boo-Boo. Sana dokunmak istiyorum ama henüz bana dokunmanı istemiyorum. Sorun olur mu?"

Başımı kaldırarak omzumun üzerinden ona bakacak kadar döndüm. "Freddie, ne istersen yapabilirsin. Sana güveniyorum. Şu anda sana dokunmamamı istiyorsan bekleyebilirim."

Beklenti midemde sımsıkı kıvrılırken Freddie'nin gülümsemesi karanlıkta göz kamaştırıyordu.

"Bana her şeyin yoluna gireceğini düşündürüyorsun," dedi kalçalarını sallayıp kıcıma sürtünmeye başlarken. "İyi olabileceğimi."

Ona olabileceğini söylemedim. Buna kendisi de inanmak zorundaydı. "Seninle istediğim şeyleri istememin sorun olmadığını, hatta-

Tüm ağırlığıyla sırtıma yerleşirken nefesimi tuttum. Temas çok güçlüydü ve hâlâ aletini kıcıma sürttüğü için daha fazlasını arzuluyordum.

"Bana bir söz ver," diye fısıldadı kulağıma.

"Elimden gelen her şeyi yaparım," dedim, içimden gelen yuvarlanıp ona sarılma içgüdüleriyle savaşıyor. O dokunmak istiyordu, tam tersi değil. Aletin nabızı tenime karşı çok sıcaktı ve amım boşluğun etrafında sıkılıyordu.

"Eğer bu çok fazla gelirse ya da hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söyler misin? Doc seni incitmiş olabileceği için kendi kıcını tekmeleyecek. Ben de seni asla incitmek istemem."

Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Bunu içten içe biliyordum. Tıpkı Mickey'nin beni incitmek istemediğini bildiğim gibi ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten de istememişti. Kendini korkutmuştu ve bundan her şeyden çok nefret ediyordum.

"Freddie," dedim tereddüt etmeden. "İstediğin her şey benim için sorun değil ama söz veriyorum. Bir şeyi beğenmezsem ya da beni rahatsız ederse sana söyleyeceğim."

Yanağını yumuşak bir şekilde yanağıma sürttüğünde iç geçirdim. "Sen de bana aynı sözü verecek misin?"

"Evet, Boo-Boo. Sana sarılmak iyi hissettiriyor." Cümlenin geri kalanını duydum. Bana sarılmak ve beni hissetmek. Çünkü ben de aynı şeyi arzuluyordum. Daha fazla temas.

Biraz daha.

Elini kalçama doğru kaydırmadan önce dudaklarını çenem boyunca hafif öpücüklerle bastırdı. Beni sabit tutup kıcıma doğru salladığında gözlerimi kapattım. Bu en şehvetli işkenceydi - nefesi hızlanmaya başladığında daha da fazla.

"Benim için gel, Freddie," diye fısıldadım. "Her yerime boşalmanı istiyorum."

İlk fişkırma belime ve sonra kıcıma çarptı. Yukarı doğru iterken bir diğeri sarsıldı ve tam kürek kemiklerimin arasına çarptı.

Bacaklarımı ayırırken sikinin üzerindeki elinin sesi kıcıımı yukarı doğru eğmemi sağladı ve sonra amıma boşaldı. İçime bastırmadan, labiama doğru yukarı ve aşağı ve sonra klitorisime doğru izledi. Sıcak ve yapışkan dölleri üzerimden kaydı.

Sadece görüntüsünden bile ürperdim. Freddie'nin küçük iç çekişlerinden daha çok. Parmağını dölün üzerinde gezdirdi, sonra içime itmek için parmaklarının üzerinde aşağı doğru sürükledi ve elini sıktım.

Beni nazikçe becerdi, parmaklarını boğuma kadar soktu, sadece daha fazla döl toplamak için elini çekti. Ama ritmik itişlerini sürdürdü ve başparmağı klitorisimi çalıştırmaya başladığında, onunla birlikte sallandım.

Orgazmım tam oradaydı, tembel tembel dolanırken bile ve teninin benimkine her dokunuşunun tadını çıkardım. Parmaklarının nasıl makasladığını ya da güç kazandığını. Beni eliyle becerdiği gerçeğinden zevk alıyordum.

"Gelmek ister misin?" diye fısıldadı.

"Lütfen," diye aynı alçak sesle cevap verdim ve basınç kuvvetle birlikte yoğunlaştı. Şimdi meme uçlarım çarşaflara karşı sallanıyor, tatlı işkenceye başka bir katman ekliyordu.

Sonra boşalıyordum, haykırırken başımı geriye atmıştım ve Freddie beni öptü. Tüm dişleri ve diliyle sesimi yuttu ve ben titreyip sarsılırken beni okşamak için hemen oradaydı.

Daha sonra bile beni bırakmadı, sadece sıkıca sardı. Tenimiz yapış yapıştı ve birkaç saat içinde berbat olacaktı. Ama duşlar bunun içindi. Onu terk etmiyordum. Bir elini göğsümün üzerine koyup sıkıca kavradığında iç çektim.

"Evet," diye cevapladım onun dile getirilmeyen sorusunu.

"Bu mükemmel." "Güzel," dedi. "Ben de."

37. BÖLÜM

OceanofPDF.com

I Jasper kapıyı çarparak k a p a t t ı ğ ı n d a kamyonetimin kapısını daha yeni açmıştım. Sarsılarak ona baktım. Milo üç adım ötedeydi. Liam da hemen arkasından onu takip ediyordu.

"Bunun zamanı değil çocuklar," diye uyardım. Şu anda Küçük Bit'le aramda mesafe olması gerekiyordu. Ellerimi onun boğazında görmemek için mesafeye. Uyanmamış olsaydım neler olabileceğini görmemek için mesafe.

"Hiçbir yere gitmiyorsun Mickey," dedi Milo beni sıkıştırırken. Jasper kollarını kavuşturarak kamyonun kapısına yaslandı. Liam bakışlarımı irkilmeden karşıladı.

Ellerimi açıp kapatarak saldırma dürtüsüyle savaştım. Neredeyse Bones ya da Voodoo'nun burada olmasını dileyecektim. İsteseydim ikisi de bana sağlam bir dövüş verirdi.

"Şimdi zamanı değil..." Yavaşça söyledim.

"Hayır," diye yorum yaptı Liam, kollarını kavuşturarak. Hepsinin çeşitli uyku kıyafetleri içinde olduğu gerçeği gözümünden kaçmamıştı. Depodaki hava tenime neredeyse çok soğuk geliyordu. Üzerimde sadece bir çift eşofman vardı. Onları giydiğimi bile hatırlamıyordum.

"Çocuklar-"

"Çocuklar," diye düzeltti Milo. "On yıl önce bu *çocuk* saçmalıkları yanınıza kâr kalıyordu. Artık hiçbirimiz çocuk değiliz." Gözlerinde beni bırakmayı reddeden düz bir şey vardı. "Uzun zamandır değiliz."

Sikeyim.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak bir iki adım geri çekildim ve ayaklarıma baktım. Yanık izleri bir ayağımın üst kısmında tüylenmişti. Botlarımdan birinin diğerlerine göre daha derin çizik izleri vardı.

O yara izlerinin varlığı, geçmiş ve onları alma anıları aklıma geldikçe bile midem bulanıyordu. Eğilirken ellerimi uyluklarıma götürdüm ve kalbimin atışını yavaşlatmaya çalıştım.

Bir el gelip omzuma dayandı. "Seni yakaladık," dedi Milo.

"Ellerim boğazındaydı." Beni öldürüyor olmalılar.

"Eğer bir an için ellerini orada tutmak istediğini düşünsem," dedi Jasper kaya gibi sabit bir sesle, "senin için onları keserdim."

Bakışlarımı onunkilere kilitlemek için yukarı kaldırdım. Yıllardır bana karşı öfkeli olan ve bana bir kurşun sıkmaya fazlasıyla istekli olan Jasper'ın gözlerinde kaba bir şefkat vardı.

Ona bağırıp çağırma dürtüsü söze dökülmeden yok oldu. Eğer Küçük Bit'i korumak istiyorsa, onunla bir daha asla yatmamam gerekiyordu. En başta uykuya dalmak istememiştim. Daha iyi biliyordum. Rüyalarım karanlık yerler olabilirdi.

Milo'nun omzumdaki tutuşu çelik gibiydi. Beni tutan çocuklar olmamalıydı. Kulüp binasının kapısı açıldı ve Vaughn birkaç adım arkasında Kellan'la birlikte dışarı çıktı.

Roma ortaya çıktığında Milo'yu silkeleme dürtümle savaşmak zorunda kaldım. "Küçük Bit nerede?"

"Freddie'yle birlikte," dedi Kellan. "Onu aldı. Sen nasılsın?"

Kaşlarımı çattım. Freddie'nin kafası her zaman iyi çalışmazdı.

"Onunla arası iyi," dedi Rome. "Öyle olmasaydı kalmazdı." Ses tonunda herhangi bir yargılama yankılanmasa da, yine de içimde yankılandı. Onunla kalmamalıydım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Milo sordu, ben de başımı salladım.

"Yapmayı düşündüğüm tüm konuşma terapisini yaptım," dedim ona. Bir adım attığımda beni bıraktı ve depoda onlardan uzaklaştım. Soğuk hava sinirlerimin yatışmasına yardımcı oldu. Hareket de yardımcı oldu. O rüyanın tortularını üzerimden atmak için yürümeye ihtiyacım vardı. "Kurtulmaya çalışmaktan başka yapılacak pek bir şey yok."

Herhangi bir yorum yapılmasını beklemiyordum ve onlar da herhangi bir yorum yaparak beni şaşırtmadılar. Ama ifadelerindeki şüpheyi okumak zor değildi. Liam kollarını kavuşturmuş, beni incelerken gözleri kısılmıştı. Tavrındaki değerlendirmeyi okudum.

Beni alt edebilir mi? Muhtemelen. Ama sadece geldiğini görmezsem. Söz konusu göğüs göğüse çarpışmak olduğunda, içlerinde en tehlikelisi oydu. Jasper hâlâ çok dengesizdi; öfkesiyle liderlik ediyordu. Diğer yandan Kel?

Beni vururdu. Bunu takdir ettim. Milo ve Vaughn daha öngörülemez olanlardı.

"Starling'i görmeye devam etmek istiyorsan, rahatsız ol ve konuş." Tahmin edilemez demişken.

Roma'ya bir bakış attım ama o hiç irkilmedi. "O buna değer."

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin," dedim öfkemi ve ses tonumu kontrol altında tutmaya çalışarak. Nereden geldiğini anlamıştım.

Roma omuz silkti. "Evet, öyle. Acın konusunda bize güvenmiyorsun."

Bu beni olduğum yerde durdurdu ve onlarla yüzleşmek için döndüm. İkisi de bakışlarımı eşit şekilde karşıladı. Kel pijama pantolonu ve tişörtüyle, elleri cebinde, takım elbiselerinden birini giymiş gibi duruyordu. Milo da benzer şekilde giyinmişti, sadece kollarını kavuşturmuştu. Hepimiz bir şekilde yatmak için giyinmiştik. Saat sabahın ikisiydi, üçüydü.

Kurtların kapıda olduğu zaman. Lanet olsun, her zaman kapımda olduklarını biliyordum. Suçlamayı reddetmek istedim. Onlara bunun güvenle ilgili olmadığını söylemek istedim. Bu yalan olurdu. Ekibimle bu konuda konuşmadım bile. Onlara hayatım pahasına güvendim, onlar da bana güvendi.

Konuşmamamız dışında.

"Hellspawn'a güveniyor musun?" Liam'ın sorusu beni tekrar topuklarımın üzerine oturttu.

"Ona güveniyorum." Bu sözler zahmetsizce geldi. "Ama bunu ona söylemek..." Ona yaraları, hastaneyi ve iyileşme sürecini anlatmış *olsam* bile. Ona anlatmıştım ve bu onun gözünde hiçbir şeyi değiştirmemişti. Bana baktığında acıma duygusuyla değil, sert bir sempatiyle bakıyordu. Hayatta kalan birinin diğerine duyduğu türden.

"Bunu ona söylemek mi?" Jasper beklemediğim bir sabırla sordu. "Zaten bildiğine eminim, Doktor."

İç çekerek başımı salladım. Elimi boğazına doladığımı fark ettiğim anda kaçtım. Little Bit ile aramdaki mesafe, olaydan hemen sonra onu güvende tutmak için hayati önem taşıyordu.

"Siktir." Oraya geri dönüp özür dilemem gerekiyordu.

"Ona sabaha kadar zaman ver," dedi Kellan. "Öyle demek istemediğini biliyor."

Ona bir bakış attım. Nasıl olur da...

Vaughn kollarını kavuşturarak, "Çünkü biliyor, Doktor," dedi. Duruşu benimkinden çok daha rahattı. "Senin peşinden gelmek istedi ve biz de ona sana zaman tanımasını söyledik. Freddie onu yakaladı ve onunla güvende. Hepimiz buradayız."

"Onu incittim mi?" Bu soruyu sormak bana her şeye mal oldu.

Kellan hak etmediğim bir ses tonuyla, "Çürük, hafif," diye cevap verdi. Lanet olsun, Little Bit'in benim hasarımla uğraşmasına gerek yoktu. "Hepimiz kırıldık, Doktor," dedi Rome. "Starling biliyor."

"Kırık fena değil," diye mırıldandım, Little Bit'in çok uzun zaman önce tekrarladığı bu sözün yankısı içimde yankılandı.

"Evet," dedi Liam. "Hepimiz kendi yöntemlerimizle berbat durumdayız." Milo, "Bazılarımız çok daha berbat durumda," diye itiraf etti.

Jasper, "Bazılarımız değil," diye karşı çıktı ve onu tersleyen tek kişi ben değilim. Sert kahkahalar göğsümdeki kayayı yerinden oynattı.

"Jas," dedi Liam en kuru ses tonuyla. "Senin için henüz bir kelime bulamadılar."

"Beni eşsiz kılıyor o zaman, değil mi?" Onun da karşılık vermesi yüzümde gerçek bir gülümseme yarattı. Jasper ve Liam eskiden çok yakındı. Milo'yla olduğu gibi değil ama yeterince yakındı. Aralarındaki çatlak çok uzun zamandır çok derindi.

"Eşsiz, havalı ya da harika anlamına gelen başka bir kelime değil." Liam gözlerini devirdi, gülümsemesi alaycı bir mizahı ima etse bile.

"Hayır," diye karşı çıktı Jasper. "Türünün tek örneği demek..."

"Her neyse," dedi Kellan ve başını sallayarak kelimeyi vurguladı. "Mesele şu ki, hepimizin kendi sorunları var. Eğer orada Sparrow'la uyumayı öğrenmek istiyorsan, bizden biri de orada uyumaya başlayacak - ta ki sen bunu kontrol altına alana kadar."

Ama... "Asla kontrol altına alamayabilirim. Pusudan beri bu kabusları görüyorum." Kabuslar. Gece terörü, gerçekten. Flashbackler. TSSB. "Sahada oldu. Hastanede. Danışmanlıkta."

Omuz silktim.

Sebeplerden biri de buydu.

"O zaman denemekten zarar gelmez çünkü orada olmak istiyorsun, yoksa bu gece uyuyakalmazdın." Kellan'ın sesindeki mutlak kesinlik içime işledi. Dengeli, eşit ve ayakları yere basan.

"Bayan Stephanie-" Jasper bir an için sözünü kesti ve kederin yumruğu bana çarptı. Dürüst olmak gerekirse hepimize çarptı. Derin bir nefes alan tek kişi ben değilim. "Bayan Stephanie," dedi Jasper tekrar, "her zaman konuşmanın kolay bir çözüm olmadığını söylerdi. Acısız bir çözüm değildi. Bazen hiç çözüm olmazdı. Ama işe yaradı. Sadece istekli olmanız gerekiyordu..."

Vaughn, Milo ve Kellan'la aynı nefeste "...çalışmak için," dedim. "Evet, eğer kendini adarsan her şeyi yapabileceğine inanırdı."

Liam, "O halde kendinizi bize adayın, Doktor," diye önerdi. "Burada kimse bizi yargılamayacak."

Jasper kendisine yöneltilen bıkkın bakışları görmezden gelerek, "Yapardım," diye gönüllü oldu. "*Yaparım* dedim ama camdan evimde yeterince çatlak var, anlamaya çalışmayı tercih ederim."

"Hayatımı sikeyim," diye mırıldandı Liam. "Kimsin sen ve Hawk'a ne yaptın?"

"Ben olgunlaştım," dedi Jasper ona. "Belki de bu senin için sonradan edinilmiş bir tat olacak."

İsteksiz de olsa gerçek bir kıkırdama benden kaçtı. Ancak Milo gerçekten güldü. Kellan da öyle. Vaughn'un da "Saçmalık" diye mırıldanırken kıkırdadığına eminim.

Bu Liam'ı kızdırdı. Başımı sallayarak buzdolabına baktım. İçimden süzülen neşe ayıldı. "O hıyarla şansın yaver gitti mi?"

"Hayır," dedi Milo. "Acıya tahammülü yok."

"Hiç," diye kabul etti Liam. "Ama kardeşinden bizden korktuğundan daha fazla korkuyor."

"Karısını oraya götürebiliriz," dedi Kellan. "Ama bu sadece bir kez oynayabileceğimiz bir kart. Eğer istismara uğrayan karısı için mücadele edemediyse, bunca yıl sonra bunun değişeceğini sanmıyorum."

İçimden şiddet düşünceleri geçti. Düşünceler ve fikirler. "Bu sefer ne kadar ara verdi?"

Liam saatine baktı. "Yirmi dört saat, yemek yok, su yok ve bangır bangır çalan müzikten ya da kollarını nasıl kaldırdığımızdan kurtulamadı."

Yakında su içmeye ihtiyacı olacaktı. "Konuşmuyor..."

"Ama tedavi edici bir şey." Milo başını salladı, sonra Kellan'a bakmak için durakladı. İkisine de bir bakış attım. Liderlik etmeye fazlasıyla alışkın olan Milo, erteleme söz konusu olduğunda hâlâ zaman zaman zorlanıyordu. Aynı zamanda, rol Kellan'a uyuyordu ve neden herkesin - Milo'nun bile - hızlıca uyum sağladığını anlıyordum. "Düşünceleriniz?"

"Saat neredeyse sabahın dördü. Giysiler. Kahve. Sonra katliam."

Diğerleri içeri süzüldü ama Milo ve Jasper benimle kaldı. Sadece üçümüz kaldığımızda onlara baktım. "Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz," dedi Jasper. "Gerçekten, bir kez olsun aklını başına getiren kişi olmak heyecan vericiydi." Sırıltısı hem ukala hem de eğleniyordu. Küçük pislik.

Milo, Jasper içeri girerken bir süre bekledikten sonra bana baktı. "İyi misin?"

"Hayır," dedim. "Ama yabani otların arasında yüzmek yerine yeniden karaya çıktım."

"Elde edebileceğinin hepsi bu olabilir."

Onu inceledim. Milo benim biriyle çıkmam hakkında tek kelime etmemişti - yaptığımız şey bu muydu? Çok daha fazlası gibi geldi. Kız kardeşi. Biraz Uzlaşmak

Ivy ile olan ilişkim her zaman beynimde yer etmedi ve aynı zamanda... lanet olsun, onun yaşının iki katından biraz daha küçüktüm. Daha mantıklı olduğumu düşünebilirsiniz.

Cehennem gibiydi. Onu hiçbir şey için bırakmak istemedim.

"Sanırım. Ama daha fazlası için bastıracağım," dedim. "O daha iyisini hak ediyor." Milo bana tüm ciddiyetiyle, "Onu haberdar et," dedi. "O zor biri,

Küçük kız kardeşim. Hayal edebileceğimden çok daha zor. Buna güven." Güvenirdim.

"Tamam, kıyafetler, kahve ve katliam. Gerçekten bir şeylere zarar vermem lazım. Boktan babası şimdilik idare eder."

Yukarı çıktığımda üzerime bir şeyler almam birkaç dakikamı aldı. Little Bit'in yatak odasından onu görmek istemediğimden çok, Freddie'yle oraya dönmeyi başarmışlarsa uyumalarına izin vermek için kaçındım.

Sabah kalktığımda özür dileyecektim ve o zamana kadar benim de bir oyun planım olacaktı. Aşağıdan gelen sesleri takip ederek Liam'ın barista olarak çalıştığı mutfağa gittim. Sade kahveyle aram iyiydi ama bu içeceklerde biraz rahatlık vardı.

Roma masadaydı, çizim yaparken yanında bir fincan kahve dumanı tütüyordu. Birisi Milo'nun yok ettiği sandalyelerin yerine bir avuç uyumsuz sandalye bulmuştu. Bir tanesini çekip çıkardım ve Rome'un çizdiği şeyi görünce kaşlarımı çattım.

"Kahve ister misin, Doktor?" Liam sordu, ama ben sadece yarım başımı salladım.

"Evet-Rome, neden onun resmini çiziyorsun?" Çünkü bu asla unutamayacağım bir yüzdü. Onu görmeyi beklediğim son yer burasıydı.

"Kimi çiziyorsun?" Vaughn resme bakmak için eğildi. "Kim o?"

"Julius King," dedi Roma. "Bizim için bir resim çiziyorum."

"Ciddi misin?" Kellan bize katıldı, sonra da Jasper içeri doluştu. Liam taslağa baktı ve başını salladı.

"Bu o. Çenesi biraz daha köşeli. Daha sert. Ama bu sadece benim onun hakkındaki görüşüm olabilir."

"Sorun nedir, Doktor?" Milo içeri girerken sordu. Kendini düşün içine atmıştı. Ona bir bakış attım. *Julius King*'e ilk kez bakarken tüm ifadesi karardı. "Onu neden çiziyorsun ki?"

Sesindeki gerilim odanın içinde yankılandı. Liam Milo'ya bir bakış attı. "İşte kral bu."

Kral.

Milo'yla anlaşma yapan orospu çocuğu. Liam'ı
Vandalları avlaması için işe alan kişi.
Onun içerideki adamı olmak için.
Kral, Küçük Bit'ten bir parça istemişti. Onun için çalışmasını istedi.
"Şu anda kendine ne dediği umurumda değil ama bu Jeff Hardigan,"
dedim sessizliğin içinde, şaşkın bakışları bana odaklanıp Milo'ya dönerken.
Milo'nun yüz ifadesi hiçbir duyguyu ele vermiyordu. "Babam."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

EMERSYN

O *Baban.*

Milo'nun yüzü Freddie ve ben onları bulduğumuzdan beri taş kesilmişti. hepsi mutfakta toplanmıştı. Ben içeri girdiğim anda konuşmaları kesilmişti. Odada gerginlik birikmiş, söylemedikleri her şeyle birlikte şişmişti.

Mickey için endişeleniyordum ama ona döner dönmez kollarını açtı. Kucağına kayarken ona sarıldım. Yanağının saçlarıma değen yumuşak törpüsü iç çekmeme neden oldu. "Özür dilerim, Küçük Bit," diye mırıldandı kulağıma doğru ve ben de ona daha sıkı sarıldım. Ancak geri çekildiğimde boğazımı inceledi.

Banyodaki silik izleri görmüştüm. Doğrusu o kadar da kötü değillerdi. Buz bir kısmını silmeye yardımcı olmuştu ama hiçbir şeyi ezmemişti. "Ben iyiyim," diye güvence verdim.

Gözleri karardı ve alnımı onunkine yasladım. Bana inanmasına ihtiyacım vardı. Şu anda ona nasıl yardım edeceğimden emin değildim ama bunu çözecektik.

"Özür dilerim, Küçük Bit." Başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Bunun üzerinde çalışacağım. Söz veriyorum."

"Yardım edeceğim," dedim. "Eğer yapabilirsem."

"Bana her gün yardım ediyorsun." Sonra parmaklarını boğazımda gezdirdi. "Özür dilerim."

Sesindeki trajedi yüzünden gözlerim yaşardı. Ama aynı zamanda daha önce hiç kimse beni gerçekten incittiği için özür dilememişi, bunu yapan diğer herkes de beni incitip incitmediklerini umursamamıştı.

"Teşekkür ederim." Elini tuttum ve avucunu öptüm.

"Yani..." Freddie heceyi uzatarak dikkatimi ona ve odanın geri kalanına doğru çekti. Sessizliğin bir ağırlığı vardı. "Ne kaçırdık?"

Bakışları benimkilerle çarpışınca göz kırptı ama ne demek istediğini anlamıştım. Adamların hepsi sarhoştu ve biraz fazla ayıktılar. Rome çizdiği taslağı bana doğru çevirdi ve ben de göz gezdirdim.

"Oh. Kralı çizmişsin."

"Yani, birkaç gece önce birlikte yemek yediğin adam bu mu?" Milo sordu.

"Evet. Birkaç hafta önce Ezra ile tanışmak zorunda kaldığımız kişi. Kral." Burnumu kırıştırdım. Şakayı anlamıştım. Adı Julius King'di, bu yüzden "Kral" adını almak biraz gösterişten öte bir şeydi. Yine de adamla tanıştıktan sonra, tüm bu kibrin hakkını veriyor gibi görünüyordu.

Milo'nun kaşları daha da çatıldı ve odanın sıcaklığı değişti. Mickey bile kesik kesik nefes aldı.

"Ne oldu?"

Mickey'nin kucağında döndüm ve sonra ayağa kalktım. Kellan ve Liam onları hiç görmediğim kadar suratsızdı. Jasper ve Vaughn kızgın olmaktan çok rahatsız görünüyordular. Rome daha düşünceli görünüyordu ama Milo çok öfkeliydi.

"Milo?"

Mickey elimi tuttu, hafifçe sıktı ama başka kimse bir şey söylemiyordu. Herkes Milo'ya bakıyordu. İçime bir korku çöktü.

"Lainey mi?"

Başını yukarı kaldırdı. "Hayır, Ivy, Mayhem iyi -bildiğim kadarıyla."

İçimdeki rahatlama tüm iplerimi koparırcasına kesildi. "O zaman ne olacak?"

"O adam..." Milo, Roma'nın çizimini başıyla onaylayarak şöyle dedi. "Şu anda kendine Julius King diyor olabilir, tek bildiğim belki de adını yasal olarak değiştirdiği. Ama onun adı bu *değil*."

Milo'nun ses tonundaki donukluktan omurgamda buzlar kaymıştı. Daha da kötüsü, bakışlarını bana kilitlediğinde gözlerindeki çorak araziydi.

"Ona uzun uzun bak. Yüzünü ezberle. Sonra bir daha *asla* yanına yaklaşma."

Bariz olanın ötesinde... "Kim o?"

"Gerçek adı Jeff," dedi Mickey sessizce. "Jeff Hardigan."

"O bizi terk eden orospu çocuğu," dedi Milo ve her kelimenin kenarındaki düşmanlık tüylerimi diken diken etti. Bakışlarımı Milo'dan tekrar çizime çevirdim. Rome her zaman gerçekten yetenekli bir sanatçı olmuştu. King'in kibrinin yanı sıra kişiliğinin daha sert unsurlarını da yakalamıştı: hırçınlığı ve bir insanın gözünün içine bakma şekli.

Bu babamız mıydı?

Tekrar Milo'ya doğru bir bakış attım. Ama o bana değil, taslağa bakıyordu. "Babamız seni öldürtmeye mi çalıştı?"

Neden?

"Yaptığı tek şey bu değildi, Ivy." Ses tonundaki ölü notalar beni çekti.

"Ancak, onun için endişelenmenize gerek yok. Ona *asla* yaklaşmayacaksın

tekrar."

Ama... Bakışlarımı Liam'a çevirdim. King'e bir eldiven fırlatmıştık. Bana başını salladı. Şimdilik tartışmayalım.

Tek istediğim Milo için her şeyi daha iyi hale getirecek bir şey yapmaktı, *ama ne* yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Mickey'nin elini bırakarak kollarımı kavuşturdum. Milo sarılmak istemeyebilirdi. Bir saniye sonra bu düşünceden vazgeçtim ve kardeşimin yanına gittim.

Kollarımı ona doladığımda küçük bir sarsıntı geçirdi. Kendi kollarını bana dolayarak beni kendine çekti.

"Ben iyiyim, Ivy." Bunun gerçek olmasına imkân yoktu. İnanmamı istediği şey bu olabilirdi. Ama nasıl iyi olabilirdi ki? Ben iyi değildim ve o adamla ilgili hiçbir anım yoktu.

Milo'ya doğru eğilerek Kral'la olan iki karşılaşmamı düşündüm. Etrafındaki bir avuç konuşmayı. Tehditler-

"Adam'ın öldürülmesini istedi çünkü Adam bana evlenme teklif etti."

Bu öneriden duyduğum ilk dehşet neredeyse şiddetle büyümüş gibiydi. Soğuk omurgamı kapladı, ardından farkındalık tüm sistemimi titretirken çatladı.

"O gün de aynı şeyi söylemişti..."

"Her şey yoluna girecek, Hellspawn. Adam'ın ölmesini isteyip istemediği önemli değil. Adam yaşıyor." Liam'ın mantığı bile tüm hücrelerimi işgal eden huzursuzluğu gidermeye yardımcı olmadı.

Keşke bu kesinliği paylaşıyordum. Nasıl her şey yolunda olabilir? "Senin ölmeni istedi..." Hepsinin söylediği buydu. Milo'dan uzaklaşarak bakışlarımı onların üzerinde gezdirdim ve sonra geri döndüm. "Tüm bunlar neden şimdi oluyor?"

"Bu sadece şimdi olmuyor," diye cevap verdi Kellan ve ben onun sakın gözleriyle buluşmak için döndüm.

Hayır, sakın değillerdi. Çelik gibiydiler, odaklanmışlardı. Bana elini uzattığında Milo'yu sıktım ve sonra Kel'in yanına gittim.

Beni kolunun altına yerleştirdi ve ben onun yanına sokulurken bile titredim. "Bu yıllardır oluyor. Şimdi doruğa ulaşıyor - kısmen birlikte olduğumuz için."

Çünkü buradaydım ve geçmişimi de yanımda getirmiştım. Şimdi bizim geçmişimiz de -Milo'nun ve benim- istila ediyordu.

"Bunun nedeni aynı zamanda dış görünüşü soyuyor olmamız. Tüm yalanları, tüm yarı gerçekleri ve tüm sırları araştırıyoruz. Konuşuyoruz. Konuşmuyoruz."

Artık başkalarının bize neyin doğru olup olmadığını söylemesine izin vermeyeceğiz. Bunu *birlikte* çözeceğiz." Bana odaklanmadan önce bakışlarını tüm erkeklerin üzerinde gezdirdi. "Kimse tek başına değil. Birlikte daha güçlüyüz."

Gözlerindeki güveni inkar etmek zordu. Onun gücü ve kararlılığı beni cesaretlendiriyordu. Aynı zamanda, cevaplardan çok sorularım vardı.

"Haydi Ivy, gel, otur ve yemeğini ye. Bugün atlatmamız gereken çok şey var." Milo'yu ne kadar sevsem de, şu anda sesinin ne kadar yorgun geldiği konusunda endişelenmem gerekiyordu.

Onu kim suçlayabilir ki? Çok yorgundum. Annem üst kattaydı ve babam da buzdolabındaydı - bekleyin, üvey babam buzdolabındaydı. Biyolojik babam mı? Roma'nın çizdiği taslağa tekrar baktım. Tasvirindeki doğruluk rahatsız ediciydi.

Onunla yemeğe oturdum. Liam ve Ezra içeri girmeden önce beni değerlendiriyor gibi görünürken onunla bir odada yalnız başıma durdum. Benden bir şey istiyordu, bu en başından beri belliydi.

Ne istiyordu? Benim paramı mı? Sharpe'ın parası mıydı? Tamamen başka bir şey miydi? Bu yüzden mi sözde Kraliyet mensubu olmamı istiyordu?

Yalanlardan o kadar bıkmıştım ki.

Tüm dünya, tüm insanlara karşı komplo kurmuş gibi hissetmekten bıkmıştım. Biz.

Çocuklar yemek için koşuşturdular ve ben Vaughn'un beni ikna etmesine izin verdim. Masa. Beni Freddie'yle arasına sıkıştırıp oturttu. Sessiz bir konuşma etrafımı sardı. Nereye baksam, gözlerinde aynı soruları yakalıyordum.

Yine de Freddie dahil herkes masada bir normallik hissi için mücadele etti. Takip etmek zor değildi. Yine de dikkatimi dağıtamıyordum. Geçmişte, hiçlik duvarı benim dünyaya karşı savunmam olmuştu.

Kimse beni tanıımıyordu. Gerçekten tanıımıyordu. Birinin *beni* görmesine en çok yaklaştığım kişi Lainey olmuştu. Benden asla vazgeçmediği için ona şükürler olsun, ama uzun ayrılıklar bu bariyeri yerinde tutmama yardımcı oldu. Tüm karanlık ve kirli sırlarımı saklayan bir bariyer - hayır, benim değil. Fuckbucket'inkileri. Onların lekesi her şeyin rengini bozuyor, etrafımdaki havayı kirletiyordu ve ben de onu dünyadan sakladığım kadar ondan da saklıyordum.

Şimdi bir yalan daha ortaya çıkmıştı. "Kim olduğumu biliyor olabilir mi?"

Soru içimden döküldü ve masanın etrafındaki sohbeti öldürdü. Çocuklar teker teker uzun nefesler verdi ya da düşünceli göründüler. Bunu zaten tartışmışlar mıydı? Freddie'ye sorgulayan bir bakış attığımda başını salladı.

Neredeyse bu sabah uyandığımız sıcaklık kozasına geri dönebilmeyi dileyecektim. Ayır ayrı duş almıştık ama ben duş alırken Freddie banyoda oturmuş, o istediğinde de yanında kalmıştım.

Cildinde yara izleri görünüyordu, ancak onlara bakmayı ya da onu rahatsız etmeyi reddettim. Onu görmeme izin veriyor, kendini bana emanet ediyordu. Bu savunmasızlığından pişmanlık duyması için ona hiçbir neden vermeyecektim.

"Anneme benziyorsun," diye itiraf etti Milo. "Seni tanımaması için düşündüğümünden daha da soğukkanlı bir piç olması gerekir."

Bu çok sinir bozucuydu. Onu tokatlamak istedim. Huysuzluk ve gerçek öfke görüntüsünün altında incinmiş bir çekirdek vardı. Jeff Hardigan, Julius King ya da adı her neyse, kardeşimi yaralamıştı. Milo'yu ortadan kaldırmaya ve ona suikast düzenlemeye çalışırken hepsini yaralamıştı.

Milo'nun hapse girmesinin sebebi o muydu? Bu, ruhumda kaynayan öfkeye biraz daha tuz ekti. Öfke içimde alevlendi, çocuklar her şeyin merkezinde kaynayan ifşaatların etrafında konuşmaya çalışırken ateş beni körükledi.

"Annemi görmem gerek," dedim ve telefonumu çıkarıp krokinin fotoğrafını çektim. "Sorularım var. Sonra da Sharpe'ı görmek istiyorum."

Babam değil. Benim babam değil. Moira'nın kocası bile değil. Sharpe. Mesafeye ihtiyacım vardı. Milo ve Kellan bana yetişene kadar merdivenleri yarlamıştım.

Kapının kilidini açmak için anahtarı kullanırken içimde statik bir uğultu oluştu. Kilidi emniyete almak için bir tuş takımı koymayı tartışmışlardı ama açıkçası Moira'nın burada o kadar uzun kalmasını istemiyordum.

Kapıyı açtığımda kahve ve yemek kokusu burnuma geldi. Çocuklar onu beslemişti. Geç de olsa öğrendiğim bu bilgi beni çocuklarıma karşı şefkatle doldurdu. Onu düşünmekte bile zorlandığım zamanlarda bile onunla ilgileniyorlardı.

Gölgelerimle birlikte içeri girdiğimde çoktan ayağa kalkmıştı. Görünüşüne odaklandım. Giyinik değildi, hatta kozmetik bile kullanmıyordu. Aksine, yoga pantolonu, tunik bluzu ve hafifçe taranmış saçlarından oluşan gündelik kıyafeti beni biraz gülümsetti.

Daha cana yakın ve sıcak. Beni eğlenceli hafta sonları ya da hikayeler için kaçırın kadına daha çok benziyordu. Kaçıyormuşuz gibi "davrandığı" onca zaman, aslında bir numara değildi, değil mi?

"Emersyn," dedi ve gözlerindeki rahatlama kalbimi suçluluk duygusuyla doldurdu.

"Anne," dedim, kanepeyi bir bariyer olarak tutarken aramızdaki boşluğu daralttım. "Hong Kong-Singapur... Monte Carlo..." Dudaklarımı yaladım. "Gerçekten kaçıyor muydun? Yoksa beni Fuckbucket Amca'yı cezalandırmaya mı götürüyordun?"

Yüzündeki buruşukluğu gizlemeye bile çalışmadı. "Kaçmak istedim... hatta bazen kendimi kaçabileceğime inandırdım. Bizi her zaman takip ettiler... beni her zaman geri çektiler. Birden fazla kez, Bradley-" Burnu tiksintiyle kırıştı. "Fuckbucket, itaat etmezsem seni kalıcı olarak alacağı, beni beş kuruşsuz ve erişimsiz bırakacağı konusunda beni uyardı. Savaşmaya devam ettim... Sana savaşmaya devam ettiğimi söylemek istiyorum ama çok zordu bebeğim. Sana hiç ulaşmadan önce ne kadar ileri gidebilirdim?"

Sempati aradım. Bir seviyede, onun için hissetmek istedim. Ona bir nebze de olsa teselli vermek istedim. Belki bir gün, ama şu anda içimde o duygu yoktu. "Asla bilemeyeceğiz."

İrkilme de, bana bakmadan önce bakışlarını Milo ve Kellan'a çevirdi. "Özür dilerim."

"Biliyorum." Doğrusu ona inanmıştım. Mükemmel değildi ve acı da çekmişti. Birçok şey dilemişim ama artık bunları elde edemiyorduk. Bu yüzden, gidilecek tek bir yol vardı. "İki sorum var ve dürüst ve açık cevaplara ihtiyacım var."

Annem omuzlarını dikleştirdi. "Ben hazırım."

"Bu adamı tanıyor musun?" Julius King'in çiziminin olduğu telefonumu uzattım. Daha iyi görebilmek için kanepenin etrafında döndü.

Kaşları çatıldı. "Tanıdık geliyor... sanki..." Başını iki yana salladı. "Onu görmüş gibi hissediyorum ama nerede olduğunu bilmiyorum. Yıllar boyunca pek çok insanla tanıştım. Onun daha iyi bir fotoğrafı var mı?"

"Hayır," dedim ve ardından fotoğrafı tıkladım. Kellan ve Milo hiçbir şey söylemediler, çünkü bunu kendi yöntemimle yapmama izin veriyorlardı.

Umarım bundan sonraki kısımda hemfikir

olurlar. "Babamı görmek ister misin?"

Soruyu şaşkın bir sessizlik karşıladı. "Ne?"

"Baba," diye tekrarladım. "O burada. Onu görmek ister misin?"

Neredeyse geri çekiliyor olması beni her ş e y d e n çok daha iyi hissettirdi.
"Bebeğim, ona karşı dikkatli olmalısın."

Bunu zaten biliyordum. Onun incinmesi konusunda ne yaptığını zaten biliyordum. Aynı şeyi benim için de yapmıştı.

Kesinlikle hiçbir şey.

Boğazı düğümlendi. "Em..."

"Biliyorum anne. Senden isteyemeyecek olsaydım, istemezdim. Ancak, yardımına ihtiyacım var..."

Çenesi yukarı kalktı ve gözleri parladı. Bakışlarımla buluştu ve uzun bir süre öyle kaldı, sonra başını salladı. "Bana ne yapabileceğimi söyle."

"Onunla konuşmanı istiyorum. Fuckbucket'ın şu anda nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor... ve benim de tröstlerimin nasıl kurulduğunu bilmem gerekiyor."

Her şeye ihtiyacımız vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

EMERSYN

G Moira'yı odasından çıkarırken Kellan'ın ölçülü bakışını yakaladım. Kaşlarımı kaldırdığımda sadece başını salladı. Milo gitmişti. Kellan bizimle birlikte yürürken. Anneme kolumu uzattığımda, kolunu benimkinden geçirirken derin bir rahatlama hissetti.

Freddie alt katta Rome ve Vaughn'la birlikte bekliyordu. Mickey, Milo, Jasper ve Liam'in yokluğu dikkat çekiciydi. Muhtemelen buzdolabını lezzetli hale getirmeye çalışıyorlardı.

İlk günden beri onu görmeye gitmemiştim. Odada ilerlerken annem her birini inceledi. Kellan'a bakmak için durakladım. "Onlara birkaç dakika vermemiz gerekiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama sizi uyarmalıyım Bayan Sharpe..."

"Moira," dedi. "Lütfen. Artık herhangi bir Sharpe olmak istemiyorum..."

Kolunu tuttum. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda onunla aynı fikirdeydim. Sharpe benim performans isimimdi çünkü Fuckbucket Amca her yerde bana sahip olmak istiyordu.

Artık yok.

Ama bununla daha sonra ilgilenecektim. Şu anda anneme odaklanmam gerekiyordu. "Pekâlâ Moira," dedi Kellan eşit bir ses tonuyla. "Sparrow'un sana ihtiyacı var.

Kocanıza bazı sorular sorun. Çok ikna edici çabalarımıza rağmen, kardeşiyle ilgili soruları yanıtlamakta direndi."

Bu açıklama üzerine annemin gözleri kısıldı. "Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorsun-" Bana bir bakış attı. "Sadece Fuckbucket'ın nerede olduğunu bilmek istiyorsun."

Dürüst olmak gerekirse, ona böyle hitap etmesi beni eğlendirdi. "Evet. Denediğimiz kadarıyla onun hakkında konuşmuyor. Bahaneler uydurdu ama başka bir şey yapmadı..."

Yutkundu, gözleri nemliydi ama yaşlar akıyordu. Çenesini kaldırırken yüz hatlarını inceliyor gibiydi. Bu bakışı tanıdım. Bundan sonra olacaklar için kendini hazırlıyordu.

"Onu bulduğunuzda neredeydi?"

"Vegas," dedi Rome. "Yanında korumaları vardı. Onu onlardan kurtardık ve buraya getirdik."

Yüz hatları hoşnutsuzlukla buruştu. "Kumar her zaman onun kötü alışkanlığı olmuştur." İcini çekti, sonra bana baktı. "Güvenleriniz hakkında bilgi almak istemişsiniz?"

Başımı salladım. "Şimdi ya da sonra, ama bilmem gerek."

"Daha önce parayı hiç önemsemedin." Yanılmamıştı.

"Umursamıyorum, ama..."

"Para güçtür." Bir

kez başımı

salladım.

"On sekizinci doğum gününüzde yüzde yirmi beşe erişiminiz olacaktı. Bu otomatik olacak ve özel hesaplarınıza yatırılacaktı." Saçlarını düzeltmek için beni serbest bıraktı. "Geri kalanı önümüzdeki on yıl içinde ödenecek."

"Eğer evlenirsem?"

Gözleri kısıldı ve önce çocuklara sonra da bana baktı. "Evet. Büyük bir pay alacaksın... ama yirmi beşi beklersen bunu kimseyle paylaşmak zorunda kalmazsın."

"Büyük... ne kadar büyük?"

"Yüzde yetmiş beş. Sonuncusu yirmi sekizinci doğum gününde ya da bir çocuğun olduğunda hak kazanacak. Doğrudan çocuklarınıza geçecek önemli bir ikincil güven var. Bunu seni evlat edindiğimiz gün kurduk..."

Bir an için sesi titredi ve nefesini geri kazanmak için gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

"Senin hiçbir şey için endişelenmeni istemedik. Bu yüzden çocukların için ikinci bir vakıf kurduk. Hiçbir şey kiminle evleneceğine bağlı değil ya da evlensen bile... Her zaman senin için oradaydı. Altın bir paraşüt."

Bir kaçış yolu.

"Tröstleri kim kontrol ediyor?" Kellan sordu. "Sharpe mı? Kocanız mı?"

"Hayır," dedi annem başını sallayarak. "Tröstlerin amacı bağımsızlık ve destektir. Bradley kontrol için can atıyordu ama vergi yükünü dengelemek ve yönetilebilir tutmak için bir finans yöneticisine gitti. O her şeyi tarafsız bir üçüncü şahıs olarak halledecekti."

"Yani Fuckbucket bunu geri alamaz."

"Hayır," dedi ama ses tonu o kadar emin değildi. "Sanırım bildirimler aracılığıyla hâlâ bir miktar kontrol uygulanıyor..."

"Bu yüzde yirmi beşi hangi hesabıma yatırmış olabilirler?"

"Senin hesabın," dedi annem. "Sahneye çıkmaya başladığında senin için açtığımız hesap. Bütün paran yatırıldı. Senin kendi mali danışmanın var, bebeğim. Sana raporlar gönderiyor olmalıydı..."

Doğru. Bunları ne zaman görmüş olabilirim? Vandallar beni almadan önce yasal olarak hâlâ reşit değildim ve ancak on sekiz yaşındaydım. "Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekecek."

"Sana yardım edeceğim," dedi annem, ancak konuşma devam ettikçe Kellan'ın yüz ifadesi giderek daha da asıklaştı.

"Bunu sonra araştıralım," dedi. "Bir avukata ihtiyacın olacak. Güvenebileceğimiz biri."

"Liam birini tanıyacaktır."

Roma bu değerlendirme karşısında başını salladı ve Kellan içini çekti. "Sparrow? Çocuklar Moira'ya eşlik ederken biraz benimle kalır mısınız?"

"Hemen geliyorum," dedim ona. "Ben gelene kadar içeri girme." Kolunu sıktım ve Vaughn onu takip etmesini işaret etmeden önce Kellan'a uzun uzun baktı. Freddie, Rome'la birlikte annemi dışarı çıkarmadan önce serçe parmağımı sıktı.

Tedirgin görünüyordu, ama neden olmasındı ki? Onları benim tanıdığım gibi tanımiyordu. Bir tehdit oluşturmadığı sürece ona zarar vermeyeceklerini bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben bir şey söylemediğim sürece ona zarar vereceklerini düşünmüyordum.

Her halükarda onu dizginleyeceklerdi. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Kapı kapandığında Kellan'la yüz yüze geldim. Elleri cebinde ve başı öne eğik beni inceliyordu. Bana böyle bakmayalı uzun zaman olmuştu. "Onu oraya götürerek ne elde etmeyi umuyorsun?"

Hemen cevap vermedim ya da soruyu geçiştirmedim. Bunun yerine kafamda evirip çevirdim. "Gerçeği istiyorum... ama benim de kapanışa ihtiyacım var, onun da öyle."

Bana yavaşça başını salladı. "İkisini de alamayabileceğini biliyor musun?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Denemek zorundayım. Bu yalanlara daha fazla katlanamam. Beni başkası için isteyen ebeveynler. Beni terk eden ama şimdi beni bir şey için isteyen bir baba mı? Aynı insanlar hepinize zarar vermeye çalışıyor... size zarar verdiler. Beni incittiler. Milo'yu hapse gönderdiler."

Hayır, bir şeyler yapmalıyım.

"Keşke senin için cevaplarım olsaydı, Sparrow."

"Ben de öyle. Ama ilk kez... tünelin sonunda bir ışık var. İstedığımız her şeyi elde ettiğimiz ve kendimiz için yarattığımız bir dünyada yaşadığımız bir yer." Kollarımı açtım. "Her zaman kolay olmayacağını biliyorum. Bana iki yıl önce sorsaydınız, beni bu kadar çok *sevenle* kabul eden bir ilişkiyi benimser miydim? Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yüzünüze gülerdim ve sonra da güvenlik için saklanmak üzere kaçırdım."

"Ama sizi diğer herkesle birlikte kabul ediyoruz," dedi Kellan. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Yapacağım," diye söz verdim ona, sonra aramızdaki mesafeyi kapattım. Oraya varır varmaz bir kolunu bana doladı ve beni kendisine doğru sürükledi. "Seni seviyorum. Hepinizi o kadar çok seviyorum ki."

Gülümsemesi yumuşadı. "Ben de seni seviyorum, Sparrow. Hepimiz seviyoruz. O yüzden ne olursa olsun bunu birlikte yapacağız."

"Birlikte olmak, sen kötü adamlarla uğraşırken benim geride kalmam anlamına gelse bile mi?" "Olsa bile," diye kabul etti. "Güven bana, zamanı geldiğinde

Tetikçi, bu söz sana ait olacak. Sizin için cezayı ve intikamı biz alacağız ama bunu sizden almayacağız."

Omurgamda bir ürperti belirdi. "Peki ya onlar gittiğinde...?"

"Sınır gökyüzüdür, küçük kuş. Başın yukarıda, kanatların dışarıda."

Parmak uçlarımda yükseldim ve Kellan beni yürek burkan, tatlı bir öpücükle karşıladı. Dilini benimkine dolamak için içeri sokarken bile dudakları benimkilere masaj yapıyordu. Öpücüğüne gömülürken içimden bir nefes kaçtı. Beni kaldırdığında, tutunmak için kollarımı ona doladım.

Asla bırakmamak.

Bir daha hiçbirinin gitmesine izin vermeyecektim. "Bunu yapabiliriz, değil mi?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden. Parmaklarını boğazıma dolamak için kaydırdığında, oradaki izleri incelemek için durakladı. O kadar da kötü değillerdi. Neyse ki annem onları fark etmemişti ya da fark ettiyse bile tek kelime etmemişti. "Bunu yapabiliriz. Bana güveniyor musun?"

"Evet." Cevabı bilsem bile sormam gerekiyordu. "Bana güveniyor musun?" "Kesinlikle, Sparrow. Ama-" Çenesini kaldırmış, beni izliyordu. Boynuma masaj yaparken çok sakindi. Çürüklerden kaçınırken dokunuşu son derece nazikti. "Oraya girdiğimizde eğer git dersem gideceksin, anlaşıldı mı?"

"Annemi korumak mı?"

"Elimden geleni yapacağım ama önce sen geleceksin. Eğer kendini kaybederse, ki kız oraya girdiğinde kaybedebilir, o adımı senin atmanı istiyorum."

Derin bir nefes çekerek tüm sistemimi sarsan ürpertiyle savaştım. "O zaman sen istersen giderim."

Gözlerini kapattı ve alnını benimkine dayadı. "Sen lanet olası bir mucizesin, Sparrow. Bunu asla unutma."

Dudaklarıma bastırıldığı öpücük hem aç hem de tatlıydı. İçimdeki özlem açığa çıktı. Her şeyi istiyordum. Bu konuda *sadece* yoktu. Onlarla olan her şeyi istiyordum. Vandallarımınla.

Beni tekrar ayağa kaldırdığında parmaklarını boğazımda gezdirdi. "Doktor için endişelenme. O da yanımızda."

"Bunu biliyordum... ve Freddie'ye sahibim." Sırtışı büyüdü. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Birbirimize göz kulak olacağız."

"Tabii ki yapacağız." Beni kolunun altına alarak kapıya doğru yöneldi. "Şimdi sıra günün tatsız kısmında."

Annem ofisteki adamlarla birlikte duruyordu. Aslında orada oturuyordu. Birisi ona bir fincan kahve vermişti. Elinde fincanla masada oturuyordu. Isınmak için mi yoksa rahatlamak için mi fincana sarıldığından emin değildim.

Kellan'la birlikte içeri girdiğimde yüz ifadesi değişti. "Burası beklediğimden daha büyükmüş," diye itiraf etti.

"Cazibe ve sırlarla doludurlar," dedim ona.

"Öyle mi?" Annem önce bana sonra da çocuklara baktı. "Belki bir ara bana onlardan bahsedersin?"

"Belki," diye çekindim. Ona ne söz vermek istediğimden emin değildim. "Bunu yapmaya hazır mısın?" Hazır mıyım?

Artık buradaydık, kalbim hızla çarpıyor ve avuçlarım terliyordu. Kellan'ın ölçülü bakışı beni sakinleştirdi ve Freddie'nin serçe parmağını benimkine takıp yanıma oturması yardımcı oldu. Rome, Vaughn'la birlikte buzdolabının kapısını korudukları yerden doğruldu.

Ayağa kalkarken başını salladı. Kendini toparlaması biraz zaman aldı ama yüz hatlarını yumuşak ve ilgisiz bir hale getirirken tavrındaki çeliği fark ettim. Tüm duyguların bölümlere ayrılması ve saklanması gerekiyordu. Bir durumu kontrol etmenin en iyi yolu tepkilerinizi kontrol etmektir.

"Reginald'ı ve benimle burada yatmaya devam edip edemeyeceğini görelim." Sesinde en ufak bir sinir belirtisi vardı ve elimi ona uzattım. Bir kez sıkı. "Ben hallederim, bebeğim. Güven bana..."

Bunu gerçekten istedim. Kellan'ın sabit bakışlarıyla karşılaşmadan önce önce Vaughn'a, sonra Roma'ya ve sonra da Freddie'ye baktım. "Biz hazırız."

"İçerideyken mesafenı koru, Moira. Ruh halinin iyi olacağına söz veremem ama ikinize de elini sürmeyeceğini söyleyebilirim."

Bu güvence annemi canlandırır gibi oldu ama yine de elindeki kahveye sıkı sıkıya sarıldı. Rome buzdolabının kapısını açtı ve önce Vaughn, ardından da Freddie içeri girdi. Sırada annem ve ben vardık, Rome ve Kellan da hemen arkamızdaydı.

Koku oldukça iğrençti. Hortumla yıkadıkları için buzdolabı ıslaktı - Sharpe'ı da hortumla yıkamışlardı. Ayakları yere düz basmasına rağmen iki zincirle asılı duruyordu. Kilo vermişti ve yüzünde ve göğsünde neredeyse içi boş bir şey vardı.

Neyse ki, birisi pantolonunu ona sürüklemişti. Gerçi onlar da kendisi gibi sırlıslıklamıştı.

"O görünüyor..." Annem yavaşça söyledi, hiçbir tavır sesindeki ya da ifadesindeki iğrenmeyi gizleyemedi.

Birdenbire başını kaldırdı. "Moira." Paçavralar sesini tarif etmeye yetmiyordu. Sakalı vardı. Hayatım boyunca onu hiç sakallı görmemiştim. Dağınık, tuzlu ve karabiberliydi. Saçları eskisinden daha fazla gümüş rengi gösteriyordu.

Güzellik rejiminden uzak kalmak zordu.

"Reginald," dedi annem. Mickey ve Liam ondan o kadar da uzakta durmuyorlardı. Sharpe'ın kolunda bir serum vardı ve iki büyük salin torbası da yakınlarda asılıydı. "Kendine ne yaptın böyle?"

Öksürmeden önce sert bir sesle "Ben mi?" diye sordu. Bu ıslak, kesik kesik öksürük onu bir tehdit olmaktan çıkarmıştı. Tüm vücudunu sarstı ve kan tükürdüğünde kendi yüz ifademi gizleyemedim.

Annem uğraşmadı. "Evet, sen," dedi birkaç adım ilerleyerek. "Yine kardeşini koruyorsun."

"Öyle bir şey değil..."

"Hayır mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Bu *çok* daha kötü. Bana yapmasına izin verdiğin şey bir yana... Emersyn'e yapmasına nasıl izin verirsin?"

"Hiçbir şey yapmasına *izin vermedim*. O kontrol ediyor-"

"Evet, evet, parayı nasıl kontrol ettiğine dair mazeretlerinizi duyudum. Bununla birlikte, onu görevden alabilecek bir konumdaydınız. Bunun yerine, tüm kararları onun vermesine izin verdiniz-"

"Başka seçeneğim yok Moira. Eğer onunla dövüşseydim, seni *tekrar* alırdı. Şirkette hissem ya da yönetim kurulunda desteğim yok." Sonuncusu ağlamaklı bir sesle çıktı. "Her şeye sahip..."

"Kumar oynadığın için," dedim. Bu bir tahmindir ama bir şekilde doğru olduğundan şüpheleniyordum. Gözlerini kapattı.

"Bebeğim-"

Liam'ın Yumruk indi karşının Böbrek ve
Sharpe'ın bütün Kan öksürmeye başladığında vücudu
kasıldı.

"Sevgi sözcüklerini kendine sakla," diye onu bilgilendirdi Liam. "Bir
d a h a yaparsan dişlerini sökmeye başlarım, sonra da dilini."

Sharpe nefes almakta zorlanırken öksürdü. Annem önce Liam'a sonra bana
bir bakış attı. Omuzlarımı kaldırdım. Taktiklerinden şikâyetçi olmayacaktım.

"Ona pek çok fırsat verdik," dedim ona, hayatımın büyük bölümünde baba
ve baba dediğim adamı görmezden gelerek. "Bizden ziyade Fuckbucket'ı
korumayı tercih ediyor."

Annem bakışlarımı karşıladı, ifadesi gergindi, sonra tekrar ona baktı. Bu
kez iki adım daha attı ve elindeki kahve fincanının içindekileri adamın karnına
ve pantolonuna fırlattı. Kahve hâlâ dumanı üstündeydi.

Sıcak kahve temas edince bir çığlık attı.

"Beni dinliyor musun Reginald?" diye sordu. "Nerede o? Saklanmak için
nereye gidebilir ki? Bu sefil evliliğimizde bir kez olsun onu değil, bizi ön
plana çıkar." Boğazına bir hıçkırık düğümlendi. "Lütfen. Em'i ilk sıraya koy...
Bana bir aile sözü verdin ve sonra bizi ona feda ettin."

Yüzünde acı ve gözlerinde ıstırapla ona baktı. Bu onu gerçekten incitmişti.

İlkel bir düzeyde, bununla bir sorunum yoktu. Freddie hayalet gibi yanıma
yaklaşıp bıçağını elime bastırdığında bakışlarımı onlardan ayırdım ve sadece
onun için bir gülümseme buldum.

"Hazır olduğunuzda," dedi.

Ben hazır olduğumda... Reginald Sharpe ölecekti ve sırada Fuckbucket
vardı.

Sakinlik beni istila etti, ruhum için yatıştırıcı bir merhem gibi
damarlarımdan süzüldü. Freddie'ye doğru eğildiğimde bir kolunu omuzlarıma
doladı ve annem ona ters ters bakarken Reginald Sharpe'a baktık.

Titriyordu. Ama

sonra, ben de.

Sharpe yine de birinci
oldu. Şükürler olsun.

"Onun tercih ettiği bir yer var... Adirondacks..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Dirondacks? Hayır. Onu sorgulamayı bitirdikten sonra - daha doğrusu annem onunla işini bitirdikten sonra - kendime yaptığı ifşalar.

Annem depoda durmuş, gözlerini dikmiş kamyonlardan birine bakıyordu. Şaşkın ve biraz da kaybolmuş bir halde kalbimi acıtıyordu. Diğerleri dışarı çıktı ama kapı tamamen kapanmadan önce acı dolu bir inilti duydum.

Eğer irkilmesi bir şey ifade ediyorsa annem de öyle. "Ona ne olacak?" diye sordu, bana ya da başka birine bakmadan.

"Ortadan kaybolacak," dedi Milo kararlılıkla. "Vegas'ta yüksek bahis oynuyordu, alem yapıyordu ve sonra kayboldu. Öldüğünü ilan etmeniz yedi yıl sürebilir. Kayıp olduğunu bildirmeden önce birkaç ay beklemek isteyebilirsiniz. Bunu görmemiz gerekecek."

"Ayrı çok zaman geçirdik," dedi Milo'ya bakmak için yavaşça dönerek. "Son birkaç yıldır onu görmektense ondan uzak durmak daha kolaydı. Şu ana kadar ondan ne kadar nefret ettiğimi bilmiyordum."

Kalbim onun için acıyordu. "Onu bir daha görmek zorunda kalmayacaksın." Cevaplara ihtiyacım olmasaydı bu sefer ona sormazdım.

"Hayır, ama Bra'yı göremiyorum-" Hoşnutsuzluk ağzını büktü. "Fuckbucket Adirondacks'e gidiyor. Orası onun için fazla *tuhaf*."

Aynı fikirde değildim.

"Ivy?" Milo beni sessizce dürttü ve ben de ona baktım.

"Haklı... Adirondacks ile ilgili hiçbir şey ona çekici gelmez. Onlar temiz, ama o havyar ve şampanya ile pahalı burbon ve emir üzerine ona oral seks yapan hizmetçiler. O-"

Yatları varken dağlara gitmezdi. "Hans Sachs."

Annem doğruldu. "Hans Sachs'ta mı? Eğer oradaysa, onu asla bulamayabiliriz..."

Boğazımın arkasındaki safra yandı. Adamların farkındalığı üzerime çullandı. Her kelimeye, her nüansa dikkat ediyorlardı. "Anne, gidip biraz uzanmak ister misin?"

"Kırılmayacağım," diye karşı çıktı, gözlerinde öfke parlıyordu. Onu buraya getirdiklerinden beri gördüğüm ilk gerçek ruh işaretiydi bu. "Eğer onun peşinden gideceksen, bunu bensiz yapmayacaksın." Son birkaç kelimedeki vahşet gözlerimin yanmasına neden oldu.

"İyi olmana ihtiyacım var ve Sharpe'ı görmek çok fazlaydı." Kendini üzerime atmasına pek hazırlıklı değildim ama sarılmasını karşıladım ve ona sıkıca sarıldım. "İyi olacağım anne. Ama şu anda senin için endişelenmeyi göze alamam. Bunu çözeceğiz... hem senin durumunu hem de bu durumu."

Biraz ikna etmek gerekti ama sonunda onu üst kata çıkarmama izin verdi. Odasında sadece ikimiz olduğumuzda, beni eleştirel bir gözle inceledi.

"Emersyn... bulduğunuz bu adamlar. Tehlikeliler."

"Biliyorum." Tereddüt etmeden bakışlarına karşılık verdim. "Bu onların cazibesinin bir parçası." "Ben ciddiym." Gözlerinden endişe süzülüyordu.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?"

onlara güvenebilir misin?"

Kellan'ın beni garajda hızla giden arabadan uzaklaştırırkenki görüntüsü gözümün önünden geçti. Hiç tereddüt etmemişti.

Ellerinden tutarak onu kanepeye doğru çektim ve yüzüne bakmak için kanepeye kaymadan önce oturması için ısrar ettim. "Onlara güvenebileceğimi biliyorum. Başım belaya girdiğinde beni aldılar."

O gece ara sokakta Eric çok öfkeliydi. Beni duvara çarptı ve kafamı vurdu. Vaughn araya girmeseydi, çocuklar yardıma gelmeseydi.

"Bana zarar veren kişiyi cezalandırdılar ve benimle ilgilendiler. Ödül avcıları beni geri çalmaya çalıştığında beni korudular."

Roma beni dükkânın mutfağındaki adamla kavga ederken bulduğunda hiç yavaşlamadı. O adamlar parkta üstüme geldiklerinde de öyle.

"Onları korumak için Fuckbucket'a dönecek kadar aptal olduğumda beni takip ettiler. Beni Pinetree'den çıkardılar. Beni defalarca ve defalarca korudular. Bana kanıtlamaları gereken *hiçbir şey yok*."

Annem bana baktı, gözlerinde endişe parlıyordu. "Çok zor bir hayatın oldu... *Bu...*" Odayı ya da belki de depoyu işaret etti. "Bu senin için hayal ettiğim bir şey değildi. Senin için istediğim bir şey de değildi ama sana verdiğim hayat da sahip olmanı istediğim bir hayat değildi."

Sefalet gözlerinde
yaşıyordu. "Bebeğim..."

"Biliyorum anne." Sonra ona sarılmak için uzandım. Kollarını şiddetle bana doladı. "İkimiz de o hayatı hak etmedik. Bu yüzden, artık yok. Ne senin için ne de benim için." Titremesi ruhumda yankılandı. "Bunu atlatacağız. İsteddiğimiz hayatı kuracağız, sen ve ben."

Gözyaşı dolu gözleriyle buluşmak için geri çekildim. "Bana güveniyor musun?"

"O adamlara gerçekten güveniyor musun?"

"Evet. Onlar benim ailem." O yüzünü buruştursa da ben geri adım atmadım. "Eğer izin verirsen, bir gün senin de ailen olabilirler." Bu konuda ona yalan söylemeyecektim. "Güven zaman alır."

Hafif bir eliyle yanağımı okşadı. "Peki ya affetmek?"

"Henüz o noktaya gelmedik," dedim dürüst olmaya çalışarak. "Ancak ben oraya ulaşmak istiyorum. Belki bu da zaman alacaktır."

"İstedığın kadar zaman ayır, bebeğim. Eğer benden bir şey istersen, söyle. Ben yaparım."

Ona inandım. "Keşke daha önce böyle konuşabilseydik..."

"Ben de," diye itiraf etti. "Yine de her zaman güçlü olan sen oldun. Onlardan nefret etsem de, senin hayatımda olmandan pişmanlık duyamam."

Ben de henüz orada değildim, ama belki yakında. Belki de asla. Ona tekrar sarıldım, sonra geri çektim. "Bir süre burada olmayabilirim. Sana göz kulak olacağımızdan emin olabilirsiniz."

Her şey söylenip bittiğinde, ona bir yer bulmaya ve onu yerleştirmeye bakardım.

"Ben iyi olacağım. *Sen kendine iyi bak.*"

Sharpe'lar gittiğinde. Onları tahtadan sildiğimizde, biraz nefes alacak yerimiz olacaktı. O zaman Julius King'le başa çıkabilirdik. Ama çocuklarımın bir geleceği olacaktı ve annem de... o da bir geleceği hak ediyordu. Onu affetmem için bir gelecek ve zaman. Böylece bu ilişkiyi kurabilirdik.

Daha fazlasını söylemek istiyordum ama kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Kendimi dışarı attığımda sadece Milo bekliyordu. Kapıyı kilitledi ve sonra bana sertçe sarıldı.

"İyi misin?" diye sordu sert bir sesle ve bu sertliği bir şekilde rahatlatıcıydı. Ya da belki sadece ona alışmıştım.

"Hayır," dedim başımı yavaşça sallayarak. "Ama oraya doğru gidiyorum." Kilitli kapıya tekrar baktım.

"O sert biri," dedi. "Buzdolabına girene kadar emin değildim. Ama bununla başa çıkabilir, çirkin şeylerle bile."

Homurdanmadım, çünkü ben de öyle düşünmüştüm. "Onu affedebilir miyim bilmiyorum." Affetmek istedim - belki de bu yeterliydi?

"Ivy, kendini asla affetmeyecek. Bir şekilde başarsan bile. Senin adına ondan nefret etmek istiyorum. Kısa bir süre için... ettim." Uzun bir süre kapıya baktı. "Savunmasız bir çocuğu tecavüzcüsüyle bıraktı. Hiçbir mazeret bunu benim için haklı çıkaramaz. Hiçbiri."

Yutkundum.

"Ama o kadın da sizi seviyor ve sizin için savaşmak istiyor ve bu çok değerli. Biyolojik ya da evlat edinen ebeveynlerimizle piyangoyu kazanmadık."

"Sence onun için umut var mı?" Onu inceledim ve omuzlarını silkti.

"Bence önemsiyor. Bu bir başlangıç. Geri kalan her şeyi ilerledikçe halledeceğiz. Ben seni anlıyorum. Hepimiz varız."

Ağzımda bir gülümseme belirdi. "Sen kocaman bir oyuncak ayısın. Bunu biliyor muydun?" Dişleri ve vahşi bir öfkesi olan bir oyuncak ayı, ama yine de bir oyuncak ayı.

"Bu bizim sırrımız." Burnuma vurdu. "Şimdi gidip tüm erkek arkadaşlarınızı yerleştirelim çünkü hiçbiri aşağıda beklemek istemedi."

Erkek arkadaşlarım.

"Ailemizi seviyorum," dedim ve başımın tepesine bir öpücük kondurmadan önce bana tek koluyla sarıldı.

"Ben de ama bu bizim de sırrımız."

Dudaklarımı kıvrırır gibi yaptım, o da göz kırptı.

* * *

İSTEDİĞİMİZ BİLGİLERİ ALMAMIZA RAĞMEN, YATIN ADINI

Hans Sachs çok çalıştı. Lanet tekneyi unutmuştum. Öyle bile olsa, aklımdan çıkarmıştım. Sadece bir kez binmişim.

Doğum günüm için, *daha fazlasına* hazır olduğuma karar verdiğinde. Sadece adı bile tenimi buz gibi titretti. O kısma odaklanamıyordum. Liam güvenlik görevlilerini, müfettişlerini ve son olarak da avukatlarını aradı.

Adamları vardı. Bir sürü. Bunların hiçbiri onu sakinleştirmiyor gibiydi. Jasper ve Vaughn bilardo oynuyordu ama bu oyun daha çok

Odada sohbet dönerken elleriyle ne yapacaklarını sordular.

Mickey telefonda Alfabe'yle konuşuyordu. Adamları yakın duruyordu ama herkes buradayken depoda bu kadar tetikte olmalarına gerek yoktu. Hans Sachs'ın demirlemiş olabileceği üç olası limanı hatırladım. Hiçbiri Braxton Limanı'na yakın değildi.

Kellan, "Bunu nasıl yaptığımızı yeniden düşünmemiz gerekecek," dedi.

Jasper ıstakanın ucunu parlatırken, "Bir plana ihtiyacımız var, nokta," dedi. "Zaten elimiz kolumuz bağlı. Moira'yı başka bir yere göndermeliyiz."

Bu öneri beni hem rahatlattı hem de endişelendirdi. Onun güvende olmasını istiyordum ama mesafeye de ihtiyacım vardı. "Bunun için ne gibi seçeneklerimiz var? Hesaplarımda para olduğunu söyledi... Kesinlikle birazını hareket ettirebilirim."

"Buldum," dedi Liam bana. "Annem için yaptığım gibi onun için de bir güvenlik görevlisi ayarlayacağım. Sonra da onu güvenli bir yere yerleştireceğiz. Belki de onunla çalışması için lanet bir şarlatan yerine gerçek bir doktor buluruz."

"Teşekkür ederim." İçimde kabaran minnettarlığı anlatacak başka bir kelime bulamadım. Liam'ın zaten çok fazla işi vardı. Telefonu tekrar kulağına götürüp hızlı adımlarla uzaklaşırken göz kırttı.

Freddie, "Pekâlâ, Sharpe Anne'den kurtuluyoruz ve Sharpe Baba'nın bağırsaklarını deşiyoruz," dedi.

"Freddie," dedi Mickey ama ben uzanıp Freddie'nin elini tuttum ve sıktım.

"Sorun değil, o haklı... ve benim bununla bir sorunum yok." Annemle işleri yoluna koymayı ne kadar istesem de Sharpe'ın kendisiyle bunu yapamazdım. Şimdi onun için endişelenmektense olabileceği kişinin yasını tutmayı tercih ederdim.

"Güzel," dedi Kellan sandalyede arkasına yaslanırken. "Beni rahatsız eden şey, bunu yapmak için ayrılmak zorunda kalacak olmamız. Birlikte daha güçlüyüz ama aynı zamanda çok fazla insanız; hepimizin bu avda olması gerekmiyor."

"Acele mi ediyoruz?" Vaughn sordu. "Bir tekne de olabileceğini düşünüyoruz ama öyle olduğuna dair elimizde somut bir şey yok."

Bu da bir sorundu. "Öyle olmadığına dair elimizde hiçbir kanıt yok. Onu ailenin sahip olduğu hiçbir mülkte ya da şirkette bulamadık. Her neredeyse, gözden uzakta kalıyor. Kral bile bu meydan okumaya gelmedi."

Liam kollarını kavuşturarak, "Kabul, bunu ona daha birkaç gün önce verdik," dedi. "Ancak, bu adam her şeyi bilmekten hoşlanan biri. Sorular sorulmadan önce cevaplarını bilmekle gurur duyuyor."

"Ayrıca size yapılan bir saldırının kendisine yapılmış bir saldırı olduğunu söyledi." Ailemize yaptığı saldırılar düşünüldüğünde bu çok çarpık bir gerçektir. Onun benim biyolojik babam olduğu fikrini hâlâ aklıma yerleştiremiyordum.

Bunu işlemeyi denemek istediğimi bile sanmıyorum.

"İşte bu yüzden bu oyunu sonuna kadar oynamak zorunda kalacağımıza inanıyorum." Kellan başını salladı ve sonra bana baktı. "Saklanmama konusunda ne kadar kararlısın?"

İçimdeki her şey bu fikre karşı çıktı. Bunun dışında... "Bana ihtiyacın var mı? Saklanmak için mi? Gözden uzak olmak için?"

Gözleri yumuşadı. "Sparrow, güvende olmana ihtiyacım var. Eğer kaynaklarımızı paylaşırsak, seni güvenli bir yerde istiyorum. Burası diyeceğim ama buranın nerede olduğunu biliyorlar ve Doc'un arkadaşları..."

Mickey'nin arkadaşları beni hareket halindeyken koruyabilir. Bu tartışma zaten birden fazla kez gündeme gelmişti.

"Yani siz tüm riskleri alırken ben saklanayım mı?" Hayranı olduğumu söyleyemem. "Ölçülü riskler," dedi Jasper bana. "Çılgınca şeyler yapacağımız zamana saklayabiliriz. bize geri döndün."

Kellan'ın ona attığı bakış o kadar düşmancaydı ki kahkahayı patlattım. Freddie homurdandı ama kimse karşı çıkmadı.

Bu plandan nefret ettim.

"Gideceğiniz yere vardığınızdan emin olacağım," dedi Milo. "Birimiz onunla birlikte olmalı."

"Sen nasıl istersen," dedi Kellan. "Tartışmayacağım."

Milo sadece başını salladı ama Liam ve Jasper'ın onaylayan baş sallayışlarını yakaladım. Milo'ya tuzak kurmuşlardı. *Onu* da ateş hattından uzak tutmak istiyorlardı.

"Sorun değil ağabey," dedim ona. "Arkamı kollayacağım."

Kıkırdadı ama Roma'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve Mickey rahatlar gibi oldu. Doğru, benim ve Milo'nun güvende olmasını istiyorlardı. Bunu yapabiliyordum. Eğer bu Milo'yu korumak anlamına geliyorsa gidip *saklanabiliyordum*. Onları terk etmekten nefret ediyordum ama kalırsam Milo da öyle olacaktı. Ona yönelik tehdit çok gerçektir.

"Tamam," dedim. "Bana planı anlat. Ne yapabilirim -ya da daha iyisi- ne yapmamı istiyorsunuz?"

Çünkü bu işin bitmesini istiyordum. Kendi özgürlüğümü ve onlarınkini istedim.

Açıktığı, bunu gerçekleştirmek için kimi öldürmemiz gerektiği umurunda değildi.

BÖLÜM 41

OceanofPDF.com

"J Unutma," dedim Milo'ya. "Çocuklar seni Lisbon'daki eski Forty-Two Saloon'da bekliyor olacaklar. Oraya git.

İkinizin saklanacağı yeri çoktan seçtiler. Onların da gelmesini tartıştık ama araba değişimleri arasına ne kadar mesafe koyarsak o kadar iyi olur."

"Anladım," dedi başını sallayarak. "Tam James Bond'a göre. Buradan bir arabayla ayrıl, daha şehirden çıkmadan başka bir arabayla değiştir. Sonra da 61. Yol'da bir yerde durup başka bir araba almak."

"Biri bizi yakalamak için dışarıda değilse bu sadece paranoyaklıktır." Ne kadar hafif tutarsam tutayım, Küçük Bit'ten yaklaşan ayrılığın acısını ya da onları saklanmaya gönderdiğimizi bilmenin stresini hafifletmenin bir yolu yoktu.

Bu konu günlerdir tartışılıyordu. Little Bit savaşmak istiyordu. Uzaklara gönderilmek istemiyordu ama o bizim en savunmasızımızdı. Bu savunmasızlık Milo'yu da riske atıyordu. Özellikle de Jeff'in son manevralarını öğrendikten sonra. O orospu çocuğuna inanamıyordum.

On yıldan uzun süredir o pisliği aklıma bile getirmemiştim ve oğlunu hapse attıracak bir iş yapıyordu. Amcanın işini bitirip o pisliği dışarı çıkardıktan sonra Jeff'le ilgilenecektik.

Artık geçmişten gelen hiçbir bok onlara dokunamayacak, hiçbirine.

Milo başını alaycı bir şekilde sallayarak, "Bunun beni daha iyi hissettirdiğinden emin değilim," dedi.

"Ama bu seni daha kötü hissettirmiyor." Little Bit'in çocuklarla vedalaştığı yere baktım. Karar verdiğimizden bu yana geçen üç gün içinde bir telaş içindeydik. Moira Sharpe, arkasını kollaması için bir güvenlik ekibiyle birlikte başka bir yere yerleştirilmişti.

Liam'ın güvence altına aldığı yer onu dört eyalet uzağa yerleştirdi. Günün erken saatlerinde planlandığı gibi vardığını teyit etmiştik. Little Bit'in annesinin güvende olduğuna dair yüzündeki rahatlama, annesinin Liam'ın güvenlik görevlileri tarafından dışarı çıkarıldığı andaki rahatlamasıyla eşleşmişti.

Julius King sessizliğini koruyordu. Ortak bir kararla kimliğini şimdilik gizli tutuyorduk. Şu anda ona haddini bildirmeyi tercih ederdim ama şu anda uğraşmamız gereken yeterince şey var. Bu yüzden, bir çorap koydum

o an için. Steph gurur duyardı. Her geçen gün onu daha çok özleyiyor ve aynı zamanda sesini daha net duyuyordum.

"Sadece kendinden sorumlu olabilirsin Mickey. Başkalarının yüklerini taşımalarına yardım etmek, onların yüklerini hafifletmek anlamına gelmez. Bu, yükü hafiflettiğin ama hepsini kendi üzerine alamayacağın anlamına gelir."

O zamanlar bu beni şaşırtmıştı, çünkü herkes için ne kadar çok şey taşıdığını biliyordum. Ona bunu söylediğimde tek yaptığı yanağımı okşamak olmuştu.

"Hepsini taşıyamayacağınızı bilmek işin en zor kısmı. Kendilerine yardım etmeleri için onlara güvenmelisiniz. Yine de, kışlarına biraz mantıklı bir tekme atmanın kimseye zararı olmaz."

"Sen ve Little Bit gidin ve bu bir çeşit tatılmış gibi davranın. Ona nasıl poker oynanacağını öğretin..."

Milo homurdandı, ben de sııttım. "Evet, küçük kız kardeşim bir kart köpekbaliğı. Bunu zaten anlamıştım."

"Evet, çocuklar bunu keşfettiğinde de eğlenceliydi."

Bu bana içten bir kahkaha kazandırdı ve onu omzundan alkışladım. "Bırak seninle ilgilensin. Telaşlanmaya ihtiyacı var ve sen."

"Onun için endişeleniyorum."

Onu anladım. "Hepimiz öyleyiz... Bu yüzden onun telaşlanmasına izin vermelisin."

Milo, "Geliyor," diye uyardı ve arkama dönüp baktığımda onun bana doğru yürüdüğünü gördüm. O zamandan beri konuşmak için fazla zamanımız olmamıştı-

"Bana bir dakika ver."

İtiraz etmeyen sesi yeterli bir cevaptı. Onunla yarı yolda buluştum. Kollarını bana doladığında onu daha da yaklaştırdım ve başının üstünü öptüm. "Benim için iyi olmanı ve Milo'ya yakın durmanı isteyebilir miyim?" Yorumumu alçak sesle yaptım.

Gölüşü göğsüme inen yumruğun panzehiriydi. "İsteyebilirsin," dedi. "Senden kendine dikkat etmeni isteyebilir miyim? Ve çocukların da sana bakmasına izin vermeni?"

Homurdanmadım ya da sııttmadım ama içimde bir cazibe vardı. Ne olduğunu konuşmamıştık. "Senden özür dilemem gerekiyor..."

Parmaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sonra," diye fısıldadı. "Tüm bunları daha sonra konuşabiliriz. Ben iyiyim. Çürüklerin bile çoğı geçti."

Elini tutarken dişlerimi parmak uçlarına geçirdim. "Bunu hafife alma," diye dikkatlice sordum. "Ben hiçbir zaman

seni incitiyor."

"Biliyorum," dedi. "Bunu birlikte halledeceğiz, tamam mı?"

"Ne kadar inatçı olduğundan şikâyet ederdim," diye mırıldandım. "Ama bu sayede hayatta kaldığını da biliyorum." Bunun için nasıl minnettar olmayabilirdim ki? "Şimdi git iyi biri ol ya da kardeşine işkence et. Bundan hoşlanabilir."

Gerçekten güldü.

"Sizi de gelişmelerden haberdar edeceğiz."

"Onlara bakmak mı?" Gözlerinden endişe süzülüyordu.

"Her zaman. Ve *evet*," diye devam ettim o söyleyemeden. "Bana bakmalarına izin vereceğim." Yine de denerdim. Eylem. Onu istismar eden pisliği yakalamak, çatlakları düzeltmek için uzun bir yol kat etmemizi sağlayacaktı.

Bana sarılmak için yukarı doğru ittiğinde onu kucakladım.

"Benim için güvende ol, Küçük Bit."

"Sen de."

Sonra onu bırakmak zorunda kaldım. Bize bir öpücük verdi ve Milo'yla birlikte arabaya bindi. Onlara eşlik eden bir güvenlik ekibi vardı, bir gölge araba onları takip edecek ve daha sonra herhangi bir ilk kuyrukla başa çıkacaktı.

Plan sağlandı. Dikkatleri üzerimizde tutmamız gerekiyordu, bu yüzden görevleri bölüştük, fareler yarım düzine kadarını Braxton Limanı'ndan çıkmak için arabalarımızla gönderdi. Farklı zamanlarda yola çıkmamız bizi izleyenlerin kaynaklarını zorlayacaktı. Kel'in tuttuğu yerel çocuklar kamyonları yüklemek için farelerle birlikte çalışıyordu. Jasper'ın bir düzine şoförü daha çoktan buradan ve kamyon deposundan ayrılmıştı.

Daha fazla dikkat dağıtıcı.

Hepsi işe yaramayacaktı, ancak kabuk oyununun amacı onları tahmin etmeye devam ettirmekti. Belki bir tarafa bakarlarsa, boşta kalan elimizle ne yaptığımızı göremezlerdi.

Liam onu arabaya bindirdi, her ikisiyle de konuşurken ellerini açık pencereye dayadı. Diğerleri de biz yarım daire şeklinde durana kadar yanımıza geldiler. Kellan saatini kontrol etti, sonra ısıklık çaldı. Beş farklı araba çalışınca kapılar açıldı.

Milo ve Little Bit, yola çıkan bir dizi koyu renkli cipten sadece biriydi. O da arabanın içinde görünmeyecek, onlar uzaklaşana kadar eğilecekti.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Freddie.

"Ben de," diye yankılandı Vaughn ve Jasper. Liam bize doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Onun yerine bakışları telefonundaydı.

"Adam'ın bir buluşmaya ihtiyacı var," dedi cebine koymadan önce. "Ona birkaç güne ihtiyacımız olduğunu söyledim."

Kellan başını salladı. "Onlara söylemek istediğini biliyorum..."

Liam elini sallayarak, "Yapacağız," dedi. "Sadece henüz değil. Kralın kimliği onlar için o kadar önemli olmayacak. O yüzden onlardan ölüm kalım meselesi saklamıyorum."

İşin özü de buydu.

"Ne kadar sürecek?" Rome sordu ve Liam kardeşine bir bakış attı. "Kırk beş dakika, sonra atışlarımıza başlayacağız."

Daha fazla dikkat dağıtıcı. Daha fazla kabuk. Daha fazla bezelye hareket halinde.

Kapılar kapanırken onlara baktım. Her şeyde bir gariplik vardı. Onun ulaşılamaz olmasından hoşlanmıyordum. Alfabe'ye bir mesaj göndererek en azından yirmi dört saatte bir durum güncellemesi istedim.

Daha fazla olursa sevinirim.

"Gidelim çocuklar," dedi Kellan, bu keskin komut beni burada değil de onlarla birlikte o arabada olduğum zihinsel çıkmazdan çekip çıkardı. "Sharpe'ı ne kadar çabuk yakalarsak, Sparrow ve Milo'yu da o kadar çabuk eve geri getiririz."

"Buzdolabındaki o pisliği öldürecek miyiz?" Freddie sordu ve Kellan'a bakan tek kişi ben değildim.

Kellan'ın tek söylediği "Listede var," oldu. Sonra tekrar saatine baktı. "On beş dakika Liam, sonra aramayı yap."

Başını salladı. "Hallediyorum."

Tekrar kapalı kapılara baktım. Vaughn omzumu sıvazladı. "Hadi, Doktor. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, onu o kadar çabuk geri alırız."

FREDDIE

Eşyaları bagaja koyduktan sonra ellerimi birbirine sürttüm. Fareler şu anda her yerdeydi. Tabii hepsi sıçan değildi ve onlara yeni bir isim bulmamız gerekiyordu.

Fareler pek güven vermiyordu. Ama kafamda, onlar her zaman sıçan olacaktı. Başka bir şey yapmadan önce Fuckbucket'ı bulup hadım etmek istiyordum. Taşaklarını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyordum. Adam onları hak etmiyordu.

O zaman onun acı çekmesini ve birkaç santimle ölmesini istedim. On üç ila on dört yıllık cehennem, teraziyi eşitlemeye başlayabilirdi.

Olabilir.

"Hey," dedi Jasper yumruğuyla omzuma vurarak. "İyi misin?"

"Onunla soyundum," dedim aniden, sonra Jasper'a baktım. "Ve evet, çok iyiydi."

Ağzının kenarları seğirdi ama gözlerindeki ölçülü bakış anladığını gösteriyordu. "Güzel."

"Yani, bunun harika olduğunu düşünmüştüm - o zamandan beri pek zamanımız olmadı ama..."

"Zamanınız olacak," dedi kararlı ve kendinden emin bir sesle. "İkinizin de zamanı olacak. Gerekirse çalacağız da."

Vaughn bir çift çanta taşıyarak yanımızdan geçip başka bir arabaya doğru giderken, "Bu bir ilk değil," dedi. "İhtiyacımız olanı çalma konusunda oldukça iyiyiz."

Liam onu takip ederken, "Bazılarımız öyle," diye yorum yaptı. "Bazılarımız sadece çok gürültü yapmayı seviyor."

Homurdandım. "İkisini de yapabilirim. Bu konuda yetenekliyim."

Rome elindeki iki çantayı bana doğru itmek için durakladı. "Çantaları taşıyın o zaman."

"Evet, evet." Sırtarak onları Jasper'ın aracına doğru çektim. Adamların spekülatif bakışlarını kaçırmadım ama onlar tarafından köşeye sıkıştırılmış da hissetmedim.

Boo-Boo hepimize aitti ve ben hâlâ onu çıplakken kucağıma almakla kalmayıp onunla birlikte çıplak kalmama izin verdiğime inanamıyordum. I

bana dokunması konusunda henüz emin değildi, tam olarak değil, ama ona dokunmama izin verme konusundaki mutlak istekliliği - bu her şeydi.

Elinin üzerimde olması fikriyle sikim biraz nabız attı ve bu - bu oldukça havalıydı. Normalde hiçbir şey ereksiyonu daha hızlı öldüremezdi. Başkalarını becermeyi başarmıştım ama aynısını bana yapmalarına izin veremezdim.

Bu yüzden kendimi onun sırtına bastırdım, kışına sürtündüm... Daha kolay olacağını düşünmüştüm. Öyleydi, ama onunla oynamama izin vermesi ve beni hiçbir şeyden mahrum etmemesi daha da iyiydi.

Onun güveni en tatlı hediye idi.

"Hey," dedi Kellan, beni rehin tutan fanteziye çarparak ve ona göz kırptım. "Sakin ol. Bizimle misin?"

Evet... "Onu düşünmemek zor."

"Biliyorum. Eğer mücadele edecekseniz, sizi onlara gönderebiliriz. Hem senin hem de Roma için iyi olabilir-"

"Hayır," dedi Rome benden önce. Kellan ve ben ona baktık. "Freddie'nin buna ihtiyacı var." Kendisinin de ihtiyacı olduğunu eklemedi ama havada asılı kalmış gibiydi.

Haksız değildi. Buna ihtiyacım vardı. Dikkatimi Kellan'a vererek başımı salladım. "O haklı. Buna ihtiyacım var. Bunu onun için yapmalıyım."

"Hepimiz öyle yapıyoruz," dedi Kel. "Kafanı oyuna ver, daha sonra onun hakkında hayaller kur- ve çeneni kapamadan önce unutma, amının ne kadar güzel olduğunu biliyorum."

Diğerlerinden de "Evet," yorumları geldi. "Hepimizin var," dedi Liam. "Ereksiyon tartışmalarını sonraya saklayabilir miyiz? Bu yeterince zor-" Yüzünü buruşturdu ve ben de homurdandım.

"Çok kolay."

Bu gerginliği biraz azalttı ve sırtışıam arttı. Daha sonra olacaktı. Daha sonra ve ondan sonraki tüm günlerde kesinlikle olacaktı.

Boo-Boo'nun şu anda burada olmaması muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü Liam haklıydı; gerçekten de en güzel am onunkiydi. Bir dahaki sefere ona ve amına kafamda söz verdim. Bir dahaki sefere, bana dokunmasına izin vermek için çalışacaktım ve belki... belki onu yememe izin verirdi.

Bu eğlenceli olabilir.

"Freddie," diye seslendi Jasper. "Kışını kaldır."

"Taşınıyoruz," dedim ama hâlâ sırtıyordum. Dört gözle beklediğimiz çok şey vardı ve ben hepsini denemek istiyordum.

Her seferinde

sadece bir tane.

Evet.

"Freddie," diye bağırdı Vaughn ve ben de Liam'ı çok eğlendirecek şekilde ona orta parmağımı salladım. Hızımı arttırdım. Evet, evet, onun amını sonra düşünürsün.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

M *ilo*

GÖZLERİMİ AÇMAK GERÇEKTEN ÇABA GEREKTİRİYORDU. SANKİ GÖZ KAPAKLARIM BÜYÜMÜŞTÜ. inanılmaz derecede ağırdı ya da yapıştırılmışlardı. Onları açmak için tam bir savaş veriyordum. Serin hava göğsümün üzerinden süzüldü.

"Beni duyabildiğinizi biliyorum Prensese," dedi çok uzaklardan gelen bir ses. "Onu duyabiliyor musun?"

Sırtıma sıcak bir şey değdiğinde bu düşünce tamamlanmadı. Acı düşüncelerimi paramparça ederken bile yanmış et ve yanan saç kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Dişlerimi sıkarken bile içimden bir çığlık kaçtı. Adrenalin, uyanıklıkla birlikte sistemimi doldurdu. Beni dışarıda tutan her neyse, hayatta kal-

Yanımdaki adam bir damga uzattı, x şeklinde basit bir metal kesit, alevli turuncuya kadar ısıtılmıştı. Acıdan hâlâ tam olarak nefes alamıyordum.

"Bir dakikanız var Prensese. Sonra onu tekrar yakacağım." Nerede olduğumuza dair ayrıntılar süzülürken bile konuşan adam dikkatimi çekti.

Dışarıda.

Bir şeye zincirlenmişim. Başımı eğerek bileklerimi inceledim, zincirlenmemişim. Bağlıydım. Evet, tamam, bunlardan kurtulmak için biraz odaklanmam gerekiyordu.

Gömleğim lime lime olmuştu ama üzerimde hâlâ kot pantolonum ve botlarım vardı. Bir baş ağrısı kafatasımı delip geçti. Ağzımda kan vardı, en azından tadı.

Dudaklar çatlamış. Boğazım kurudu. Sırtımda zonklayan bir ağrı.

"Tekrar," dedi adam ve dağlama aleti sırtımın alt kısmında, zaten vahşileşmiş etimin hemen yanında ikinci bir noktaya saplandı. Dişlerimi sıkmış olsam bile, acıdan nefes almak için mücadele ederken ses kaçtı.

"Onu kaç kez yakmamı istiyorsunuz Prens? Üç mü? Dört mü? Bir düzine mi? Dışarıda olduğunu biliyorum-"

Acıyla yutkundum ve sonra kanı tükürmek için eğildim. Söz konusu adam bana doğru yürürken ona "Onu rahat bırak," dedim. Onu tanıdım.

Bradley Sharpe.

Fuckbucket.

Tecavüzcü

Pedofil.

Pislik.

"O benim," diye bilgilendirdi beni. "O her zaman benimdi ve her birinizin bağırsaklarını deşmem gerekse bile, pisliğinizi kesip atana kadar, bunu yapacağım."

"Sana geri dönmeyecek," dedim, buraya nasıl geldiğimizi hatırlamaya çalışırken bile. Son hatırladığım arabada olduğumuzdu, Ivy dinlediğimiz müziği değiştirip dururken bana bok atıyordu ve sonra...

"Kandırılmış çocuk," dedi Sharpe çok pahalı takım elbisesinin içinde topallayarak yürürken. Sürdüğü tıraş losyonu her neyse iğrençti. "O her zaman bana geri döner." Arkama geçti. "Beni seviyor, onun için yapabileceklerimi seviyor." Sonra parmaklarını yanıklardan birinin içine soktu ve ben de bu fırsatı değerlendirip döndüm. Bacaklarım hâlâ serbestti ve onu geriye savuracak iyi bir tekme attım.

Dalkavukları üzerimdeydi, yumruk ve sopalarla darbeler yağdırıyorlardı.

Kırbaçlar bir tür acımasız netlik sunuyordu.

Ama herif topallıyordu. Buna değdi.

Hala nefes alıyor olması çok kötü.

"Sana geri dönmeyecek," dedim ona. "Çünkü o özgür ve öyle kalacak."

"O her zaman geri gelir," dedi ve mendilini çıkarıp ağzını sildi. "Ama sabırsızlanıyorum..." diye seslendi. "Aylar oldu Prens. Seni çok özledim."

Sonra da ekledi, "Ve beni özlediğini biliyorum. Reginald için bile seni affediyorum. Onu kurtarmayı özleyeceğimden değil."

Öksürdü.

"O gidince sadece ikimiz olacağız, sen ve ben. Ait olduğun yere..."

Öfke içimde kıvrıldı ve sonra damga etime çarptığında düşüncelerimi bir kenara iten bir acı oldu. Bu sefer derimi de beraberinde götürdüğünde daha da fazla oldu.

Ben nefes almak için mücadele ederken adamlardan biri "Yeniden ısıtmak gerek" dedi. Orada kal, Ivy. Her neredeysek oraya gelmeye cüret etme.

Karanlıktı, nemliydi ve Sharpe'ın birkaç metre arkasında bir mezar taşı vardı. Mezarlıkta mıydık?

"Duygularımı incitiyorsun," dedi Sharpe karanlığa. Kadın ona cevap vermedi. Gece kuşları bile ses çıkarmadı.

Aferin kızıma. Yerde kal, saklan. Adamlar gelecek. Eğer randevumuzu kaçırsaydık, ortaya çıkarlardı.

Doc'un adamları da oradaydı.

Sadece as-

Bir homurtu sessizliği deldi ve başımı kaldırdım. Sharpe'ın elinde bir telefon vardı. Ondan bir homurtu daha geldi ve çok daha kadınsı bir huff'a karşı bir deri tokadı yankılandı.

"İşte bu," dedi Sharpe, sadece izlediği şeyden geliyordu. "Beni alabilirsin-oh, gözyaşların çok güzel Prensens. Ama sikimin içine girmesini izlemeye bayılıyorum..."

Adam bir süre beni izledikten sonra telefonunu havaya kaldırdı, böylece onu becerdiğini görebiliyordum. Yüzünü göremiyordum, çok şükür. Ama aç değiştiği için ağladığını duyabiliyordum.

Bu markalardan birini alıp onun kışına sokacaktım.

"Paylaştığımız çok güzel zamanlar oldu, Prensens. Seni ilk kez boşalttığım zamanı hatırlıyor musun?"

Kusacaktım. "Bizim için kaydettim..."

Sonra videoyu değiştirdi. Sesler ilkinden daha da rahatsız ediciydi.

"Bizim için pek çok ilk..." İçini çekti. "Seni kaybetmek istemiyorum Prensens. Hiç istemedim..." Parmaklarını şıklattı ve sopa sırtıma vurdu. Yan taraflarıma ve yanıklarına vurdu. Kaburgalarımın birinin kırıldığından emindim.

Orospu çocuğu son videoya bakarken beni görmezden geldi. Ondan çığlıklar geliyordu.

Çığlıkları.

"Başta çok sıkıydın ama bunu düzelttik," diye düşündü. "Hâlâ sıkı mısın, yoksa o suçlular için bacaklarını açarak bunu mahvettin mi?"

Yüz ifadesi daha da öfkeli bir hal aldı. Gece havasında bir çığlık daha yankılandı ve başımı o sese doğru salladım.

Yok artık.

Adamlardan biri kadını omzuna almış, hızla içeri girdi. Kadın çırpınıyordu ve adam onu Sharpe'in önünde yere bıraktığında sertçe yere düştü. Kadın saldırmakta tereddüt etmedi.

Kadın dizine vurduğunda Sharpe ona doğru uzanmaya başlamıştı bile ve adam yere düştü. Bir bıçak parıltısı duyuldu ama Sharpe ona ulaşmadan fedailerinden biri bileğini yakaladı ve acımasızca arkasından çevirdi.

Dövüşmeye devam ederken bıçağı düşürdü. İpleri gevşetmek için ellerimi bükmeye çalıştım. Kan, derimi kestikleri yerde kayganlaşıyordu. Tek ihtiyacım olan bir kolumun serbest kalmasıydı.

"Kalbimi kırıyorsun," dedi Sharpe, adamlarının onu tuttuğu yere olan mesafeyi kapatırken. Onu hareketsiz tutmak için iki kişi gerekiyordu. Piçler.

Adam elini kızın yüzüne götürdüğünde kız tükürdü. Tükürük yanağına çarptı ve adam ona kafasını sallayacak kadar sert bir ters vuruş yaptı.

Şerefsiz.

Sharpe, "Onu tekrar yak," diye emretti ve ben dönerken bile damga belimin diğer tarafına isabet etti. Bu sefer lanet dilimi ısırdım.

"Kes şunu," diye bağırdı ve Sharpe onun yüzünü sıkıca kavradı. Yanaklarına batırdığı parmak eklemleri bembeyazdı.

Adam ona baktı, yüz ifadesi tüm duygulardan arınmıştı. "Onu serbest bırakmamı ister misin?" Bana bir bakış attı ve sonra tekrar ona döndü. "Onun yaşamasını istiyor musun?"

Cevap vermedi ve ben de yüzünü göremedim ama adam ona dik dik bakarken yüzü karanlık bir maskeye dönüştü.

"Biliyorsun... O da sevgililerinden biri mi? O-"

"İğrençsin," dedi. "O benim kardeşim, benim ailem."

Sharpe, "*Ben* senin ailenim," diye karşı çıktı. "İhtiyacın olan tek aile."

"Ölmeyi tercih ederim."

Bu açıklama onu gerçekten sarsmış gibiydi. Soğuk gözlerini işgal etti. "Nasıl isterseniz..."

"Sen-" Kafama bir darbe indiği için ifademi tamamlayamadım. Karanlık beni sardı. Düşmekle savaştım; uyanık kalmam gerekiyordu. Farkında olmalıydım.

Ancak zaman geçmiş olmalıydı çünkü gözlerimi tekrar açtığımda Ivy orada değildi. Çığlığı beni daha da uyandırdı ve işte o zaman tabutu gördüm.

Ve hemen arkasındaki mezarı. Bir yerlerde bir video oynuyordu. Sharpe telefonundan videoyu izliyordu. Tabut indirilirken deli orospu çocuğu gerçekten üzgün görünüyordu.

Eğer gerçek çılgınlıkları ve yanlara çarpma sesi olmasaydı, orada kendimi kaybedebilirdim.

"Efendim?" diye sordu adamlardan biri.

"Bitir şu işi," dedi. "Geri dönmektense ölmeyi tercih eder. Onu gömeceğiz, sonra da gideceğiz."

"Peki ya o?"

Sharpe bana baktı.

"Bırak izlesin. Sonra onu getirin. Benden aldın, Hardigan. Affetmiyorum. Bunun bedelini ödeyeceksin... onu aldığın için. Ondan vazgeçtin ve onu rahat bırakmalıydın."

Adam deliydi.

Yine de, çukura toprak atmak için bir kepçe kullanırlarken hep orada durdu. Çukuru doldurmak neredeyse hiç zaman almadı, kadının çılgınlıkları toprak onları tamamen boğana kadar gittikçe azaldı.

Sharpe yüzünü sildi, sonra bastonunu almadan önce telefonunu cebine koydu. Topallayarak uzaklaşmadan önce bana, "Seninle daha sonra daha uzun bir konuşma yapacağız," diye bilgi verdi.

Korumalarının çoğunu yanına almıştı.

"Onu yakaladın mı Ron?"

"Evet," dedi damgayı kullanan adam. İpler aniden kesildi ve ben düştüm. Kendimi yakalayamayacak kadar dengemi kaybetmişim. Sağ omzum fena halde ağrıyordu.

Tahmin etmem gerekirse, çıkıktı. Sırtımdaki yanık ve yaralardan kaburgalarımı çizen çürüklere kadar her yerim acıyla doluydu.

Ron'un arkadaşı, "Ayaklarından tut," dedi. Beni yukarı çekerlerken mücadele etmedim. Görmem gerekiyordu.

İki adam, hayır, üçüncüsü vardı. Bir sigara yakmıştı. "Kaldır kışını da buraya gel," diye yakındı Ron. "Herif çok ağır."

Onlara yardım etmeye çalışmadım, sadece ölü ağırlığa gittim. Ron tökezledi, ben ona doğru yığılırken küfretti. O yere düştü, arkadaşı da ayaklarımı düşürdü.

Tek ihtiyacım olan buydu.

Hapishanede birkaç bahçe kavgasına karışmıştım. Liam'ın tercih ettiği kafes dövüşleri gibi değildi, hatta yumruk yumruğa bile değildi. Açık kavgaydı. Amaç her zaman insan öldürmek değildi; tüm mahkumlar bunu umursamıyordu.

Hayır, onlar acı çektirmeyi önemsiyorlardı.

Şu anda, vermek istediğim çok fazla acı vardı. Ne yazık ki Ron yeterince acı çekemeyecekti. Özellikle de bağlı bileklerimi onun boynuna doladığım ve arkadaşı bana doğru gelirken bile onu sıkıttığım için.

Bana vurdukları, etimi ısırdıkları ya da beni oydukları darbeleri görmezden geldim. Yumruklarımı birleştirip ikinci adamın çenesine indirdim. Çatırtısı beni neredeyse tatmin ediyordu ve sonra üçüncü adam üzerime geldi.

Kolaylıkla benim boyumda ve kilomda olan bu adam, tüm nefesimi kesen etli yumruklarını indirdi. Toprak zemine düştük, döndük, yuvarlandık ve sonra elinde bir bıçakla çıkagelirken sert bir homurtu çıkardı.

İlk darbeyi engelledim, sonra tekrar yuvarlanırken ikincisini. Kavrayışını bükerek, onu kontrol etmek için savaştık ve sonra ona battı, kan -onun ve benim- ellerimi ıslatırken onu kaburgalarının altına ittim.

Yere yığıldığında onu üzerimden ittim ve tökezleyerek ayağa kalktım. Ağır ip tabakasını kesmek için bıçağı kullanmam bir dakikamı aldı.

Sonunda bobinlerden birini kaydırarak çıkarırken çok uzun süre kurcalanmış toprağa baktım ve o gevşer gevşemez geri kalanı da düştü.

Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek arsaya doğru yürüdüm. Hava almak bile acı veriyordu ama bir ayağımı diğerinin önüne attım. Bacaklarımdan biri büküldü ve dizlerime vurdum. Bir elimle yan tarafımı kapatırken, parmaklarımın arasından kan akarken yüzümü buruşturdum.

Sikeyim.

Beni bıçakla hakladığını düşünmemiştim.

Önemli değildi.

Ivy önemliydi.

Sürünerek zar zor toprağa ulaştım. Parmaklarımı toprağın içine sokarak kazmaya başladım. Noktalar gözlerimin önünde dans ediyordu ama onu çıkarmalıydım.

Görüşüm tünelleşirken bile ona "D a y a n ," diye yalvardım. "Geliyorum,
Ivy..."
Sonra her şey karardı.

* * *

82nd Street Vandals'ın çarpıcı finali Fierce Dancer'ı kaçırmayın

OceanofPDF.com

KUVVETLİ DANSÇI

Dansçı.

Kurban.

Kız kardeş.

Yıllar boyunca pek çok etiket taktım. Kendimi bildim bileli kaçmak istedim. Dansımın içine saklandım. Hayatımdan kaçabildiğim kadar kaçtım. Başka biri olamasam bile başka bir yerde olmak için savaştım.

Bir gece, ortağım bana saldırdıktan ve ben yaralandıktan sonra, Vandallar beni aldı ve bir daha arkalarına bakmadılar. Beni varlığından bile haberdar olmadığım bir dünyayla ve hayatta kalmaya çalıştığımndan çok daha büyük bir aileyle tanıştırdılar.

Onları korumak için bir kez kendimden
vazgeçtim. Onlar için savaştım.

Onlar için kanımı
akıttım.

Onlar için
öldürdüm.

Ve eğer onları güvende tutacaksa her şeyi tekrar yaparım.

Benim adım Emersyn Sharpe. Ivy Hardigan olarak doğdum. Vandallar beni kaçırdığında, bunun hayatımı nasıl değiştireceği ya da gerçek aşkı nasıl bulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dahası, bu dünyadaki yerimi buldum. İstedğim geleceğe sahip olmak için sonunda geçmişe savaş açacağım.

Fierce Dancer, yeni yetişkinlere yönelik, düşman-sevgili/aşk-nefret temalı, karanlık, tam uzunlukta bir romandır. Bu hikayenin karanlık romantizm yönleri devam ediyor. Lütfen bazı durumların okuyucular için rahatsız edici olabileceğini unutmayın. İhtiyaç duymanız halinde tetikleyici uyarılar önsözde bulunabilir. Bu bir neden seçim romanıdır, yani ana karakterin birden fazla aşk ilgisi vardır. Bu kitap serinin dokuzuncu ve son kitabıdır.

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Evet, burada sizin için hiçbir şeyim yok. Kötü olacağını biliyordun. Ne kadar kötü? Açıkçası kimse ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Unutmayın Fierce Dancer geliyor ve bu serinin 9. ve son kitabı.

Doğru, şu anda bunu o kadar da önemsemiyorsun. Köşeme dönüyorum.

xoxo

Heather

Okuyucu grubu:

facebook.com/groups/heatherspack

Spoiler grubu:

facebook.com/groups/teammadatheather

OceanofPDF.com

HEATHER LONG HAKKINDA

Kitapları *severim*. Sadece biraz değil, çok seviyorum. Ben büyürken kitaplar benim en iyi arkadaşlarımdı. Bir kasabada ya da bir sınıfta yeni olmam kitapların umurunda değildi. Her zaman yanımdaydılar, en güvenilir yoldaşlarımdı. Ta ki bana sırt çevirip onları yazmam gerektiğini söyleyene kadar.

Size kendi kişisel sonsuza dek mutlu sonumun kitap yazmayı içerdiğini söyleyebilirim. HEA'nın devam eden bir çalışma olduğunu her zaman söylemişimdir. Bu evliliğim, arkadaşlıklarım ve kariyerim için de geçerli. Yeni masallara, yeni mecazlara, yeni karakterlere ve daha fazlasına daldıkça ilham perimi sürekli besliyorum.

Teksas'ta geçirdiğimiz on yedi yılın ardından mevsimler, yeni deneyimler ve yeni bir coğrafya arayışıyla Kuzeybatı Pasifik'e taşındık. Hayatın (ve ilham perimin) benim için neler sakladığını keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Belki de yazmak her zaman benim kaderimdi ve romantizm benim kaderimdi. Ne de olsa büyükannem resimli kitapları pek sevmezdi ve bana Harlequin aşk romanlarını okurdu.

Heather'ı takip edin ve bültenine kaydolun:

www.heatherlong.net

[TikTok](#)

OceanofPDF.com

AYRICA HEATHER LONG TARAFINDAN

82. Sokak Vandalları

Vahşi Vandal

Gaddar Asi

Acımasız Hain

Kirli Şeytan

Acımasız

Savaşçı

Tehlikeli Hain

Acımasız Casus

Pervasız Hırsız

Vahşi Dansçı

Her Zaman Bir Denizci Serisi

Bir Kez Onun Erkeği, Her Zaman

Onun Erkeği Geri Çekil Cehennem!

Buraya Yeni Geldi Denizciye Anlat

Denizcisine Hizmet

Etmekten Gurur

Duyuyor

Pişmanlık Yok, Teslimiyet

Yok Denizci Kovboy

İki ve Gururlu Bir Denizci

ve Bir Centilmen

Combat Barbie Viski

Tango Foxtrot

Denizciliğin hangi kısmını anlamadınız?

Bir Denizci İlişkisi

Denizci Sonsuza

Kadar Denizci

Rüzgarda

Menfaatleri Olan

Denizci Bereketli Bir

Denizci

Ökseotu Altında Bir Denizci
İçin Mum
Eski Denizciler Unutulmasın Diye
Kendinize Bir Denizci Noel'i Yaşayın
Denizci Koruması Smoke &
Marines

Blue Ivy
Hazırlık
Sorunlu
Çocuğu Mad
Boys Party
Crashers

Bravo Team Wolf
Tehlike Isırdığında
Ateş Altında

Kardinal
Günahlar
Öldürme
Şarkısı İlk
Koro Yüksek
Nota Son Söz

Chance Monroe

Toprak Cadıları Kolay Değildir
Şehir Dışından Plan Cadı Kötü
Cadı Yükseliyor

Elit Varlıkları

Featuring:
Saf Bakır
Hedef: Tungsten
Tungsten Varlık:
Arsenik

Ateşli Kalpler

Hel Dorado Mareşali
Cesurlar Yalnızdır
Micah & Bayan Miller
Bir Avuç Hayal Raising
Kane

Aranıyor: Fevered or Alive
Vahşi ve Ateşli
The Quick & The Fevered
Wyatt Adında Bir Adam

Kraliyete Doğru

Bazıları Kraliyet Gibi
Bazıları Skandaldan
Hoşlanıyor Bazıları Ölümcül
Bazıları Gizli Sever
Bazıları Kolay Sever
Denizci Prensi
Engellendi

Nebula'nın Kalbi

Kraliçe Yapıcı
Anlaşma Bozucu
Taht Alıcı

Lone Star Leathernecks

Semper Fi Kovboy
Olduğunuz Gibi, Kovboy

Sihir ve Kargaşa

Cadı Şarkıcı Bridget'in
Cadı Günlüğü Büyülenmiş
Gelin

Mongrels

Mongrels, Mischief & Mayhem

Zincirlenmiş Ruhlar

Zincirlenmiş Succubus

Zincirsiz Succubus

Succubus Kutsanmış

Zincirlenmiş Ruhlar (Omnibus)

Uzay Kovboyu

Uzay Kovboyu Hayatta Kalma Rehberi

Zaman

Tutsağı

Duraklatılmış

Geri Sarma

Hızlı İleri

Dokunulmaz

Kurallar ve Güller

Değişimler ve Çikolatalar

Anahtarlar ve Öpücükler

Fısıltılar ve Dilekler

Akşamdan Kalmalar ve Tatiller

Arsız ve Nefessiz

Denemeler ve Taçlar

Mezuniyet ve

Hediyeler

Meydan Okuma ve

Adanmışlık Şarkılar ve

Sevgililer Miras ve Aşıklar

Elvedalar ve Sonsuza Dek

Willow Bend'in Kurtları

Hukukta Kurt

Kurt Isırığı

Kafesteki Kurt

Kurt İddiası

Yan Kapıdaki
Kurt Haydut
Kurt Bayou
Kurdu
Evcilleşmemiş
Kurt
Menfaatleri Olan Kurt
Nehir Kurdu
Tek Kötü Kurt Çöl
Kurdu
Kar Kurdu
Gemideki Kurt
Holly Jolly
Kurdu Gölge
Kurt
Ay Çarpmış Kurdu
Şimşek Kurdu
Hayalet Kurt
Kanunsuz Kurtlar
Kurt Serbest

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.